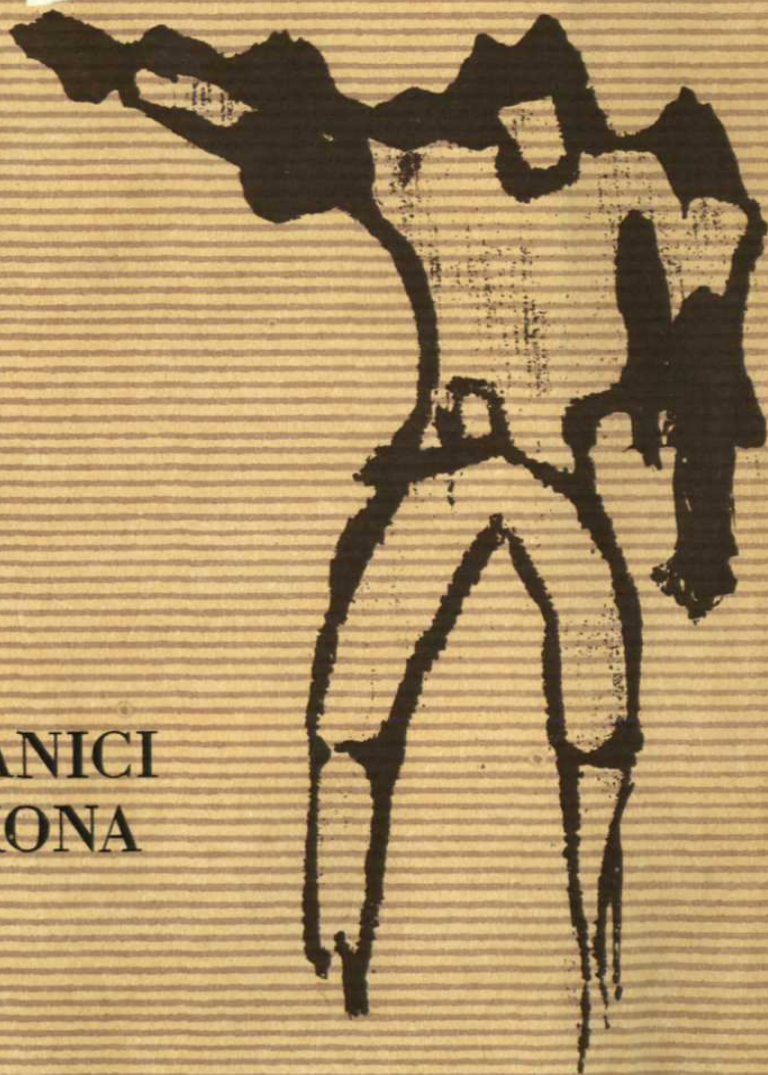

Will
Bryant

NA HRANICI
ZÁKONA

KLUB
ČTENÁŘO
ODEON

WILL BRYANT

se narodil v Arizoně a dětství strávil na americkém Západě. Navštěvoval desítky škol včetně Utažské a Arizonské univerzity. V letech druhé světové války byl námořním letcem v Pacifiku. Po válce se věnoval knižní ilustraci a grafice a později i vlastní spisovatelské tvorbě. Většina jeho prací je zaměřena na oblast amerického pomezí a Západu. Vedle románu *Na hranicích zákona* (Blue Russell) je autorem *Útěku ze Sonory* (Escape from Sonora) a *Velkého Osamělého* (The Big Lonesome). V současné době žije s rodinou na východním pobřeží USA poblíž New Yorku.

WILL BRYANT NA HRANICI ZÁKONA

Z angličtiny přeložil Jiří Hanuš.

Dobrodružný příběh z Ameriky osmdesátých a devadesátých let minulého století zachycuje atmosféru amerického pomezí na sklonku jeho nejromantičtější éry. Na pozadí kypících měst, městeček a zapadáků defilují muži zákona i psanci, odhodlaní farmáři a průkopníci i padoušští banditi, lupiči–džentlmeni, lehké ženy a karbaníci. Dvě paralelní dějové linie sledují osudy hlavního hrdiny mechanika Blue Russella a jeho bratra Claye. Hranice zákona je v kraji, kde divočinu prosvěcují první edisonky, na nádražíčkách transkontinentální dráhy vytukává morseovka spěšné depeše a v saloonech a hazardních hernách se mísí počestní vášnostové s nefalšovanými lotry, vskutku mlhavá. Panuje zde zákon muže proti muži a souboj dobra a zla a spravedlnosti se zločinem probíhá podle pravidel klasického westernu.

Will Bryant

NA HRANICI ZÁKONA

ODEON
PŘELOŽIL JIŘÍ HANUŠ

© 1976 by Will Bryant, by arrangement with Paul R. Reynolds, Inc., New York

Jednoho mlhavého srpnového rána roku 1899 projížděl státem Missouri směrem na Frisco osobní a poštovní vlak. Mezi stanicemi Neosho a Seneca musel zastavit před kmenem černého ořechu, ležícího na kolejích. Jak lokomotiva zpomalila a najela do větvi, vyběhl po schůdkách maskovaný muž a zabodl strojvůdci hlaveň revolveru do zad. Vyděšený topič začal protestovat, muž ho udeřil revolverem do tváře a srazil ho na ocelovou podlahu budky.

Vlak zastavil v ohybu trati před malým můstkem. Maskovaný muž se vyklonil z budky a zamával. Druhý muž čekal na konci vozu expresní společnosti a na znamení rozpojil spřáhlo.

„Shod’ ten strom z trati a přejeď’ potok,“ přikázal bandita strojvůdci. Smetadlo lokomotivy nabralo strom a odsunulo ho z trati. Zaskřípala hnací kola, ocel zarachotila o ocel a lokomotiva supěla na druhou stranu. Vlekla za sebou pouze uhlák a expresní vůz; ostatní vagóny se odpojily. Sotva expresní vůz přejel můstek, druhý bandita seskočil a škrtl zápalkou u doutnáku připevněného k ocelovému nosníku. Dvakrát vystřelil nad hlavy zvědavých cestujících, kteří vystoupili z vozů, a rozběhl se za expresním vozem. Za třicet vteřin vybuchla dynamitová nálož a odhodila jeden konec mostu do potoka.

V té chvíli hnal nedaleko odtud devítiletý pasáček krávy na pas-tvu. Polekal se, když uslyšel výbuch, popohnal svou mulu do klusu a zamířil k domovu vzdálenému půl kilometru.

Dva bandité, známí v poslední době v penziónu missourského Carthaga jako John Mullins a Russ Burrows, svázali strojvůdce a bezvědomého topiče drátem a zabušili pažbami revolverů na dveře expresního vozu.

„Odšoupni ten krám, jestli je ti život milej!“ zařval Mullins.

Zevnitř uslyšel tlumené „Táhni někam“. Mullins vytáhl z brašny zavěšené na rameni dynamitovou patronu, zapálil doutnák a položil patronu na děrovaný práh. Skokem se skryl za uhlák zlomek vteřiny předtím, než nálož rozmetala dveře na třísky a utrhla ocelový rám i s částí střechy. V troskách se vrávoravě vztyčil zřízenec a z vlasů a oděvu se mu kouřilo. V jedné ruce držel upilovanou brokovnici, i když s ním výbuch otřásl tak, že ji nedokázal ani zvednout. Mullins uviděl brokovnici a vystřelil. Zřízenec klesl. Oba bandité se vyhoupli do vozu, ale ztuhli na místě, když v kouři a zvířeném prachu uviděli masivní černý trezor.

„Panenko skákává!“ vydechl Russ Burrows.

„Podívej se na tu mrchu!“ zavrčel Mullins.

Přímo na středu přední nápravy, v bedně z kulatiny stál trezor jako chmurná zadumaná modla a číselník se mu v šeru leskl jako jediné zlověstné oko. Nad číselníkem se v oblouku pozlátka a rumělky skvěl nápis NEPŘEMOŽITELNÝ. Na rámu dvířek stálo: *Kruger a spol., továrna na trezory, Chicago*.

Mullins shodil brašnu z ramene. „Já mu vyrazím střeva, přísám-bohu,“ prohlásil. V kleče slepil čtyři patrony do nálože s jediným doutnákem, umístil ji pod trezor a škrtl zápalkou. Russ Burrows se otočil, a jak běžel ven, zakopl o zřízencovo tělo. Popadl límec ka-bátu, odvěkl tělo k rozstřílenému vchodu a shodil je na násep. „Co to, ksakru, vyvádíš,“ zanařikal Mullins, ale Burrows seskočil a zatáhl tělo do křoví při trati. Oba zalehli do příkopu a za několik vteřin nálož explodovala. Výbuch vyrazil zadní stěnu expresního vozu, prorazil nádrž v uhláku a postrčil lokomotivu o metr vpřed. Když však ohlušení bandité dovrávorali kouřem a troskami zpátky,

zjistili, že trezor propadl podlahou na pražce, kde zůstal bez úhony sedět.

V příštích sedmnácti minutách odpálili další čtyři nálože dynamitu. Pak už ležel neporušený trezor na boku v jámě, vystřílené do náspu trati mezi zkroucenými kolejemi, a kolem se válely znetvořené zbytky něčeho, co kdysi bývalo vozem expresní společnosti. Lupiči přikrčení v jámě cpali roztřesenýma rukama na místo nálož dynamitu, když ze Senecy dorazili policisté na posunovací lokomotivě. Přivolał je pasáčkův otec, který na neosedlané kobyle odcválal do města pro pomoc.

Lupiči měli ožehlý obličej i vlasy a šaty jim visely v cárech. Byli příliš omámeni a ohlušeni, než aby slyšeli lokomotivu přijíždět nebo kladli při zatčení odpor.

Protože most ležel v potoce, odvezli vězně do Neosha ve vypůjčené bryčce a hodili je do vězení. Udali jména John Mullins a Russ Burrows, ale jinak odmítli odpovídat na otázky. Tu noc se shromáždil dav a hrozil jim lynčováním pro bezohlednou vraždu zřízence expresní společnosti. Vězně tajně naložili do vlaku a převezli do St. Louis, kde dostali ubytování ve staré městské věznici Four Courts a čekali na proces.

Noviny oslavovaly událost. MOHUTNÝ TREZOR POKOŘIL LUPICE, vytrubovala jedna verze příběhu a obvodní vrchní inspektor Pinkertonovy národní detektivní agentury údajně prohlásil: „Zločin ustane, když z něho nebude možno vytěžit. Vidím už, jak železná pěst vědy vysvobodí dvacáté století ze spárů zločinců.“ Nadpis jednoho úvodníku to vyjádřil prostěji: *Železné nervy a dynamit nestačí na chladnou ocel.* Z nákresů NEPŘEMOŽITELNÉHO bylo zřejmé, že i kdyby byli lupiči pronikli vnějšími dveřmi, nečekaly je za nimi jen jedny, ale hned dvojce dveře, mnohonásobné vrstvy tvrzené oceli s bezpečnostními zámky na každých dveřích a na vnitřní schránce časovaný zámek.

Jednoho novináře napadlo udělat rozhovor s výrobcem. Herr Kruger řekl s výrazným přízvukem: „Prostě a jednoduše, na NEPŘEMOŽITELNÉHO je lidská ruka slabá. Každé hnutí zločinné mysli jsme předvíдали.“

Učeň

ST. LOUIS, ŘÍJEN 1899

|1|

Přes St. Louis se hnala zvlněná temná clona deště. V poryvech ledového větru déšť hlučně drnčel na střechách a dlažebních kostkách a povozech, projíždějících odpoledne ulicemi města.

Vozík přikrytý plachtou a tažený jediným koněm se prodíral lijákem po ulici tvořené skladišti z červených cihel a budovami dílen. Na kozlíku seděla mladá žena ve žluté plášťence a v pomačkaném pánském klobouku naraženém na rusé vlasy. Na křižovatce před vozíkem zarachotila tramvaj. Neklidný kůň se mezi ojemi polekal a začal se plašit.

„Hele, Joe!“ řeklo děvče a přitáhlo otěže. „Mám ti sedřít kůži?“ Pobídla roztřeseného a frkajícího koně přes křižovatku. O několik ulic dál na rohu Jedenácté a Smrkové zahrnula do úzké uličky mezi dvěma starými budovami a zastavila s vozem u nakládací rampy posypané odpadky. Vyhrnula si ke krku límec pláštěnky potažený manšestrem a čekala.

Ve vedlejším bloku, za Jedenáctou a Smrkovou, pár desítek metrů od místa, kde seděla, šlapali vězňové v kruhu kolem nádvoří hluboko uvnitř věznice Four Courts. Za pár minut měli napochodovat do jídelny a zasednout k dušenému masu, ovesné kaši, pšeničnému chlebu a řídké kávě.

Na úzké, kratší straně nádvoří ve tvaru L stála dvě holičská křesla obsluhovaná lehčími vězni. V křeslech leželi dva muži a holiči jim seškrabovali z tváří pěnu. Byl to John Mullins a Russ Burrows. Před několika minutami je zvláštní strážný eskortoval z vězeňského bloku. Strážný, zachmuřený svalnatec, stál poblíž a pohupoval si dlouhým obuškem na koženém řemínku. Podél zdi stálo několik dalších vězňů, čekali, až na ně přijde řada, poflakovali se a kouřili a kradmo ty dva proslulé vězně v křeslech pozorovali se směsicí bázně a obdivu, jakou někteří muži projevují divokým kohoutům zápasníkům nebo stočeným chřestýšům.

Na konci nádvoří poblíž zamřížovaných dveří do jídelny zara-
chotil vrchní dozorce obuškem o mříže. Strážní s puškami se za ním
postavili do pozoru. „Do fronty, nosové!“ vyštěkl.

Vězni se nahrnuli do fronty a stavěli se do zástupů, když tu se
blízko dveří jeden vězeň obrátil k sousedovi, udeřil ho do čelisti
a porazil ho na ostatní. Ti mu nejen nedovolili upadnout, ale bystře
ho postavili na nohy a hodili ho zpátky, i když klel a mlátil kolem
sebe oběma rukama. Chlapi křičeli a nahrnuli se kolem, šťouchali se
a strkali. Jeden se s rozběhem vrhl do pranice. Další začali rozdávat
rány.

Vrchní dozorce zapískal na píšťalku. Strážní se prodírali k rvačce
a razili si cestu obušky. Vzadu u holičských křesel zavrčel svalnatý
strážný: „Ani se odtud nehněte!“, a sám spěchal k místu pranice. Ne-
zanedbával svou povinnost, protože věděl, že muži kolem holičských
křesel mohou jít jediné do vězeňského bloku.

Mullins a Burrows okamžitě odhodili ručníky, vyskočili z křesel
a vběhli vchodem do vězeňského bloku. Další vězeň – jmenoval se
Eddie Lynch a otrávil svou ženu – pochopil, že se mu možná nabízí
příležitost, a běžel za nimi. Trojice proběhla blokem ke schodišti
a hnala se vzhůru. Dusot bot na železných schodech se ztrácel v hlu-
ku zápasu.

Cely byly postaveny nad sebou ve třech patrech s plechovými
ochozy, které stoupaly kolem střední větrací šachty, takže byly vždy
dvě a dvě řady cel přes otevřenou šachtu naproti sobě. Nad třetím
ochozem podpíraly střechu klenuté ocelové vzpěry. Nějakých dvacet
metrů nad betonovou podlahou završovala hřeben střechy skleněná
kupole světlíku.

V nejvyšším patře bloku vyběhli vězňové na ochoz a běželi podél
otevřených dveří cel. Uprostřed se zastavili. Russ Burrows, vysoký,
mrštný muž, vylezl na zábradlí vedle železného sloupu, konečky prs-
tů se chytil klenutého nosníku, vytáhl se nahoru a potom šplhal výš
síti nosníků nad otevřenou šachtu. Druzí dva lezli rychle za ním.

Hluk zápasu stoupal šachtou vzhůru jako komínem a drnčel ple-
chovými podlahami. Nahoře pod kupolí světlíku se Burrows chytil
příčné podpěry, těžké tyče utažené napínákem. Chvilí tam visel
a klátil nohama ve vzduchu. Potom jimi švihl vzhůru a prudce vyko-

pl. Sklo se prolomilo a začalo pršet dolů. Znovu kopl, prorazil ve skle drátěnou síť a protáhl se na vazník. Když se zašklebil dolů na ostatní, třpytila se mu tvář úlomky skla. Dírou ve světlíku mu liják stříkal na hrubou kazajku.

Dole pod ním zavrčel John Mullins, na jehož napůl oholené tváři prosvítalo modré strniště chomáči pěny: „Tak polez, sakra.“ Jeho hlas v té chvíli silně připomínal praskot dřeva.

Třetí muž, Eddie Lynch, dolezl ke středu oblouku pod nimi. Zoufale se snažil upírat oči vzhůru. Náhle se musel podívat dolů – pod ním byla téměř dvacetimetrová šachta končící dole betonovou podlahou. Pevně objal nosník, přitiskl k němu tvář a stiskl víčka k sobě. „Já nemůžu!“ zalapal po dechu.

Burrows už prolezl dírou na střechu. Mullins se ohlédl a uviděl Lynche, přimrzlého k nosníku. „Pust’ se toho a polez sem.“

„Ježíši, dyť ti říkám, že nemůžu.“ Svíral nosník a kousal se do rtu. Pramínek krve mu stékal na bradu, kde se tvořily kapky a padaly dolů.

„Tak jdi někam,“ řekl Mullins. Prodral se dírou ven, sklo mu rvalo halenu. Bodal ho studený déšť. Převalil se od světlíku na prudce se svažující střechu. U okapu příkřený Russ Burrows nahlížel dolů.

„Tady pod náma nic není,“ prohlásil Burrows. „Musíme se dostat na druhou stranu ke druhému křídlu.“ Ukázal kam. Od střední budovy zakončené kupolí se rozvírala křídla vězeňského bloku jako okvětní lístky obrovského a ohyzdného květu. Dvojice přeběhla podél okraje střechy s okapem ke střední budově a odtud dál na jižní křídlo. Na konci nahlédli dolů. Šest metrů pod nimi byla střecha vězeňské nemocnice. Ještě níž odděloval vysoký železný plot dlážděný vězeňský dvůr od dvorku správce věznice. Správcův domek byl vestavěn do zdi věznice na rohu Jedenácté a Smrkové ulice.

Přehoupli se, seskočili a s rachotem dopadli na střechu pod sebou. Otřesení dopadem seběhli po strmě klopené střeše k měděnému okapu. Mullins opatrně přenesl tělo přes okap, chytil se odpadní roury a začal slézat. Kov zaskřípal, jak se roura utrhl. Mullins sletěl s ní, těžce dopadl a zůstal ležet. Tvář obrácená vzhůru mu v dešti chabě šhubala. Burrows zaslechl, jak křikem v jídelně pronikají policejní píšťalky. Chytil se okapu, přehoupl se dolů, aby seskočil, ale skoby,

kteřé držely okap, se jedna po druhé trhaly a Burrows padal v sérii trhavých cuknutí provázen pořádným proudem vody ze zlomeného okapu. Vrávoravě dopadl, otočil se a postavil Mullinse na nohy. Společně dokulhali k plotu ze železných mříží a začali vylézat nahoru.

Staříčků černý vrátný v márnici přímo za nimi vyhlédl skleněným okénkem ve dveřích chodby a uviděl oba muže. Velmi pobaven zametal dál, šklebil se, mumlal si pro sebe a pozoroval je.

Křik v nitru věznice ustal. Jediný hlas teď vyřvával povely. Oddíl dozorců vběhl do vězeňského bloku a jejich kroky se rozléhaly v prázdných patrech. Nejisté se zastavili.

Jeden se začal otáčet, když tu něco proletělo dolů okrajem jeho zorného pole. Podíval se dolů a uviděl krvavé cákance. V té chvíli dopadla další kapka a rozprskla se. Vzhlédl a uviděl Eddieho Lynche, jak se stále ještě tiskne k nosníku více než dvacet metrů nad ním. O zlomek vteřiny později zahlédl i díru ve světlíku. „Támhle je jeden z těch ničemů!“ vykřikl a ukázal. Dozorci se rozběhli ke schodům. Na půl cestě si jeden z nich uvědomil, že někteří z uprchlých vězňů se už mohli dírou protáhnout. Otočil se, aby spustil poplašné zařízení.

Mullins a Burrows zatím vylezli na železný plot, seskočili do úhledných záhonků správcovy zahrady a běželi k domku. V kuchyni nakukovala starší žena do trouby sporáku s niklovaným okrajem. Práskly zadní dveře a ona se polekaně napřímila. Vešli dva muži. Jak kolem ní Burrows procházel, lehce se uklonil a přívětivě se usmál. „To nám ohavně přší, že jo, paní?“

Už byli vpředu v síni, když žena najednou zaječela: „Nadělali jste mi bláto na čistou podlahu!“

„Prosím tisíckrát za odpuštění, paní,“ řekl Burrows. A už byli ze dveří a venku na ulici. Šli ostře, ale neběželi. V bodajícím dešti přecházeli ulici a kličkovali mezi drožkami a vozy. Na Smrkové ulici zahnuili do postranní uličky. Stál tam vozík.

Jak se muži přiblížili, kůň zafrkal a pohodil hlavou. Děvče se zvedlo ze sedátka, dalo nohu na obruč a nechalo Burrowse, aby je snesl. Jednou ji zhoupł a pak ji ve výšce sevřel a přitiskl jí svou stále ještě zarostlou bradu ke krku.

„Heleď, počkej, chovej se slušně,“ řekla po chvílce. „Prší mi takhle za krk. Oblíkněte si tohle.“ Odstrčila ho, vzala ze sedátka klobouky a pláštěnky a podala jim je. „Připadá mi, že tu čekám celý hodiny,“ stěžovala si. „To je člověku strašná zima, když má čekat v dešti.“

Mullins už byl na voze za kozlíkem. „Ať odsud ksakru vypadnem,“ řekl. Přetáhl přes sebe gumák a uvelebil se pod ním. Burrows a děvče se posadili, Burrows uvolnil brzdu a trhl oprotěmi. Vůz se rozjel úzkou uličkou.

Když vyjeli na zadním konci uličky, zaslechli zvon a cvakot okovaných kopyt na dlažbě. S hřmotem je minuly dva policejní vozy. Policisté viděli, jak venkovský vozík poslušně zastavuje, aby je nechal projet, a farmář na sedátku zamával. Policejní vozy zahýbaly za další roh a kola se jim smýkala po dlažbě. Venkovský vozík zamířil doleva k řece a kůň přešel do klusu.

[2]

Na šindelovou střechu staré kočárové kůlny nad Blue Russellovou hlavou bubnoval déšť. Podíval se dolů na postel, kde měl na odřeně prošívané dece a čtverci starého plátna rozloženy své věci. Není toho mnoho, pomyslel si. Když přijde na to, kolik člověk unese, může spoustu věcí zahodit a ani se mu po nich nezasteskne.

Skrze déšť uslyšel klapot koňských podkov a vrčení obručí na dlažbě, potom naléhavé řinčení policejních zvonců. Je to dvě ulice odtud, u řeky, pomyslel si. Další vůz zarachotil venku na ulici.

Přistoupil k oknu ve štítě a vyhlédl ven, ale vůz už projel. V kuchyňském okně velkého domu na druhé straně stájového dvora zářilo žlutavé světlo lampy. V okně se kmitl rozmazaný stín, pak se otevřely dveře a žluté světlo se rozlilo po dvoře.

V jedné ruce nesla uzlík a druhou si nad hlavou přidržovala kus voskového plátna. Jak spěchala ke kočárové kůlně, odrážely se v dešti od plátna zářivé záblesky světla. Pod ním v jednom stání zaržál kůň. Potom Blue zaslechl, jak na schodech vrzla kožená podráž-

ka a o chvílku později se její hlava objevila v otvoru schodů na konci světničky, postavené sto let předtím jako ubytování pro čeledína.

Shodila plátno na hromadu starých postrojů a přistoupila k němu. V temné tváři se jí leskly oči. Pohlédla na jeho věci na posteli a potom k němu natáhla ruku s uzlíkem, zabaleným do papíru. „Myslím, že bys mohl někde na cestě dostat hlad, Blue.“

Vzal si balíček, potom ji objal paží a stiskl jí ramena. „Čekal jsem, Cassie, že jdeš plakat a vyvádět a prosit mě, abych zůstal.“ Zasmála se hlubokým, sytým hlasem. „Božíčku, to ne. Je čas, abys šel. Měla sem ráda toho chlapečka, co tady dřív lítal, ale ten už je pryč. Myslím, že ho snědli skřítkové, a nechali tady tohohle velkého, aby si z Cassie dělal legraci.“ Popotáhla a mačkala mu mezi prsty rukáv košile. „Kdepak, je čas, abys šel.“

„Dneska už bylo skoro pozdě,“ řekl Blue. „Israel sebral kus do červena rozžhavené tyče a já už myslel, že mě propíchne.“

„Slyšela sem o tom. Ten člověk si na někom musí svý starosti vy-lít, jako když někdo bije řetězem svý psy, poněvác prohrává v kartách.“

„Myslíš, že to dostávám proto, že patřím do rodiny?“

„To je to. Nebejvá dycky tak proklatě sprostěj. Určitě měl rád svou sestřičku, tvoji matku. A taky to pro něho bylo hodně krutý, když umřela.“

„Vzal nás k sobě, to je pravda – ale kdyby jí nebylo, byl bych se odtud už dávno vypařil. Měl jsem odejít ten den, co umřela. A co ty, Cassie? Ty tu chceš zůstat?“

Zhluboka se nadechla. Dole pod nimi se jeden z koní drbal o stá-ní. „Když ty budeš pryč, tvoje máma pryč – myslím, že ne. Už mě tu nic neudrží. Puďu zpátky ke svejm, bydlej u Jeff City.“

Blue vytáhl z kapsy pár bankovek. „Vezmi si to, Cassie. Znáš Israele, plat mi dával málokdy, jinak bych měl víc –“

Odstrčila je. „O Cassii si starosti nedělej, Blue. Mám uloženéj hr-neček peněz, pěkně zahrabanej. Až dojdeš tam, kam máš namířino, pošli Cassii psaní. Já už někoho seženu, aby mi ho přečet. Napíšeš mi, jak máš pořád víc peněz. Ted’ už musím jít, aby zase nezačal hu-lákat.“

Ale Blue jí peníze zastrčil do kapsy od zástěry. Takhle, myslel si, odejdu úplně čistý, ani groš z Israelových peněz v kapse. Objala ho pažemi a přitáhla k sobě. Ucítil z jejích šatů sušenou levanduli. Byla to jedna z prvních věcí, které si pamatoval, ještě v mlhavých počátcích paměti, když nad ním stála obrovská a vysoká. Znovu popotáhla. „Nech mě chvilku brečet.“ Pak ho odstrčila, odvrátila se a zasmála se vlastní pošetilosti. U schodů se otočila. „Víš, Blue, ten chlapeček, co ho snědli skřítkové – když sem ho koupala, dycky sem si přála, aby byl černej jako Cassie.“

Usmál se. „To mi říkáš poprvé, Cassie – ale pak jsi mi taky dala jméno, ne?“ Venku projel další vůz.

„Jo. Tvoje máma, ta ti chtěla dát říkat nějakým starým rodinným jménem, já už si je nepamatuju. Já ne. Pojmenovala sem to dítě Blue.“

„Co to znamená, Cassie? Proč?“ Vůz neprojížděl. Zajel vraty ve vysokém prkenném plotě do stájového dvora a zastavil tam. Kůň prudce oddechoval a hrabal kopyty.

„Blue Russell.“ Cassie naklonila hlavu na stranu a vychutnávala rozkošnou tajuplnost, kterou pro ni ty slabiky měly. „Tak, tak pěkný. Znamená –“

Na stájovém dvoře se ozvaly hlasy. Blue a Cassie přistoupili k oknu a dívali se dolů. Israel – těžkopádný a mohutný – stál u vozu. Jeho hlas se nesl drnčením deště vzhůru. „To nemůžu udělat – chcete mě zničit?“

„Uděláš to,“ odpověděl nějaký muž. „Ale pusť nás do domu. Nemůžeme tady sedět na dešti a kecat.“ Potom z vozu slezlo několik postav. Jedna v dlouhých sukních. A dva muži. Do tváře jim Blue neviděl. Israel něco bručel a vedl je ke dveřím zadní verandy.

Blue pokrčil rameny a otočil se od okna. „Nějací lidé přijeli k Israelovi.“ Začal si balit ranec šatů do plátna. Zaslechl, jak se Cassie prudce nadechla a vzhledla. Hleděla upřeně z okna a ústa měla přikrytá dlaní. „Co je, Cassie – co je?“

Rozechvěle spustila dlaň a začala si vpředu uhlazovat šaty.

Zavrtěla hlavou. „Nic.“ Pohladila ho zlehka po tváři. „Musím běžet, Blue. Neprostydni a pořádně jez, slyšíš?“

„Cassie –“ Ale byla už na schodech. O chvíli později ji Blue zahlédl, jak se kmitla dvorem a vběhla do domu. Blue si přehodil přes ramena pláštěnku a strhl z háku svůj starý klobouk. Už ho tu nic nedrželo. Naposledy se rozhlédl po světničce, světničce, v níž vyrůstaly jako kovářský učeň – ZBRANĚ, ZÁMKY A JEMNÉ KOVÁŘSKÉ PRÁCE stálo na štítu nad Israelovými dveřmi. Uviděl na zdi své staré litografické plakáty zbrojařských společností – Win-chester, Colt, Remington, Mariin – s obrázky zvěďů a lovců a zaškle-bil se na svůj nejoblíbenější. Zobrazoval muže na koni a s puškou v ruce, jak se přes rameno ohlíží na tlupu Indiánů. Nápis pod ním sliboval, že *Nelze zajmout muže činu, má-li karabinu od Mariinu*. Blue se sklonil, aby v petrolejce sfoukl plamínek.

„Hej, Blue!“ zakřičel od domu Israelův hlas. „Ozvi se, Blue!“

Blue zaváhal. Chtěl už být pryč. Za hodinu by už na nákladáku mířil na západ. Náhle si však vzpomněl, jak Cassie prudce zatajila dech, když se podívala na Israelovy návštěvníky. Israel vyštěkl znova. „Blue!“ Blue se najednou rozhodl a zavolal dolů: „Tady jsem, Israeli, už jdu.“

Nechal uzlík na posteli, seběhl ze schodů a běžel na dvůr, kde mu liják smácel pláštěnku. Nedoběhl však až úplně k Israelovi, který stál ve dveřích, aby na něho nepršelo. Blue se pohledem přesvědčil, zda ten mohutný chlap má prázdné ruce, a teprve potom popošel blíž. Israel ho probodával očima. Na ulici projel další vůz. *Bim – bim – bim*.

„Ksakru, Blue, vyskočíš, když na tebe řvu?“ Pod knírem mu probleskovaly zuby, když zavrčel: „Zapřáhneš mi dva koně k tomu řeznickému vozu. Chci je hned. Vem tu herku, co přitáhla tenhle vůz, a jednu z našich. Vem Hnědáka. Posloucháš mě?“

Zatímco Israel mluvil, přešel Blue ke koni a položil mu ruku na nos. Kůň se o něho třel a několikrát dupl levou přední nohou. Blue mu nohu zvedl, otočil kopyto do světla a prohlížel je.

„Sakra, Blue, ty mě neposloucháš,“ řekl Israel.

„Poslouchám. Tenhle kůň ztratil podkovu.“

„Ani bych se nedivil, na tý zatracený dlažbě. Tak tu potvoru koukej okovat, než se vrátím. Budu si muset vzít Hnědáka s tímhle vozem, místo s řeznickým. Až ho okováš, jdi rovnou k sobě a zůstaň

tam, dokud nepřijedu a nezavolám tě. Nebudu dlouho pryč – ale nelez mi do domu, rozuměls? Tady nemáš co pohledávat.“ Israel zašel do domu a zavřel dveře. Skrz provazy deště a závěsy na oknech Blue viděl, jak se stíny postav vracejí do kuchyně. Směrem od řeky, asi blok odtud, znovu zaslechl cval koní a naléhavé řinčení policejních zvonů.

Blue vypráhl koně, zavedl ho pod přístřešek kovárny na konci domu poblíž velkých vrat a přivázal ho tam. Šel do stáje, přistrojil Hnědáka, vyvedl ho do deště a zapřáhl do vozu. Israel vyrazil z domu v klobouku a v pláštěnce. Vylezl na sedátko a něco si pro sebe mumlal. „Nezapomeň, co jsem ti říkal, Blue,“ zavrčel, trhl opratěmi a rychlým klusem vyrazil z vrat na dlážděnou ulici.

Blue se vrátil ke koni pod přístřeškem. Provazy od ohlávky mu zacvakl do kroužků na pravém i levém sloupku. Nasypal čtvrtinovou plechovku ovsu do pytlíku a přehodil popruh koni přes uši. Opatrně prohrábl výheň. Hluboko v ohništi žhnuly uhlíky. Nasypal do ohně trochu koksů, uchopil ohlazenou jasanovou rukojeť měchu a začal vhnět do ohně vzduch. Hvízdavý hukot měchu se mísil s hřmotem deště na plechové střeše.

Blue rozsvítil zavěšenou petrolejku a navlékl si koženou zástěru. Znovu si prohlédl kopyto a všiml si, že je prasklé. Přirázl a opiloval je, potom vzal ze soudku novou podkovu a nasazoval ji, žhavl a tvaroval, až seděla přesně. Položil podkovu zpátky na uhlíky, stlačil měch a díval se, jak kolem ní tryská vzhůru vířivý chomáč jisker. Položil si kopyto na koleno kryté koženou zástěrou, kleštěmi na ně přitiskl rozžhavenou podkovu a držel ji tam. Vyvalil se běložlutý páchnoucí kouř, zatímco kůň klidně přežvykoval oves z pytlíku. Blue ponořil podkovu do kádě, až zasyčela jako pytel čmeláků.

Drnčením deště na plechové střeše zaslechl dívčí smích. Vychází z nitra domu – seshora, pomyslel si. Se schlazenou podkovou v ruce poodešel zpátky a vyhlédl otevřenou stranou přístřešku na zeď domu, která se černala v šeru. Za oknem nahoře temně žhnulo světlo. V té chvíli se objevila ženská postava, tvář ztracenou ve stínu, a světlo jí zezadu házelo měděné lesky do vlasů. Pootočila klikkou u okna a částečně je otevřela. Pak se znovu zasmála, když ji zezadu objaly mužské paže. Muže však nebylo za záclonou vidět. Smála se, odstr-

kovala ruce a kroutila se. Jak se otočila, padlo na ni světlo a Blue viděl, že má vpředu na šatech rozepnuté knoflíky. V tom okamžiku uchopila ruka horní okraj bílého spodního prádla a trhla dolů. Blue zahlédl, jak se bílé, chvějící se kulaté ňadro vyhoupllo ven. Její smích se změnil ve vyplašené „Ach!“ a někdo ji odtáhl od okna. Její hlas dostal ječivý a káravý tón, ale jednotlivá slova rozmazával šum deště. Pak světlo v okně potemnělo, jak někdo stáhl lampu.

Blue si naplnil ústa podkováky. Ruka se mu třásla, když zvedl koni nohu, sevřel ji koleny a přibíjel kopyto na ožehlé lůžko. Zastříhl konce hřebíků a rozklepal je. V hlavě se mu přitom horečnatě honily vzpomínky na chvějící se nahé tělo.

Odvedl koně zpátky do kočárové kůlny a stále ještě přistrojeného ho tam přivázal. Nemysli na to, říkal si Blue. Israel často míval v noci návštěvníky, ale na takové věci se Blue druhý den neptal. Už dávno věděl, kam až může jít.

Šel zpátky do světničky. Odstrčil své věci stranou, natáhl se na břicho na úzkou postel, bradu si podepřel dlaněmi. Okno, kde uviděl dívku, dosud kalně žhnulo. Dole bylo vidět světlo v oknech kuchyně a v zadním salónu, kde Israel večer rád posedával, houpal se v židli, popíjel a jednal se svými nočními návštěvníky. Za tiché noci Blue často slýchal skřípot přiček v Israelově židli. Někdy i hlasy, krátké výbuchy kdákavého smíchu. Dnes bubnoval na šikmou šindelovou střechu těsně nad jeho hlavou déšť a sebemenší zvuk z domu se v něm utápěl.

Ted' už jsem chtěl být pryč, pomyslel si Blue. Ještě dobře, že jsem v tom lijáku zůstal tady. Viděl se, jak se pokouší usnout v dobytčáku nebo jak se pokouší někde vkrást do cizí kůlny a psi na něho štěkají. A přece ho ještě před několika hodinami, když se po něm Israel s očima podlitýma krví vztekle rozehnal kleštěmi, pátil v hrdle strach smíšený se vztekem a byl rozhodnut, že odejde. Je to divné, přemítal, jak pár hodin a studená sprcha dokážou uhasit všechno odhodlání.

Zrak mu spočinul na staré pohlednici připíchnuté na zeď u postele. Na křiklavě barevné litografii tu indiánská dívka klečela u líbezné studánky a v buclatých ručkách držela skvrnitého kolouška. Vedle obrázku bylo vybledlou tužkou naškrábáno jeho jméno: *Pan Blue*

Russell. Razítko bylo ze Silvertownu ve státě Colorado, rok 1893. Odrhl pohlednici a otočil ji. Milí Blue, stálo na ní, honím tady mu-ly – vozím rudu na dolu, co se menuje Stará stovka – Moch bych ti ukázat, jaký sou tu pěkný ryby – až se na mě přijedeš podívat, porídíme si malej koňskej ranč –

Vždy tvůj, br. Clay ps Dávej pozor na mámu

Tenkrát slyšel o Clayovi naposled, ale dnes, když už matka nebyla a Blue sám už si v Israelově domě sbalil věci, chtěl Claye znovu najít. Jak bude jednou v Denveru, může se začít poptávat. Nemuselo by to trvat dlouho. Možná že by si ten malý koňský ranč mohli ještě porídít. Možná že ho Clay jen tak napínal, když to psal, ale byl to přesně ten druh slibu, ať už v žertu nebo ne, jaký si osamělý třináctiletý chlapec přečte a nikdy nezapomene.

Nebyl si dokonce ani jist, že by Claye poznal, bylo to tak dávno. Kdykoli vůbec na Claye myslel, viděl ho znovu tu poslední noc na staré russellovské farmě blízko Dixonu. Clay proběhl kolem kuchyňských dveří, aby si pod černým ořechem u stáje osedlal koně. Jak přišel Blue, dotahoval právě podpětku u sedla, a ve svém černém klobouku a s dokola lemovaným kabátcem a taškami k sedlu přes rameno se otočil a vjel Blueovi rukou do vlasů. „*Nemám čas na řeči, Blue.*“ Ale vzpomínky jsou zrádná věc. Ve vzpomínkách Blue tohle všechno viděl a jasně slyšel ten hlas. A přece si nedokázal vybavit Clayovu tvář. Viděl vždycky kudrnaté světlé vlasy, ledově modré oči a hladkou, řezanou čelist, slyšel ten krátký bezstarostný smích, ale právě když si myslel, že už ho vidí téměř celého, všechno mu to vždy vyklouzlo a on ho opět ztratil, zahlédl jen, jak mu vlaje šos kabátu a jak se před cválajícím koněm rozlétají kuřata na všechny strany.

Starý žal, který ho tentokrát tížil jako devítiletého chlapce, se v něm znovu zvedl, svíral ho kolem žeber. Blue polkl a zamrkal. Vzpomínky se opět přihnaly a viděl se, jak kodrcá vzadu na pérovém vozíku, zapasovaný za svou matkou a Cassii mezi balíky svršků. Většinu dne kočíroval Cassiin bratr Tom. Potom dlouhé noční hodiny v osobním vagóně. A potom už na něho na nádraží Unionu, kde pod vysokou střechou zastavovaly vlaky, shlížel strýc Israel, obrovitý a s černými vousy a říkal: „*Pěkný chlapec, sestro. Řekl bych,*

že bude učenlivý.“ Vezl je v ošuntělém kočárku po ulicích šedých ránem, nacpaných nákladními povozy a valníky a dělníky v modrákách, obruče skřípaly na vlhkém a mastném dláždění a nad nimi čnely mohutné, kouřem zčernalé budovy.

Přijeli k domu, Israelovu domu – dvě ulice od řeky. Byl to velký dům, s průčelím přímo na ulici. Dvě podlaží očazených černočervených cihel, strmá zelenkavá střecha s množstvím přečnávajících štítů. Nad dveřmi do ulice visel vyřezávaný dřevěný kolt přes metr dlouhý, barva z něho oprýskávala a Blue se hrozně divil, protože si nejprve myslel, že je skutečný, velký jako dělo. Pod ním na zdi probleskovaly cákanci ptačího trusu zbytky zlatavých písmen – ZBRANĚ, ZÁMKY A JEMNÉ KOVÁŘSKÉ PRÁCE. Když projeli vraty ve vysokém prkenném plotě, ucítil Blue poprvé ostrý, štiplavý zápach kovářské výhně, který měl mít od té doby v nose neustále. Uviděl přístěnek s výhní, přistavěný ke konci domu, a napravo, jak vjeli dovnitř, hromadu starého železa, která dům označovala jako kovářství stejně jako štít venku na ulici – pět metrů vysokou kupu starých podkov, os, hřebíků, zástrček, bodců a zbytky všech možných druhů železných prutů, tyčí a pásů, co se jich pod sluncem dalo najít. Za hromadou odpadu napravo byla kočárová kůlna a několik dalších pokřivených přístřešků se opíralo o zadní plot spolu se změtí otlučených nebo rozbitých kočárků, drožek a vozů.

Když se teď Blue díval na temný a chmurný dům, vzpomněl si na svého dávného přítele Scipia, dnes už mrtvého. Dřív tu po ulicích tlačíval káru s odpadky a tvrdil, že býval štolbou v tomhle domě, když ještě stával osamoceně v zelených polích na svahu k řece. Scipio svůj věk přesně neznal, ale myslel, že mu je téměř sto.

Israel jim dal místnost vzadu za kuchyní, mámě a Cassii dole a Blue dostal pokojík nahoře, u zadních schodů. Starý dům byl houštinou místností, síní a přístěnků. Scipio s potěšením vzpomínal na dobu – to už byl velký a dům pohltily budovy rozrůstajícího se nábreží – kdy tam bydlívaly hezký holky. Trvalo to dlouho, než Blue pochopil, co stařec myslel hezkýma holkama. Většina místností měla kolem stropů štuky a mnohé měly mramorové krby. Dnes už byly celé od mouru a oprýskané, i když máma a Cassie se vši pílí čistily každou píd' svých pokojů a udržovaly je bez poskvrnky. Svou dílnu

umístil Israel v předním salónu a v tom, čemu říkali Velký sál. Byly tu ponky, řady strojů, police a další výheň, přistavěná k mohutnému mramorovému krbu.

Israel sám bydlel ve velkém rohovém bytě na přízemí, v místnostech naplněných těžkým, vyřezávaným nábytkem. Delší dobu se o tyto pokoje dělil s podmračenou ženou, kterou Blue znal jako tetu Justinu. Blue se často v noci probudil a slyšel, jak se hádají, pak jednoho dne teta Justina zmizela. Když se Blue zeptal kam, Israel se zatvářil hrozivě a máma i Cassie na něho syčely, aby byl zticha.

Přes všechnu svou strašlivou vznětlivost byl Israel prvotřídní kovář, známý svými důmyslnými úpravami jemně zdobených loveckých zbraní a zakázkovými hlavněmi a pažbami, které vyráběl. Od samého začátku Blue kovářnu miloval, rád tvaroval kov v ohni, na kovářské, pilníkem či řezačkou. Nějaký čas vysedával ve škole, ale v těžkých dobách se školní vzdělání zdálo být nevhodným přepychem pro chlapce, který se místo toho mohl vyučit řemeslu. Jeho učiteli se stala řada kovářů a mechaniků, většinou Němců nebo Švýcarů. Často to byli pijani s toulavým nohama, zvláště když se náhodou trochu potrkali s Israelem Cawleym.

Blue opět zaslechl, jak dole rachotí vůz a řinčí na postraňcích.

„Blue!“ Prudce vyskočil. „Okovals toho koně?“ Byl to Israel. Blue složil dlaně do trubky a zavolal dolů: „Je to hotovo. Je uvnitř.“ Nasazoval si klobouk a pláštěnku.

„Tak pojď sem dolů,“ řekl Israel. Blue popadl pláštěnku a seběhl. Israel ukázal na vůz. „Pod plachtou je pár vepřových boků. Naložíš je do řeznického vozu, jasný? Potom hodíš na vůz pár sedel a asi tak půl pytle ovsa.“

„Co mám udělat s koňmi?“

„Vyjedou časně, nech je přistrojený pod kůlnou.“

„Co znamená všechen ten rozruch?“

„Jakej rozruch?“

„Policejní vozy,“ řekl Blue. „Někdo musel vykrást banku nebo se někde střílelo.“

Israel zaváhal a pak řekl: „Utekli z vězení. Někdo utekl z Four Courts – nic o tom nevím.“ Prudce se nadechl. „Co se mě ksakru vyptáváš?“

„Jen tak,“ odpověděl Blue. Odhodil z nákladu gumovou plachtu a uviděl naskládané vepřové boky. Vypáčil jeden ven, hodil si ho přes rameno a nesl ho k řeznickému vozu.

„Tak koukej, ať držíš jazyk za zubama,“ zavrčel Israel. „A až to budeš mít, vrať se nahoru a zůstaň tam.“

Zadní dveře se prudce otevřely. Světlo vytrysklo do tmy a zalilo Bluea. „Co je, Israeli?“ ozvalo se. Blue uviděl temnou postavu a záblesk kovu.

„Dej to pryč,“ řekl Israel. „To je jenom ten kluk.“

„Měl zatracený štěstí, že jsem mu neproštlíp lístek,“ řekl hlas.

„Kruci, Blue,“ utrhł se Israel, „dělej s tím.“ Blue otevřel vřadu dvířka a složil bok do řeznického vozu. Srdce mu bušilo a měl vyschlo v ústech.

|3|

V chodbě na třetím patře Wainwrightovy budovy se sklonila Kathleen Brodyová, šedesátiletá vdova narozená v Limericku, ke smetáku omotanému hadrem. V šachtě výtahu za ní vrzala lana. Ohlédla se, když se zamřížovaná klec zastavila a vyšel z ní vysoký muž.

Měl proděravělý klobouk promáčený potem, límeček mu chyběl a košili měl na prsou zašpiněnou. Oblek slizký mastnotou visel na jeho hubené postavě jako pytlovina. Odvrátila se a hlasitě si odfrkla. Taková spodina jako tenhle chlap v její budově neměla co pohledávat. Odborným máchnutím hadru rozstříkla po podlaze vrstvu vody.

Mužovy kroky se tiše přiblížily. Utichly. Spatřila vedle kbelíku popraskané boty. Ucítila mužův pach – čuně, pomyslela si. Pak se jeho ruce dotkly jejích ramen. Zalapala po dechu a otočila se. V temné zarostlé tváři se mu oči divoce trpytily.

„Katko, holka zlatá,“ řekl muž něžně, „hned nám dej hubičku.“

Bezvládně mu klesla na prsa. „Bassette, ty zvíře, srdce se mi z tebe zastavilo. Umej si tu špinavou hubu, ať tě člověk může poznat.“ Odtáhla se a svažila nos. „Ty smrdíš! Kdybys byl můj mužskej, vydrbala bych tě louhovým mejdlem a pískovcem.“

Vytáhl z postranní kapsy papírový sáček a vtiskl jí ho do ruky. Otevřela ho a uviděla plochou lahvičku a v ní kostky tvrdých bonbónů v jantarové whisky. Žitná s cukrovím. Vrásčité rty se jí zachvěly. Zastrčila sáček do kapsy u zástěry a zlehka ho pohladila po tváři.

„Ale běž, Bassette. A koukej se vydrbat, člověče.“ Bassett došel na konec chodby a otevřel dveře s destičkou z leptaného skla, na níž jméno agentury tvořilo rámeček z pozlacených písmen. V rámečku bylo černými čarami nakresleno oko a pod ním v kurzívě nápis VŽDY BDĚLÍ. Mladá žena u telefonní ústředny za dveřmi na něho nejprve vyděšeně pohlédla a potom ho poznala. Usmála se a lehce ucouvla, jak procházel kolem. Prošel místností a zatůkal na dubovým dřevem vykládané dveře oddělené kanceláře s nápisem ZÁSTUPCE VRCHNÍHO INSPEKTORA – G. HAVENHURST. Za dveřmi mluvil mužský hlas. Zmlkl a pak vyštěkl: „Vstupte!“

Bassett vešel. Havenhurst zavěsil telefonní sluchátko na skříňku na zdi vedle svého psacího stolu s roletovým krytem a upřeně zíral na Bassetta. Po chvilce přejel se židlí na skřípajících kolečkách k oknu za sebou. Vysunul je a zřetelně vydechl. Byl to mohutný člověk s jenerálským knírem. Obrovskou hlavou pokrytou drobnými kudrlinkami velice připomínal bizona. „Ježíši, Bassette!“ řekl znechuceně.

„Přejel jsem Indianu v dobytčáku naloženém káděmi zkaženého prasečího sádla,“ řekl Bassett. „Zahlédls ty zloděje?“

„Ne. Podle hochů, s nimiž jsem mluvil ve vandrácím brlohu, měli čtyřiaadvacet hodin náskok. Sledoval jsem je až sem, ale prošli mi. Byli v tahu a všude se to hemžilo policajty kvůli tomu útěku. Člověk se nemohl hnout, aby ho každou chvíli někdo nesebral.“

Inspektor se podíval na mapu na zdi a zavrtěl hlavou. „Nedá se říci, kam mohli odtud odjet. Co kdybychom to na chvíli odložili –“ Hodil na stůl pomačkané výtisky ranních novin. Bassett si vyluštil titulek obrácený k němu nohama vzhůru: ODVÁŽNÝ ÚNIK Z FOUR COURTS. LUPIČI Z PŘÍPADU NEOSHO NA SVOBODĚ.

„Řekli jsme jim přece, ať je ve Four Courts mají každého zvlášť a drží je pod zámkem i na jídlo. Jako kdybych jim to nepovídal!“

„A máme se vůbec čeho chytit?“ zeptal se Bassett.

Havenhurst nahlédl do žlutého bloku, kde měl tužkou načmárané poznámky. „Zrovna vyšlo najevo tohle. Ty chlapy zatkli a zapsali jako Jacka Mullinse a Russe Burrowse. Falešná jména, pochopitelně. Ale ten, co si říkal Mullins, měl na rameni tetování.“ Havenhurst přistrčil k Bassettovi fotografii. Byl na ní detail tetovaného koně. Mezi tuhými zakroucenými chlupy se na paži vzpínal hřebec. Pod něj někdo vytetoval slovo *Gitmo*. Bassett pokýval hlavou. „Ukazuje se,“ pokračoval Havenhurst, „že je to plukovní přezdívká americké kavalérie, která sloužila na Kubě. Pluk dobrovolníků, něco jako Drsní jezdci, víš? Tihle hoši si říkali Hřebci z Gitmo. Gitmo je totiž zkratka od Guantánamo. Všimni si, jakou má ten kůň kládu – o tako-vých věcech se v novinách moc nepíše. Tak tedy, sotva se pluk vyločil na Floridě a měli plno práce s propouštěním vojáků, někdo udělal plukovní pokladnu. Čtyři maskovaní muži, ale pokladník měl fondy už tak vyčerpané, že lup dělal jenom pár tisíc. Dozvěděl jsem se to, teprve když jsme poslali operačního na ministerstvo obrany. Pluk tenkrát rozpustili, ale náš člověk mluvil s četařem ve Fort Myers a ten ty dva chlapy identifikoval podle fotografií. Zachary Murdock a Clay Russell. Dobří vojáci, povídal, pokud neseděli zrovna v base. A propustili je do civilu den před tím, než tu kasu otočili.“

„Nic z toho nebylo v novinách,“ podotkl Bassett.

„Ne, zrovna jsme to zjistili. Je toho víc. Chlapi se tenkrát přihlásili v Denveru, ale podle armádních záznamů ten Russell pochází z Dixonu, je to blízko Rolly, na druhé straně na Gasconadě. Jeden z našich lidí do toho zavrtal. Rodina tam měla farmu. Starého před lety zabili při přestřelce. Ten kluk Clay měl brzy nato průšvih a odešel z domu, někdy kolem 1889. Vdova sebrala dalšího mládence jménem Blue a odešla také.“ Dole na ulici zařinčela tramvaj.

„A tady příběh končí,“ zeptal se Bassett.

„Ne. Soused Russellových se pamatuje, že se vdova zamlada jmenovala Cawleyová, a že když odjížděla, měla namířeno do St. Louis. Kdybychom tohle věděli včera, byli bychom mohli mít ty dva chlapy už dneska v železnicích. Dům Israele Cawleyho by byl hlídal oddíl našich lidí.“

„Jste si jist, že je tu spojitost?“

„Úplně ne. Ale máme už dlouho podezření, že Cawley přejímá kradené zboží, no a pochopitelně prodává ty střelné zbraně. Pokud to není stopa, je to alespoň podezření.“ Inspektor rozhodil své velké ruce a pokrčil rameny. „Mrkni se na to, ctihodný otče, než se vykoupáš.“

Bassett vyšel z budovy a přešel několik ulic na východ k řece, potom zamířil k jihu podél dlážděné hráze, s mostem Eads Bridge nádherně a půvabně rozepjatým za zády. Prodíral se mezi stohy nákladu a vychutnával pohled na řeku a její vůni, pozoroval parolodi, které nakládaly a vykládaly zboží, formanské vozy se spřeženími silných tažných koní. S obdivem pozoroval krásnou lokomotivu 4-6-0 s baňatým komínem, jak s námahou vleče šňůru nákladních vozů po trati podél hráze směrem na Železnou horu. Za dvacet minut minul ulici Cherokee a už chtěl od řeky odbočit, když zahlédl hospodu U Zambachů.

Bassett dostal nápad, vešel do hospody a poručil si u výčepu pěti-centové pivo. Potom si u samoobslužného pultu obložil chleba nakládaným hovězím. Dvě minuty v hospodě, pomyslel si Bassett, mají někdy větší cenu než hodiny čenichání kdekoli jinde. Bylo poledne a číšníci jen běhali. Jeden přišel s tákem studeného masa doplnit zásobu na pultě.

„Objeví se tu občas Cawley, že jo,“ řekl Bassett.

Číšník byl malý blondák s velkým zrzavým knírem a měkkýma bílýma rukama. „No *ja*, jasně,“ odpověděl a rozhlížel se kolem. „Měla by tu být, ale já ji tu teď neviděla. Pošle si možná ten kluk pro *bier*.“

Bassett přestal žvýkat, ústa plná hovězího. „Myslíte toho Russellovic kluka?“

„Pflu,“ odpověděl chlapík a přehazoval na pult kusy brunšvického.

„Pflu?“ zamračil se nejistě Bassett.

Muž píchl prstem vzhůru. „Motrá jako to, nebe – pflu!“

„Blue? Blue, říkáte?“ Bassett se spěšně pokoušel zakrýt, že byl zaskočen. „Takovej malej prcek, ne?“

Číšník se ledově usmál. „Hergot, vy tu nebyla dlouho, pane.“ Sebral tác a odkráčel ke kuchyni.

Bassett dojedl obložený chléb, dopil pivo a od Zumbachů zahnul směrem od řeky do úzké hluboké uličky ze čtyř až pětioschodových cihlových skladišť a obchodních budov. Zanedlouho stál před vchodem do nádherného, ale sešlého starého domu. Vzhlédl k vel-kému vyřezávanému dragounskému koltu zavěšenému nad vchodem a potom zkusil dveře. Otevřely se. Vystoupil po několika schodech do vestibulu – odrolenou štuky na kdysi elegantních akantových listech pokrývala silná vrstva špíny. Z popraskaného zrcadla v roko-kovém rámu na něho zašilhala jeho vlastní tvář. Prošel dvojitými dveřmi a ocitl se v rozsáhlé místnosti s velkými zrcadly a zdobe-nými mramorovými krby na obou koncích.

K jednomu krbu však byla přistavena kovářská výheň a místnost nezaplňoval vkusný nábytek, ale ponky a dvě řady strojů. Bassett viděl brusky, leštičky, stojanovou vrtačku, soustruhy na dřevo a kov a dlouhý stroj na drážkování hlavní. Pohon strojů obstarávala převodová hřídel zavěšená u stropu a těžké kožené řemeny. A to všechno poháněl obludný elektrický motor monarch, upevněný do podlahy na konci místnosti pod velkým pákovým spínačem na zdi. Na oprýskané ceduli stálo POZOR NA ŘEMENY. Motor mlčel, v místnosti bylo prázdné. Bassett pohlédl na kapesní hodinky. Ještě polední přestávka.

Zaslechl, jak nějaký muž prudce zachrčel, potom něco s rachotem spadlo. „Dej mu to, Augie,“ volal jiný hlas. „Drapni ho za ucho,“ křičel další. Bylo slyšet dupot a žuchnutí. Další rachot. Bassett prošel kolem ztichlých strojů k otevřeným dveřím a vyhlédl kovářským přístěnkem do stájového dvora. V přístavku byla výheň a velká kovadlina na špalku, podél otevřené strany dlouhé plechové koryto pro koně. Vzadu na dvoře spatřil Bassett čtyři nebo pět mužů, kteří posedávali na bedýnkách mezi součástmi vozů a podvozků.

Dělníci jedli ze svých kastrůlků a přihlíželi, jak se z rozdrceného stohu bedýnek sbírá mladík. Byl to velký chlapec, dobře přes metr devadesát, hádal Bassett, a vážil něco k devadesáti. Byl bez košile, jen v kožené kovářské zástěře. Na širokých ramenou, plochem sval-

natém bříše a žebrech měl rudé šrámy. Z nosu mu vytékal pramének krve. Trochu vrávoravě se obracel ke svému soupeři, ale smál se.

Blue, pomyslel si Bassett. *Blue Russell*.

„Dej mu to ještě jednou, Augie!“ zařval býčím hlasem jeden z mužů.

„Dej bacha na jeho lokty, Blue!“ zavolal další.

Bassett sešel do přístěnku a opřel se o sloupek. Odtud už na Augieho viděl. Bassett překvapeně natáhl krk, aby měl lepší výhled. Augie se šouravě sunul kupředu, hodně přikrčený, unionky měl shrnuté přes opasek, takže bylo vidět mocná ramena s nalitými svaly a dlouhé uzlovité paže. Avšak ten mocný trup s nesmírným rozpětím paží nesly špalkovité nohy do O – Augie byl nejméně o hlavu menší než chlapec.

Augie zafrkal nosem, jehož rozdrcená chrupavka připomínala spíše muchomůrku, a nastrčil svou vejčitou lebku, pokrytou kadeřavou srstí jako bílým rounem. Místo uší z ní vyčnívaly dva houbovité výrůstky.

„...říkám ti, kluku, šetři si pěsti, ať si eště zahraješ na piáno, slyšíš?“ Komolil slova zjizvenými rty. „Von si myslí, že je Jim Corbett, já ti ubalím jednu po hlavě. Rozbiješ si pěstičky, víš? Móc rychle ti vezmu chuť eště se prát, slyšíš?“

Augie přikročil blíž, lstivě zahrál sukovitými rameny, zavířil předloktím a už svíral Blueovi ruce, sekl mu po žebrech loktem a pak mu otloukal čelisti a hlavu rychlými údery svých vlastních ramenou a lebky. „Augie ti povídal, že ti rozbije hlavu, chlapečku.“

„Napráskej mu, Augie!“ zakřičel vesele tlustŏoch čepicí pěny na plecháčku piva, který zvedal ke rtům.

„Správně, Augie,“ řekl chlapec. Najednou přiskočil, chytil Augieho za krk a pod rozkrokem a zvedl si ho nad hlavu. Prudce se otočil, hodil ho po hlavě do koňského koryta a podržel ho tam. „Axel, jsi na radě!“ křikl na tlustŏocha. Pustil Augieho do koryta a skočil po Axelovi, který se pokoušel zmizet mezi koly vozů a pod-vozky. Chlapec ho chytil za překřížené popruhy u modráků a vlekl ho ke kočárové kůlně, několik metrů opodál.

Na kolíku u dveří kůlny uviděl Bassett zaháknuté lano. Nad nimi byl ke dveřím seníku vytažen balík sena a visel tam teď těsně pod

kladkou. Chlapec chytil lano, strhl ho z kolíku, utáhl Axelovi rychle dvě smyčky kolem kotníků a pak ho vyhodil do výšky. Balík táhl Axela vzhůru, Axel ječel a mlátil kolem sebe rukama, zatímco balík sena klesal. Chlapec stáhl seno dolů a sedl si na něj. Nohy se Axelovi zarazily o kladku. „Já to nemyslel zle, Blue,“ zakvílel.

Augie se vynořil z koryta a vyprskl proud vody. Tvář měl zkrabatenou od čehosi, co Bassett intuitivně považoval za pobavený výraz. Drze si Bassetta prohlížel. „To je pro Axela ještě zatraceně dobrý, že ten kluk není naštvanej,“ řekl důvěrně. „Ten když se jednou našťve, tak ho potom v týdle zemi nikdo nezmůže, jasný?“

Axel znovu zajechel. „Šmarjá! Pust’ mě vocaď, Blue!“

Blue vstal a uvolnil balík. Ten opět vyletěl vzhůru, zatímco Axel sjel prudce dolů jako koule. Při pádu mu balík trochu pomohl jako protiváha a Axel se poněkud přibrzdil pažemi. Překulil se a ještě celý otřesený si začal odvazovat lano z nohou.

Menší muž v buřince a hladce vyžehlených modrákách, který vypadal na mistra, se zvedl a s klapnutím otevřel hodinky. „Tak přehodíme výhybku, hoši. Jde se dělat.“ Obrátil se k Bassettovi. „Pan Cawley tu není, ale mladej vás obslouží.“

Zastrčil hodinky a odkráčel do dílny, ostatní za ním. O chvílku později Bassett zaslechl prohlubující se hukot motoru, potom vrčení a pleskot řemenů. Axel proběhl klusem kolem a velkou masitou rukou projel Blueovi vlasy. „Přísámbohu, Blue, tys mě málem zabil.“

Blue se nahnul na koryto a oplachoval si hlavu a tělo. Ucítil Bassettův pach a ucukl. „Je tu místo pro dva, pane.“

„Dělám do prasečího sádla, ne do kytichek,“ odsekl nedůtklivě Bassett. „Jsem nějakýj Wagenbach.“

Blue se otřel kusem pytloviny a natáhl si flanelovou košili. „Nechtěl jsem se vás dotknout, pane Wagenbach. Co pro vás můžu udělat?“

To je pravda, co pro mě můžeš udělat, přemýšlel Bassett. Potřeboval vodítko, nějak toho chlapce rozpovídat. Je tu obchod se zbraněmi – ať si chlapec myslí, že si chce koupit pistoli. „Mám na jih odtud malá jatka, a už mě dvakrát třikrát okradli, tak jsem si říkal, že si promluvím s panem Cawleym –“ Zaváhal. „Určitě tu není?“

„Odešel dneska časně,“ řekl Blue. „Jatka, říkáte – nemá to něco společného s –“ nejistě se odmlčel.

„S čím?“ napověděl Bassett, který hledal nějakou narážku, něco, čeho by se mohl chytit.

„S těmi vepřovými boky, co včera večer přivezl?“

„No, možná,“ odvážil se obezřetně Bassett. Bylo jasné, že ho chlapec omylem považuje za věřitele.

Chlapec se zamračil. „Nic o tom nevím, pane Wagenbach, ale svoje peníze dostanete. Vždyť to bylo teprve včera večer.“

„Člověk se nerad nechává okrádat,“ trval na svém Bassett. „Chtěl bych si to zase odvézt.“

„To půjde sotva, pane Wagenbach,“ řekl Blue. Vypadal velmi nejistě.

„Proč?“

„Už to tu není.“

„No, když to bylo teprve včera večer –“ řekl Bassett. „Já vím, ale musel to koupit pro někoho jinýho, protože jsem ty boky sám nakládal do jinýho vozu, a už je to pryč.“

„Chceš říct, že s tím dnes ráno odjel?“

„Ne, včera večer. Ale on to neodvezl. Bylo to –“ Chlapec se nečekaně zarazil. „Podívejte se, já o tom nic nevím. Budete si muset promluvit s panem Cawleym.“

„Do čeho jsi to nakládal?“

„Do obyčejného řeznického vozu, dvouspřežního. Co abych řekl panu Cawleymu, že s ním potřebujete mluvit?“

„Ale, nedělej si s tím hlavu,“ odpověděl rychle Bassett. „Já si ho najdu, nedělej si starosti.“

Chlapci se očividně ulevilo a užuž chtěl odejít. „Počkej,“ řekl Bassett. „Když jsem ti říkal o tom, že mě okradli, myslel jsem to vážně, synku. Obchoduju při řece, musím s sebou nosit spoustu prachů. Prodáváte tady pistole, ne? Co kdybys mi ukázal něco pořádnýho, abych se měl čím bránit?“

„Pokud chcete něco takovýho, přišel jste na správnou adresu,“ odpověděl chlapec. Vedl Bassetta zpátky dílnou a dalšími dveřmi ve vestibulu do místnosti, která kdysi určitě bývala knihovnou, ale dnes to byla zbrojnice a kancelář. Vzadu byl psací stůl zavalený papí-

ry, podél zdí police a věšáky se zbraněmi a uprostřed místnosti byly další zbraně ve skleněných vitrínách. Pistole, pušky, brokovnice, zbraně všech druhů včetně kuriozit a starožitností. Bassett uviděl jednu vitrínu naplněnou pistolemi tvarovanými jako meče, nože, boxery, deštníky, a co bylo téměř neuvěřitelné, i jako tabatěrka. Zasmál se. „Člověk požádá o cigaretu a – překvápko, co?“

„No, to jo,“ souhlasil chlapec. „Něco takového jste měl na mysli?“

„Když tě někdo přepadne, není moc času na vybraný chování,“ odpověděl Bassett. „Myslím, že bych šel rovnou na věc a ty lumpy postřílel – posledně se do mě s bouchačkama pustili tři.“

„Uch, uch,“ řekl chlapec. „To je horší než se chytit s Augiem.“

„Augie toho o queensberry moc neví, co?“

„Loni tu byl mechanik,“ ušklíbl se chlapec, „a pokoušel se mě queensberry naučit. Říkal tomu chlapský kumšt. Augie se mě pokouší donutit, abych toho nechal – tvrdí, že na tom stylu nic chlapského není a že se tím nikdo neubrání. Tohle by se vám mohlo hodit.“ Zvedl velkou pistoli, na níž z chrániče spouště vybíhal kupředu velký plochý hranol z kovu. „Tohle je novinka, samonabíjecí mauser se zásobníkem. Jednou to natáhnete a střelíte. Jenom mačkáte spoušť. Pouzdro je ze dřeva – dá se nasadit zezadu a je z toho karabina.“ Blue s odbornou zručností připevnil pažbu a přiložil zbraň k rameni. Závěr cvakl.

„Rád bych to viděl v akci,“ řekl Bassett. „Ani to nevypadá jako pistole, spíš snad jako něco od kanonýrů. Neřekl jsem, že chci válčit.“

„Tenhle browning se taky nabíjí sám,“ řekl chlapec a ukazoval Bassettovi plochou, hladkou, jako ulitou zbraň. „Můžete ho nosit v kapse u kalhot. To všude na skladě nemají, je to úplně nové. Stál by vás osmnáct padesát.“

„To je zatraceně moc peněz,“ prohlásil Bassett.

„A kolik vám sebrali ty lupiči?“ Chlapec se zašklebil. „Pistolí za dva tři dolary je všude dost, když chcete šmejda, ale u nás je nedostanete, my šmejdy nevedeme.“

„Tak dobře to zase nevypadá.“ Bassett si ve skutečnosti nechtěl ani zbraň koupit, ani utrácet peníze. Ale chlapec už vytahoval ze zá-

suvky krabici nábojů. Vysypal si jich několik do dlaně a začal plnit zásobník, který vytáhl z pažby.

„Nechcete jít se mnou?“ zeptal se. S pistolí v ruce ho vedl k zadním dveřím místnosti do síně, potom dolů po schodech do sklepa. Otočil vypínačem na zdi a místnost zaplavilo světlo. „Edisonky, vidíte?“ Jednu stranu místnosti zabíraly police a krabice se součástkami a materiálem. Ale na druhé straně stál pod okrouhlým temným otvorem ve zdi úzký pult. Blue otočil dalším vypínačem a hluboko v otvoru se rozzářilo světlo. Bassett uviděl tunel se zdmi obloženými vlnitým plechem, připomínající kanál. Byla to podzemní střelnice. Prádelní šňůra běžela na kladkách k zadnímu konci, kde byl na šňůře kolíčky zavěšen papírový terč.

Blue zasunul zásobník do pažby pistole, natáhl závěr a podal browning Bassettovi. „Zkuste si to.“

Bassett ho vzal, úmyslně neobratně zamířil rozechvělou rukou a se škubnutím vystřelil. V tunelu výstřel jenom tlumeně zapraskal. Pomalu a trhaně ještě dvakrát vystřelil. Papír sebou jenom lehce zatřepal. Bassett položil pistoli a pokrčil rameny. „Dá se říct, že to střílí. Radši půjdu.“

„Počkejte,“ řekl Blue. Zasunul do zásobníku další náboje. „Řekněte, že po vás jdou pánové s bouchačkama. Říkal jste, že byste –“

„Šel rovnou na věc a postřílel bych ty lumpy,“ dokončil za něho Bassett.

„Správně.“ Chlapec se prudce otočil, napřáhl browning přímo před sebe a zapřel si pažbu dlaní levé ruky. Stiskl spoušť a vzduch rvala rána za ranou, až byla zbraň prázdná. Kolem lítaly prázdné nábojnice. Papír sebou škubal a trhal a z černého středu terče se vyrval kus a třepotavě letěl dolů. Bassett polkl. Ani ve svém oboru nikdy neviděl takový dravý proud střel z jediné zbraně.

„Můj strýček, pan Cawley, chce, abych pořád trénoval, aby to vypadalo snadnější,“ řekl Blue, jakoby na omluvu.

„Vezmu si ji,“ řekl náhle Bassett s přesvědčením. „Ale chci ji nosit pod kabátem, rozumíte? Aby nebyla vidět, na nějakém řemeni.“

„Podpažní pouzdro. Bude nám pár dní trvat, než uděláme takové, aby sedělo na browning, je to nový model. Co mám panu Cawleymu říci o těch vepřových bocích?“

„Ani slovo,“ řekl Bassett.

Bassett bydlel ve starém hotelu několik bloků od kanceláří agentury. Šel do hotelu raději pěšky, protože nechtěl jet tramvají a snášet pobouření, které by zajisté jeho současný voňavý stav v druhých cestujících vyvolával. Sotva se ocitl v pokoji, shodil špinavý oblek a potom se v koupacím plášti pokradmu plížil halou do koupelny, kde si napustil velkou litinovou vanu s nohami v podobě koulí a pařátů. Máčel se v ní třicet minut a čas od času stříkl do vody trochu myrtové esence. Když opět vylezl, rozhodl se, že se raději neoholí, dokud si browning nevyzvedne.

Vrátil se do kanceláře v dalším starém obleku, tentokrát už čistém. Na závěr stručného hlášení řekl Havenhurstovi: „Když to všechno složíme dohromady, řekl bych, že Rusell a Murdock pravděpodobně odjeli od Cawleyho a spolu s dalšími dělníky, trhovci a farmáři projeli za svítání policejní clonou jako řezníci s vozem plným masa.“

Havenhurst si povzdechl. „Na jih od Jeffersonových kasáren našli dnes ráno vůz. Koně byli pryč, ve voze bylo pár vepřových boků a nějaké řeznické zástěry. Nepochybně osedlali koně a odjeli. Přišli jsme jen o chvílunku později. Co teď uděláme s Cawleym a s tím chlapcem?“

„Mohli bychom se pokusit Cawleymu přišít nějaké to napomáhání, ale když nemáme v ruce viníky, pochybuji, že bychom to udrželi. Mimoto mám pocit, že ten chlapec ani nevěděl, co se děje.“

„Vlastní bratr Claye Russella? Je v tom určitě namočený.“

Bassett pokrčil rameny. „Taky jsem si to nejdříve myslel – neměl chuť mi o těch vepřových bocích něco vykládat. Ale podívejte, myslel si, že jsem věritel. Když jsem trochu přitlačil, řekl mi všechno, co věděl, a nebylo toho moc. Ten chlapec se nepokoušel nic skrývat, tím jsem si jist.“

„Tomu nemohu věřit, Bassette.“

„No, dobře, ať je to jak chce, myslím si, že to pro ně Israel Cawley zařídil. Řeznický vůz už měl pravděpodobně na místě – dokonalý uskok. Chlapi v zástěrách a papírových čepicích – kdo by

je zatýkal?“ Zaváhal. „Musíte policii prozradit jejich pravou totožnost a jejich spojení s Israellem Cawleym?“

„Měl bych. Proč?“

„Koupil jsem si od toho chlapce pistoli – jako záminku, abych se mohl vrátit a ještě si s ním promluvit. Ale když se to všechno dostane do novin, budou se tam hemžit novináři a policajti. A řekneme, že mám pravdu a že ten kluk do toho namočený nebyl, najednou zjistí, kdo byli Cawleyho návštěvníci, že jedním z uprchlíků byl jeho vlastní bratr Clay...“ Bassett pokrčil rameny a rozhodil rukama.

„Ptáčci už nám stejně uletěli,“ pronesl pomalu Havenhurst. „Myslím, že tím policii nijak nepozdržím, když si ty informace nechám pár hodin pro sebe, alespoň na tak dlouho, aby se to zítra nedostalo do novin.“ Najednou bouchl dlaní do stolu a otočil se prudce k Bassettovi. „Jo, koupil sis pistoli? Za čí peníze? Jestli si myslíš, že ti společnost proplatí účet, tak to jsi na zatraceným omylu.“

|4|

Ve tři hodiny odpoledne, jako v jiné dny, přinesla Cassie do dílny velkou konev kávy a muži přestali pracovat, aby si dali šálek. Předák Walter Hoag nadzvedl víko konve a nahlédl dovnitř.

„Cassie, podívej se, co ti plavalo v kafi?“ řekl a naoko vytahoval z hrnce podkovu. Zvedl ji, aby se na ni mohla podívat. Zasmála se a zakryla si tvář zástěrou. Potom prohlásila: „Příště vám tam naleju skunkovinu, uvidíte.“

„Co se stalo s těma chlapama, co utekli z věznice?“ zeptal se Augie, když Cassie odešla.

Hoag vytáhl ranní noviny s průřezem věznice, který ukazoval, jak muži unikli světlíkem. Tečkované čáry vyznačovaly únikovou trasu. Zarostlé, ožehlé tváře uprchlíků hleděly dřevěně z polotónového tisku.

„Načisto vyklouzli,“ odpověděl. „Něco tak mazanýho jsem v životě neviděl.“

„Ale kam by šli?“ zeptal se Blue. Pohlédl přes Hoagovo rameno do novin, kde Hoagův prst přejížděl tečkovanou čáru. Spatřil na fotografiích zachmuřené tváře, označené dole jmény Mullins a Burrows.

„Nádraží je jenom dvě ulice od Four Courts,“ řekl Augie. „Já bych se zahrabal někam do dobytčáku.“

„Tam šli poldové prvně,“ řekl Hoag. „Šel jsem dneska ráno kolem a ještě to prohledávali.“

Augie zaťal otlučené pěsti. „Tak bych ukrad člun a přejel bych řeku a na druhý straně bych skočil na nákladák.“ Vypadal ustaraně. V dílně se všeobecně vědělo, že Augie doma v Bridgeportu, ve státě Connecticut, zabil nějakého muže kulečnickovou koulí.

„Vyjedeš na řeku, na vodě tě je nádherně vidět a nemáš kam utéct,“ namítl Hoag. „Dokonce i v noci by to bylo hrozné riziko.“

„Nejlepší je mít nějaký známý a jít k nim,“ řekl Axel. „Zůstat nějaký čas, převlíknout šaty, všechno předělat.“

„Doufám, že se to těm parchantům povede,“ řekl zaníceně Augie.

Blue byl v dílně sám a zametal po pracovní době, když Israel prudce projel na dvou kolech vraty a zajel do dvora. Blue odložil koště a vyšel na dvůr, aby obstaral koně.

„Kde je Axel?“ dožadoval se Israel. Tvář měl zarudlou.

„Šel domů. Už padla.“

Israel potichu zaklel a s námahou vytáhl zezadu z bryčky těžké ozubené kolo. „Tady je kolo z řezačky starýho Stossela – říká, že se mu zaseklo. Příčel je prasklá a dva zuby venku. Řekl jsem mu, že to do rána uděláme.“

„Já to dovedu,“ řekl Blue. „Axel mě s karbidovou svářečkou naučil dělat.“

„Kdo mu řek, aby to dělal?“ zavrčel Israel. Blue čekal, protože věděl, že není slova, aby na něm Israel něco nenašel. „Dobře, to už je jedno – ale koukej, ať to uděláš pořádně, jasný?“ Cestou do domu vrtěl hlavou a mumlal si něco pro sebe.

Blue vypráhl koně, rychle ho otřel a zavedl ho do stání. Potom odnesl zlomené kolo do dílny, upevnil je do svěráku a upravil povrch v místě lomu. Karbidová svářečka byla v práci s kovem novinkou, používalo se tu směsí acetylénu a kyslíků k získání svářecího pla-

mene o vysoké teplotě. Blue otevřel vyvíječ, nádrž, kde se acetylén vyráběl z karbidových zrněk a vody. Nasadil si tmavé ochranné brýle, zapálil hořák křesadlem a začal tavit bronzový prut na místě, kde byly vylomené zuby. Pomalu kladl vrstvu na vrstvu. Když položil dostatečné množství kovu, svařil zlomenou příčel. S očima chráněnými brýlemi a v hukotu hořáku nevnímal nic kolem sebe.

„Ať to je co chce, je to hrozně škodlivé na oči,“ ozval se hlas. Dívčí hlas. Blue sebou trhl, potom se otočil, aby se na ni podíval. Dotkl se brýlí.

„Nesmíte se přece dívat přímo do toho.“ Zavřel hořák a posunul si brýle na čelo. Dívka měla na nose pihy a rudě vlasy vytažené vzhůru do volného uzlu. Měla na sobě šaty z potištěného kartonu a přes ramena šátek. Tutěž dívku uviděl včera večer v okně a při vzpomínce na to, co viděl, teď silně znejistěl. Ale zároveň se ho zmocňovala i zvědavost. Namočil ve kbelíku hadr a zchladil ozubené kolo, potom začal upravovat zuby pilníkem.

„Se mi zdá, že budete Blue,“ řekla.

„To je pravda, ale kdo vám to povídal?“

„Mluvila jsem v kuchyni s Cassií.“ Prošla uličkou mezi stroji, prudce se otočila, zamířila zpátky a s lehce znechuceným výrazem si tiskla šál k sobě.

„Na dílnu je tu docela čisto,“ řekl Blue. „Přijela jste včera s Israelovými přáteli, že jo?“

„Jakými přáteli?“

„Viděl jsem vás. Myslel jsem si vlastně, že jste s nimi taky odjela.“

Pokrčila lehce rameny. „Vím, jak vypadá dílna. Táta dělával v dílně v Parsonsů v Kansasu. Někdy jsem mu nosila oběd.“

„A tam jste se sešla s těmi lidmi, co... s nimi cestujete?“

„Ne. To bylo – ale na tom nezáleží, kde to bylo, ne?“ Usmála se teď a nezbedně ohrnula ret.

„Kdo to byl?“ Blue piloval dál.

„Jmenuji se Indie. Indie Woodová. Vypyšuji si, aby se o mém jménu vtipkovalo.“

„Ne, já myslím ti muži, co jste s nimi přijela. Kdo to byl?“

„Mohl byste alespoň říci ‚Těší mě‘.“ Tvářila se trochu otráveně. „Cožpak vám nikdo neřekl, že není slušné –“

V síni se ozvaly těžké kroky a do dílny vešel Israel. „Kdyby sis alespoň na chvíli uvědomila, slečinko, že jsi slíbila, že se budeš zdržovat v druhý půlce domu.“

„Je to snad tady nějaké vězení?“ dopálila se.

„To bys měla vědět sama, ne? Včera večer jsi nebyla tak uražená, když –“ Israel se vzpamatoval a otočil se k chlapci. „A tys měl snad práci, ksakru. Řek jsem ti, aby ses tu s ní bavil, nebo abys něco dělal?“ Děvče šlo rozzuřeně ke dveřím; tam se zastavila a otočila se. Tvář jí pod pihami zbledla.

„Je to celé hotovo,“ řekl Blue. Zvedl ozubené kolo.

Israel je vztekle popadl a ruce se mu třáslly. Už už chtěl něco říct. Potom zahlédl na ponku přes půl metru dlouhý nástroj ze svazku měděných trubek. „Co je tohle?“

„To je nový typ trysky, kterou udělal Axel – ale na řezání. Vidíte, přeřízl s ní kus dvanáctimilimetrové ocele jenom za zlomek doby, jakou by se to řezalo na řezačce.“ Blue ukázal Israelovi těžkou ocelovou deskou, po níž běžel dlouhý řez, pokrytý kapičkami na okrajích, kde se kov roztavil.

„Tak on si hraje s mým materiálem a já ho za to ještě platím?“ zavrčel Israel. „Moje peníze a můj materiál?“

„No, to je jako s tou svářecí tryskou,“ odpověděl Blue. „Dokážeme s tím řezat věci, které nikdo v tomhle kraji nezvládne –“ Israel tou těžkou ocelovou deskou mrštil na trysku, několik centimetrů od chlapcovy ruky. Trubky úderem rozdrtil a ohnul. Blue neucukl. Úmyslně nechal ruku ležet na ponku. „Myslím, že Axel dokáže udělat jinou,“ řekl tiše.

Israelovi pod hustým obočím zasvítily oči. Měl upito a potřeboval se oholit a vykoupat. Blue ho nikdy neviděl tak plného – čeho? Vzteku? Nejenom to, spíše *strachu*. „Zatraceně, Blue,“ řekl Israel. „Zase je z tebe cejtít ta russellovská krev. Přisámbohu, já ti ukážu –“ Rozehnal se rukou, aby ho udeřil hřbetem dlaně. Blue ho hbitě chytil za zápěstí. Israel ho rukou tlačil od sebe. Byl zkroucený zády nad ponkem, ztratil rovnováhu a nemohl ani udeřit, ani kopnout. „Přisámbohu, Blue –“ vydechl zaťatými zuby.

„Ne,“ zašeptal Blue. „Už to nezkoušejte. Už nikdy ne.“ Israelova paže i tělo se proti němu chvíli vzpínaly jako mohutné chvějící se pero, zarudlé oči mu šilhaly a mžikaly nad rozšířeným chřípím. Blue zesílil tlak. V Israelovi však napětí náhle povolilo. Lehce ucukl hlavou, jakoby přikývl. Blue ho opatrně pustil a ustoupil.

Israel stál chvíli strnule. Uplynula dlouhá chvíle. Potom zvolna vydechl, otočil se a vypochoďoval dveřmi ven. Děvče ho vyzývavě pozorovalo, když procházel kolem. Slyšeli, jak se v síni otevřely a zase zavřely dveře. Šelmovsky se na chlapce zasmála.

„To je teda miláček,“ řekla.

Blue se celý zachvěl. Poprvé se Israelovi otevřeně postavil na odpor. Přejel prsty po zničené trysce a potom řekl nejistým hlasem: „On za to nemůže.“

„Jako skunk, myslíte?“ A když neodpovídal, řekla: „Byla jsem zvědavá, jak vypadáte.“

„Proč?“ trhl sebou překvapeně Blue. Pokrčila rameny a nepřestávala se usmívat. „No, přišla jste na něco?“ zeptal se.

„Sotva jsem na to měla čas. Jste o padesát nebo šedesát čísel vyšší, než jsem čekala, a – zdaleka nejste tak ošklivý.“ Blue se zasmál. „To už je hezky dlouho, co jsem byl tak malý. S kým jste mluvila? Zase s Cassií, hádám.“

„Možná.“

Zdá se, že mě chce škádlit, pomyslel si Blue. Vypadalo to, jako by ho znala nebo o něm něco věděla, něco, co on sám nevěděl, třebaže by měl – něco těžko pochopitelného a podezřelého.

„Jak dlouho zůstanete?“ zeptal se.

„Nevím určitě.“

„Víte, kam pojedete?“

„To taky nevím. Někam na západ. Až se... usadí, pošlou pro mě. Možná že to chvíli bude trvat.“

„Já odsud taky brzo vypadnu,“ řekl Blue.

Zamračila se. „A necháte mě tu samotnou?“

„Se mnou jste přece nemohla počítat.“ Blue se zazubil. „Israel vám bude dělat společnost.“

„S tím jsem taky nikdy nepočítala.“ Kousla se do rtu. Po tváři jí najednou sklouzla slza a dívka ji rozzlobeně setřela. „Nic nevím – to je stejně zlý jako se bát.“

„Bát se čeho?“

„No, toho, do čeho se ženeme, co se stane...“

„Kdyby jste to všechno věděla předem, možná že by vás na ten výlet přešla chuť,“ řekl Blue a znovu se zazubil.

„Právě toho se bojím. Všechno vždycky dopadne jinak, než to na začátku vypadá. Co se to vždycky stane?“

Ráno k němu přišel Axel se zničenou tryskou v ruce. „To udělala on, Blue?“ zeptal se potichu. Blue nešťastně pokýval hlavou. Mechanik Axel si zastrčil své krátké kladívko do kapsy širokých modráků a pak rozhodným krokem vešel do Israelovy kanceláře. Blue slyšel tlumené hlasy, Israel se bránil, Axel neustále opakoval „Dejte mi výplatu“. Pak bylo ticho a za několik minut vyšel Axel z kanceláře. Plné tváře mu pobledly. Hodil kladívko na ponk a sbíral si nástroje. Na odchodu pročísl Blueovi vlasy a řekl: „Nezapomněla na Axel, Blue – já z tebe chtěla mít prvotřídního mechanik, *ja?*“

Bassett ztratil dopoledne čenicháním na nádraží. Vyptával se železničářů a tuláků a pokoušel se najít stopu po lupičích, které sledoval přes Indiánu a Illinois. Vyšel z nádraží a šel po hrázi podél trati vedoucí na Frisco. Vyptával se nakladačů, brzdařů a dělníků. Řada jich byla přesvědčena, že viděli uprchlé vězně z Four Courts, ale po lupičích nikde ani stopy.

Kolem třetí odpoledne se rozhodl, že si vyzvedne novou pistoli. Ale pomyslel si, že by raději neměl potkat Cawleyho a mladého Russella pohromadě, když chlapci namluvil, že jako Wagenbach dodal Cawleymu několik vepřových boků. Kdyby ta záležitost přišla na přetřes v Cawleyho přítomnosti, byl by s Bassettem konec.

Vešel k Zumbachům, zahlédl malého číšníka se zářivě rudým knírem a zeptal se: „Neviděl jste tady někde pana Cawleyho?“

Číšník kývl směrem k rohovému stolu. Bassett se otočil a spatřil velkého vousatého muže, který seděl o samotě a upřeně zíral do po-

loprázdné sklenice. „Dobrá,“ řekl Bassett a otočil se ke dveřím. Číšník zamžikal. „Vy s ním nechtěla mluvit?“

„Nějakej čásek ne – dlužím mu peníze,“ řekl potichu Bassett, dotkl se ze strany prstem nosu a zamrkal na mužíka. Vyšel a zamířil pěšky ke starému domu do Cawleyovy dílny. Uvnitř běžel velký motor a pásy pleskaly, ale to se ztrácelo ve štěbetání a vrčení soustruhů a brusky. Poznal Augieho, který stál u plynových kamen blízko výhně a namácel dlouhou hlaveň v mělké nádrži. Asi brynýrovací souprava, pomyslel si Bassett. Mladý Russell vešel z přístavku a říkal něco Augiemu, který se začal smát. Potom chlapec zahlédl Bassetta a přišel ho pozdravit.

„Zase jste se s panem Cawleym minul,“ řekl, „ale vaše pistole je připravená.“ Zavedl Bassetta do zbrojnice, kde otevřel krabici a vytáhl z ní pistoli v novém pouzdře. Bassett spatřil na kůži iniciálu W a přešel po ní prsty. „Vaše iniciálka, pane Wagenbach,“ poznamenal chlapec. „Abyste měl pocit, že jste ty dva dolary za to pouzdro nevyhodil zbytečně.“

Bassett se zasmál. „Neviděl jsem tu Axela. Zase jsi ho dal sušit?“ Vyklouzl z kabátu a nasazoval si pouzdro.

Chlapec se zamračil. „Axel už tu není.“ Vypadal ustaraně.

„A co ty lidi, co odjeli s mým masem? Viděl jsi je?“ zeptal se Bassett. Chlapec mu upravil řemení a pistole Bassettovi přisedla k žebrům na levém boku.

„Vůbec ne,“ řekl chlapec. „Vlastně jsem je ani předtím neviděl, alespoň jejich tváře ne. Ta pistole je mnohem plošší než revolver. Pod kabátem nebude vůbec vidět.“

„Ale zůstali tu přes noc, ne?“ zeptal se Bassett.

„To jsem neříkal,“ odpověděl chlapec. „Chcete nějaké náboje, že?“

„Pár krabiček. Bezdýmné.“

„Bezdýmné stojí dvakrát tolik, víte to? Dvě krabičky dělají dva čtrnáct.“

„To je víc než dva centy za ránu,“ bránil se Bassett. „Všechno jde pořád nahoru.“

„Přijeli sem v řeznickém voze a zůstali přes noc, ne?“ zeptal se Bassett.

„Ne, vůz byl náš,“ odpověděl chlapec. Počítal tužkou na stěně krabice.

„To chceš říct, že sem přišli pěšky?“

„Ne, děvče je při –“ Chlapec se zarazil.

„Děvče?“ tlačil ho Bassett. „Jmenuvala se Helena?“

Chlapec vzhlédl a znovu se zamračil. „Jmenuje se Indie. Dělá to dvacet dva dolary a šedesát čtyři centy, pane Wagenbach.“

Bassett sebou – škubl. „Při vašich cenách mě to bude stát hodně, než postřelím ty ničemy, co se mě pokoušejí okrást.“

Chlapec se ušklíbl. Otevřel další krabici a ukázal Bassettovi pouzdro s koltem. Měl na pažbě vyřezávané rukojeti ze slonoviny a kov byl pokryt rytinami a vykládaný zlatem. „Můžete mít tenhle za osm set dolarů, kdybyste chtěl:“

„Všichni lupiči nejsou za mřížemi,“ prohlásil Bassett. Koutkem oka zahlédl pohyb ve dveřích na konci místnosti, za psacím stolem. Nějaká žena – děvče, pomyslel si – užuž chtěla vejít, ale pak couvla zpátky do síně. „A hele,“ řekl Bassett, „ona s nimi neodjela...“ Nechal ta tichá slova viset ve vzduchu, nebyla to ani otázka.

„Ne,“ odpověděl rozrušeně chlapec.

„Co kdybych si s ní promluvil,“ řekl Bassett.

„Mohla by mi říct –“

Uslyšeli vzadu v síni těžké kroky a tiché zavrčení. „Už tady zase čenicháš okolo, co? Ty a ten kluk, pěkná sebranka – neříkej mi, že to není pravda, přísámbohu.“ Bylo slyšet zvuky potyčky a dívčí hlas, ztracený v mužském, zasykl něco na obranu, „...tak ty si budeš hrát na děvku i tady, jo?“

„Ne? samá nevinnost, co?“ Bylo slyšet políček, potom Israel zachroptěl bolestí a vpadl zády do místnosti. Držel dívku za zápěstí a vlekl ji s sebou. Přitáhl ji k sobě a přitiskl jí paže k bokům. Avšak výraz na její tváři ho přiměl, aby se ohlédl. Když spatřil chlapce s neznámým mužem, polekaně a zmateně uvolnil stisk. Děvče se vytrhlo a vyběhlo jako střela z místnosti.

„Pan Wagenbach si koupil jednu z našich samonabíjecích pistolí,“ řekl chlapec klidně. „Chtěl se vás zeptat, jestli –“

Bassett do něho vrazil a přerušil ho. „Snad někdy jindy. Ten chlapec je moc dobřej obchodník. Radši půjdu, dokud mám ještě niklák v kapse.“

Israel se pokusil něco říci, zachroptěl cosi, co znělo jako „Dobrá“, zablýskl v úšklebku zuby, potom se strnule otočil na patě a vypocho-
doval z místnosti.

Bassett se na chlapce ze strany nakřivo usmál. „To chceš, aby mi utrl hlavu?“

V kanceláři agentury vytáhl Bassett z kartotéky složku označenou *Mullins–Burrows*. Viděl, že jména někdo přeškrtl a napsal vedle *Murdock – Russell*. Mezi poznámkami a zprávami různých agentů, kteří na případu pracovali, našel zprávu sepsanou v Carthagu, stát Missouri, po přepadení vlaku a přestřelce, k nimž došlo nedaleko města a které nakonec přivedly oba lupiče do vězení Four Courts. Agent zjistil, že oba lupiči bydleli několik týdnů před zločinem v penziónu, že penzión měl v místě nechvalnou pověst a že den před loupeží dvě z nájemnic zmizely, pravděpodobně proto, jak soudil agent, aby lupičům někde přichystaly útulek. Ženy se jmenovaly Millie Dortonová a Indie Woodová.

Bassett zašel za inspektorem Havenhurstem. „Soudím,“ řekl, „že to děvče na ně čekalo v době, kdy utekli z vězení, a že je odvezlo ke Cawleymu. Nechali ji tam a odjeli drahý den ráno. Je značná pravděpodobnost, že se s nimi zase spojí, takže když se na ni pověsíme, mohla by nám dát nit, kterou hledáme.“

Havenhurst přikývl „Můžeme nechat dívku sledovat, ale hned teď potřebuju, aby ses převlékl a vypadal trochu slušně. Máme tu něco v Memphisu, co vypadá jako pojišťovací podvod –“

„Jestli jsou v tom nějaké účty...“ Bassett potřásl hlavou.

„Nesmysl, Bassette,“ řekl pevně Havenhurst. „Poslouchej...“

Když se za Wagenbachem zavřely dveře, zašel Blue dozadu do kuchyně. Byla tam Cassie a krájela dýni na koláč. „Kde je Indie?“ zeptal se Blue.

„Šla do svého pokoje. Zase se chytila s tvým strýcem Israelem?“ Blue přikývl. „Dá se říct.“

„To samý, co včera večer,“ řekla Cassie. „Já si myslím, že ta mladá ženská v domě bude za chvíli jeho smrt.“ Zachmuřeně vzhlédla. „Zvlášť taková, jako tahle.“

„Co tím myslíš?“

„Lehká ženská, to si myslím já. Ne aby sis s ní něco začínal, slyšíš?“

„Kdo je to, Cassie? S kým to sem přijela?“

Cassie nalehla vši váhou na velký řeznický nůž a ostří se zakouslo do tuhé dýně. Neodpověděla.

„Myslím, že to víš,“ naléhal Blue. „Proč mi to nechceš říct?“

„Od Cassie nic neuslyšíš. Ani slovo.“ Stiskla pevně rty a zády k němu začala klást kusy dýně na pekáč. Blue se musel usmát. Stiskl jí rameno. „Ani slovo,“ řekla. Blue zavrtěl nechápavě hlavou, vyšel z místnosti a šel do dílny.

Předák Walter Hoag ho zahlédl a přivolał ho posunkem ke strojo-
vé řezačce, kde mu ukázal těžký kus ocele na pultu.

Na oceli byla čára křídou. „Tohle chtěl Axel přeříznout hořákem,“ řekl Hoag. Blue přikývl. Dřevěnou vidlicovou pákou si nad hlavou nasadil hnací řemen na kolo. Naolejoval pilu a začal řezat. Ocel byla silná a šlo to pomalu. Když skončil, byli už ostatní muži pryč.

Položil kus ocele na ponk, kde ho ráno Hoag najde. Zničený hořák z měděných trubek tam stále ještě ležel, zastrčený pod polici s náradím. Blue ho vytáhl a podíval se na něj. Vysuzoval ze systému trubek, jak si Axel představoval, že to bude fungovat. Najednou zašel k plechovkám s materiálem a vyhledal kusy, z nichž si Axel bral na hořák. Odnesl je na ponk a začal je podle těch rozdrčených přiřezávat. Ale i když se soustředil na práci, nedokázal potlačit myšlenky na Indii – nejen proto, že byla hezká a že ho trochu škádlila, ale všechno s tím jejím příchodem bylo tak podivné. Něco v něm neodbytně vrta-
lo a nebyl schopen přijít na to, co to je.

Stále ještě pracoval, když ho Cassie zavolala k večeři. Prostřela mu na kuchyňském stole. Samotnému. „Kde je Indie?“ zeptal se Blue.

„Nepřijde dolů,“ řekla Cassie. „Bojí se, že se vrátí tvůj strýc Israel. Já se jí vůbec nedivím, když byl na ni takovej. Řekla mi, že chce

zejtra ráno vodjet vlakem k přítelkyni do Kansas City. Až bude pryč, možná že se nebíčko zase vyjasní. A ty jez.“

Blue jedl chvatně, jídlo skoro ani nevnímal, a potom se vrátil do dílny. Zachránil z Axelova hořáku ventil na kyslíkovou trysku a vyvrtal měděný hranol, aby dostal další směšovací komoru a násadec. Řezal a nasazoval a viděl, jak mu hořák roste pod rukama. Už bylo pozdě, když ho téměř hotový odložil. Chyběly jen závitové koncovky, kam přijdou hadice. Zaslechl z venku rachot hromu a potom hřmot deště na plechové střeše přístavku.

Šel do přístavku, shodil košili a umyl se v korytě. Jak byl ohnutý a chrstal na sebe vodu, rozsvítil se před ním dvůr ve světle blesku. V lijáku zahlédl lehký farmářský vozík, na němž přijeli ti dva muži s Indií. I když už záře blesku pohasla a jen hřmělo, hleděl stále na temnou skvrnu, kde vozík stál. Vzpomínal si, jak vjel oné noci do dvora – tehdy také pršelo. Nebýt toho vozu, mohl teď už dávno být na nákladáku a skoro v Denveru. Po tom, co se stalo mezi ním a Israelem, je čas, aby šel. Určitě. A hned.

Otočil se a pohlédl na dům. Ledový déšť ho bodal do ramen. V kuchyni bylo světlo a v Indiině pokoji nahoře blikalo světýlko. Vzpomněl si na pocuchaný uzel jejích temně rudých vlasů, na pihovatý nos a škádlivý úsměv a opět ji slyšel, jak říká: *Byla jsem zvědavá, jak vypadáte.* Slyšel ta slova i teď naprosto jasně. *Jste o padesát nebo šedesát čísel vyšší, než jsem čekala a – zdaleka nejste tak oškli-vý.* Blue ztuhl. Tehdy považoval za samozřejmé, že si o něm Indie a Cassie povídaly v kuchyni, ale teď mu bylo najednou jasné, že Cassie nemohla říct něco takového o jeho výšce – měl přes metr devadesát už od patnácti a Cassie byla na to zvyklá. Ne. Indie musela mluvit s někým, kdo stále ještě viděl Bluea jako malého kluka. Clay?

Blue skočil zpátky pod přístěnek, popadl svou flanelovou košili a osušil se s ní. Cestou do dílny si ji znovu oblékl. Vypnul edisonky, šel dlouhou síní kolem schodů do kuchyně.

Cassie vzhledla od stolu. Připravovala ták s jídlem – horké sušenky, polévku a sklenici mléka. „Jsi celej promočeněj, Blue!“ plísnila ho. „Jak to, že nemáš na sobě pláštěnku? Chceš něco k jídlu?“

Zavrtěl hlavou. „Chci s ní mluvit – už se vrátil Israel?“

„Nevím. Možná že přišel svejma dveřma z ulice. Udělala sem jí něco k jídlu.“ Dotkla se tácu. „Ukaž, já jí to odnesu,“ řekl Blue.

„Doufám, že si s ní nic nezačneš.“ Mluvila tiše a starostlivě. „Oba sme už zůstali příliš dlouho, Blue. Příliš dlouho.“

„Já odejdu, Cassie – dneska v noci, ale až si s ní promluvíme.“ Zvedl tác s jídlm a vyklouzl do síně, zatímco Cassie šla dozadu do svého pokojíku a zavřela dveře. Měl v nose voňavé výpary jejích sušenek, ještě když šel po schodech nahoru. Nahoře zahrnul doleva. Před ním pod dveřmi prosvítalo slabé světlo. Dole se zavřely dveře – Israel? To už nezjistí. Vybáží si tác na jedné ruce a nehtem zaškrábal na výplň dveří. Čekal, potom zaškrábal znovu. Přiložil ucho až ke dveřím a měl dojem, že ji slyší na druhé straně dýchat. Ale srdce mu bušilo tak divoce, že si nemohl být jist.

„To jsem já, Blue.“ Vydechl ta slova téměř nehlasně.

Po chvilce uslyšel v zámku cvaknout klíč. Dveře se pootevřely jen na skulinku. Skulina se zvětšila a Indie stála proti němu jako temná silueta, osvětlena kalným světlem petrolejky na zdi za sebou. „Přinesl jsem vám večeri,“ řekl Blue.

Místo odpovědi ho chytila za rukáv, vtáhla ho dovnitř a zavřela za ním dveře. Její vlasy mu přitom lehce přejely po bradě. Uslyšel znovu zaskřípat klíč, potom od něho vzala tác a postavila ho na prádelník. Lampu měla staženou tak nízko, že plamínek jenom skomíral a šeré žlutavé světlo poskakovalo a třepotalo se na zdi.

„Chci vědět –“ začal Blue, ale přiložila mu rty k uchu a zašeptala: „Tiše, Blue.“ Stála tak blízko, že Blue cítil měkký dotek jejího řadra na žebrech. Neměl kam ustoupit, jak mu přikazovaly slušné způsoby, a tak stál zdvořile bez hnutí, ale přece nedokázal nevnímat ten jemný tlak. Ani ona neustoupila. Zdálo se, že naslouchá. Někde zavržalo prkno. Při tom zvuku sebou Indie škubla. Po žebrech mu přejel měkký dotek. Neklidně si olízl rty, ale neodvažoval se pohnout. V uších mu prudce hučelo a najednou si uvědomil, že zadržuje dech. Zalupal po vzduchu a prudce vydechl. Teplý dotek po něm přejel znovu, pak dívka ustoupila a dotek ustal.

„Musím s vámi mluvit,“ řekl.

Zasykla na něho a přiložila si prst ke rtům. „Nemůže to počkat?“

„Jste hrozně vyplašená.“

„Neslyšel jste, co všechno mi řekl – když vás tu najde, zabije nás. Byl už stejně děsně rozzuřený, kvůli nám dvěma.“ Zachvěla se, jako by zimou. „Ale jsem ráda, že jste přišel. Je mi mizerně, když jsem v tomhle domě sama.“

„Chystám se, že odsud odejdu. Už jsem chtěl být pryč.“

„Co vás zdrželo?“

„To, co mě zdržuje i teď. Potřebuju vědět, s kým jste sem přijela.“

„Už zase mluvíte moc nahlas!“

„Indie, kdo to byl? Řekněte mi to, musím to vědět.“

Rozevřela rty do lehkého úsměvu. Položila mu prst na ústa a předloktím mu zlehka spočinula na hrudi. V temném rámu rozčuchaných vlasů se jí zaleskly oči. „Proč by vás to mělo zajímat? Byl to prostě můj... můj přítel a jeho partner. Obchodují s koňmi.“

„Na tom je něco víc – ten způsob, jakým odjeli, v tom řeznickém voze,“

„Na tom není nic špatného.“ Škádčila ho úsměvem. „A byl tu taky nějaký chlápek, říká si Wagenbach. Pořád se vyptával.“

Přejela mu rukou lehce po tváři. Prsty se dotkly jeho ušního lalůčku a pohrávaly si s ním. Zavrtěl rozmrzele hlavou, chtěl, aby mu odpověděla. Tiše se zasmála. Vzala mu tvář do obou dlaní a přitáhla si jeho hlavu. Blue s úžasem pocítil, jak její měkké a vlahé rty spočinuly na jeho. Chvilí strnule stál, potom jí rukama sevřel ramena. S úsměvem se zaklonila a opřela se mu o paže.

„Neodpověděla jste mi,“ vydechl prudce. Jak mu spočívala vahou těla na pažích, její boky se přitiskly k jeho. Lehounkým pohybem těla prozrazovala zkušenost.

Polkl a znovu učinil zoufalý pokus. „Indie, řekněte mi to. Byl to můj bratr Clay?“

Její rty se opět zachvěly v tom škádlivém úsměvu. „Ne,“ vydechla, „ne, ne,“ a lehce, důrazně zavrtěla hlavou. Pocítil, jak ten pohyb proběhl jejím tělem jako lehký záchvěv. Znovu se pokusil promluvit. „Ne, ne, ne...“ Za nic ho nechtěla nechat ta slova vyslovit. Slova se mu tavila v hrdle a usadila se tam jako bolestivý uzlík. Těsně před očima měl matný odlesk světla na její bledé tváři. Pak světlo zmizelo a ucítil její měkký, hbitý jazyk.

Někde úplně uvnitř hlodala v Blueovi nedůvěra, že se s ním může právě tohle dít. A připadalo mu, jako by se z něho část oddělila a teď se volně vznáší v šeru a pozoruje je, jak se k sobě tisknou. Pod rukama mu ujížděla tenká bavlna na jejím těle. Ucítíl, jak se její křehká páteř ztrácí ve žlábků zad, a dotkl se na tom místě dolíčku pod látkou. Opět se pak k němu přitiskla, jejich rty se rozdělily a ucítíl na tváři proud teplého dechu.

Nadechl se zhluboka, až se otrásl. „Nevěřil jsem tomu,“ zašeptal rozechvěle.

„Věříš tomu teď?“ Nebyl to ani hlas, jen pouhý dech.

„Já, já – nevím.“ Zachvěla se a věděl, že se mu směje. Jeho pevně stisknuté oči mu připadaly lepkavé. Musel by napnout všechny síly, aby je otevřel. Nechtěl to zkoušet. Ještě ne.

„Pojď sem, vždyť jsi celý zmoklý,“ zamumlala a odhodila mu košili. A pak už se s ním otáčela a klesala do měkké prázdnoty pérové deky, její rty opět hledaly a přitiskly se k jeho. Blue se ztrácel v dlouhých míjejících vteřinách, až jím opět pronikl náhlý pocit nevíry, který mu připadal jako panika. Sebral sílu, odtáhl se a otevřel oči. Několik palců od sebe spatřil, jak na něho spadlými kadeřemi tmavě rudých vlasů hledí Indiiny oči.

„Už bylo na čase, aby ses podíval,“ zašeptala kousavě. „Bojíš se Indie? Se mi zdá, že teď půjdeš, ne?“ Měkký hlas, spíše dech, ale zněl dráždivě. Přetáhla si župan přes sebe, jako by se chtěla zahřát. Blue jí odtáhl ruce od látky a nechal župan spadnout. Ve slabém žlutém světle její kůže bledě zářila, linie, oblíny a údolí nezřetelně splývaly do tmy a jemu to připadalo jako záhadná krajina, mlžný jantar pod zamženým sluncem.

„No tak dobře,“ šeptla skoro neslyšně.

[5]

Děšť na střeše a v okapech připomínal táhlý slabý hukot. Blue ležel a pozoroval ostří plamínku v lampě tenké jako drát. Indie lehce popotáhla, pod okrajem deky cítil na rameni její horký dech. Někde začal štěkat pes. Pohnula se, dlouze se protáhla, až se zatetelila,

a něco zamumlala. Slova zanikla v jeho rameni, jak se k ní obrátil. Pak položila ruku na jeho hrud'.

„Povídám, že bys měl raději běžet. Už jdi, Blue.“ Zívla. Bodlo ho to. Opřel se o loket a naklonil se nad ní, ale nepohnula se. Tvář i oči měla úplně netečné. Pak zavrtěla hlavou. Šeptla ostře: „Je to jako s penězi – utratíš to všechno teď a nezbude ti nic na potom. Jdi už. Chci být vzhůru za svítání, abych chytila vlak.“

Blue se kousl do rtů, potom se prudce posadil a začal šmátrat po košili na opěradle židle, kam předtím spadla. Vklouzl do ní, ale pořád si ještě myslel, že Indie natáhne ruku a strhne ho k sobě. Znovu se protáhla a zívla. Blue sáhl po kalhotách. Spadly přes její kufr, položený na vyplétaném sedadle židle. Přezka se zachytila v čelistech kufru. Blue prudce škulb a kufr se převrátil na podlahu, provázený ranou a cinkotem přezek.

„Nešiko,“ řekla, „podívej se, cos udělal.“

Blue si natáhl kalhoty a zapnul si je. Potom se shýbl, zvedl kufřík zpátky na židli a začal do něho cpát složené šatstvo. „Pomotáš mi tam věci,“ vyčínila mu a přelezla po čtyřech postel. Pokrývka sklouzla stranou a její kůže se ve slabém světle leskla jako jantar. Vytrhla mu látku z ruky, byly to šaty nebo spodnička, a vsedě na bobku ji začala skládat. Jak obracela pomačkanou látku, ňadra se jí houpala. Blue ji pozoroval a cítil na sobě, že se zubí na celé kolo. Vzhlédla a uviděla jeho pohled. „Ty jeden!“ vykřikla a otočila se zpátky, aby v posteli nahmátla župan.

Blue se stále ještě s úsměvem na tváři ohnul, našel botu a po hmatu hledal druhou. Jeho prsty se dotkly látky. Šátek. A ještě něco. Hřeben. Kus lepenky. Zvedl to. India se náhle naklonila a chňapla po věcech v jeho ruce. Vytrhla mu šátek a hřeben. Blue pohlédl na kus lepenky. Byla to fotografie, několik lidí na ní strnule sedělo a zírali na něho ze sépiového papíru. Dívčina ruka vystřelila po fotografii a její nehty škrábly Bluea po ruce. „Je to moje. Dej mi to, Blue,“ šeptla rezavě.

„Počkej,“ řekl Blue a pootočil se, aby na obrázek dopadlo kalné světlo lampy. V zádech mu zamrazilo a naskočila mu husí kůže. Skupinka seděla před malovanou lesní krajinou, rámovanou závěsem se štrápci. U sádrového sloupku se sádrovou vázou se vedle vyzábělé

ženy opíral mladý muž s ostrými lícními kostmi a neskutečným deštěm položeným přes kolena. Na zemi před nimi seděl malý chlapec se zkříženýma nohama – on sám, zvěčněný navždy v tom okamžiku, strnulý, pokukující zpod čerstvě ulízaných vlasů. Indie chytila růžek fotografie a Blue si ji nechal vytrhnout z ruky.

„Měl jsi mi ji dát, když jsem tě o to prosila,“ řekla.

„Proč jsi mi nic neřekla. Proč mi on nic neřekl?“ Blue dosedl zpátky na postel, natáhl si boty a zavazoval si tkaničky. „Můj vlastní bratr. Viděl jsem ho naposled, když mi bylo devět.“

„Spěchali, aby – aby uzavřeli obchod. Víc nevím.“

„Byla jsi s nimi.“ Blue ji vzal za ramena. „Určitě víš víc, kvůli jakému obchodu by se odtud vykradl bez jediného slova?“

„Pust' mě.“ Odtáhla mu prsty. „Kdyby byl chtěl, abys něco věděl, byl by ti to řekl. A já jsem s nimi nebyla – přijela jsem jim jenom naproti na nádraží, to je všechno, tak se mě neptej na něco, co ti nemůžu říct.“

Blue se rozhlédl po pokojíku. „Tohleto dneska, to mě mělo umlčet, co?“

Na rtech jí opět zahrál čtverácký úsměv. „Nedělej z toho víc, než je třeba, ať je to jak chce. Bylo to lepší než být někde v tmavé a deštivé noci sám, ne?“

„Jak se budeš protloukat, když odsud odejdeš?“

Chvíli na něho hleděla s hlavou nakloněnou na stranu, rty jí pohrávaly v úsměvu. „Indie se nějak protluče, Blue. S tím si nedělej starosti.“

„A jak tě Clay najde?“

„Podle mé přítelkyně Millie – bude vědět, kde jsme.“

„Řekni mi, kde to je. Chci Claye najít – nechá mě, abych s ním dělal, ať už jsou to koně nebo něco jinýho.“

Zavrtěla hlavou. „Nezkoušej to. Jeho společník – s tím bys nechtěl mít nic společnýho. Je to stejná palice jako Israel. Clay by nechtěl –“

„Je to můj vlastní bratr,“ trval Blue na svém. Zaslechl tichounký zvuk, jako když hryže myš. Zarazil dech a poslouchal, náhle si uvědomil, kde vlastně je. Natáhla ruku k jeho paži a nehty mu po ní lehce přejela.

„No, no, to nic není,“ zašeptala, „ale raději odtud zmiz. Běž už.“

„Počkej, mohli bychom jet spolu, Indie. Sehnal bych práci, a potom, až Clay –“

„Ne. Nic takového. Se mnou ne, Blue, jdi už, teď hned.“ Nečekaně prudce se mu rukou opřela o hrud' a strkala ho, otáčela ho ke dveřím.

Blue pocítil prudký nával bezmocné lítosti. „Alespoň mi řekni, kde tě najdu.“

Ještě chvílku ho postrkovala, potom se natáhla a políbila ho na tvář. Její rty si pohrály s jeho ušním lalůčkem. Zašeptala s potlačeným zachichotáním v hlase: „Budeš se ptát po penziónu slečny Francie.“ Závora jí cvakla v ruce a dívka ho vystrčila ze dveří.

Blue se napůl otočil, stále ještě nechtěl odejít. Vtom ho něco ze strany udeřilo do hlavy tak prudce, že naletěl na zeď. O chvíli později zjistil, že klečí opřen o ruce na kraji schodů, a nedokázal si vzpomenout, jak se sem dostal. Uviděl Israele u Indiiných dveří, jak na něho zuřivě zírá, rozkročený, s těžkýma rukama svěšenýma podle boků, a v rozšklebené, vousaté tváři se mu horečně pohybují rty. Blue se pokoušel něco zaslechnout skrz nesmírný hukot, který mu zaplňoval hlavu k prasknutí. Věděl, že musí Israelovi něco říct, ale jazyk měl drsný a nalitý a nemohl ze sebe dostat slovo. Zoufale se pokoušel vzpomenout, co chtěl říci. Pak zahlédl Indii. Široce rozervené oči se jí leskly v chabém světle. Ústa otevřená v tichém zaječení si zakrývala dlaní s roztaženými prsty. Ale bylo opravdu tiché? Blue zatřepal zmateně hlavou, hukot se mu stále ještě proháněl v lebce, a najednou uslyšel, co Israel říká.

„...zparchantělí kriminálníci, celá ta zatracená pakáž, a ty nejsi o nic lepší. Přísámbohu, leze to po zadních schodech k tyhle děvce a přísámbohu, Blue, já ti sedru ze zad kůži. Slyšíš mě, Blue? Spolehni se – to se spolehni.“ A už se k němu blížil. Blue cítil v rukou, jak se pod Israelovou tíhou prohýbá podlaha, ale nedokázal se pohnout, ani když už viděl kopanec přicházet. Těžká bota minula čelist a prudce ho udeřila do prsou, holeň mu narazila do nosu a do tváře. Za očima mu samou bolestí zajiskřilo a Blue zřetelně slyšel, jak praská kost, když se kutálel sražen nárazem po schodech dolů ve spršce třísek z rozbitého zábradlí. Přistál na zádech na odpočívá-

dle a přes své roztažené a podivně vzdálené nohy zahlédl, jak se Israel chytil zábradlí a začal sestupovat. Pak mu něco horkého zaplavilo oči. Otočil se na břicho a vyfrkl z nosu a úst slanou spršku. Israel se ho pokusil znovu prudce kopnout, ale na těsném odpočívadle škobrtl a vletěl do chlapce. Blue zachytil silnou nohu a trhl. Israel zamával rukama, vykřikl a pak už se oba dva valili dlouhým obloukem do žlutavého vějíře světla, proudícího z kuchyně.

Israel přistál na zádech na podlaze z tvrdých ořechových prken a ozvalo se mocné zachroptění, protože si pádem vyrazil dech. Blue cítil, jak pod ním Israelovo tělo ochablo. Opřel se o ruce a pohlédl do Israelových rozevřených očí. Spatřil otevřená ústa, lapající po dechu jako ryba vyvržená na břeh. Strýcovy paže ležely volně podél těla dlaněmi vzhůru a prsty sebou škubaly. Na košili mu neustále kapala krev z Blueova rozdrceného nosu a rozražené hlavy. Blue se znovu pokusil říci něco vážného a rozumného, ale na rtech se mu tvořily jen bubliny. Israel se skrže zatáaté zuby zhluboka nadechl, až se mu zachvěla hrud'. Blue se začal plazit pryč jako mravenec. Daleko před sebou uviděl na konci síně těžké obkládané dveře do dílny.

Israel se za ním překulil na břicho, pomalu, namáhavě se vzepřel na nohy, zavrával a narazil prudce na zeď, až mu k nohám začaly padat talíře z vysokého misníku a tříštily se na kusy. Lapal po dechu a držel se za břicho. Nebyl ještě schopen udělat krok, když po schodech seběhla Indie a prolétla kolem něho do kuchyně. Kolem ramen měla cestovní pláštěnku a v rukou svírala brašnu. Israel na ni zíral v bezmocném vzteku.

Indie před ním uskočila. Otočila se, aby utekla, a vrazila do Cassie. V náhlém leknutí vyjekla, pak se vzpamatovala. „Cassie! Israel! Chce zabít mladýho Russella.“

Cassie natáhla ruku a postrčila Indii k zadním dveřím. „Běž, utíkej a nezastavuj se! Cassie se postará.“ S očima upřenýma na Israele poslouchala dívčí kroky. Potom cvakla klika.

Israel se potácel a prudce oddechoval. „Ty se do toho nemotej, slyšíš, Cassie. Přisámbohu, já z toho kluka sedru kůži.“ Prudce zamrkal, otočil se a táhl nohy nejistě za sebou.

Třásl se jí hlas. Israel vypadal opile a pološileně. „Pane Israel, já se na to nemůžu koukat, jestli se tomu chlapci něco stane. Nechte toho, hned teď.“

„Drž hubu, Cassie.“

Nakoukla po očku do síně a viděla, jak Israel vrávorá k velkým dvojítm dveřím do dílny. Dveře se otevřely a Israel do temné dílny napůl padl. Cassie si hryzala klouby na ruce a rozhlížela se po kuchyni. Na kuchyňském stole ležel velký sekáček a modrošedé ostří se matně lesklo. Přistoupila a chtěla ho zvednout, ale nedokázala uchopit dřevěné držadlo do ruky. Uslyšela třesk, jak Israel zakopl o něco v dílně. Přeseknout sekáčkem porci kotlet bylo jako nic, ale nedokázala si představit, že by se jím měla rozehnat proti člověku. Ale tamhle vedle velkých černých železných kamen něco leží! Sehnula se a uchopila kus polena. Ořech, tvrdý, samá tříska, těžký do ruky. Proběhla síní a dveřmi do tmy. Prudce narazila na Israelovu tuhou svalnatou paži. Čpěl z něho pot a whisky.

„Řek sem ti, nepleť se do toho, ženská.“ Vykroutil jí poleno z ruky. „Přesně tohle potřebuju, přísámbohu –“

Nechtěla se dát, pokusila se mu proklouznout pod rukou, ale držel ji pevně. „Kde je ten kluk?“ zavrčel jí v závanu kyselého dechu do ucha. Napůl udušená a vzteky bez sebe si Cassie vzpomněla – kuří oko. Israel měl na noze kuří oko. Tvrdě dupla patou. Israel zařval jako uštknutý býk a mrštil s ní o zeď. Cassie se odrazila zpátky na něho a pokoušela se mu vyškrábat oči. Pak Israel ucítil, jak mu kolenem prudce vyrazila do stehna.

„Ty černá potvoro!“ zachrčel a tvrdě ji udeřil loktem přes tvář. Cassie se svezla podél zdi a zůstala nehybně ležet.

Blue klečel opřen o ruce pod velkou drážkovačkou. Z rozdrčeného nosu mu neustále kapala krev do loužiček oleje a ocelových hoblin. Otřel si rukávem oči a cítil, jak se mu nos viklá. Zachrastila kost. Slabý proužek světla z kuchyně dopadal dveřmi do dílny a Blue viděl, jak jím Israel prošel. Za okamžik zahne do uličky mezi dlouhý ponk a řadu strojů s řemenovým pohonem.

V pilinách zašustily kroky, potom Israel do něčeho narazil nohou. Zachrčel a zaklel, ale jeho hlas téměř okamžitě zanikl ve vrčivém rachotu běžících hřídelí a pleskotu kožených řemenů. Upadl zřejmě

na velký pákový spínač s dřevěnou rukojetí, kterým se ovládaly obě řady strojů, všechny poháněné velkým motorem monarch. Podlaha se chvěla.

Blue čekal, až se stroje zastaví. Když běžely dál, usoudil, že Israel nemůže ve tmě páku najít – a věděl, že teď se Israel bude muset vrátit zpátky k vypínači u dveří, aby rozsvítil edisonky. Sotva by se někdo odvážil procházet potmě mezi všemi těmi svištícími řemeny. Blue cítil, jak se pod ním chvějí ruce.

Světla zajiskřila a Blue zamrkal v nečekaném zářivém jasu holých zavěšených žárovek. Vlezl do uličky mezi stroji a pokoušel se postavit na nohy. Na druhém konci, pár metrů od něho, se potácel Israel.

„Připrav se, Blue!“ křičel. „Až s tebou skončím, zbyde z tebe jenom masná skvrnka, přísámbohu. Slyšíš?“ Mával polenem a kráčel směrem k němu. Svištících řemenů si ani nevšiml. Blue se s námahou vztyčil, zapotácel se, a opřel se o tělo soustruhu. Israel máchl polenem a naoko jím udeřil. Blue uskočil a Israel mu vrazil konec polena do žeber. Blue sklouzl podél soustruhu a Israel přiskočil, chytil ho vpředu za košili a ohnul ho dozadu. Očima zalitýma krví viděl Blue Israelův zkroucený obličej jako rozmazanou skvrnu proti záři světel. Israel napřáhl poleno. Pleskající kožený řemen, který běžel z hnací hřídele u stropu dolů k soustruhu, byl uprostřed napůl překroucený, aby se dal ovládat směr otáčení vřetene. Poleno v Israelově ruce vyrazilo vzhůru a dozadu. V tom okamžiku je zkroucený řemen zachytil a poleno ostrým obloučkem udeřilo Israele těsně nad ucho, až se ozvalo zřetelné *pink*. Hnací kolo uchopilo poleno a hnací řemen praskl.

Israel se překotil na chlapce a srazil ho dolů. Čelist mu volně visela, oči měl vyboulené. Společně s polenem dopadli do změti kožených řemenů. Blue ležel v pilinách a Israelovo tělo ho tisklo k zemi, zatímco mu vnitřnosti rvala bolest ze zlomených žeber. Svíjel se, lapal po dechu, pak se přetočil a převalil Israele stranou. Vzepřel se vkleče na rukou a všechno v hlavě se mu motalo. Hleděl na vousatou tvář, pokoušel se pochopit, co se stalo. Dal Israelovi políček přes vousatou čelist. Hlava se volně klátila sem tam. Blue zahlédl třpyt bělma v pootevřených víčkách a loužičku krve v pilinách pod Israe-

lovým uchem. Ruce se pod ním podlomily. Silou se přemohl, aby neupadl, a když znovu pohlédl dolů na Israelovu tvář, zdálo se mu, že už se na ni dívá celé hodiny.

Otočil se, začal se plazit pryč. Mezi rukama viděl dopadat jasné rudé kapky krve. Doplazil se k výhni a odpočíval. Potom se s námahou vztyčil, dovrávoral ke dveřím do přístavku a napůl jimi vypadl ven. Ani nezahlédl Cassii, která dosud ležela na opačném konci místnosti. Blue se pohyboval jako zmlácený zápasník, ranami zcela zbavený smyslů. Opět se vztyčil. Drncení deště na plechové střeše mu v uších vytvářelo neurčitý hukot, jak vyvrávoral do noci.

Šel pořád dál, zakopl o osu vyčnívající z velké hromady starého železa, až došel k vysokému plotu z prken. Otevřel závoru ve vrátech, proklouzl ven a vydal se v lijáku po temné dlážděné ulici pryč.

|6|

Blue vyvrávoral z kaňonu mezi poschod'ovými skladišti na otevřenou dlážděnou hráz. Před ním ležela nesmírná, deštěm zahalená řeka a noční světla z velkého dřímajícího parníku *Bluff City* ho prudce oslnila. Parník se tiše kolébal, připoután ke hrázi. Otupělé smysly chlapcovi přikazovaly zmizet, ztratit se ze světla. Vláčel za sebou nohy v šouravém běhu. Přešel koleje a prodíral se mezi hromadami nákladu přikrytými plachtou, mezi stohy dřeva, stočenými ocelovými lany, prázdnými vozy. Na dolní palubě parníku se zablýsklo světlo zápalky a hlídač vtáhl oheň do zavlhlého tabáku. Přední lano parníku udeřilo Bluea do prsou. Protáhl se pod ním, zakopl a prudce dopadl na dřevěné lavičky veslice, vytažené pod širokou přídí.

„Kdo tam?“ vyštěkl hlídač a mžoural přes červená a zelená kola, která mu v očích zanechalo světlo zápalky. Popadl vinčestrovku a zasunul náboj do komory. „Ozvi se, já tě vidím, přísámbohu!“ Z fajfky mu vyletovaly jiskry. Naklonil hlavu a naslouchal. Parník se na proudu lehce zhoupł a kotevní lana zasténala. Hlídač si zamumlal něco pro sebe, palcem si upěchoval tabák ve fajfce a pohodlně se opřel o mřížované opěradlo židle.

Ostrý okraj lavičky se Blueovi zařezával do žeber. Cítil bodavou bolest, převálil se. Když se jeho váha přenesla na zád', příd' člunu se nadzvedla a dno podklouzlo, jen to po šterku zašeptalo. Člun se ocitl na vodě a stočil se do proudu.

Blue měl hlavu a rameno zaklíněnou do ostrého úhlu přídě, jeho tělo se máchalo v člunu zpola naplněném vodou. Pramice zvolna kroužila v dešti po hladině a zamířila po řece pryč.

Dveře kabiny se rozlétly. Packard Disbrow vyšel na přepychovou vznešenou velitelskou palubu parníku *Princezna Sawanků*. S potěšením se zahleděl na rychlý říční proud. Popošel k žebříku a sestoupil na krytý ochoz paluby pro cestující. Ranní mlha se v chuchvalcích hnala po hladině a na vyřezávaných novogotických ozdobách dlouhého ochozu visely myriády kapiček. Slunce vycházející za stromy na protějším břehu vykřesávalo z kapiček zářivé jiskry.

Disbrow, který byl v kruhu přátel znám jako Packy, se zahákl jednou paží kolem osmibokého sloupku a připojil k nesmírné řece svůj vlastní malý proud. Vydechl úlevou, zatímco slunce vyrazilo nad stromy a sjelo po něm hřejivým teplem. Přešel opatrně na zád' k lavičce. Chuze mu dělala potíže, protože byl mrzák a protože zadržadlo bylo vykloněné, viklalo se a z části bylo úplně ulomené. Paluba sama se prudce svažovala, rozměklá hnilobou, plná zrádných prken a otevřených děr. Vpředu se střecha ochozu prolomila pod skáceným komínem. *Princezna* byla vyřazená loď, uvízlá a zpola pohřbená v říčním nánosu.

Byl to parník s bočními kolesy, na lince Anchor, postavený v Howardových docích v Jeffersonville ve státě Indiana v roce 1886 pro osobní dopravu na Mississippi. Byl 88 metrů dlouhý s příčným trámem a ponorem tři metry. Osazení tvořily dva šoupátkové parostroje schoellhorn-albrecht, hnané osmi velkými kotly. Když velké tornádo v roce 1896 zasáhlo ná březí v St. Louis, stála mu *Princezna* přímo v cestě. Vítr rozehnal uhlíky z kamínek, *Princezna* se vzňala a utrhla se od břehu. Na řece ji rozervalý větry a rozdrtily ostatní vraky. Zahynulo na ní dvanáct lidí. To byl její podíl na celkovém počtu dvě stě dvaceti pěti obětí bouře. Vzduťá řeka ji vyhodila daleko

po proudu na písčitou mělčinu známou jako Cogsonova písčina. Odnesli těla a pak demontovali stroje a zařízení.

Na její skloněné vyhlídkové palubě se teď Packy Disbrow usadil na lavičku, ale hned se prudce vztyčil, když mu padla do oka veslice v proudu – totiž do jeho zdravého oka, druhé měl zakryté roztrhaným cípem kapesníku, který přidržovala dřevá buřinka. Přid skifu t'ukla do rozbité kormidelnické budky a pootočila se. Člun byl plný vody, jen taktak se držel nad vodou. Jak proplouval pod ním, uviděl Packy ve vodě na dně člunu tělo. Ohyb proudu táhl skif pryč od parníku a zdálo se, že člun písčinu mine. O několik metrů dál visely do vody větve skácené vrby a chňapaly po pění a odpadu. Člun doplul k větvím a zarazil se tam.

Disbrow seběhl po strmě nakloněné palubě a přidržoval se při tom rozviklaného zábradlí. Hlavní paluba se pod ním ztrácela v nánosy a změní roští. Prolomená vyhlídková paluba se svažovala téměř až k písčině. Disbrow doběhl k díře v zábradlí a seskočil. Od-kopl křoviska a hopkal mokrým nánosem ke skifu.

V té chvíli se pod lomem paluby vynořilo vyzábblé zjevení v cárech, se zarudlými, propadlými tvářemi. Na hlavě mělo nakřivo naraženou vlněnou čepici. „Nech ho bejt. Viděl sem toho parchanta první,“ zavrčelo to.

Packy se sehnul a ze zábradlí ležícího v písku vytrhl příčel. Zatočil jí, přátelsky se usmál na druhého muže, ale šel dál. U kraje vody chytil skif za pažení a vytáhl ho na břeh.

„Je můj, povídám,“ řekl hubeňour.

„Žádnej adresát tu uvedenej není.“ Disbrow si klekl ke člunu, položil si příčel na dosah, vyhrnul rukáv, ponořil ruku do vody a začal šmátrat po kapsách. Mimo několika letmých pohledů stranou sledoval neustále toho druhého, který na něho nevraživě zíral a sunul se blíž, aby mohl do skifu lépe vidět.

„Čistej jako slovo boží.“ Disbrow zvedl mokrou ruku a ukázal mu, že je prázdná. „Očesali ho ještě předtím, co si ho podali, anebo hned potom.“

Hubeňourovi trochu poklesla ramena. „Nemysli si, že zrovna ty mě budeš připravovat vo mý práva.“

„Kdepak amigo – to není můj styl.“ Disbrow sáhl zpátky do vody, chytil kapsu u kalhot a zatáhl, aby se do ní lépe dostal. Tělo se převálilo. Tvář a nos se ocitly pod vodou. O chvílku později se ramena zdvihla a z úst a nosu vyrazil proud vzduchu. Disbrow popadl chomáč vlasů a vytáhl hlavu z vody. Z úst a nosu létaly kapičky v chabém, mučivém kašli. Disbrow se poprvé pořádně na tu tvář po-díval. To, co uviděl, s ním trhlo.

„Ježíši. Já myslel, že je tuhej,“ vyhrkl hubeňour.

„Já taky.“ Disbrow hledal puls na bezvládném zápěstí, zavrtěl hlavou a zkusil to na krku. Zabručel a řekl: „Už to má skoro spočítaný – podle mýho do západu slunce nevydrží. Škoda.

Zmydlili ho pěkně.“ Packy Disbrow chvíli přemítal. „Moc pěkně.“

„Odstrč ho.“ V hubeňourově hlase zněla pojednou zloba. „Myslím to vážně. Zbavíme se ho. Určitě po tom parchantovi jdou. Hele, kruci. Pomůžu ti.“

Škrábal se blíž, ale Disbrow sáhl po příčli. Zvedl ji, zalíčil s ní, vyzkoušel si váhu a zatvářil se spokojeně. Pak prohlásil: „Až vydechne naposled sám, a to nebude dlouho trvat. Nic víc pro tebe, kámo, nikdo neudělá.“

„Chceš nám nadělat vopletačky se zákonem?“ Hubeňour si nervózně vrazil prst do nosní dírky a začal s ním zuřivě dloubat.

„Nenechal žádný stopy,“ řekl mírně Disbrow.

„Připlaval po proudu, ne? Řeka je dost velká stopa.“

Disbrow si sedl u člunu na bobek a prohlížel si zmlácené tělo. „Myslím, že se poldové poženou za tím druhým. Tohle je to nejmi-zernější zboží, jaký jsem kdy viděl. Po tom půjde už tak leda hejno luňáků.“

„Ne? To teda uvidíš. Povídám ti, zbavíme se ho, a rychle, jinak sme v hajzlu, sázím se, o co chceš.“ Znovu si vrazil prst do nosu. „Strč do toho zatracenýho člunu.“

Packy Disbrow si povzdechl. „Ne. Já tam nikomu pomáhat nebudu. Až zhebne, potom už je to jedno. Můžeš jít vo dům dál, kámo, jestli jsi z toho kapánek nervózní – pan domácí ti vrátí zálohu na čin-ži.“ Plácl se do kolena a zasmál se.

Hubeňour vytáhl prst a zatvářil se rozzuřeně. „K čertu s ním. K čertu s vámi oběma.“ Zakašlal, odplivl si a čvachtal vztekle pryč nánosem a křovím. Jenom jednou se zastavil, aby se vysmrkal mezi prsty, a ohlédl se rozzlobeně na Disbrowa. Pak zalezl zpátky pod zřícenou pasažérskou palubu do své vlastní díry někde v polozasypaných slujích na hlavní palubě.

Prsty jedné ruky sevřel Disbrow odřený límec na mladíkově krku a zatahl. Límec se utrhl. Disbrowova pravá ruka v roztrhané bavlněné rukavici byla zkroucená a téměř k nepotřebě, ale Disbrow bezvládné tělo obešel, objal je rukama v podpaží a zatahl. Tělo vyklouzlo z člunu, Disbrow tvrdě dosedl na písek pod něj a těžce oddychoval. Odpočinul si, pak se vykroutil zpod těla a zvedl se.

Vzduch prořízl svist parní píšťaly. Disbrow si rychle dřep a odplazil se do křoví, kde si sedl na bobek a neklidně vykukoval větvemi. Venku na řece plul plnou parou proti proudu vládní vyprošťovací člun s dvojitým trupem. Pavoukovitá změť lanoví zvedala jeho železný zobák ostře vzhůru. Disbrow spatřil odlesky slunce na mosazných knoflících. Pohlédl na tělo v písku a přemýšlel, zda je vytažený člun a větve poraženého stromu dostatečně skrývají. Hledat pomoc u posádky člunu, který teď znovu zapískal, ho ani nenapadlo. Teprve když se člun vzdálil proti proudu, odvážil se Packy Disbrow z vrbiček a pustil se zase do práce. V nánosu objevil dvě napůl zanesená prkna, sesazená dohromady. Přivázal k nim odřené lano ze skifu a vyrobil si tak jakési sánky, potom na prkna převalil bezvládné tělo. Přes písčinu přecházel stín. Slunce náhle přestalo hřát Packyho do zad. Vzhlédl a viděl, že se od západu žene hradba houstnoucích mraků.

„Než ses kamaráde objevil, neměl jsem vůbec o čem přemýšlet,“ řekl. Když si chvilku odpočinul, zahákl paži do smyčky lana a odvěkl své břemeno přes písčinu k místu, kde se vyhlídková paluba lomila až k břehu. Ještě níž od místa, kde stál, zíval široký vchod do společenské kajuty. Jazyk písčitého nánosu olizoval šero uvnitř a napůl zaplňoval otvor. Packy Disbrow se se svými sánkami z prken protáhl dovnitř a klesl na zem, aby popadl dech. Pěstmi si vytřel pot z očí a vůně v nose ho přiměla, aby se rozhlédl. Slunce muselo vyklouznout z mraků, protože rozbitými vitrážemi téměř chrámových

oken proudilo najednou světlo. Prozařovalo šikmými barevnými paprsky vrstvy kouře a vrhalo kaluže barvy na podlahu přikrytou nánošem, jako by to byl tekutý kov. Disbrowovi se dlouhá kajuta točila před očima a zdálo se mu, že se všude hýbou postavy – lidé zbarvení těmi pekelnými barvami, sedící nebo otáčející se k němu. Úlomky obrovských roztržštěných zrcadel *Princezny* znásobovaly jejich pohyby. Zamžikal a nebyl si jist, zda je tu padesát lidí nebo sto, ale pak, když si jeho oči zvykly, usoudil, že je jich spíš deset. Pár metrů od něho se jich několik choulilo kolem poniklovaných kamínek usazených v písku, kouř unikal z prasklého bubínku a nahoře stoupala pára z hrnce s gulášem. Muži si jednookého s jeho nákladem podezíravě prohlíželi.

Packy Disbrow se zazubil a zvedl na pozdrav ruku v rukavici.

„Mému společníkovi se udělalo trošičku nevolno, pánové – chvíli si odpočine a bude zase v pořádku.“

Přetáhl prkna po zanesené podlaze do pokřiveného výklenku, který zčásti stínily povadlé žlutavé prsty zašlé palmy v květináči. Klesl tam do písku a natáhl chromou nohu před sebe. „Zatracená práce,“ povzdechl si.

Blueova víčka se zachvěla a pomalu se otevřela. Nad sebou v kalném světle – připadalo mu obrovské a vzdálené – spatřil rozmáchlé, vzájemně propojené oblouky, zdobené volutami bílými jako krajka, a podivil se. A kde je Indie? pomyslel si. Měla by to vidět. Ne, odjela s Clayem. Klouzal očima po vznosném oblouku, výš a výš, až k nebesům. Ne, to není pravda – byla tu se mnou, ještě před chvilkou tu byla.

„Indie?“ Překvapil ho zvuk, který ze sebe vydal. Chraptivý šepot, ani to nebyl jeho hlas. „Indie?“

V té obrovské klenbě se něco pohnulo. Do jeho zorného pole vplula tvář. Vyzáblé rysy olizoval purpur a oranž a odrážel se v jediném oku. „Indie, říkáš? Tak tam jsi byl. No, už je čas, aby ses vrátil. Už jsem si myslel, že se ti to nepovede.“

„Kde je Indie?“

„Daleko,“ řekla tvář. „Moc daleko.“

Blue nechápal. Tvář zmizela a jeho oči zase bloudily po onom vznosném oblouku, tak obrovském, že ho oči napětím až bolely. Pak to všechno začalo plynout pryč a on to ztratil.

„Ne,“ řekl Blue pevně. „Nemám hlad.“

„Ne? S tím na mě nechod, že nemáš hlad, chlapče. Na jídelníčku je fazolová konzerva, ať se ti to líbí nebo ne, ale jíst musíš a budeš, nebo tě tím udávím, přísámbohu.“

Lžíce mu cinkla o zuby a zachrčel bolestí, ale fazole v jeho ústech byly teplé a najednou měl hlad jako vlk. Zuřivě olizoval lžící a pokoušel se otočit za ní, když se vzdálila, ale sotva se pohnul, škubla mu tělem rezavá bolest. Vyděšený výkřik se mu zarazil a na tvář mu vyhrkly slzy. Projela jím palčivá bolest, potom opadla a Blue se v šeru vznášel sám. V mlze před jeho zalitýma očima se opět objevila vyzáblá tvář, zkroutila se a štekla se smíchem: „Bolí, co? Ani bych se nedivil.“

Po chvíli se Blue odvážil polknout. Lžíce mu opět zajela do úst. Blue si myslel, že mu upadne čelist, jak to zabořilo, ale hladově hltal fazole. Pak se najednou zarazil. „Jak dlouho jsem –“

„Pořádně dlouho.“ Lžíce ho šťouchla a Blue jedl dál. Očima bloudil kolem. Obdivoval oblouky jako z krajkoví, které se sbíhaly na stropě. Velmi opatrně pootočil hlavu a pohlédl vytáhlými vějíři pokojové palmy do dlouhé společenské kajuty. Zamračil se, když uviděl, jak se místnost závrtně svažuje, pokrytá kalužemi divokých barev, a znovu vzhlédl do tváře muže, který ho krmil. Byla ve stínu, ale Blue viděl, že jedno oko zakrývá roh pestrého kapesníku, visícího z pomačkaného tvrdásku. Muž obrátil Blueovi do úst poslední lžící fazolí.

„Teď už je s tebou podstatně lepší zábava, než když jsi tu ležel jako tělo bez duše.“ Muž položil plechovku, sundal děravý klobouk a rukávem si otřel tvář a čelo. Blue se otočil na druhou stranu a najednou viděl sám sebe rozdrobeného na kousky v roztržštěném zrcadle na zdi. *Sebe!* Ten suk místo nosu, podlitiny kolem obou očí, které mžouraly mezi opuchlými víčky, strniště na bradě a místo rtů nalitá masa, – Opatrně zvedl ruku, aby se prsty dotkl tváře rozdrobené v kouscích zrcadla.

V tom okamžiku Packy vzhlédl, uviděl ten úděs, natáhl ruku a dotkl se Blueova ramene. V rozbitém zrcadle viděl Blue, jak se za ním objevila tvář – purpurové, zelené a oranžové světlo ozařovalo huňatou čupřinu rozčuchaných vlasů a nad klikatou jizvou a vytlučenými zuby nehnutně zírala prázdná oční jamka.

Blue se leknutím prudce nadechl, otočil se a pohlédl do tváře. Mrklo na něj jediné oko. Na místě druhého zela prázdná, při okraji zarudlá díra. Disbrow se stáhl zpátky do stínu a posadil si klobouk s připevněným cárem kapesníku zpátky na hlavu.

„Jeden zapomíná,“ zamumlal Disbrow. „Může ti být útěchou, že tobě se obličej spraví. Mně už ne.“ V křivém úšklebku odhalil znovu své chybějící zuby, ale když mu prázdnou oční jamku zakrýval cíp kapesníku a klobouk měl na stranu, vyhlížel spíš vyžile. „Dovol, abych se představil, brachu. Packy Disbrow jméno mé.

Ted' už toho na něm moc, není, ale bývaly časy, kdy každě věděl, že Packy Disbrow nezkazí žádnou legraci. Jó, karty, kostky, nebo kolo štěstěny a pane vrchní, přineste vinný lístek. Chlapče, já byl pro každou legraci.“ Povzdechl si a zakroutil truchlivě hlavou. „A jak ty holky u slečny Francie ječely a vejskaly, když se Packy ukázal ve dveřích.“

Blue zůstal koukat a vykotal: „Sl-slečny Francie?“

Packy Disbrow vytáhl z prázdné plechovky lžíci, vyleštil si ji o rukáv kabátu a zastrčil ji do kapsy. „Jo. Takovej podnik, kam jsem dřív chodíval. Většinou na partičku nebo dvě.“

„Tak to nebyl penzión?“

Packy chvíli přemýšlel a pak pokrčil rameny. „Můžeš tomu tak říkat, když chceš.“

Blue se zachvěl, znovu pohlédl do svažující klenuté společenské kajuty. Viděl, jak se po podivně roztaveném písku těžce vláčejí nějací ubožáci. Pod žebry ho sevřela panika. „Pane, co se to se mnou vlastně děje?“

Blueovi se zdálo, že se houpá na laně pod seníkem. Slyšel, jak na něho Israel křičí: „*Jsi tam, Blue?*“ Vtom se lano vyháкло z kladky. Blue padal do tmy, padal a padal.

„Nech toho, brachu,“ říkal někdo. V šeru se nad ním skláněla temná postava.

„Ne, už jsem zase nechal vyhasnout oheň,“ blábolil Blue. „Sedře mi kůži zaživa.“

„Jakej oheň?“

„Ve výhni.“ Na chlapci stál studený pot. Žebra ho bolela. Najednou si uvědomil, kde je. „To jsi ty, že jo.“

„Packy. Správně, brácho.“ Blikla zápalka a Packy zapálil ohořelou svíčku posazenou v rozbitém talířku. „Kdo se ti chystal stáhnout kůži zaživa?“

Blue najednou viděl Israelovu tvář – čelist pokleslou na stranu a lesk očního bělma ve šterbinách víček. „Nikdo,“ odpověděl. „Byl to jen sen.“

„Dobrá.“ Packy měl v ruce otevřenou krabičku od sardinek. „Bezpochyby jsi slyšel gong k večeři.“ Obrátil krabičku a vysypal se z ní proud rezatého písku. Blue si teprve teď všiml, že se ze zašlé plechovky rez přímo loupe. Packy ji odhodil. „Člověk si zvykne pravidelně jíst a má s tím potom jenom zbytečné starosti. Zámožný člověk by se měl nad to povznést. Jak ti mám říkat, brácho?“

„Blue –“ zarazil se a znovu se mu v paměti vynořila Israelova zakrvácená hlava.

„Blue. Není to za co chytit. Jak je to dál?“ Blue se schoulil, ale neodpověděl. „Ztratil jsi řeč?“ zeptal se Packy. „Nebo možná že po tobě jdou, že jsi známý a v koncích a ví se o tobě. Nemám pravdu? Jde po tobě zákon?“

„Nevím,“ řekl po chvilce Blue. „Ale jestli nejde, tak určitě půjde.“ Víc ani slovo, pomyslel si.

„Zastřelil jsi někoho? Nějakého Israele, co? Nebo to byl Clay?“

Blue se vylekal. „Jak jste –“

„Byl jsi ve spaní docela upovídanej.“

„Byl to Israel, ale nezastřelil jsem ho. Aspoň si to myslím. Nedomážu si na nic vzpomenout po tom, co mi ubalil tu první, kromě –“ Blue zaváhal. Nechtěl o tom už nic víc říct, ale teď to ze sebe vysy-

pal bez pobízení. „Určitě jsem ho viděl mrtvýho. Vidím ho i teď, přímo před očima. Je určitě mrtvej.“ Polkl. „Russell je ta druhá půlka – jako moje jméno, myslím.“

Packy se zazubil. „Tvoje tajemství je u mě v bezpečí, brácho. Taky jsme se se zákonem trochu poškorpili.“

„Kde to vlastně jsme?“

Packy mu pověděl o *Princezně*. „Trať na Frisco vede hned podél řeky, támhle, jak se svažuje břeh. Jel jsem zrovna na jih a brzdař mě sundal. Z kolejí jsem viděl tenhle parník a říkal jsem si, že cesta po řece by mi mohla udělat dobře.“ Ukázal palcem do kajuty. „Jiný měli asi stejnej nápad. Z toho fajnovýho parníku je teď hotel pro vandráky. To nikdy moc nevynásí.“ Potřásl hlavou, zahleděl se do polámané řezby, potom se naklonil kupředu a poklepal chlapci na koleno. „Řeknu ti, chlapče, tohle není pro mě žádněj život. Mužskej se špatnou rukou nemůže ani nasekat dřevo, aby si vydělal almužničku, a s pajdavou nohou před psy neuteče, tak se neodváží ukrást ani kuřátko. Jde to se mnou hezky z kopce. Jedno oko, jedno ucho, jedna ruka a jedna noha, už jsem tak půl toho, co jsem bejval.“ Zasmál se. „Možná míň.“

Blue pohlédl na rezatou krabičku od sardinek a najednou si uvědomil, že má příšerný hlad. „Co budeme – chci říct, co budete dělat?“

„Jako s jídlem, myslíš? Při svém současném zbědovaném stavu asi v brzké době umřu hladý.“ Zavětril a otočil se. Dole v kajutě, asi dvacet metrů od nich, se kolem poniklovaných kamínek choulilo půl tuctu mužů a mezi jejich tmavými obrysy probleskovalo z malého okénka ve dvířkách mihotavé světlo ohně. Jeden z mužů zamíchal něco v hrnci. Pak to mezi ostrým pachem hořícího dřeva ucítil i Blue. Dušené maso. Packy se zvolna vztyčil, stísněně si odkašlal, potom vylovil z jedné kapsy lžíci a z druhé plechový talíř. Přikulhal ke kamínkám. Jeden z mužů ho viděl přicházet a štouchl do velkého chlapa vedle sebe. Mumlání kolem kamínek ustalo.

Packy se zastavil poblíž. „Chlapci, jídlo nám nějak došlo. Kdybychom se mohli přiživit u vás...“

„Ani si neřízneš,“ řekl obr, „jestli nepříhodiš do hrnce.“ Chlapík vedle si neklidně poposedl. „Kruci, Anse...“

„Ani si nelízne,“ opakoval obr.

„Ten kluk, co je se mnou – viděli jste, jak vypadá...“ Packy nejistě umklkl, když se obr k němu otočil zády. Druhý vedle zavrtěl na Packyho hlavou a pokrčil přitom rameny.

„V pořádku, pánové,“ řekl Packy. Odkulhal zpátky a zase se opatrně posadil. „No, chlapče, myslím, že si nepůjdeš lehnout bez večere prvně – když jsem byl ještě štěně, bejvalo to v noclehárně kamelotů pravidlem.“

„Když jsem byl ještě prcek,“ řekl Blue, „když můj bratr odešel z farmy, přišly na nás zlé časy. Ale vždycky jsme se najedli, a dobře. Cassie se o to postarala – černoška, starala se o nás. Jedli jsme šrot a divokou zeleninu, a vačice a sviště... a vlkouše z potoka... a raky...“ Blue zívł. Řeč o jídle v něm probouzela ospalost. „Mámě se to pochopitelně nelíbilo. Říkala, že se to nesluší. Nedala jinak a museli jsme se odstěhovat k jejímu bratrovi...“ Zmlkl. Vzpomínal na příšernou cestu nočním vlakem do St. Louis, rachot kolejí a oči zalepené prachem, obrovské prázdné nádraží, kde se každý zvuk odrážel ozvěnou, a na vysokého mohutného muže s bradkou, který se na něho díval.

„Pěkný chlapec, sestro,“ slyšel Israelův hlas. „Řekl bych, že bude učenlivý.“

Když Blue ráno otevřel oči, nikde Packyho neviděl. Dole v kajutě sem a tam ještě pár mužů spalo, nebo už byli na nohou a vylézali ze svých lůžek z nánosů jako kobylinky. Pouze dva teď obsluhovali kamínka. Před Blueovými očima přešel jeden z nich ke stěně kajuty těsně u vody. Odhrábl nohou písek a nadzvedl cíp plátna. Odhrnul ho a prohlížel si něco zahrabaného při stěně. Zdálo se, že ho to uklidnilo, protože opět plátno přehrnul a zasypal je, než se vrátil ke kamnům.

„Proč seš ksakru tak nervózní?“ slyšel Blue toho druhého.

„Protože už sme v tuhle chvíli měli zdrhat na jih, víš?“

„Šéfovi se nedá nic říct.“

„Řek, kdy se vrátí?“

„Nic sem mu neříkal a von mně taky ne.“

„Krucifix, už by sme měli vypadnout na jih. To si teda myslím já.“

Jeden z mužů si všiml Bluea a šťouchl do druhého. Oba se otočili a jejich hlasy přešly v tiché mumlání. Blue se s námahou postavil a zachytil se vyřezávaného sloupu. Každou chvíli se s ním všechno zatočilo. Potom odkulhal k pokřivenému otvoru dveří, zalitému sluncem. V nohou mu mravenčilo. Vrávoravě prošel, zůstal stát a mžoural do slunce. Vrbovým подроstem k němu přicházel Packy. Chladný vítr vyluzoval ve vyřezávaných ozdobách parníku vrzavé zvuky. Blue se chytil za žebra a zachvěl se, ale když vzhlédl, viděl, jak se kolem kormidelníkovy budky ženou bílé mraky, a náhle se mu zdálo, že se *Princezna* žene plnou rychlostí dolů po řece.

„Plnou parou vpřed!“ zahulákal Blue. „Koukejte, jak letí.“

„Zejtra bude v Memphisu,“ souhlasil nabručeně Packy, „ale jestli neseženem něco k jídlu, vyvezou už jen mou mrtvolu na trakaři.“

Blue uviděl na břehu nedaleko skáceného stromu veslici. „Připlaval jsi sem v tom člunu,“ řekl Packy. „Nic si z toho nepamatuješ?“

Blue zavrtěl hlavou. Člun byl zpola plný vody. Čisté vody. Řeka byla kalně žlutá. Sesul se na kolena a dlouze se napil vody z člunu. Jeho nos mu připadal obrovský, silný a horký. Nabral vodu do dlaní a chrstl si ji do tváře. „To ho trochu zchladí.“

„Měls ho přes celý obličej, když jsem tě našel,“ řekl Packy. „Zatlačil jsem ti ho zpátky na místo, než ses probral.“

Někde zvučně zakvákala hlubokým hlasem žába. „Teď ho slyším,“ řekl Blue.

„Co slyšíš?“

Blue sebral na písku klacek. Z jednoho konce vyčnívaly hřebíky. Blue ho vzal za druhý konec, rozmáchl se a sekl jím do kusu dřeva. Hřebíky rozštíply dřevo a Blue se zazubil. „Gong v jídelně,“ odpověděl.

Později – bylo už po poledni – odešli několik set metrů po proudu, udělali si na břehu zátoky ohníček a vařili na něm ve staré plechovce od sádla žabí stehýnka. Přitom chytali ryby. Oheň hřál příjemně, protože Blue byl promočený a třásl se zimou, jak se předtím honil za žábami v bažinatém rybníčku mezi Cogsonovou písčinou a vrakem parníku.

Packy olízal křehkou kostičku a úplně čistou ji odhodil. „Kdybych byl teď v New Orleansu,“ řekl, „dal bych si k nim francouzský víno. Chablis by k tomu sedlo. Měli tam taky prvotřídní šneky – možná že by sme mohli nějaký šneky najít.“ Ohlodával další nožičku. „Sakra, já měl vždycky žaludek ze železa. A moc se mi to hodilo – z některý šlichty, jakejma nás krmili v lapáku, by se luňákovi udělalo špatně.“ Olízl si prsty a vzhlédl. „To mi jen tak uklouzlo – to s tím, že jsem byl v chládku. Starej Packy si odseděl, co mu patřilo. Asi rok z toho v nemocnici. Štěstí, že to nebyl krchov, nevypadal jsem zrovna nejlíp. Sbírali mě lžící. A jednou v Texasu jsem jed pásovce – to je takovej mravenečník, ale má na sobě šupinatej krunýř, jako dřív ty rytíři, ty od kulatýho stolu. Peče se rovnou v krunýři, víš.“

„Počkej, co se stalo doopravdy?“

„Obchodní jednání.“ Packy objal rukama kolena a zahleděl se na vodu v zátocě. „S Leo Zpěváčkem, chlápkem, se kterým jsem dělal. Na náměstí večer hrála kapela. Kornety a mexický pochody –“

„Ne, počkej. Říkal jsi, že tě sbírali lžící.“

Packy vypadal vylekaně. „To jsem říkal, ale tohle bylo dlouho předtím. Možná že jenom tak šťouchl loktem – Zpěváček, víš? Bác! Není třeba o tom něco víc říkat.“ Trhl svým vrbovým prutem a voda se zčeřila kolem šňůry z krouceného drátu, který Blue vytrhl ve strojné vraku. „Nechceš jít ještě na žáby?“

„Něco vybouchlo, ne?“

„Nitrák. Zpěváček tomu říkal prskavky.“ Zvedl svou zmrzačenou ruku v potrhané rukavici a zamžoural na ni. „Jo. Já to neměl rád a říkal jsem mu to, ale Zpěváček by byl rozesmál kata pod šibenicí. Rozsekalo mě to na hadry. A ze Zpěváčka zbyl jenom mastnej flek.“

Blue nasadil na háčky – vyrobené z jemných drátěných hřebíčků – další kousky žabího masa. Nachylovalo se k večeru. Světlo se plížilo po břehu. V prudkém závanu větru zachrastilo suché listí.

„Tak takhle se chytají ryby,“ řekl Packy. „Některý kluci v chládku dokázali mluvit o rybaření od rána do večera. Neříkám, že si při tom člověk neodpočine, ale nevidím v tom žádněj půvab. Takhle partičku –“

Blue najednou zvedl ruku. Několik metrů od břehu se třásl podrost. Opatrně se k tomu místu připlížil. Packy za ním vstával, vztyčoval své hubené tělo kousek po kousku jako volavka. Blue se rozechvěle zasmál. „Koukej, želva. Přines hrnec.“

Byla to želva kajmanka. Přes vypouklý krunýř měla třicet nebo pětatřicet centimetrů. Blue ji nesl za zadní nohy a vraceli se po křovinatém břehu k vraku. Cogsonovu písčinu odděloval od pevniny bahnitý kanál, přes nějž ležel strom. Přelezli po stromě. Parník byl asi čtyřicet metrů daleko, ale hustou džunglí vrb ho bylo sotva vidět.

Cestička připomínala tunel. Přihrbený Blue jím procházel a slyšel jenom Packyho dech za sebou a jejich měkké kroky na bahnité zemi. Nalevo měli rybníček se žábami a před sebou otevřenou planinku, která měla v houstnoucím šeru barvu kostní běli. Hrubý výkřik najednou rozčísł ticho jako sekera. „Támhle jeden běží. Vyžeňte ty parchanty.“

Od parníku se teď z více míst ozval křik.

„Rychle!“ Packy se vrhl z cestičky do vrbiček při rybníku. Blue přitiskl želvu k žebrům a skočil za ním a prodíral se větvemi. Větve povolily a Blue padl obličejem do vody. Zalapal po dechu a pokoušel se vstát, ale Packy ho přitiskl zpátky.

„Jdou po mně!“ Blue najednou pocítl strach.

„Teď buď zticha – ani se nehni.“

Za přídí parníku vyběhl člověk a hnal se přes písek k nim. Za ním běželo s křikem Čtyři nebo pět mužů – farmáři, pomyslel si Blue, když viděl, jak na nich v běhu plandají volné modráky. Muž se vrhl k tunelu ve vrbičkách. Jeden z farmářů mu odřízl cestu a vandrák se otočil a pádil k řece. Chvilí ho nebylo vidět, ale pak Blue zahlédl, jak se vrhl do vody.

„Chyť ho, Bene!“ zařval jeden z farmářů. Kolem vraku se rozlehl křik a dupot běžících mužů. Potom se od řeky vracel zástup, shluklý kolem dvou promočených mužů. Jeden si držel hlavu a vrávoral. Druhý, vysoký hubeňour s černými vlasy připlácnutými k lebce, držel uprchlíka za límec a divoce se šklebil.

„Vůbec nic jsem neudělal,“ tvrdil zajatec, a Blue v něm poznal jednoho z mužů, kteří tábořili kolem poniklovaných kamínek ve společenské kajutě parníku.

„Jasně, ty lundro. Nikdo z vás, parchanti, nic neudělal.“ Jeden z farmářů šťouchl vandráka násadou od motyky mezi lopatky.

Ostatní farmáři vytahovali zajatce z parníku na otevřené prostranství před širokou přídílí a drželi je tam v hloučku, zachmuřené a schoulené. Nedaleko vrbiček, kde se krčili Packy a Blue, vytáhl jeden z farmářů zpod laclu modráků balíček zabalený v kusu flanelu. Blue viděl, jak muž flanel rozbalil a odšrouboval ze zavařovací sklenice zinkové víčko. Muž se zhluboka napil. „Hhhhh!“ otrásl se a podal sklenici sousedovi, který se napil a poslal ji dál.

„Teďka proženeme pár vandráků bičem, Morgu,“ řekl muž se sklenicí.

Od přídě parníku se ozval hádavý nosový hlas. „Nemám právo, povídáš? Já že nemám právo?“ Ostatní zmlkli. Mluvčí byl hubený jako tyčka, obličejem připomínal sekeru, kolem brady mu vlály licousy a horní ret si vtahoval do mezery po chybějících zubech. Hleděl upřeně na vandráka jménem Anse, který teď stál přimáčkнутý zády na přídíl parníku. „Nemám právo?“ opakoval. „Když nás vy zkurvysyni za zády vokrádáte? A před našima ženskejma si z huby děláte záchod? Ty svině, ty uvidíš, co si slušní lidi myslí vo šmejdech. Leroyi! Kam si šel, kluku? Pocem!“ Farmář se otočil, chytil za paži nějakého chlapce a smýkl jím před vězně. Byl to kluk s narudlým nosem a vlasy jako kupkou sena. Z odřeného laclu modráků mu vyčuhovala špičatá ramena.

„A teď, Leroyi, ukážeš na toho chlapa, co říkal ty věci tvý mámě, jasný?“ Farmář obrátil horečný žár svého pohledu na zajatce, přejížděl z jednoho na druhého.

Blízko Bluea šťouchl muž se zavařovačkou do svého přítele Morga. „Kristepane, já sem ze starý Peeblesový polomrtvej strachy, jen se na ni podívám. Eště abych měl nějaký oumysly.“ Morg se zahihňal, vyprskl spršku rezné, chytil se za žebra a ohýbal se smíchy.

„Ukaž na něho, Leroyi!“

Leroy se celý klepal. Přejel si nosem po rukávu a potom ukázal na Anseho. Uskočil zpátky, když se Anse zuřivě pokoušel vytrhnout.

Muži, kteří ho drželi, ho násilím otočili a přivázali mu ruce k dřevěným kolíkům na zábradlí parníku.

„Co chcete udělat?“ zeptal se Anse. Jak se ohlížel dozadu, vyskakovaly mu na krku silné provazce šlach.

Peebles podal Leroyovi brokovnici a sňal z ramene stočený býkovec. Rozhodil ho a řemen projel pískem jako had. „Ty mrcho, co já bych měl, udělat valacha bych z tebe měl.“

„Jasně, Henry, do toho!“ zařval jeden z mužů. „My ti toho sviňáka podržíme za ouška.“

„Ne,“ řekl Peebles, „já udělám něco jinýho, ty lundro. Já ti na kozích vytisknu něco z evangelia. Až se na to ty druhý vandráci podívaj, budou hned vědět, proč se mají tomuhle vokrsku vyhejbat.“ Prudce couvl a šlehl bičem Ansemu po žebrech. Vandrák ztuhl a zasykl. Peebles vytrásl bič a švihl znovu. Leroy s vlasy jako sláma uskočil, na tváři strach a děs. S brokovnicí v náručí couval kolem davu. Když opět práskl bič, sehnul se a vběhl do vrbového houští. V tom okamžiku stiskla želva čelisti kolem Blueova palce. Blue potlačil výkřik, až se málem zalkl, a vymrštil se přímo Leroyovi do cesty. Chlapec se zarazil a leknutím mu poklesla čelist. Zalícil brokovnici a natáhl kohoutky dlouhé jako oslí uši. Pokusil se vykřiknout, ale jen nehlasně zabečel: „Tá-á-á-á...“

Blue mu vrazil před oči želvu s čelistmi sveřepě zahryznutými do zkrvaveného palce. „Nic neříkej. Radši mi pomoz!“

Bič zasyčel a třeskl. Anse zasténal. Leroy zajistil brokovnici a opřel ji o větev. Když Blue vylezl z vody, Leroy zvedl klacek, zarazil ho za Blueův palec a s funěním zapáchil.

„Neřekneš nic, vid’?“ zašeptal Blue. Palec vyklouzl. Leroy nechal klacek mezi čelistmi a roztřeseně ucouvl. „Panebože,“ zaskřehotal, „že já jsem sem chodil.“

Bič práskl znovu a Anseho řev přešel ve vyděšený jekot. „Koukej,“ řekl muž se zavařovačkou, „tomu vandrákovi už visí ucho.“

„Seškrábní mu ho celý, Henry!“ zakřičel jiný.

Blue zastrčil želvu pod rameno a ovázal si palec cípem košile. „My nejsme vandráci, jako tamta tlupa, rozumíš? A teď běž zpátky, než tě začnou hledat – ale buď zticha, jasný?“ Leroy na něho chvíli zíral, pak popadl brokovnici a proběhl zpátky vrbičkami.

Blue a Packy se plížili po kraji rybníka k poraženému stromu. Nesl se k nim vzteklý hlas Henryho Peeblese. „To bude stačit. Dostal slušnou nakládačku, ale přísámbohu, ještě by se našlo, kdyby chtěl nějaký vandrák vychutnat.“

„Už bude skoro tma, Henry,“ řekl další farmář. „Nenecháme ty parchanty spát v tomhle okrese.“

Klacky a lokty seřadili farmáři vandráky do řady a husím pochodem je nahnali na stezku do vrbiček. Blue a Packy zajeli až po krk do vody pod roztažené pařáty poraženého stromu. Blue cítil, jak mu želva u žeber dychtivě hrabe vodu. Strom se houpal a nadska-koval, jak po něm muži přecházeli.

Blue najednou ucítil zvláštní zápach. Vrbičkami se k tůni táhl tenký pramínek modrého kouře. Zazněl tlumený výbuch a z dolní paluby vraku vyrazila koule plamenů. V několika vteřinách už plameny praskaly po vyřezávaných ozdobách a potom se celá přední nástavba s hukotem vzňala. Na kládě nad Packym a Bluem se farmář Henry Peebles zachechtal a plácl muže vedle sebe od ramene.

„Vezmeme jim nocleh a stravu,“ kdákal, „a ručím vám za to, že se ty zkurvysyni už nevrátí.“ Plameny pohltily vyhlídkovou palubu, řadu důstojnických kajut a už olizovaly i kormidelníkovu budku nad nimi. Muži se na chvíli zastavili nahoře na břehu, aby se podívali na požár, a potom zmizeli spěšně v šeru. Blue a Packy se krčili ve vodě, skrývali se nyní před výhní požáru a dívali se, jak *Princezna* hoří. Když se kormidelníková budka a velitelská paluba prolomily do spodních pater, vyrazil po písčíně ohnivý jazyk a olízl vrbičky jako plamen obrovského hořáku. Jedním mocným dýchnutím ožehl listí.

Za svítání se Blue a Packy vyplížili z úkrytu pod stromem a z tůně ohřáté požárem. Sežehnuté listí chrastilo v ranním vánku. Z *Princezny Šawanků* byla už jen doutnající hromada, vnitřnosti sešpejlené polámaným trubkovým vedením a osm velkých kotlů leželo jako očázená vejce. Vzadu se illinoiský břeh a řeka chvěly ve vlnách horkého vzduchu, který se valil ze spáleného vraku k obloze.

Blue si prohlédl svou želvu. Hrabala nohama a hledala oporu a čelisti měla dosud zaťaté do Leroyova klacku. „Aspoň si můžeme

udělat malý ohníček a uvařit si něco, a nepřivoláme tím na sebe hordu farmářů.“

Vedro od vraku je zahnal na dolní konec písčiny, kde je chránil nízký břeh. Posbírali naplavené dříví a oharky z vraku zapálili ohníček. Blue položil želvu na prkno, uchopil klacek, který měla v čelistech, a vytáhl jí hlavu z ulity. Packyho nožem probodl několikrát hrdlo až na prkno. Želva však zuřivě zápasila dál, nuž ji zřejmě jen lehce znepokojoval. „Cassie říká, že želva nikdy neví, kdy má přestat,“ řekl Blue. „Takhle se bude mrskat pořád.“ Dal želvu do horké vody a prohrábl oheň. Teprve když se želva chvíli povařila, přestala se cukat a svaly dostatečně povolily, aby ji Blue mohl konečně rozkrájet. Nakladl všechny kousky znovu zpátky do vařící vody a přihodil místo koření hrst ožehnutých divokých cibulí.

Začali lovit a jíst malé kousky ještě mnohem dřív, než byla želva uvařená. Jedli mlčky, měli příliš velký hlad a byli příliš vyčerpaní z dlouhé noci, než aby mluvili. Během dne se drželi z dohledu v zátvrtí břehu, odpočívali a pozorovali stěnou spálených křovisek čluny, které občas projížděly kolem. Za soumraku dojedli želvu a snědli polévku.

„Jestli tomu vůbec něco schází,“ prohlásil Packy, „– ne že bych něco takového tvrdil – potom jediné krapet soli a pepře. Ale na zejtra nezbylo nic a my musíme myslet dopředu, na zejtra a ještě dál.“

„Měli bychom si udělat nějaký lepší háčky,“ řekl Blue.

„Určitě. Ale já myslím i dál než to. Na to, co jíme, se dřeme hrozně moc, a navíc zase tak moc často nejíme. Pár žab a jedna želva. Příště to budou hadi a červi. A bez přístřeší v parníku tady nemůžeme zůstat.“

Blue hleděl na řeku a hryzal si ret.

Packy se zasmál. „Chceš tu zestárnout, vid’? Co budeš dělat, až tu nebude ani žabička, ale závěje sněhu?“

„Půjde po mně zákon,“ řekl Blue. „Jak to, že chceš jít se mnou?“

„Trochu se vyznám v tom, jak ten zákon funguje. Byl bys na tom líp se mnou, než kdyby sis měl hledat cestičku sám.“

„Ale proč?“

„No, nejde jenom o to, že člověku se na cestě stýská po společnosti. Připouštím. Starýho Packyho se už lidi můžou i lek-nout.“ Do-

tkl se cípu látky, který zakrýval jeho prázdnou oční jamku. „Představ si, že přijdeš k domu, zaklepeš na kuchyňský dveře, no, a řekneš si o něco k jídlu – takovýho kluka jako ty nakrmí, chápeš, co chci říct?“

„V životě jsem o nic nežebрал,“ řekl Blue.

„Takys nikdy nebyl pořádně na dně.“

Blueovi se obracel žaludek při představě, že by měl žebrať u zadních dveří. „Říkal jsem si, že bych možná našel svýho bratra Claye a dělal pro něho. On má... obchoduje trochu s koňmi někde na indiánským teritoriu.“

„Jestli tě hledá zákon, bude to první stopa, po který půjdou. Dej mu trochu času, chlapče. Přesuň se na jih, tady bude padat sníh. Na jaře bude dost času hledat bratra.“

Blue chvíli mlčel. Pozoroval chatrný parníček s oprýskanou barvou, jak klope při illinoiském břehu vzhůru po řece. „Ale kam se vrátím?“

„Kam?“ Packy rozhodil ruce a bezmocně se zasmál. „Kam. Přisámbohu nevím. Jednoduše půjdeme.“

„Nerad bych vletěl mezi tu hordu farmářů.“

„No ne...“ Packy se pojednou vztyčil na kolena, vykoul zpátky přes břeh proti proudu a mhouřil oči proti víru rozvátého popela. „Myslíš, že by šlo?...“ Vyškrábal se nahoru a rozběhl se, nebo spíš začal kulhat bokem kupředu. Blue nejistě váhal, potom běžel zvolna za Packym, který mezitím dorazil k veslici.

Ohořela až k hladině vody uvnitř. A protože byla v mírném úhlu vytažena na břeh, ohořela sice část příďe, ale veslice stále ještě držela vodu.

„Tu plechovku budeme potřebovat na vybírání vody,“ řekl Blue, „a možná pár prken jako vesla.“ Otočil se a spatřil, jak vítr rozvřít popel na místě, kde bývala společenská kajuta parníku. Písek, navátý kdysi do kajuty, se nyní sesul a odkryl zčernalý kov. Blue vykopl z písku neshořelé prkno, šel blíž a zaryl jím. Zazvonil kov. Vyhrábl prknem kus železa. „Nějakej klín.“ Odhraboval písek dál.

„Víc klínů, celá sada,“ řekl Packy. „A vřetenový zdviháky a je tady špičák s ohořelou rukojetí. Kalený dláta... vrtačka...“

„Viděl jsem, jak jeden z těch vandráků, co seděli kolem kamínek, se na ty věci šel podívat,“ řekl Blue. „Měl to zahrabaný.“

„Nedivím se. Takže to ani nebyli poctiví vandráci. Byli to zloději.“

„Myslíš, že tohle je zlodějský náradí?“

„Přesně řečeno, kasařský. Řek bych, že si okukovali město, když se stalo něco, co ty farmáře popíchlo. Ten velkej chlap, Anse – ten měl moc velký štěstí, že dostal jenom nakládačku bičem. Stačilo by, aby ho někdo s touhle výbavou chytil, a jde rovnou do vězení.“

|8|

Téže noci krátce po půlnoci zastavil nákladní vlak jedoucí na západ u dobytčí ohrady v Pawnee Rock ve státě Kansas. Odpojili řadu prázdných dobytčích vagónů a nechali je na postranní koleji. Pak se vlak rozjel dál. O několik minut později vyklouzli Clay Russell a Zack Murdock z jednoho vagónu, kde si vyhrabali skrýš v hromadě hnojem slepené slámy.

Byla temná, bezměsíčná noc. Clay Russell šel vpředu po kolejích a na rampu za dřevěným skladištěm označeným *Hilbrich: Krmivo a smíšené zboží*. Clay plácl do stohu pytlů s obilím.

„Sázím se, že jsem jich odtahal milión,“ zašeptal. „Ten starej prd’ola mi platil padesát centů denně. Tudy –“ Spodkem dlaně udeřil zespodu do rámu okna. Západka se utrhla, vysunuli okno a protáhli se dovnitř. Clay Russell škrtl zápalkou, našel na hřebíku lucerničku a rozsvítil ji pod kabátem, aby světlo zastínil.

„Dělej,“ řekl Murdock, „sněd bych i syrovýho skunka.“

V chabém světle svítilny přeběhli k policím s potravinami. Dlouhý čas bylo slyšet jen zvuky prozrazující, že zde jedí vyhladovělí chlapi – pořádali suchary, sýr, fazole v konzervě, ovoce, sardinky. Russell se potom odkradl podél pultu k soudku. Zvedl víko a sáhl dovnitř. Mouka. Zajel do ní kovovou lopatkou a vytáhl plechovou krabici. |

„Pozoroval jsem kolikrát starýho, jak si schovává kasu,“ zašeptal, „a když jsem s tím praštil, vyfouk jsem mu šestnáct dolarů.“ Vytáhl z krabice hrst bankovek a nějaké drobné a nacpal si peníze do kapes. Prázdnou krabici nechal otevřenou na podlaze a vedl Murdocka do

oddělení s průmyslovým zbožím, kde se oblékli – klobouky, flanelové košile, vlněné pumpky, plátěné bundy. Do brašny nacisti košile, ponožky a konzervy. Krátce před úsvitem zastavil v Pawnee Rock další vlak. Když opět vyjel, seděli už pohodlně v nákladním voze a otvírali si k snídani plechovku broskví.

Řeka se černala tmou. Blue svíral na zádi kus ulomeného prkna a pokoušel se jím kormidlovat, ale člun se neustále snažil otáčet, jak ho proud nesl, a po chvíli Blue veslo vytáhl a nechal člun, ať si dělá, co se mu líbí. A když z houpajícího se člunu pozoroval žluté světlo na břehu, nabyl náhle jistoty, že člun pluje přímo a správně a že se to pohybuje to vzdálené světlo.

Pak si musel na chvíli zdřímnout, protože když najednou otevřel oči a procitl, spatřil, že kolem člunu krouží obrovská řada světél, provázena rachotem strojů a burácením vody. Packy se probudil a vyděšeně vyjekl, když viděl, jak se ta věc blíží a kruh se zmenšuje. Pak byla najednou na nich a Blue si uvědomil, že je to velký parník a že se otácel skif, ne parník. Skif škrtl o zábradlí a narazil. Ze zářících světél na ně křičel nějaký muž. Blue se odrazil prknem a zběsile pádloval, zatímco je zalévala bělavá voda zpod obrovského krytu kola. Skif se nakonec zhoupł stranou a zvolna kroužil ve zpěněné brázdě parníku.

„Občan už dnes nemá žádný práva,“ pronesl roztřeseně Packy. „Prostej člověk se už nemá kde dovolat spravedlnosti.“

„Každou chvíli jdem pod vodu,“ řekl Blue. „Nehýbej se.“ Zlehka vybíral vodu plechovkou od sádla. Člun pomalu stoupal na hladinu. Potom začalo přšet a tak se při vybírání vody střídali. Studený vítr projížděl jako nůž chlapcovou promočenou košilí. Třásl se zimou, až ho bolelo celé tělo. S velkým vypětím vůle zastavil třes, ale potom začal myslet na něco jiného, a najednou s údivem zjistil, že je úplně slabý a svaly se mu divoce chvějí.

Noc se táhla v nekonečné tmě, černá jako řeka sama. Uplynula dlouhá doba. Potom ho vzbudilo, jak se člun kymácel.

„Jsi vzhůru?“ zeptal se Packy, který vybíral vodu.

„Jo.“ Blue se chytil za žebra a roztřásl se.

„Tak vylez. Ten kousek už můžeme přebrodit.“

Blue se rozhlédl a po chvílce rozeznal proti temnému nebi strom. Převalil se přes blok člunu, ten šel pod vodu a Blue dolezl na břeh po rukou a kolenou.

„Mohli bychom z něho vybrat vodu, zatáhnout ho do křoví –“

„Ne,“ prohlásil Blue. „Už ne.“ Začínal rozeznávat svoje ruce na písku. Promočená obloha už propouštěla mrholením sedavé světlo.

Blue se opíral o kmen cypřiše, kluzký deštěm. Šedá obloha a nízké křoví se odrážely v zaplavených kolejích na blátivé cestě před ním. Na opačné straně cesty, několik metrů stranou, stál vetchý vozík, zhroucený nad polámaným kolem. Z vozové plachty bylo ke stromům natažené voskované plátno které tvořilo jakýsi přístřešek. Z malého ohničku stoupal kouř. Drobná stařenka v mužském klobouku, s kusem celtoviny přehozeným přes ramena, přikládala pod železný kotlík postavený na kamenech při kraji ohně.

Packy přikulhal k chlapci pod stromem. „Vidíš,“ řekl Blue, „povídal jsem ti, že cítím kouř.“ Packy něco zasípal a přikývl. Vyšli na cestu a v promočených botách jim při chůzi čvachtalo. Packy kýchl. Stařenka přikryla kotlík pokličkou a otočila se k nim. Na předloktí měla položenou pistoli – Blue si všiml, že je to pistole s dlouhou hlavní a drátěnou pažbou.

„Věděla jsem, že jdete,“ řekla hlasem, který skřípotem připomínal vytahovaný hřebík. „Slyšela jsem vás, jak tam sebou melete v močálu.“ Blue se nejistě zastavil. Zuby mu cvakaly. Chvíli si je prohlížela a potom řekla: „Nemáme tu nic, co by se tulákům mohlo zamlouvat – jsem tu akorát já a táta, a ten je na tuláky strašnej metr,“ trhla hlavou směrem k vozíku. Postranní plachty byly stočené a Blue viděl, jak na něho z šera vozíku upřeně zírá bělovlasý muž.

Packy se dotkl okraje klobouku a z toho se čůrkem vylila voda. „Milostivá, jste v přesile. Nejsme tuláci, ale úplně jsme zabloudili a před smrtí nás už může zachránit jediné káva. Víte, narazili jsme se skifem v řece –“

„*Ksábluba!*“ ozvalo se jediné, podivné slovo z temného vozíku.

„Mám je na vočích, táto,“ řekla stařenka.

„Jak chcete jet dál, paní, když máte rozbitý vozík?“ zeptal se Blue.

„S tím si nedělejte starosti. Táta ho spraví.“

Blue se třásl zimou. Prohlížel si kolo. Loukotě a špice, uvolněné z obruče, vypadly jako náruč dříví. Procedil mezi koktajícími zuby: „Když nám dáte hrnek kafe, dám vám ho dohromady, aby jel.“

Stařenka pohlédla do vozu. Starci uvnitř se zaleskly upřené oči. „Táta se dneska ráno kvůli tomu dešti nemoh rozhejbat, jinak by to už měl spravený.“

„Chtělo by to trochu vázacího drátu,“ řekl Blue.

Zavrtěla hlavou. Blue popošel k ohni. I kůže na žebrech už ho bolela od třasu. Z kávové konvice unikal proud bílé páry a vůně naplňovala vzduch. Stařenka najednou zastrčila pistoli do bedny pod sedátkem. Nalila kávu do plechového hrníčku a vtiskla mu ho do rukou. Držel si ho pod bradou a pouštěl si páru do obličeje. Packy dostal kávu v oprýskaném kameninovém hrnku. „*Ksábluba!*“ řekl stařík.

Blue popošel pod plátno, aby se ohřál u ohně, a zahlédl za sedátkem vozíku dřevěný kufřík. Byla to domácí výroba, rohy měl obalené surovou hověžinou. „Pojedete daleko?“ zeptal se stařenky.

„Tak devět, dvanáct kilometrů.“

„Hověžina by obruč udržela pohromadě, abyste se dostali alespoň domů,“ řekl Blue. Kývl směrem ke kufříku.

Sevřela rty, pak se špičkou boty dotkla železného kotlíku. „Kukuřičnej chleba už je skoro hotovej. Budete jíst první, chlapci.“

Dala jim kukuřičný chléb, omaštěný tukem ze slaniny, a ještě trochu kávy. Potom si Blue vzal její sekeru a usekl rovný mladý doubek. Zvedl jím osu vozíku jako pákou. Stáhl z kufříku pruhy hověžiny a nechal je máčet ve kbelíku. Potom začal skládat kolo. Mokré kusy dřeva vrzaly o sebe. Nasadil obruč na loukotě, svázal je s obručí pruhy kluzké a lepkavé hověžiny a potom kolem dokola vehnal pod obruč klínky, aby ji utáhl. „Ta obruč je o poznání větší,“ řekl. „Měla by se za tepla zkrátit a přitáhnout.“

„Pořád to s ní bylo horší a horší,“ souhlasila stařenka. Nechali váhu vozíku zlehka klesnout na kolo. Přestalo už pršet. Na místech ozářených sluncem stoupala z nasáklé země pára. Stařenka vyvedla z křoví mulu a zacouvala s ním mezi oje. „No táák, Dicku,“ zazpívala něžně. Usadila se na sedátku, vzala do ruky opratě a řekla: „Může-

te jet, chlapci, se mnou a s tátou domů, jestli to máte při cestě a jestli nemáte jiný oumysly.“

Bylo skoro šero, když dojížděli k farmě. Cesta konečně opustila bažinatou rovinu a začala se vinout vzhůru do skalnatých vrchů. Stará mula napínala všechny síly. Dům byl postavený z naplocho otesaných klád s překládanými rohy a stěny byly pokryty ošlehaným bedněním, které už na mnoha místech chybělo. Šindelová střecha se protáhle svažovala a překrývala i verandu, která držela velmi nejistě na kůlech. Na očazených kamnech na dvoře stál železný kotel, dost velký i na sparování prasat nebo výrobu mýdla. Na jedné straně pod černým dubem s polámanými větvemi stál prasečí výběh, kůlna a udírna. Na několika akrech vyčištěné půdy vzešla ubohá úroda zaplevelých křovisek, jen v jednom rohu poblíž domu zápasilo několik rádků kukuřice mezi dýněmi a fazolemi.

Blue a Packy se vyspali v teple pod kůlnou na loži z pytlů a kukuřičných otrub a pod dvěma roztrhanými dekami, které jim stařenka dala.

Řekla jim, že se jmenuje Serena. Postavila před ně k snídani na borovicový stůl v kuchyni smažený šrot, slaninu a kávu. Zatímco se v železné pánvi smažily placky z otrub, vyhlížela z okénka. „Byla to dřív docela pěkná farma,“ vyprávěla, „ale potom šel táta do války. Dvakrát ho postřelili. Už se nikdy nesebral. Byla tady hromada věcí, na který jsem prostě neměla sílu, a tak to tu šlo z kopce. A po mrtvici zůstal táta jako dítě, chudáček.“ Zmlkla, naplnila dřevěný talíř a nesla ho do ložnice. Slyšeli ji, jak plísni staříka, aby jedl, kvoká a kárá ho.

„Je ti snad jasný,“ řekl Packy, „že nás krmí tím nejlepším, co má. Když tu zůstaneme dýl, budou hladovět. A jak potom přečkají zimu?“

Blue přikývl. Zanedlouho se vrátila s vybledlou modrou flanelovou košilí a prastarým kabátem, zabíraným u pasu. Podala to chlapci. „Na holý žebra není moc pěkná podívaná, chlapče. Tohle tě trochu zahřeje.“

Ve dveřích Blue řekl: „Můžeme vám nadělat nějaký dřevo, jestli nemáte nic proti.“ Pobroukávala si něco skřípavého, bez noty, a zdálo se, že neslyší.

Dva dny Blue kácel a tahal dřevo a s mulou Dickem svázel klády z lesa. Packy se nemohl rozpráhnout velkou sekerou, ale štípal polínka sekerkou a dřevo skládal. Prvního rána, když pracoval na slunci, dal si vysušit dosud vlhký kabát na vysokou trávu. Vytahoval z podšívky množství složených papírů v plochých balíčcích z voskovaného plátna a prohlížel je, zda nenavlhly. Když byl kabát zase suchý, zastrkal do něho všechny balíčky zpátky.

Blue hledal palici s klíny, aby rozštípal tvrdý černý dub, a objevil v kůlně otlučený železný špalek, kladivo a pár rezatých kleští. Hledal dál a na prknech mezi trámy našel prostý a polorozpadlý měch. V šeru po večeři tuhou kůži vyčistil a namazal lojem. Zkusil ho a slyšel klapnutí dřevěných záklopek ve vzdušnicích uvnitř. Z násadce vyrazil vzduch. „Půjde to, když nebudeme tahat moc prudce,“ řekl. „Venku za kůlnou je starý kamenný krb a pár kusů náradí. Starý musel dělat trochu kovařinu, než onemocněl.“

„Chceš mi snad tvrdit, že to spustíš?“ zeptal se Packy.

„Když jí dokážu spravit kolo od vozu, alespoň nebude muset chodit pěšky, až odejdeme.“

Ráno Blue sestavil výheň. Udělal opěrný rám pro měch a nad hlavu upevnil pružnou tyč, aby mu pomáhala při dmýchání. Profoukl rezavou dmychavku ve výhni a připojil k ní násadec měchů. Neměli uhlí, ani dřevěné. Naplnil ohniště těžkými dubovými úlomky, posbíranými po kácení, a kukuřičnými palicemi ze stohu za kůlnou.

„Vykládal jsi něco o ohni ve výhni, když se ti to ještě všechno motalo v hlavě,“ řekl Packy. „Ani mě nenapadlo, že bych tě u ní mohl vidět dělat.“

„Zbraně, zámky a jemné kovářské práce – to byl Israelův obor,“ odpověděl Blue. „Vezmi si tohle kolo – uvolněná obruč je ta nejčastější závada. Stane se to tím, že se dřevo stárnutím sesychá, nebo už tu obruč rovnou nasadili na mokré kolo. Kolo už teď úplně vyschlo, tak je třeba ho utáhnout.“

Packy pozorně sledoval, jak Blue žhaví část železné obruče ve výhni, jak ji potom usekl na kovadlině dlátem a kladivem a zešikmil

hrany na nový spoj. Zešikmené konce potom znovu zahřál na sváře-ní, až se na železe dělaly bublinky, a potom je spojil lehkými zvoni-vými údery kladiva.

Blue na okamžik vzhlédl a spatřil, jak na něho divoce hledí jediné oko. Vzpomněl si na jestřába, kterého kdysi zastřelil jeho bratr Clay – byla to už řada let – a znovu viděl ten upřený pohled jestřábí-ho zlatavého oka, zatímco se rohovité pařáty svíraly kolem větviček a větví v křoví, kam jestřáb spadl.

Blue vykopal mělkou kruhovitou stružku velkou jako obruč a lopatkou do ní naházal hořící úlomky a kukuřičné palice z ohniště. Zapálil ve stružce oheň a znovu ho přikryl dalším palivem. Opět na sobě cítil Packyho pozorný pohled. „Mohl bys mi pomoci dmýchat,“ řekl trochu rozmrzele.

Packy mu ukázal odštěpek železa. „Našel jsem to v kůlně, mezi odpadem. Určitě bys na konci dokázal udělat takový malý zobáček, takhle –“ Nakreslil mu to kouskem železa do prachu.

Blue vzal odštěpek a položil ho mezi uhlíky. Nahnal na ně vzduch a během několika vteřin ho zahřál do višňové barvy, potom ho rychle vyklepal, ohnul a zchladil. „Tuším, že bych ti to měl zaka-lit.“

„Jak to víš?“ řekl polekaně Packy.

„Poznám šperhák na první pohled.“ Blue se zašklebil, potom za-vrtěl hlavou. „Abych to mohl udělat pořádně, musel bych mít nástro-jářskou ocel a na chlazení solnou lázeň nebo olej – ale tohle otevře každý dveře, pokud není zadřenej zámek.“

Když se obruč rozžhavila, zvedl ji kleštěmi a nasadil ji na dřevě-né kolo. Ze spálených loukotí se zakouřilo. Blue rychle obcházel kolo, poklepával a nasazoval obruč. Potom ji přelil vodou. Vyrasila mračna páry a loukotě skřípaly, jak je stahující se železo tisklo pevně k sobě.

„Jedno ti řeknu,“ řekl náhle Blue. „Další šperháky už nedělám.“

K večeři byl guláš z veverek, spíš jenom omáčka, šrot, kukuřičný chléb a divoká zelenina, kterou Serena našla na stráni.

Večer v kůlně, když stromy prozařovalo podvečerní světlo, řekl Blue: „Úplná žebrota – už jsem skoro zapomněl, co to je.“

„Taky bych neřekl, že to je obdivuhodný způsob života,“ prohlásil Packy. „Je čas jít dál. Ale otázka je, zda chceme zlepšit svoje postavení, nebo zda budeme spokojeně dál přespávat po kůlnách a jíst, co nám kdo dá.“

„Kam jsi měl namířeno?“ zeptal se Blue. „Myslím, když jsi mě našel, tam na parníku. Musel jsi mít přece někam namířeno.“

„Vandrák prostě jenom někam jde,“ odpověděl Packy. „Nemusí to být ani nějaký určitý místo.“

„Možná, ale teď vykládáš, jak si zlepšíme svoje postavení. Takhle nemluví člověk, který jde, kam ho nohy nesou. Něco tě žere.“

Packy ztuhl. „Dobrá,“ řekl najednou velmi rozhodně. „Podívej – se, chlapče. Doteďka jsem jenom přihazoval do talónu a to, co jsem měl v ruce, nestálo za řeč.“ Podíval se na svou pokroucenou ruku v otrhané rukavici a posmutněle se usmál. „Pro Packyho zbyla už jenom polívka pro chudý. Co jiného. Ale jenom do dneška. Myslím, že jsem si vytáhl správnou kartu. Disbrow je zpátky ve hře.“

Blue sebou neklidně zavrtěl. „Nemysli si, že s tebou budu někoho přepadat,“ vyhrkl.

„Přepadat? Nějakej kanón jsem u sebe v životě nenosil. Disbrow není žádněj tuctovej falešnej hráč.“

„Byl jsi zavřenej.“

Packy si povzdechl. „To se stane snadno – ředitelům bank a starostům se to stává dost pravidelně. A nezapomeň, že tebe taky hledají.“ Packy ukázal svými pokroucenými prsty na Bluea. „Tam nahoře na lešení, když máš černou kápi přes hlavu a chlupatej provaz tě štípe pod ušima, to člověku vězení připadá jako sladká vidina.“

Blueovi najednou naskočila na krku husí kůže a ve vnitřnostech pocítil vodovatou slabost. Představil si, jak mu přes hlavu nasazují černou kápi, a zachvěl „Tak, tak, Blue.“

„Takový vyhlídky nejsou moc růžový. To potom každého napadne, jestli by mu to náhodou nestěklo všechno do kalhot, až by přišlo na to stoupnout si tam a pak se propadnout...“ Packy poslední slova téměř zašeptal. Po chvilce pokračoval tiše. „To, o čem já mluvím, Blue, to je způsob, jak bychom se z toho oba mohli dostat. Jenom jedinej pokus, rozumíš? Mohl bych žít jako člověk a ne jako přístavní krysa – možná někde dole ve starým dobrým Mexiku. Ty bys

mohl jít na západ, pořídit si ranč a víckrát by ses nemusel na zákon křivě podívat. Jeden jedinej pokus, rozumíš, Blue? Říkám ti, jedinej pokus.“

Blue zavrtěl hlavou. Odtrhl pohled od Packyho očí a zíral upřeně na svoje pěsti, sevřené na kolenou. „Nechci s tím mít nic společnýho,“ zašeptal.

„Jen o tom přemýšlej, Blue. Přemýšlet, to tě nestojí ani cent.“ Packy sáhl do kabátu a vytáhl jeden z balíčků zabalených ve voskovaném plátně. Zaťukal jím na obrubu své dřevěné buřinky. „Je to všechno tady, Blue, čeká to jenom na nás – chce to jenom tvoje ruce a oči. Rozhodl jsem se, když jsem tě viděl dělat s náradím.“

Packy vytáhl košili a šmátral po něčem, co vypadalo jako opasek na peníze. Z kapsičky opasku vytáhl čtyři stříbrné dolary a hodil je na deku. Blue si všiml, že mají uprostřed vyvrtnou díрку a každý z nich má na vnějším okraji zoubek. Packy prohledával kapsy – mezi břitvou, lžící, lupou na zapalování ohně a vylámaným hřebem tam byly různé tvarované kousky mosazi a kostí, množství šroubků a dřevěná krabička na mýdlo.

„Měl ses dát dohromady s tou bandou lupičů na parníku,“ řekl Blue. „Ty měli nástrojů celou soupravu.“

„To bych se dal radši dohromady s Daltonovým gangem.“ Packy začal v krabičce od mýdla skládat kostičky a kousky mosazi. „Mezi tou spodinou z postranních uliček, pasáky, rozbíječi hlav a pistolníky jsou snad lupiči úplně to nejhorší. Těžká levárna, víš? Ale Disbrow, to byla mezi zloději třída, Blue, to byl umělec. Můžeš se zeptat... koho chceš.“ Hlas mu ztichl úctou. „Hladkej jako úhoř...“

Naskládal dolary na kolík v krabičce s mýdlem a otočil vřetenem na zadní straně. Tím se otočily mince uvnitř a lehce zacvakaly. „Uhádl bys, co to je?“

„Vím, co to je,“ řekl znepokojeně Blue. „Je to kombinační zámek k sejfu. Čas od času se některý dostal k Israelovi do dílny. Ale tímhle by se nic nezamklo, má to dřevěné součástky. Proč –“

„Protože jsem to udělal v lapáku, proto. Byl jsem tam, roztrhanej na kusy, zmrzačeněj a nadopovanej, víš. V nemocnici jsem moh dostat opium. Tak mi utíkal čas. Ale když mě splácali zase dohromady, už jsem se k opiu nemoh dostat. Probudil jsem se v díře ve svěrací

kazajce, řval jsem jako mimimo, všude samej vozdr. Ale člověk se musí sebrat, víš? Ty, co to nedokážou – já je viděl, Blue, plazili se ve vlastních hovnech a jeden druhýmu ukusovali uši. Já jsem udělal něco jinýho, já jsem si v duchu začal rozebírat zámky, chápeš? Když mě vyndali z díry, připouštím, že mi ještě strašilo v hlavě, ale to už mi tam strašily zámky a pořád jsem si je dělal, jako tenhle, ze všeho, co mi přišlo pod ruku.“

Blue otočil vřetenem a viděl, že když se vytočí správná kombinace, nastaví se stříbrné dolary všechny stejně, páčka klesne a závora může vyklouznout. Tenhle zámek, který nemohl nic zamknout, mosaz třpytící se mezi dřevem a vyhlazenými kostmi, to byla sama o sobě krásná věc.

„Měl jsem před sebou moře času, chápeš? Začal jsem si promýšlet prácičky, které jsem chtěl udělat ještě za starejch dobrejch časů. V lapáku koluje spousta informací, dokonce i plány bank a expresních kanceláří, všechno očíhnuté odborníky. Sbíral jsem to celou dobu, co jsem tam byl.“ Packy poplálal voskované plátno. „Hochu, tady je největší sbírka neudělanejch sejfů v celý Americe. Jde do miliónů.“

„Není to nic jinýho než papír,“ namítl Blue.

„Ne, není to jenom papír – měl jsem namířeno do Cape Girardeau,“ šeptal Packy, „když to chceš vědět. Chtěl jsem se jenom podívat, chápeš. Sám a mrzák, to bych to nezvlád, ale podívat se bylo lepší než nic. Cape Girardeau není ani sedmdesát kilometrů daleko odsud, chlapče.“ Packy se posadil a podíval se ostře na Bluea. „Podívej se, první, co musíme udělat, je shrábnout někde nějakou tu trošku, abychom se slušně oblíkli, jako že jsme na cestách, chápeš, ale ne zas moc nóbl –“

Blue těžce polkl. „Já jsem neřekl, že to udělám.“

[9]

Vjeli do Cape Girardeau na farmářském voze naloženém prasaty. Město se rozkládalo na břehu nad širokým ohybem Mississippi. Farmář projel Přístavní ulicí a zastavil poblíž železniční stanice na

trati do Frisca. Zajížděla sem řada dalších farmářů prodat obilí, telata, prasata a kuřata.

Blue sklouzl ze svého hradu na latkových bednách, šťastný, že se dostane z prasečího pachu. V jasném ranním vzduchu zapískla píšťala. Jak parník vplouval pozpátku do proudu, vyvalila se mu zpod kol zpeněná voda.

„Na tom vandrování je jedna věc dobrá,“ prohlásil Packy, „člověk si váží jídla.“

„Jídla? Neměli jsme v hubě od včerejšího odpoledne.“

„Právě tohle myslím. A bylo to dobrý, ne? Trochu žebrání na ulici ti zvedne chuť k jídlu, jen počkej.“

Blueovi zakručelo v břiše hladu. Ale i tak se bránil. „Já ne – já nejsem –“

Packy do něho šťouchl a kývl směrem k nádrazí a nevyrovnané řadě farmářských povozů. „Vidíš ty, co támhle hrajou?“

Tři nebo čtyři farmáři stáli v hloučku u vozu plného klecí s kuřaty. Cvrnkali do mincí a uzavírali sázky, smáli se a štípali se navzájem do paží, podle toho, jak kdo vyhrával nebo prohrával. Vykrmený farmář s nazrzlým strništěm místo kníru a zrzavým chomáčem chlupů, které se mu kroutily nad laclem modráků, zvedl minci a řekl: „Sázíme.“ A pak lehce minci nadhodil, takže se ještě neocitla ve vzduchu, když jeden z mužů řekl: „Orel.“ Obrovitý tlouštík chytil minci a připlácl si ji na manžetu. „Dostal jsem tě, Tome.“ Zasmál se a shrábl z podlahy vozu mince.

„Necvrnk do ní,“ řekl Packy. „Jenom ji rozhoupal. Všiml sis, nejdřív slyšel sázku, a potom ji nadhodil tak, aby zůstala, jak ji chtěl mít. Taky jeden podvůdek. Uměl jsem to, když mi bylo osm.“ Podíval se přísně na Bluea. „Chlapče, jsme na nejlepší cestě vydělat si dolar nebo dva na jídlo.“

Blue sebou škubl. „Nechci nikoho okrádat.“

„Neříkal jsem, že budeme někoho okrádat. Dostane ho tam vlastní chamtivost. Až uvidí, že nade mnou může vyhrát, bude mastit peníze na prkno oběma rukama. Povím ti, co uděláš...“ Packy mu rychle vysvětlil roli. Blue poslouchal a pod žebry cítil nepříjemné chvění, ale jak poslouchal, škublo v něm, když si uvědomil, že to udělá,

a cítil se najednou bezstarostný a odvážný. Přemáhal se, aby se nezasmlál nahlas.

Packy řekl spěšně: „Jenom nezapomeň, neznáš mě – a až bude po všem, obejdeš támhleten blok a počkáš na mě.“ Než mohl Blue něco říci, udělal Packy krok stranou a zmizel v davu. Blue popošel několik kroků a zůstal stát na rohu cihlového depa. Ve hře byl další farmář, kostnatý chlap, kterému modráky na těle visely. Na konci roztřepaného provazu vlekl mladou jerseyjskou jalovici. Strkala do něho tlamou, když plácl svým dolarem o podlahu vozu. Aby ji uklidnil, nastrčil jí svůj palec; tele hlučně sálo a šňůry slin mu visely z tlamy.

Obrovitý farmář opět vyhrál. „Eště jednou, Tome,“ prohlásil. „Jenom jednou. Vytáhni dolar, Nate. Nestůj stranou.“

Druzí dva se na sebe nejistě podívali. Tom zavrtěl hlavou. „Ne, já už nehraju, Orve.“

Najednou mezi nimi prošel Packy a zastavil se u vozu. Hryzal si ret, zoufale se mračil a s nataženým krkem si prohlížel tváře lidí shromážděných kolem vozů. V jedné ruce měl pár karet. „Heleďte, mládenci,“ oslovil farmáře, „neviděli jste tady náhodou takovýho vysokýho chlapa s ulízanějma vlasama – takovej vošklivej, ale pěkně vohozenej?“

Farmáři zavrtěli hlavou.

Packy bouchl dlaní do podlahy vozu. „Tedy, já vám povím, na toho si dejte pozor. Zrovna mě vobral vo sto dolarů v kartách.“ Nahrabil se a zvolna zavrtěl hlavou. Hlas mu lehce zadrhával. „Sakra, mládenci, dyť já vo kartách nic nevím. Moje stará mě roztrhne. Zrovna jsem prodal jezdeckou kobyliku. Zaplatili mi za ni dobře, to teda jo.“ Podíval se na ně smutně. „Jak jsem blbej, tak mám velký štěstí, že mě nevobral vo všechno.“ Plácl si přes kapsu a ozval se cinkot kovu.

„Co jste hráli?“ zeptal se Orv, ten velký.

„Měli jsme jenom tři karty,“ řekl Packy. „Já vám to ukážu, počkejte.“ Hodil na vůz tři karty obrázkem vzhůru. Eso, sedmičku a zelenou dámu. „Kdybych je teďka obrátil a promíchal, potom teda ta hra je v tom, že máte vytáhnout tu babu.“

„Pch, na tom nic není,“ řekl Orv.

„Jak to, že na mě teda tolik vyhrál?“ Packy promíchal karty obrázky dolů a potom jednu vytáhl. Dámu. Zasmál se. „Podívejte se na ni. Vošklivá jako moje tchyně. Jak to, že mi to nešlo, když byly prachy na stole?“

Blue na rohu depa nervózně polkl, potom svižně obešel roh vozu. Uviděl hru, zastavil se a pak se vtlačil mezi diváky ve chvíli, kdy Packy znovu otočil dámu.

„Taháš dámu, co?“ zeptal se Blue. „To je všecko? Sázím se s tebou, že tohle dovedu taky.“

„Ten mluví přesně jako já předtím, mládenci.“ Packy se zašklebil. „Nesázím, mládenče. Jednou jsem se spálil, tak si dám dvakrát pozor.“

„No tak – vo dolar,“ řekl Blue.

„Už jsem přišel vo sto,“ řekl Packy. „Moje stará mě zavraždí, když jí těch zbylých padesát nepřinesu domů.“ Udělal několik tanečních kroků, aby se v jeho kapse znovu ozvalo cinkání, a potom si znovu rozložil karty.

„Tahle!“ Blue zabodl prst do jedné z karet.

„Hele, nemusíš se do toho cpát,“ vrčel Packy. Otočil kartu, eso, a se smíchem jí plácl o vůz. „Prohrál jsi, chlapečku.“

Blue vytáhl dva stříbrné dolary z Packyho zámku. Palcem přikryl zoubek v okraji a díru uprostřed. „Dva stříbrňáky, váženej. Všechno, co mám – ale vsadím si. Jak to, že máš hned plný kalhoty?“

Packy se zamračil: „Taky nemusíš bejt hned sprostěj.“ Zaváhal. „No dobře. Beru tvý dva dolary – ale jenom jedna sázka. Když prohraj, tak to balím. Chci ti jenom udělat radost, jasný?“

Rychle promíchal karty. Blue na ne soustředěně hleděl, potom natáhl ruku a jednu otočil. Sedmička. Rozzuřeně s ní praštil. Packy se kácel smíchy.

„Hahaha! To se ti povedlo.“ Natáhl dlaň a Blue mu do ní vrazil mince. Jak Packy strkal mince do kapsy, shodil sedmičku loktem. Sklonil se pro ni a stále ještě se smál.

Blue strčil do obrovitého farmáře Orva a mrkl okem. Potom se natáhl a nehtem na palci udělal na rohu dámy vroubek ve chvíli, kdy se Packy narovnával. Blue znovu šťouchl do Orva a ukázal hlavou na

karty. Orvovy pihovaté zarudlé tváře se pomalu roztáhly do úšklebku. Tom a kostroun vedle se jeden na druhého uculovali.

„Sakra,“ řekl Orv, „já si taky přihodím.“ Bouchl dolarem o vůz.

Packy odstrčil dolar. „Ne, ne. Já to myslel vážné. Slyšeli jste mě, když jsem říkal, že už nehraju.“

„No ty prachy vod toho kluka si shrab hezky rychle.“ Orv se přestal zubit. Nat a Tom přikývli.

„Chtěl jsem ho jenom naučit slušnému chování.“

„No, s mým chováním to taky není zrovna v pořádku,“ prohlásil Orv. „Tak ksakru, jednou ti přisadím na pět dolarů. Ucukneš?“ Jeho tvář už byla cihlově červená.

Packy vzdychl. „Mládenci, tohle se mně nemělo stát.“ Podíval se na ostatní dva. „Vy si chcete taky přisadit, co?“

Tom a Nat vylovili z kapes peníze a položili je na vůz. „To bych řekl,“ prohlásil Nat a oči měl přišpendlené ke královně.

„Dobře teda,“ odpověděl Packy. Začal míchat karty, ale pak je najednou shrábl a strkal si je do kapsy od košile. Zavrtěl hlavou. „Ba ne, mládenci. Rozmyslel jsem si to. Nemůžu.“

Orv se na něho rozzuřeně podíval a chytil ho za zápěstí. „Přisám-bohu, váženej, teď už nemůžete couvnout. Že už ho nenecháme couvnout, kluci?“ Druzí dva statečně příkyvovali. „Vsadili sme peníze s tím, že de vo poctivou hru. Můžeš udělat to samý. Teď už nemůžeš trhat hru.“

Packy chvíli shrbeně přemítal. Potom se napřímil, zatáhl ramena, vystrčil bradu a opětoval Orvův pohled. „Pánové, zasáhli jste mě na citlivým místě. Nikdo o mý maličkosti nikdy neřek, že jsem zbabělec, aby to moh dokázat. Mě to sice dýl trvá, než chytnu, ale potom hořím rychle. Nebyl to můj nápad, ale když si chcete vsadit,“ – zahleděl se na všechny tři – „tak už si vsadíme pořádně. Vsadím poslední cent, co mám u sebe – těch padesát z kobylky a ty dva tam, co jsem vyhrál na klukovi, a protože ten s tím začal, tak ať drží bank. Jestli tu někdo má slabý nervy, tak ať jde od toho a nemusí se stydět.“

Orv se zhluboka nadechl. Oči mu svítily a zkroutil ústa v bezstarostný úšklebek. „Himlhergot, já dám pětadvacet a vy si, chlapci, můžete rozdělit ten zbytek, jak se vám to hodí.“ Vytáhl z kapsy na

laclu roličku špinavých bankovek a odloupl pětadvacet dolarů v pěti a jednodolarovkách. Potom chytil Bluea za ruku a bankovky mu vtiskl do dlaně. Nat i Tom rychle hrábli do kapes a dali své sázky dohromady v malých bankovkách a stříbře, a oba se jen taktak drželi, aby se nešklebili moc naplno. Blue vzal peníze a přikývl. „Je to tu všechno, váženéj pane. Můžete hrát.“

Packy zabručel a hodil na vůz karty: „Ale pamatujte si – jedna hra. Kdo bude volit?“

„Já ksakru,“ řekl Orv. „Dělej.“

Packy míchal karty. Tom a Nat po sobě pokukovali, Tom strnule stepoval nohama. „Hra,“ řekl Packy.

Trojice se naklonila dopředu a zírala na karty. Orvovi chrčelo v hrdle. Napřáhl tlustou pihovatou ruku ke kartě a pohlédl na své společníky. Přikývli téměř nepostřehnutelně. Orv otočil kartu. Bylo to eso.

„Do-pr-dele!“ zanařikal Tom. Orv hvízdavě vydechl. „Já nevím, co se to s tou mrchou stalo,“ řekl. Natáhl ruku a otočil sedmičku a dámu.

„V naprostém pořádku,“ prohlásil Blue. Podal peníze Packymu, otočil se a proklouzl davem diváků, který se mezitím shlukl. V mžiku byl pryč.

„Já tomu nemůžu věřit,“ řekl Packy, olízl palec a počítal peníze.

Orv zvedl dámu a prohlížel si ji, pak ji odhodil a kroutil hlavou.

Sebral eso a nahnatal na rohu malý vryp. Zaťal zuby a tvář mu znachověla. Už už chtěl něco říci, pak si to rozmyslel a vší silou kartou praštil.

„Moment!“ řekl Packy. Vzhlédl, peníze v ruce. „Ten drzounek – kde je? Podívejte se, mládenci – udělal mi podraz. Nechal si polovinu peněz. Přísámbohu, jeho život nebude mít cenu ani cent, až ho –“ Zmkl, rozhlédl se rozzuřeně kolem a proběhl davem. Orv, Nat a Tom za ním zírali. Na Orvově tlustém krku stála nachová žíla. Nozdry se mu chvěly a z koutku úst mu na kníry stékal pramínek tabákové šťávy.

„Do-pr-dele!“ opakoval Tom. Otočil se a kopl do obruče.

Blue se zhluboka nadechl. Vůně smažených řízků a brambůrků z kavárny za ním byla téměř víc, než mohl snést. Přešel předtím Přístavní ulici nad molem a podél řeky a šel jeden blok na západ po ulici Dobré naděje směrem k Hlavní. Kavárna byla hned na rohu Hlavní. Na druhé straně stoupala ulice Dobré naděje příkře do strání a malované cihlové domy stoupaly schodovitě podle ní. Farmář, který sjížděl z vrchu s naloženým vozem, se opřel dozadu a přitáhl opratě, aby si jeho muly nesedly v postraňkách na zadek. Železné podkopy vykřesávaly z dlažby jiskry.

Bluea znepokojovalo jeho vlastní jednání. Stále ještě cítil to napětí a vzrušení. Zahrál to dobře. To byla ta potíž. Ale teď si nebyl jist, co se asi stalo, když odešel. Postával netečně nedaleko svítilny a pokukoval na obě strany, kde se objeví Packy. Dveře kavárny z leptaného skla se za ním otevřely a na chodník vyšel mohutný muž v šedém obleku. Blue se pootočil, aby se podíval. Muž si právě ořízl zavírákem sirku, zacvakl nůž a zastrčil sirku do hustého kníru pod nosem protkaným rudými žilkami. Masitá ruka odhrnula cíp kabátu, aby zastrčil nůž do kapsy. Blue zahlédl štítek a v témž okamžiku i ptačí hlavičku pažby od dvouhlavňového koltu, vyčnívající z pouzdra vysoko na mužově pravém boku.

Blueovi se břicho stáhlo strachem. Po těle ho mrazilo. Policista šťáral sirkou, rýpal zuřivě a přitom se pohupoval na patách. Zpod okraje šedého čtverhranného klobouku hleděly bledé oči. Blue přímo cítil, jak se zastavily a zapíchly se do něho – a cítil, jak mu jeho vlastní oči ztuhly v jamkách jako přimražené. Náhle se dveře otevřely znovu a k policistovi se připojil vysoký holohlavý muž se svěšeným knírem. Policista říhl a řekl: „Co abys mi nechal seznam věcí, který ty parchanti ukradli, Hardie. Podívám se na to.“

Muž si nervózně utřel lysinu modrým kapesníkem. Ve švech temného obleku měl usazený bílý prach. „Nejde o nástroje, Johne. Náradí z lomu nevadí. Ale kdo by se vloupal dovnitř, aby ukradl sto kousků šedesátiprocentního? To je šílená spousta prachu.“

Blue cítil, že má místo nohou kusy dřeva. Násilím pokrčil koleno, opřel se o sloup svítilny a doufal, že se mu daří v případě policisty předstírat ledabylý nezájem. Ale dívat se stranou bylo ještě horší než kočičí pohled toho člověka. Odtrhl se od sloupku, napřímil se a opět

se na ty dva podíval. Policista najednou překousl sirku a kousky vyplivl.

„To teda je, Hardie. Nemá smysl hádat, co by to mohlo být, ale pro každý případ mi nech seznam.“ Zabručel něco na pozdrav a odkráčel přes ulici. Druhý si uřízl špičku doutníku, zapálil si ho, něco si pro sebe zamumlal a odešel také. Na druhé straně ulice zahlédl Blue malého mužíka. Sešel právě z horního konce ulice Dobré naděje. Mužík se přikrčil k domu, když spatřil policistu, a potom s hlavou nachýlenou k rameni rychle mizel. Blue ho už předtím viděl, mezi vandráky na *Princezně Šawanků*.

Ale vzpomínky se mu hned zase vytratily z hlavy. Co když něco nevyšlo a Packy je v bryndě? Nervózně škubal prsty za knoflíky na svém prastarém kabátku. Něco se dotklo jeho zad. Vyděšeně se ohlédl. Packy se šklebil a pokoušel se popadnout dech. Blueovi bušilo srdce. Ohlédl se zpátky přes ulici, ale policista už byl pryč.

„Přímo na tyhle ulici je obchod s obnošeným šatstvem,“ řekl Packy. „Za dvacet minut budeme vypadat jako úplně jiný lidi.“

O jeden blok dál na jihu vyšel policista do schodů soudní budovy a vešel do kanceláří policejního oddělení. Zabručel něco na muže u služebního stolu a šel k vlastnímu stolu s roletovým vrškem, kde byla malá cedulička s nápisem POLICEJNÍ NÁČELNÍK – JOHN DOANE. Složil svou váhu do otáčecí židle a chvíli zkoumavě hleděl na telefonní přístroj na zdi vedle sépiové fotografie konfедераční pěší kumpanie, odkud on sám v první řadě, štíhlý a opálený, tvář vyboulenou žvancem tabáku, hleděl na svůj protějšek přes propast let.

Zatočil kličkou telefonu a skrze cosi, co se podobalo palbě malých ručních zbraní, uslyšel hlas telefonistky. Dal jí číslo pinkertonské kanceláře v St. Louis.

Na druhém konci se ozval mužský hlas. „Jak se vede?“ zařval náčelník. Když oba zjistili, s kým mají tu čest, řekl Doane: „Tohle pro vaše lidi nemusí bejt nic zvláštního, ale tady se včera někdo vloupal do kůlny v lomu. Sebrali náradí, vrtačky, a tak. A sto kousků dynamitu z prachárny... Jo, mám podezření, že to byli lupiči. Teda, myslím, že to tak je – myslím, že to tu zvládneme docela hlad'ouanko, ale jestli tam máte na mapě už pár jiných míst, mohlo by vás spíš napadnout, kam měli namířeno, řekněme New Madrid nebo Memphis nebo

na sever. Těm lidem by to mohlo pomoci... Paoli, říkáte?“ Napjatě poslouchal a potom řekl: „Když se chce zastavit, bude vítanej.“

Se spokojeným výrazem zavěsil. Tou námahou se zpotil. Po chvíli opět odcházel a zastavil se u služebního stolu. „Milte, půjdu si na štrúdl a sklenici mlíka.“ U dveří se zastavil a zamračil se. „Dvě nebo tři noci budem hlídat banku. Podívej se na rozpis, koho tam můžeme dát.“

|10|

Penzión paní Clellanové byl v nejstrmějším úseku ulice Dobré naděje, v místě, kde stoupala do svahu. Postavil ho úspěšný obchodník v letech před občanskou válkou, kdy ještě kvetla lodní doprava. Byl z růžových cihel a měl krásnou verandu zdobenou řezbami. Na ulici vedly kamenné schody s železným zábradlím. Nahoře sledovala lomenicová střecha spleť výčnělků a záhyby budovy. Na horní straně domu byl prostorný trávník, vyhlídkový altánek a za ním zahrada. K dolní straně přiléhala jednopatrová budova s kancelářemi.

Druhé patro pod lomenicovou střechou bylo z větší části půda, ale vzadu byly dva pokojíky, za starých časů pokojíky pro služebnictvo, ale dnes paní Clellanové sloužily pro pánské nájemníky. V jednom z těchto pokojíků na straně do svahu teď Packy nemotorně krčil kolena, aby si mohl v zašlém zrcadle nad rozviklaným stojanem s umyvadlem prohlédnout střih svého modrého obleku. Blue ležel natažen na posteli, ruce založené pod hlavu.

„Docela slušný zboží, na to, že je to z druhé ruky,“ prohlásil Packy a mžoural dolů na klop kabátu, „ale ten pán, co mu tohle patřilo, byl líp živenej.“

Blue na něho pohlédl přes mosazné čelo postele. Když viděl jen nezjizvenou stranu Packyho tváře s ulíznutými vlasy, spatřil na okamžik, jak asi Packy vypadal, než ho výbuch zmrzačil – pěkně vyhlížející muž, pomyslel si, nepochybně více než pohledný světák. Pak Packy ustoupil od zrcadla a obrátil se tváří k němu. Prázdnou oční jamku mu nyní zakrývala prostá černá páska.

„Je skoro čas k večeři,“ řekl Packy. „Sejdem se dole.“ Nečekal na odpověď, vyšel a zavřel za sebou dveře. Byl nyní na chodbičce nad schodištěm. Byly tam ještě dvojce dveře. Na těch po levici byla připínáčkem připíchnutá kartička, na níž paní Clellanová nechala natisknout *Pan Hardie Foulkes*. Packy zaváhal, dotkl se knoflíku, ale pak ucouvl, protože se mu zdálo, že uvnitř zaslechl nějaký hluk. Poslouchal, ale nebyl si jist. Obrátil se ke třetím dveřím a otevřel je.

Ocitl se na půdě. Byla plná prachu, ověšená pavučinami a přeplněná harampádím po třech generacích obyvatel domu. To všechno matně osvětlovala okna ve štítech, která prořezávala lomenicovou střechu. Šel rychle k prvnímu oknu po levé straně. Pro prach bylo téměř neprůhledné. Prstem si v něm udělal kukátko a vyhlédl ven. Dva tři metry daleko byla střecha sousední budovy s kanceláři – pár metrů a o něco níž. Radostně se zašklebil. „Zatraceně,“ zamumlal. Zašmátral po rámu. Hřebíky. Pořádné hřebíky.

Packy zavrtěl znechuceně hlavou. Pak vytáhl ze šosu jeden z balíčků ve voskovaném plátně. Otevřel ho, vytáhl tenký papír a rozprostřel ho na víku lodního kufru, kde ho soustředěně studoval a čas od času vykukoval svou špehýrkou, aby porovnal skutečnost s nákresem. Když před hodinou přicházeli s Bluem k penziónu, všiml si, že v přízemí budovy je místní krejčovský salón a že postranní vchod vedle penziónu vede ke kanceláři okresní daňové správy. Nyní se díval na střechu té kanceláře. Viděl kolem střechy nízkou římsu, komín, z něhož vyčnívalo několik taškami přikrytých trubek, větrák od kanalizace. Šikmý světlík. Žádná šachta na schodiště. Všechno bylo úhledně a přesně zachyceno na papíře spolu s bohatými informacemi psanými jemným, pavoučím písmem.

Složil nákres a zastrčil ho do kapsy. Jediný zádrhel byla ta přibitá okna. Vyšel zpátky na chodbu a znovu stanul před Foulkesovými dveřmi – byla to jasně jediná přístupová cesta k sousední budově. Přiložil ruku k uchu a naslouchal těsně u dveří. Neslyšel však nic a sáhl po otáčecím knoflíku na dveřích. Vtom se dveře otevřely a před Packym stál vysoký plešatý muž s knírem, oblečený v tmavém obleku. Když spatřil Packyho nataženou ruku, uchopil ji a stiskl. „Jsme sousedé, že? Jsem Foulkes,“ „Bristol,“ řekl Packy a nechal ho, aby mu stiskl ruku. V té chvíli otevřel dveře Blue. „Můj společník

Adams,“ řekl Packy. Blue na něho polekaně zamžikal, když slyšel své nepravé jméno a když viděl, že člověk, který nyní přátelsky zabručel a potřásl mu rukou, je tentýž muž, který ten den mluvil s policistou.

„Podíváme se, co nám ta stará dáma nasypala do žlabu,“ řekl Foulkes a první scházel po schodišti do jídelny.

Tuhý bílý límeček řezal Bluea do odřené kůže na krku. Měl pocit, že mu poteče krev. Švy levné modře pruhované košile ho škrtily v podpaží, když dojídal druhou porci smaženého baklažánu, brambor a smetanové omáčky. Těch několik vepřových kotlet se ze stolu ztratilo už dávno.

Ve svém pokročilém stadiu vyhladovělosti si Blue téměř ani nepovšiml ostatních tváří kolem stolu. Nyní se zhluboka nadechl a pozoroval, jak mísa s brambory putuje z ruky do ruky směrem k němu, ale nebyl připraven, že se bude pohybovat tak rychle. Natáhl ruku, před jeho zraky se jí však hbitě zmocnila chlupatá ruka pana Foulkese, který ji vzápětí vyškrábal do dna. Blue na to zamračeně zíral.

„Slitování, pane Adamsi,“ oslovila ho paní Clellanová od čela stolu, „nepočítaly jsme s takovým apетitem, ale podívejte, bude ještě výborný piškot s jablky.“

Blue opět cítil zmatek, když ho někdo oslovil jeho nepravým jménem. Sklopil hlavu a zamumlal, že děkuje. Paní Clellanová zazvonila na stříbrný zvoneček a kývla na barevnou služku, která se objevila ve dveřích kuchyně. „Bude to stačit, Eulo.“ Pak se opět obrátila na Bluea: „Na samostatného obchodníka jste velmi mlád, pane Adamsi. Jaký obchod vás přivedl na cesty?“

Blue polkl a nemohl najít slova.

„Myslím, že mi pan Bristol říkal, že s něčím obchodujete,“ pomáhala mu paní Clellanová. Rozdávala jablečný piškot na talířcích z lisovaného skla.

„Hrobky, milostivá,“ řekl rychle Packy. „Hrobky, rakve a pohřební náležitosti. Zaučuji pana Adamse v obchodě. Získal tu chuť k jídlu, když pro mě tenhle týden u nás doma nakládal celou zásilku do vagónu, než jsme se vydali na cestu. A to byla pěkně těžká práce.“

Blue měl hlavu skoro u talíře, jen aby mu nikdo neviděl do tváře. Paní Clellanová za brýlemi zamžikala. „Ano, opravdu těžká práce. Člověka trochu zaskočí, když má počítat rakve na vagóny.“

„Skutečně těžká práce,“ trval na svém Packy. Límec, kravata a obnošený tmavý oblek vytvářely dojem ošuntělé střízlivosti. „Naše rakve jsou totiž vevnitř vyloženy plumbiovým plechem a rohy jsou všechny překládány a zatočeny do sebe.“

Pan Foulkes vedle Blua ztuhl. „Plumbium – to přece není nic jiného než klempířské olovo,“ zavrčel.

„Dokonale čisté po dvojí rafinaci,“ prohlásil Packy.

„Olovo je olovo,“ vyštěkl Foulkes.

„Jiní zkoušeli měď a zinek,“ pokračoval Packy a nebral Foulkese na vědomí, „ale není nad naše plumbium, zvláště v kraji, jako je tenhle, s vysokou hladinou spodní vody.“ Packy se obrátil zpátky k paní Clellanové. „Jak milostivá bezpochyby ví, pod zemí je prosakování vody úhlavním nepřítelem lidského těla. Naší zásadou je, aby se vašich drahých nedotkla vrstvou plumbia ani kapka vody, zvláště v případě, že si objednáte svařované víko.“

„Chtěl jste snad říci letované,“ poznamenal Foulkes. „Z olova to nedá žádnou práci. Ono na tom vlastně stejně moc nezáleží.“ Zasmál se, jako když štěkne pes, a polil si piškot vysokou vrstvou šlehačky.

„Nazvali jsme tento model Věčný spánek,“ řekl Packy.

„Teď už chápu, proč jste nebalili jen obvyklý soubor obchodnických vzorků,“ řekla paní Clellanová. Její hlas se ztrácel v cinkotu dezertních lžiček.

„Také vedeme výrobek nazvaný Egyptský balzám,“ pokračoval neústupně Packy a pevným a vážným hlasem se obrátil na paní Toliverovou, mladou vdovu po pravici. Blue nervózně upustil ubrousek. Když se sklonil, aby ho zvedl, viděl, že se slečna Brennerová, mladá žena po jeho pravici, kotníkem dotýká kotníku pana Adderlyho naproti, štíhlého mladíka s řidnoucími vlasy, sčesanými do oblé patky nad čelem. „Egyptský balzám,“ opakoval Packy. „Je-li tento výrobek vstříknut do žil mrtv – vašich drahých – zachová barvu a pleť a na-prosto věrnou podobu, jako zaživa. Tisíc let je pro tento výrobek maličkost.“ Packy bouchl do stolu.

„Jak to můžete dokázat?“ zeptal se Foulkes. Blue si všiml, že je celý jemně posetý bílým práškem, že ho má dokonce i na chloupkách v uších, a pak se najednou upamatoval na cosi o lomu a krádeži náradí.

„Máme vzorek,“ řekl Packy, „který nám lékařská fakulta darovala výlučně pro vědecké účely a my jsme ho upravili zmíněným způsobem. Dovolte, abych zde prohlásil, že jedině nepřítomnost tepu prozrazuje, že nejde o spící osobu.“

Slečna Brennerová přestala jíst a lžička s piškotem jí ztuhla v ruce napůl na cestě k ústům.

„A kde v tom má být těch vašich tisíc let?“ řekl Foulkes.

„Mnohokrát jsem tam proseděl hodinku či dvě,“ řekl Packy. Podržel svou ruku v rukavici před paní Tolliverovou a druhou rukou na dlani lehce načrtl téměř hmatatelnou ručku. Paní Tolliverová na ni uchváceně hleděla. „Ano, a držel jsem ručku toho drahouška ve své. Věřte, a nastaly i chvíle,“ – Packyho hlas se zlomil, jak držel imaginární ručku ve své a hleděl slavnostně z jedné tváře na druhou – „kdy, jak mohu s určitostí prohlásit, se ručka toho drahouška obrátila v mé, jako by –“

„Pchá!“ vybuchl Foulkes a jeho lžička dopadla do talířku s piškotem.

„– téměř jako by chtěla říci, že ví, že tam sedím s ní.“ Packyho hlas byl tichý, ale zvukný. „Téměř jako by chtěla říci –“

„Ne, to už je moc, přísámbohu!“ zahřměl Foulkes. Paní Clellanová zděšeně vyjekla. Mladé slečně Brennerové po Blueově levici unikl tichý vzlyk.

„– říci, že je vděčná –“

„Slyšíte to, himlhergot?“ vykřikl Foulkes, a vyskočil tak prudce, že se s rachotem překotila židle. „Slyšíte to? Věděl jsem, že to řekne, a teď mi přísámbohu řekněte, co má tohle společného s tisíciletou zárukou.“

Blue cítil, jak se mu stáhly vnitřnosti. Packy se na Foulkese podíval s kamennou důstojností. „Jedni vždycky věří a jiní ohruňují nos. Kdybyste navštívil náš podnik v Terre Haute, zakrátko bychom vás zbavili všech pochybností.“

„Přísámbohu, jestli si myslíte –“

„Pane Foulkesi, prosím vás,“ řekla paní Clellanová.

„Pohrdat zbožnou úctou jiných je příliš snadné,“ řekla slečna Brennerová přidušeným hlasem.

„Ale vždyť *on mluvil o tisíci let!*“ zaječel Foulkes. Mávl prudce rukou. „A ta záležitost s tou ručkou... jak se otáčí...“ Na tváři mu naskočily červené skvrny, jak se po Packym opičil.

„Nezdá se mi být příliš naléhavé hájit náš výrobek, když jste ani neuzavřel objednávku,“ řekl dotčeně Packy.

„S vaší objednávkou mi můžete –“ Foulkes si uvědomil, kde je. „Mě můžou přísámbohu zahrabat motykou. Bude mi to úplně fuk!“

„Nemáte zřejmě na zřeteli vysokou hladinu spodní vody v tomto kraji,“ řekla sladce paní Tolliverová. Foulkes odhodil svůj ubrousek a vypochoďoval z jídelny.

„Myslím, že bychom nyní mohli přejít do salónu,“ řekla zmateně paní Clellanová.

Odcházel v zástupu od stolu a Blue se připojil k Packymu. Packy se vlídně usmál. Paní Tolliverová před nimi prošla závěsem z korálků, který ve vysokém oblouku odděloval jídelnu od salónu. V té chvíli Foulkes ráznými kroky vyšel z domu a třískl za sebou domovními dveřmi. Závěs z korálků se rozhoupal, jak se celý dům zachvěl. Paní Tolliverová lehce pokrčila rameny a vrátila Packymu jeho úsměv. „Ach, Hardie Foulkes, to je cholerik. Ale tisíc let – opravdu, pane Bristole.“ Na tváři se jí objevil dolíček.

„Mé čestné slovo,“ řekl Packy. „Co tady člověk po večerech dělá, milostivá paní?“

„Mohu-li mluvit za sebe, mým nejlepším přítelem je kniha – ale někde je příjemné zahrát si jednu dvě partičky whistu. Nebo dvojitého pasiánsu. Paní Clellanová není pochopitelně nakloněna hazardním hrám.“

„Přirozeně že ne. Možná že byste si se mnou mohla zahrát,“ řekl Packy. „Slíbila jsem Foulkesovi, že si s ním zahraji, ale když tak popuzeně odešel –“ Pokývla hlavou a zamířila k hracímu stolku s vykládanou šachovnicí na desce a olověnou lampou se skleněným stínidlem, o jejíž podstavec se opírala nahá pastýřka. „Připojíte se k nám, pane Adamsi?“ zeptala se Bluea.

„Musí psát ještě nějaké dopisy,“ řekl Packy. „Pan Adams se bude zanedlouho ženit.“

Blue sebou trhl, když viděl, jak si Packy lehce a nenásilně vymýšlí, ale ulevilo se mu, že může odejít. Řekl, že si asi půjde brzo lehnout, a prošel salónem do haly a ke schodům.

Packy posadil vdovu k hracímu stolku. Všiml si, že se paní Clelanová usadila s nějakým pletením a že si slečna Brennerová sedla na jednom konci pohovky a háčkuje vlněný přehoz. Vedle ní si pan Adderly prohlížel stereoskopické obrázky.

Když si Packy sedal, držela už paní Tolliverová v ruce balíček karet. Nepustila ho, když ho bral do ruky, takže na chvíli spočinula její ruka v jeho. Pozvolna jí tvář zvlídněla úsměvem. „Jak to bylo, pane Bristole?... jak se ručka toho drahouska obrátí v mé?“ Ramena se jí lehce zachvěla.

Pustila balíček, Packy rozhodil karty. „Vyšší dává? Ne, my vlastně dáváme oba, že?“

Otevřela zásuvku stolu a vytáhla další balíček, který odborně promíchala. Pak si začala vykládat svoje karty na pasiáns, stejně jako Packy na své straně. Jak rozkládal, obdivoval půvabné pohyby jejích rukou. Karty jako by jí plynuly z dlaně. Skončili s rozkládáním a začali hrát. Packy se nemohl soustředit, její osoba ho rozptylovala. Zkoumal bohatost jejích kaštanových vlasů ve světle lampy, jemné roviny jejího nosu a brady a zvláště ho dojímalo, jak se půvabně hryže do vlahého rtu, když se soustřeďuje.

Měla na sobě přiléhavou bílou batistovou halenku, zapnutou na knoflíky až ke krajkami lemované náprsence z kroužkového vyšívání, která končila vysokým nabíraným límcem, staženým těsně u brady mašlí z černé stužky. A protože ji držela pohromadě jediné stužka, náprsenka se mírně rozvírala, jak vdova překládala karty, a Packy si nemohl nevšimnout, jak se křivky pod náprsenkou nádherně nalévají.

„Ale vy nehrajete, pane Bristole.“ Natáhla se přes stůl a přeložila za něho několik karet. „Podívejte se, takhle.“

Přinutil se sledovat hru. „Za obvyklých okolností je můj hrou poker, jakýkoli.“ řekl.

„O vysoké sázky, nepochybně. Toho já bych se prostě neodvážila.“

„Zvedne to hru, když dáte pár mincí v sázku.“

Rychle zahrála ještě několik jeho karet a zároveň i své vlastní. „Pochopitelně, i ve hře, jako je tahle, jsou sázky vysoké, když se to tak vezme.“

„Jak to myslíte?“

„Způsob, jakým hrajeme, o nás prozrazuje takových věcí. Například vy toho o mně budete zakrátko vědět tolik...“

„To jako co?“

„Ale však vy víte – vdova, příliš mladá, než aby jí zůstala, ne nepůvabná, a k tomu žena, která poznala teplo, řekněme třeba útěchu manželství, žena, která by třebas mohla být, kdyby na to přišlo, i... zranitelná.“

„Hm... něco, možná.“

„No prosím, vidíte?“ Naklonila hlavu na stranu a upřeně se na něho dívala. „Teď už toho o mně víte až příliš mnoho. Cítím se svlečená... cítím se před vámi prostě svlečená téměř do nahá.“ Její hlas klesl až do chraptivého šepotu. Opět překládala karty, na své i jeho straně, a rychle stavěla na esech mezi nimi.

„To vůbec ne.“

„Ale ano, připadám si tak. Nahá.“ Vychutnávala to slovo. „Jde vskutku o vysoké částky sázky, pane Bristole – je to, jako by byla v sázce moje... moje čest, ne?“

„Myslím, že by se mi to velice líbilo,“ prohlásil Packy.

„I vy jeden,“ zasmála se. „Ale podívejte se – vyhrál jste. Představte si, kdybychom byli takovou sázku uzavřeli.“ Ukázala na karty. „Co byste udělal?“

„Domnívám se, že dluhy v kartách zavazují. Snažil bych se... výhru získat.“

Znovu se zasmála a dotkla se jeho ruky. „Jste příliš odvážný. Budeme hrát znovu, nebo vám ta hra připadá moc nudná?“

„A dáme v sázku to, co jste navrhovala?“

„Tedy opravdu! Vy mě nutíte, abych se na vás rozzlobila.“ Zručně oddělila karty a podala Packymu jeho balíček. Promíchala a začala znovu vykládat. Packy ji pozoroval a jeho ruka mimoděk

zabloudila k bronzové sošce pod lampou. Jeho prsty přejely něžně po leštěné nožce a pomalu stoupaly vzhůru po krásně tvarovaném boku ke dvěma zářivým, nádherně vykrouženým ňadrům.

Hbitě vyložila sloupce karet, ale řasy se jí chvěly a ruka ji klesla, když zahlédla jeho prsty. Zhluboka se nadechla a vykládala dál. Jak její ruka přebíhala po řadách karet, halenka se přitažlivě rozevřela. Očarovaný Packy si vůbec neuvědomoval, že se jeho prsty dotýkají drobných bronzových ňader. Vdova čas od času vrhla pohled na jeho prsty, ale vykládala dál. Pak ustala. Jeho prsty zkoumaly něžně dál svůj objekt.

„Vysoká sázka, to vidím. Vy nehrajete?“ Ukázala významně na jeho levou ruku.

Packy uviděl, kam jeho prsty zabloudily. Ucukl a začal rychle vykládat karty.

Vdova pohlédla opět na sošku, navlhčila špičkou jazyka rty a pak si drobnými pohyby rozvázala stužku, která jí svírala kolem krku pěnu krajek, a rukama krajku rozevřela. Její vlastní ňadra se náhle bohatě odhalila, jen taktak spoutaná oděvem pod nimi.

„Lidičky drahý, tady je ale teplo, co?“ vydechla. „Vidím, že máte povahu muže, jenž si rád... vsadí,“ řekla lehkým tónem, „a malá sázka hru okoření, není-liž pravda?“

„Nepochybně ano.“

Naklonila se lehce kupředu. „Ve hře, jak nám nyní stojí, jsme už odhadli moje – abychom tak řekli – aktiva. Ale co můžete vsadit vy?“

Packy si přejel rozechvělou rukou po čele. Nebyl si vůbec jist, do jaké míry ji má brát vážně. „Můj kapitál je momentálně vázán ve zboží, ale doufám, že za den či dva uzavřu velmi pěkný obchůdek, možná už zítra večer.“ Oba měli nyní karty vyloženy.

„No, takže bychom se mohli těšit, že si tu kasičku trochu osladíme, že?“ Naklonila se kupředu, aby narovнала jeho řady karet. Zaoblený příval tělesnosti se vzdouval a hrozil prolomit křehkou přehradu. „Oba společně, chci říci.“

„Ale co paní Clellanová?“ řekl Packy a jen s největší námahou k ní zvedl svůj pohled. Kývla na karty a řekla: „Začneme, co říkáte?“

Packy se naklonil, aby přiložil černou čtyřku k červené pětce na její straně. V témž okamžiku spatřila na jeho straně desítku, která čekala na její devítku, a naklonila se, aby ji přiložila. Na okamžik se jejich tváře téměř dotkly a Packy hleděl do bělostných hladkých hlubin čehosi, co se jeho jedinému krátkozrakému oku tak zblízka jevilo jako bezedná úžlabina. Dýchla mu teplým dechem na krk a zdálo se, že jí činí potíže kartu přiložit. Packymu vnikla do nozder jemná ženská vůně. Pak se vdova opět napřímila. Packy váhavě upustil kartu a stáhl se.

„Říkáte, že není hazardním hřm nakloněna,“ řekl.

„To tedy opravdu ne.“ Opět se nahnula, aby přesunula kartu na jeho straně, a Packy zahlédl místo pro svou černou trojku na konci dlouhé sestupné řady na její straně. Radostně se naklonil a bleskově přehodil trojku přes stůl, ale jak ji pokládal na její červenou čtyřku, která ležela při kraji stolu, vdova si poposedla a tíha jejího nebezpečně vzdutého poprsí přišpendlila Packyho prsty pevně k desce. Na okamžik měl pocit, že na něho z její tváře mrkla lehká červeně.

„Nemusí to snad vědět, ne? A hraje, vlastně alespoň dnes, jenom o... sliby, nemám pravdu? Podívejte,“ – opřela se dozadu, když Packy stáhl svou opět volnou ruku, otevřela krabičku zápalek a vysypala jich několik ven a přelomila je napůl – „můžeme konec bez hlavičky považovat za jeden a konec s hlavičkou za pět.“ Na chvíli přiložila konec s červenou hlavičkou ke rtům. „A můžeme se domluvit, že ten, komu na konci hry zůstanou karty, bude tomu druhému dlužit číselnou hodnotu těch karet.“ Její vlahé rty sevřely konec zápalky. „Stačí nám k tomu ty zápalky?“

„Myslím, že by mohly,“ řekl ochraptěle Packy.

„Nebo je to na vás příliš přehnané...“ Sklonila se ke hře.

„Ne, ne, ale to vůbec ne.“

Do pravidelného tikotu hodin na krbu cinkaly jehlice paní Clellanové a karty měkce pleskaly o stůl. Slečna Brennerová po čase složila svůj přehoz, zamumlala dobrou noc a odešla z místnosti. Pan Adlerly zakrátko za ní.

Packy hrál automaticky, zaujat jednak tichým důvěrným tónem plného hlasu paní Tolliverové, jednak nebezpečně vzdutými křivkami jejích nader. Dozvěděl se, že zde přebývá pouze několik dnů, že

je na cestě do Memphisu, aby navštívila svou sestru, už je to téměř rok, co její manžel Thomas odešel. Měkké oči se upřely na Packyho a obočí sevřené soustředěním se uvolnilo, když se naklonila kupředu a řekla rozechvěle: „I teď tomu dokážu těžko uvěřit... tomu, že odešel, víte? Byl tak... plný života...“ Chřípí se jí rozšířilo a přejela si jazykem rty. „Člověk je pak... tak nevýslovně sám.“

Úderem půl jedenácté cinkání jehlic paní Clellanové ustalo. Zvedla se ze židle a začala významně zhasínat lampy. Porovnala hodinky na klopu s hodinami na krbu. „Časně na lože, pane Bristole, to je zásada mého domu – spánek je velký lék. Ale vidím, že pan Foulkes se opět někde zdržel.“ Zamračila se. „Má na to pět minut, nebo bude dneska spát na hrázi.“ Přidržela si sukně a začala čile pobíhat.

Paní Tolliverová rychle a šeptem spočítala značně velikou hromádku sirek před sebou. Údivem rozšířila oči a přikryla si prsty ústa. „To bych nevěřila, že to bude tolik. Přes sto dolarů, pane Bristole.“

Packy se usmál, ale pobledl. „Říkal jsem vám, že moje hra je poker.“

„Ano, to jsem si jista.“ Otevřela zásuvku a sesunula do ní zápalky. Packy udiveně zamžikal a nebyl si jist, zda opravdu viděl to množství přelámaných zápalek v zásuvce. „Přesně to dělá sto osm dolarů,“ řekla.

„Ano, no, víte... mám s sebou pouze několik dolarů na cestovní výdaje,“ řekl Packy. „Asi třicet nebo tak.“

„Ale podívejte, vždyť to byla jenom hra, ne? Nemusíme to brát vážně.“

To se Packyho dotklo. „Nic takového. Jsem přesvědčen, že vám dodržím slovo, jakmile uzavřu ten obchod.“

Svítila už jen jediná lampa, na druhé straně místnosti. Světlo bylo velmi šeré. Zvedla paže, aby si zastrčila uvolněnou kadeř. Pak uchopila jemně spodní okraj lemované halenky a živůtku pod ní, odtáhla si je od těla a lehce pohnula rameny, jako by chtěla jejich břímě správně usadit. Na jediný omračující okamžik se ono břímě zhouplo ničím nespoutané.

„Zítra večer byste zase mohl všechno vyhrát zpátky,“ řekla a uhlazovala si límeček. Na verandě u předních dveří zazněly těžké kroky. Šla do schodů první.

Packy zaváhal. Srdce mu bušilo v uších. „Možná pozítří – já a Blue, myslím ten mládenec, budeme mít zřejmě zítra večer jednání s mými představenými.“ Šel za ní po schodech do prvního patra a doprovodil ji až k jejím dveřím, posledním na konci chodby. Byla zde úplná tma. Packy k ní přistoupil blíž a vsunul jí ruku kolem pasu. Na okamžik se k němu přitiskla, otřela se tváří o jeho a rty mu přešla k uchu. „Pane Bristole, vy máte smysl pro legraci,“ vydechla, ale když se sklonil, aby ji políbil, položila mu prst na rty a zavrtěla hlavou. „Máte smysl pro legraci, ale... prohrál jste.“ Vyvinula se mu s lehkým smíchem a proklouzla do svého pokoje.

Packy vzal za knoflík ve chvíli, kdy se otočil v zámku klíč. Petlice měkce zapadla.

„Časně na lože, pane Bristole – časně na lože,“ zazpívala od schodů paní Clellanová. Držela pevně pana Foulkese za loket a postrčila ho nyní k zadním schodům: „Pane Foulkesi, doufám, že tímto skončí vaše pozdní příchody, obzvláště příchody provázené puchem lihovin.“

Foulkes se přehnal kolem Packyho a šplhal po schodech k jejich pokojům ve třetím patře. Cestou vrážel do zdi a motal se. Nad schody se zastavil a čekal na Packyho, který uhnul před jeho plamenným dechem. Foulkes mu zabodl prst do prsou.

„Vy a ta vaše prokletá tisíciletá... záruka!“ vyletělo z něho. Potom provrávorl dveřmi do svého pokoje a dopadl na postel, až to řachlo.

Packy šel za ním, povytáhl ho celého na postel, potom mu rozvázal a stáhl obrovské boty. V kalném světle žárovky, visící nad schody, si všiml jemného kamenného prachu ve švech bot. Přetáhl přes mohutného muže deku a potom přeběhl k oknu ve štítě a pohlédl dolů. O necelý metr níž a dva nebo dva a půl metru dál byla střecha budovy místního krejčovského salónu a okresní daňové správy.

Záře z okna paní Tolliverové se chvěla na protější cihlové zdi. Pak světlo zhaslo. Dole zela tma a Packy znovu pohlédl na střechu naproti. Náhle po něm přešla ledová vlna strachu a Packy ucouvl.

Za starých časů to bývalo snadné, ale dnes ne. Zavrtěl hlavou. Ale na to tu bude ten chlapec.

Foulkes za ním zasténal a převalil se. Packy se ještě jednou rychle podíval a pak spustil okno. Obešel postel a vyšel z místnosti. Zavřel za sebou dveře, zhasl světlo na chodbě a vešel do jejich pokoje. Svítala tu jediná lampa. Blue se zaujetím otáčel stříbrnými kolečky v kombinačním zámku, který Packy zhotovil ve vězení. Pohlédl na Packyho a zeptal se: „Kvůli čemu byl ten randál?“

„Foulkes. Měl pěkně nakoupíno. Zahrál jsem si párkrát s tou vdovičkou.“ Packy se nedokázal přimět, aby Blueovi řekl, že je připravil nejen o celou hotovost, ale i o osmdesát dolarů, které nemají. „Myslel jsem, že budeš spát.“

„Ne, nemohl jsem usnout.“ Blue se zamračil. „Pokouším se srovnat si v hlavě, co tu vlastně děláme a kde vlastně jsme –“

„Před několika dny jsi jedl žáby a želvy. Teď se tě chytilo štěstí. Naříkáš si snad?“

„Ne, nevadí mi, když se tu a tam najím, ale proč tady? Ty máš něco za lubem.“

Packy vytáhl z kapsy pauzák a rozprostřel ho. „Blue, je to sousední budova. Je tam kancelář okresní daňové správy, asi devět metrů od Foulkesova okna. Je tam světlík –“

Blue zvedl ruku a začal něco namítat.

„Chlapče, musíme se založit. Kam se může člověk hledanej zákonem dostat bez plný kapsy? Nějakej t'ulpas polda tě chytí za límec, že žebráš na ulici, a než se naděješ, budou ti zkoušet černou kápi.“

Blue sebou trhl. Po chvílce řekl: „Přemýšlel jsem o tom – někomu by se mohlo něco stát.“

„Vklouznem tam, vyklouznem ven – v tom je ta finta. Nikomu se nic nestane.“

„Nemáme nástroje.“

„Nástroje! Ty myslíš tu bandu z parníku. Taková hora harampádí by se musela táhnout čtyřspřežím.“ Packy vzal Blueovi z ruky kombinační zámek a roztočil stříbrné čtvrtdolary. „Disbrow to měl v prstech.“

Blue se kousavě zasmál. „Dělal jsem se zámečníky – říkají, že to nejde.“

„Pochopitelně že to říkají, ale v každém balíku karet jsou esa. Ne-
tvrdím, že otevírá všechno jedinečně prstama. Zámky... to je jako muzi-
ka, víš? Člověk, kterej dělá prstama, se je naučí kousek po kousku,
a drží se těch, který umí. Blue, je to všechno tady, do posledního
kolíku v pantech. Vypadneme odtud v plný parádě.“

„Já ti na parádu kašlu. Je to jistý?“

„Jistý jako střílet kapry v sudu.“

Blue se zhluboka nadechl. „Když já se nemůžu smířit s tím, že
bych měl krást.“

„Krást? Ph! Vždyť jsou to daně, Blue. Vymačkaný z farmářů.“
Packy cítil, že Blue už je zralý, jenjen spadnout. Prohlásil: „Dnes
v noci – jdem na to dnes v noci.“

„Dnes v noci!“ Blue se vztyčil, až zaskřípala péra v posteli.
„To čekání ti leze na mozek. Teď je volná chvíle. Foulkes je úplně
tvrdej.“

„Foulkes?“

„Jediná cesta vede přes jeho pokoj, a toho bys kanónem neprobu-
dil. Takovou příležitost už mít nebudem.“

Blue dlouho neodpovídal. Zlomky myšlenek se mu pletly v hlavě.
Israelova zakrvácená hlava. Dusivé záhyby tlusté látky, které mu
padají přes tvář. Zachvěl se.

„Člověk se potřebuje založit,“ prohlásil.

|11|

Blue proklouzl ve tmě kolem nohou Foulkesovy postele. Cítil, jak
v něm stoupá odvážná bezstarostnost. Cítil kamenný prach, pot
a whisky. Chtělo se mu smát, když slyšel bublavé chrápání. Najed-
nou Foulkes zakašlal, zamumlal hroživou kletbu a udeřil pěstí do
polštáře. Blue se přilepil na parapet a odvaha z něho klouzala jako
mokřý písek. Foulkes se pomalu utišil, už jen skřípal zuby. Blue se
zhluboka nadechl a protáhl se oknem na okapovou římsu.

Stál opřený zády o příkrý svah mansardové střechy. Okraj střechy
na protější budově vypadal ve tmě jako měkká nejasná skvrna. Dole
mezi oběma budovami zela prázdnota – dolů na dlažbu to v té chvíli

klidně mohlo být tři sta metrů. Zmocnila se ho najednou závrať. V uších mu hučelo a proběhl jím děs. *Nech toho, Blue – seber se.* Zaryl nehty do šindelků za zády, potom se vzchopil a skočil. Dopadl na dehtovou střechu, převálil se a zůstal tam chvíli ležet na zádech. Chtělo se mu hlasitě smát do noci nad hlavou.

Nízké mraky odrážely na střechu slabé světlo. Vzduch byl vlhký a voněl deštěm. Blue se doplazil ke světlíku. Hmatal kolem okraje, až našel spodní okraj závěsů. Mosazné kolíky, říkal Packy. Blue našel rozklepaný konec. Vytáhl z kapsy Packyho pilník a konec upiloval, potom upřel udici pilníku o kolík a zatlačil. Kolík proklouzl a Blue ho vytáhl. Další minuta a druhý kolík byl venku.

Blue zatáhl a světlík se se skřípotem zvedl. Petlice se zámkem uvnitř posloužila jako volný závěs. Blue zarazil pilník a okno podepřel, potom se nasoukal dovnitř, proklouzl a zůstal viset za ruce v naprosté tmě. *Možná že už tam ten žebřík není.* Znovu jím projel záchvěv paniky. Pustil se a přistál v podřepu. *Bude to záchod a komora na košáta,* řekl Packy. Natáhl ruce dopředu, dotkl se chladné, kluzké mísy a ucítil ji. Otočil se doprava a hmatal podél zdi, kolem rohu. Zachrastily násady smetáků. Štafle, tady jsou. Opatrně je postavil pod světlík a pod úzkou šterbinu slabé, světélkující tmy, což byla obloha. Vylezl ven. Vytáhl za sebou štafle a přitom je složil. Dovlekl je k okraji střechy. Packyho tvář ve Foulkesově okně vypadala jako světlá skvrna. Postavil složený žebřík na okraj a překlopil ho na druhou stranu. Packy zachytil druhý konec, opřel ho o parapety a sunul se na druhou stranu. Žebřík se pod ním prohýbal. Společně donesli žebřík ke světlíku, protáhli ho dovnitř a slezli dolů.

Packy škrtl zápalkou a rozsvítil kousek svíčky. „Uklid’ ten žebřík už teď,“ zašeptal. „Až budeme odcházet, otevřeme si zadní dveře a projdeme kuchyňskými dveřmi paní Clellanové.“

„Nebudou zamčený?“

Místo odpovědi zaslechl Blue jen pobavené zabručení. Packy otevřel dveře a vyklouzl na chodbu. Přešli ke dveřím na druhé straně. Na malé tabulce u dveří stálo: POKLADNÍK, OKRES GIRARDEAU a pod tím URBAN D. WHITTLE. Packy si klekl ke dveřím a Blue zaslechl, jak zaskřípal kov o kov. Potom se dveře otevřely.

V zastíněném světle zlodějské lucerničky uviděl Blue dlouhou úzkou kancelář s krátkým pultem uprostřed. Jak s Packym vešli, zahlédl po pravé straně obrovskou koženou pohovku se zatočenými opěradly po stranách a vycpávaným opěradlem vzadu. Nad ní visely zahnědlé portréty vousatých prezidentů. Nalevo byla dvě okna směrem na penziön. A v zadním rohu místnosti trezor.

Packy šťouchl do Bluea a vrhl na trezor slabý paprsek světla. Stál opřen zády o zadní stěny, na těžkých kolečkách, měl asi metr třicet. Na horním okraji nad dveřmi byla vyražena písmena SPOLEČNOST STANDFAST – ZÁMKY A TREZORY, CINCINNATI, OHIO. Nad číselníkem ve dveřích přečetl Blue nápis OKRES GIRARDEAU, ověňčený malovanými úponky břečťanu.

Blueovi srdce tlouklo o žebra a jazyk měl vyschlý jako kus dřeva. Packy ukázal palcem na okno. Blue zašmátral roztřesenýma rukama po roletách a stáhl je. Packy mu vrazil do ruky lampu a klekl si před trezor. Prsty levé ruky roztočil číselník doprava. „Nejprve si najdeš vačkovou západku,“ zašeptal. Hlas měl udýchaný a vyprahlý. „Bude mít na číselníku rozpětí sedmi nebo osmi bodů, víš? a pak se začneš na číselníku ohlížet po západce prvního kotouče.“

„Teď mi to nevykládej,“ zachraptěl Blue. „Prostě to udělej.“ „Něškubej tak s tou lampou!“ Packyho šepot zněl spíš jako zaječení.

Blue s úlekem zjistil, že Packy je stejně neklidný jako on. Opřel si roztřesené zápěstí pevně o ohnuté koleno, aby se lampa ani nezačhvěla. V loužičce světla otáčely Packyho prsty zvolna číselníkem. „Tady je ta západka, vidíš? Mezi šestkou a čtrnáctkou. Můžeš ji i slyšet.“

„Nemusíš mi to říkat...“

„Ticho. Pst. Musím mluvit. Musím.“

Blue viděl, jak se mu chvějí prsty. Packy trhavě dýchal a Blue si najednou uvědomil, jak mu pod čelistí buší puls. I v uších mu hučelo. Packy zavrčel, tiše zaklel a trhl Blueovou rukou směrem k sobě. „Potřebuju světlo. Víc světla.“ Hlavu měl skloněnou na stranu a jeho jediné oko nebylo dál než dvacet centimetrů. „Tady je to číslo. Podívej se, co se stane na vačkové západce.“

„Já nic nevidím,“ řekl Blue zaťatými zuby. „Vůbec nic.“

„Je tam. Musíš se podívat zblízka. Nechce to moc. Tak to je šedesát osm. Teď potřebujeme ještě tři kotouče. Panebože, mít tak pravou ruku a dvě zdravý oči.“ Přestal, na dlouhé vteřiny přitiskl čelo k chladnému kovu a pak se opět zvedl, začal otáčet číselníkem a něco si mumlal.

Blue se usilovně snažil sledovat jeho pohyby na číselníku, ale připadalo mu, že se jeho myšlenky stáhly do velkého, hrubého, pulsujícího pytle strachu, kluzkého potem. Protřel si oči a těžce polkl. Čas se proměnil v hlas mumlající nezřetelná slova a rozmazanou skvrnu prstu v roztřeseném světle – čas se proměnil v pach prachu a kovu, dřeva, inkoustu a zatuchlého papíru a v zažluklý tabákový zápach plivátka pod pultem. Blue se zachvěl a roztřásl se. Packy na něho zasykl.

Ozvalo se prasknutí. Ostré, jako když praská dřevo. Blue prudce otočil hlavu. Slyšel to opravdu? Packy na něho opět zasykl. Blue řekl: „Neslyšels to?“

„Drž to světlo!“

Ale Packy byl napůl hluchý. A zas – řinkot, zacinkání, něco sklouzlo. Někdo dole, v přízemí. Sevřel Packyho paži.

„Ne – už to skoro mám,“ řekl Packy. Bylo slyšet kroky, skřípaly na schodech nepokrytých kobercem. Další ostré zapraskání dřeva. Blue se vztyčil a doběhl ke dveřím. Po schodišti stoupalo slabé světélko. Zavřel dveře a zasunul závoru, potom doběhl k Packymu a sfoukl svíčku.

„Není to žádný hlídač,“ vydechl. „Vylomili něco, aby se dostali dovnitř – slyšel jsem to.“

Pod dveřmi se objevila slabá záře. Zarachotila klika.

„Kanape.“ Packy ho strčil směrem k pohovce. Blue odsunul stolek stranou, zašoupl Packyho za vysoké svažující se opěradlo, sám se protáhl za ním a dopadl na Packyho nohy ve chvíli, kdy dveře s praskotem povolily. Blue měl nos přiražený ke spodku pohovky. Levým okem viděl, jak se po podlaze rozlilo světlo, viděl těžké boty, dlouhý balík zabalený v plátně a převázaný lanem.

„Támhle je ta svině,“ zavrčel jeden.

„Sakra, ten je velkej. Tu mrchu nerozlouskneš.“

„Když tady budete kecat, tak určitě ne. Kde je ksakru Hub?“

„Povídá jsem ti – nesou s Monkem štočky metroviny, aby to mohli vobalit.“

Přesunuli se dozadu k trezoru, hodili balík na zem a Blue opět zaslechl ten cinkot. Když si pořádně opřel bradu o hrud', viděl jim na nohy a viděl spodek trezoru. Rozbalili balík a rozložili nástroje. Těžký perlík, ruční vrtačky. Kleště. Pětilitrová plechovka s víkem. Špičák s dlouhou rukojetí a lahvovitou hlavou, která měla na jedné straně tvar jako perlík a na druhé vybíhala do dlouhé špičky. Jeden z mužů postavil plechovku od oleje daleko stranou.

„Podívejte se na ty svinský dveře,“ ozvalo se nosové zakňourání. „Nemůžu je nikde prorazit – je to samej tvrdej plát a sázím se, že sou kalený jako řeznickej nůž. Škoda, že nemám svý nádobí – to bych jí s těma klínkama a zdvihákama pěkně prokous pysky.“

„Zapomeň na svý zatracený nádobí, Artie. Stejně musíme dát tý svině šňupnout.“

Blue cítil, jak Packy pod ním škubl nohama.

„Musíme začít na přehybu, Anse, aby se nám to vsáklo. Polívka nám bude houby platná, když steče po předku.“

Packy opět trhl nohama, když se ozvalo Anseho jméno. V tom okamžiku se ti dva sklonili nad nástroji a světlo ostře vyřízlo siluety obličejů. Blueovi bylo špatně leknutím a strachem. Anse, veliký chlap se strništěm na tváři, byl týž muž, kterého farmáři zbičovali u parníku. A druhý byl mužík, kterého Blue včera viděl scházet ulicí Dobré naděje. A zapomněl se o tom Packymu zmínit. Náradí – Blue opět viděl zčernalou sadu nástrojů opuštěnou v ohořelých troskách parníku. Takže náradí, které měli s sebou, ukradli z lomu, kde byl Foulkes předákem.

Ve dveřích opět zaskřípaly kroky. Do místnosti vešli dva nebo tři muži a těžce oddychovali. Na podlahu a na pohovku měkce dopadlo těžké břemeno.

„Vraťte se pro víc,“ řekl Anse. „Všechno, co seženete. Ty dveře vypadnou úplně potichu.“

Muži odešli. Blue viděl hromadu štučků. Drobný mužík, Artie, kopl do vrtačky s dlouhou rukojetí. „S tímhle špičákem ten přehyb nenačnem – je moc tupěj a ta bedna má švy moc těsně šitý.“

„Tak si na to vem bejčí vocas,“ řekl Anse, „ale pohni se, ať do ní můžeme tu polívku nalít. A pořádně to zabal.“ Anse otevíral pětilitrovku. Blue ucítil lněný olej. Artie utrl pruhy vlněné látky a začal obalovat hlavu velkého perlíku. Blue slyšel, jak se ostatní vracejí s dalším metrovým zbožím.

Artie zakašlal a řekl: „Škoda, že nemám svý nástroje.“

„Přestaň žvanit vo klínkách a drž tu vrtačku,“ řekl Anse.

Mužík uraženě odpověděl: „Ať ti to podrží jeden z těch parchantů. Já zatmelím ty dveře, aby ta svině byla pořádně utěsněná.“ Vyhrábl hrst kytu a začal ho válet mezi dlaněmi.

Anse potichu zaklel. Ostatní odhazovali balíky látky. „Hube! Pojď podržet tu vrtačku – podrž tu svini tadyhle.“

Muž zvaný Hub se přišoural a vzal vrtačku. Blue přitiskl bradu těsněji a viděl, jak dopadá obalený perlík. Tlumeně bříinkl. Hub ucu-kl. „Šmarjá, to tluče!“

„Drž to pořádně.“ Anse se opět rozmáchl.

„Anse! Ta svině mě praštila!“ Muž zavrčel hlavou.

Anse jen zavrčel a poodstoupil. Rozmáchl se, Blue viděl, jak Hub ucu-kl a škubl vrtákem. Uslyšel ránu, jak kladivo sjelo podél vrtačky a rozdrtilo Hubovu ruku o ocelovou stěnu trezoru, a viděl, jak Hubovi poklesla v úžasu čelist, když pohlédl na pahýl, který byl ještě před chvílí rukou. Klesl na kolena a prudce se nadechl.

Anse pustil rukojeť kladiva, popadl vlněnou látku postříkanou krví a vrazil ji Hubovi mezi čelisti. Přitiskl ji tam rukou a loktem mu sevřel čelisti do kleští. Hubův jekot zněl jenom jako zastřené kňučení. Sápál se na Anseho zdravou rukou a nakonec i pahýlem samotným, mával rukama, ale Anse si ho přehnul přes koleno a držel ho tam, ať se jeho tělo vzpínalo jak chtělo.

Mužík stál strnule u trezoru a v roztřesených rukou se mu chvěl had kytu. „Podrž mu nohy!“ zavrčel Anse a mužík pustil kytového hada a skočil, objal Hubový chodidla a kotníky, oči stále upřené na kmitající pahýl. „Zatraceně! Anse – ach jo, zatraceně, zatraceně...“ sténal zas a zas. Ochable mávající pahýl konečně klesl. „Anse – je tuhej. Pusť ho.“

Anse ho ještě chvíli držel. „Přisámbohu, říkal jsem mu, ať to drží pevně. Říkal jsem mu to.“ Popadl Huba v podpaží, odtáhl ho pryč od

trezoru a shodil ho před pohovkou. Blue, sotva metr od Hubový tváře obrácené vzhůru, viděl látku, stále ještě nacpanou do jeho úst. „Může to žvejkat, než budeme hotový,“ řekl Anse. „Slyšel jsi, jak jsem mu to říkal.“ Otočil se zpátky k trezoru, popadl trochu kytu a začal ho vztekle plácát na šev kolem dveří trezoru. Pohlédl vkleče rozzuřeně na mužíka.

„Říkal jsem tý svini, že ho to jednou potká.“

O čtyři bloky dál se v ložnici malého cihlového domku v postranní ulici posadil náčelník policie na okraj postele. Jeho žena něco tázavě zamumlala.

„Mám hlad, mám studený nohy a nemůžu spát – to je asi tak v podstatě všechno,“ odpověděl.

„Potřebuješ termofor. Co abych ti uřízla kousek rebarborovýho nákypu a postavila na čaj?“ Položila mu ruku na záda a lehce je třela.

„Ty mě ulehtáš k smrti,“ řekl.

O tři minuty později, když už seděl v kuchyni, župan přes noční košili a vidličku s rebarborovým nákypem v ruce, řekl: „Můžeš tu konvici sundat – něco mě napadlo.“

Do jeho kanceláře to bylo pět minut pěšky. Noc byla vlhká, trochu sychravá. Vytáhl si límec flanelové noční košile k bradě. Přetáhl si přes košili jenom kalhoty a oblékl kabát, obul boty a narazil klobouk.

Napadla ho prostá věc. Krádež dynamitu a náradí z lomu ukazovala na kasaře. Banku měli krytou, to bylo dobře, ale jeho podřízení prováděli obchůzky po městě tak, aby většinu obchodních budov míjeli asi jen každou hodinu. Ale lupiči dokáží rozloupnout kasu někdy i v patnácti minutách – ty menší stačí ty jejich kolovrátky projet naskrz, jako ten, co prodávají v železářství. Takže ve skutečnosti neměl pokryto pět nebo šest dalších trezorů; pochopitelně většina z nich by nedala dost peněz ani na to, aby stály za tu dřinu je vypáčit.

Ale budou tohle lupiči vědět? Budou, pomyslel si. Pracovali jako parta drancujících vojáků, s vyslanými zvědy, aby zjistili kurníky – trezory. Lupiči svým zvědům říkali teplý kočky. Náčelník nemohl tomu jménu přijít na kloub, ale na tom nezáleželo. Pracovali tímhle způsobem. Ve dvou třech dnech věděla jejich teplá kočka o příjmech v hotovosti skoro tolik, jako úředník u bankovních výplat. Tři nebo

čtyři trezory přímo ve městě mívaly značné množství peněz v hotovosti. A na daňové správě se v téhle roční době hromadily peníze.

Noční službu měl mladý policista Hollis. Podřimoval, když vešel náčelník. Vyskočil do pozoru.

Náčelník zabručel. „Děje se něco?“

„Ne, pane. Elwood sedí ve skladišti v bance a Clinefelter se tu ve dvě hlásil na čas a šel zase ven.“ Ukázal na mapu města na zdi. „V téhle době bude na Broadwayi. A Hugo je venku u mlýna a u cihelny. Hawes má přijít každou minutu.“

„Tak ti něco povím. Najdeš Clinefeltera a vy dva půjdete spolu a zkontrolujete tahle místa“ – ukázal je na mapě – „zepředu a zezadu. Pohybujte se neustále, takže budete u jednoho z nich každých deset, patnáct minut. Tak běž.“ Když Hollis odešel, přesunul se náčelník za stůl.

Hollis byl rád, že se dostane v noci od stolu dozorčího. K tomu, aby zachytil Clínefeltera, stačilo dojít nahoru na Broadway a postavit se pod lucernu. Nejlepší to bude na kopci a nejrychleji se tam dostane postranní uličkou. Proseji mezi dvěma vysokými prkennými ploty, zaparkovanými povozy a sudy se smetím.

Hollis se zastavil. Naklonil hlavu na stranu. A slyšel to opět. Slabounké cinkání. Tlumené údery. Srdce se mu rozbušilo.

Blue uslyšel na schodech dupot. Udýchaný ochraptělý hlas zašepтал: „Anse! Zrovna jsem praštil policajta – u zadních dveří!“

„Byl s ním někdo?“ Anse obaloval trezor metrovinou. Mužík opatrně naléval tekutinu z plechovky od oleje na zakytovanou horní obrubu dvířek. „Ne? Tak se po něm pár minut nikdo shánět nebude. Už jsme skoro hotovi. Jdi zpátky.“ Anse se otočil a najednou vzal mužíkovi plechovku z ruky. „Dej mi tu zatracenou polívku.“

„Anse! Dávej pozor!“

„Na ty tvý legrácky není čas. Svaž to provazem.“

Blue cítil, jak sebou Packyho nohy škubou stále častěji. Mužiček se dal zuřivě do práce, několikrát omotal trezor silným lanem a zauzloval je. Doběhl k pohovce, překročil Hubovo rozhozené tělo, sebral kožené polštáře a rozprostřel je před trezorem. Potom na trezor

navršil další metrovinu a celý ho zahalil hustě zřasenou látkou. Na jednu se zarazil. „Ježíš, Anse, nelej to tam všechno!“

„Drž hubu. Teď někam zalez.“ Anse mu podal plechovku a mávl na něho, aby se ztratil.

„A co Hub?“

„Ať jde k čertu – ztrat’ se.“ Anse odhrnul záhyby stranou, aby si při středu dvířek udělal nekrytou plochu, pak ustoupil krok stranou a zvedl perlík. Pod Bluem se začaly zmítat Packyho nohy. Packy kopal a pokoušel se vstát. Blue mu sevřel kolena a přidržel ho při zemi.

Náčelník vzhlédl, když vešel Clinefelter. „Kde je Hollis?“ Clinefelter, hubený, ale svalnatý muž ve středních letech, plný života, sebou trhl, když viděl náčelníka. Rozhlédl se po kanceláři. „Copak není tady?“

„Poslal jsem ho za tebou.“

„Mě mohl těžko minout.“

Náčelník si chvilku hryzal knír. Pak vstal a sundal pilovanou brokovnici, hodil ji Clinefelterovi a sám si vzal druhou. Do kapes si nacpal patrony. Clinefelter popadl z police zlodějskou lucernu. Vyběhli na ulici a zamířili směrem k ulici Dobré naděje. Další policista, Hawes, který přicházel ke stanici od hráze, je uviděl a přes ulici na ně zavolal. „Pojď s náma,“ houkl náčelník.

Anse prudce udeřil šestikilovým kladivem do dvířek. Po rukou mu přejel tlak výbuchu a odhodil ho na zeď. Kladivo mu to vyrvalo z ruky a výbuch vyvalil dvířka trezoru s hlubokým, měkce tlumeným bouchnutím. Za shlukem vlněných cárů, potrhaných kusů lana a papírů zevnitř samotného trezoru vypadla dvířka přední stranou dolů na silnou vrstvu polštářů a štůčků metroviny. Vzduch byl plný zvířeného prachu, kousků papíru a ostrého pachu kouře.

Bylo to téměř nehučné. O pár metrů dál za dvěma cihlovými zdmi se paní Clellanová trochu zavrtěla a pak vytrvale chrápala dál. Paní Tolliverová se na chvilku vztyčila, pak se otočila na druhou stranu a znovu usnula. Foulkesem to ani nehnulo.

Jak dvířka vyletěla, Blue sevřel vši silou Packyho nohy. Cítil prudký úder vzduchu a zdálo se, že jim podlaha dala pořádnou ránu. Pokoušel se prohlédnout vířící kalná mračna prachu a ve světle zlodějky viděl, jak se Anse na všech čtyřech probírá hromadou šanonů a potrhaného papíru. Vytáhl plechovou krabici a vypáčil otlučené víko, zaklapl je a vrhl se ke dveřím. Zakopl o látku a o dvířka, potom znovu zakopl o Hubovo tělo a tvrdě dopadl. Plechová krabice mu vyletěla z rukou a zasypala tělo sprškou zelených bankovek. Těžce chroptící Anse nacpal bankovky zpátky do krabice a opět skočil ke dveřím.

Blue odsunul pohovku, přešel Packyho a po čtyřech dolezl k vrcholu schodiště. Slyšel kroky mířící k zadnímu vchodu, potom zvuk narážejících těl, vrčení a rány. Pak zachrčel hluboký hlas Anseho. „Mám to – ztrat'te se!“

Packy vylezl po čtyřech kolem pohovky ven. Ucítil něco pod rukama. Papír. Podíval se pod sebe. Volné bankovky. Začal je sbírat, a najednou hleděl do Hubových rozevřených očí. Packy ucukl, sebral další hrst bankovek a otočil se ve chvíli, kdy ho Blue uchopil za rameno.

„Narazili tam dole na toho policajta,“ zašeptal Blue. Schodištěm stoupaly zvuky zápasu.

„Na střechu – rychle!“ řekl Packy.

Vběhli do komory, ve tmě přistavili pod světlík štafle, vylezli nahoru a vytáhli žebřík za sebou. Blue přeběhl k zadnímu okraji a pohlédl dolů ve chvíli, kdy Anse vyvrávoral do dvora a policista Hollis mu svíral nohy. Za nimi běžel Artie a kopal do policisty. Anse udeřil Hollise plechovou krabicí a srazil ho mezi bedny. Oba muži proběhli vraty v prkenném plotě. Hollis se vyškřábal na nohy a běžel za nimi dolů uličkou. Blue si byl jist, že se jeden z lupičů otočil a běžel nahoru. Pak si uvědomil, že prší.

Packy na něho zasykl. Blue doběhl zpátky a společně odnesli štafle k okraji střechy proti Foulkesově oknu. Vysunuli je přes uličku mezi oběma domy a jemně spustili horní konec na okenní římsu. Blue je usadil tak, že opěrné nohy stály velmi blízko okraje střechy, aby na mokrých taškách neuklouzly. „Co potom s tím žebříkem uděláme?“ zašeptal.

„Budeme ho muset vytáhnout za sebou,“ odpověděl Packy. Vyškrábal se na žebřík. Houpal se pod ním a trhal sebou. Když Packy zvedl druhou nohu z okraje střechy, na okamžik se celou vahou opřel kolenem o jednu příčku. Štafle byly staré a něco už zažily. Příčka se zlomila. Packy s přidušeným zabečením proklouzl a strhl s sebou zadní opěrné nohy štaflí. Visely teď téměř kolmo dolů mezi budo-vami. Blue vši silou držel druhé nohy štaflí, které poskakovaly po mokré římse.

Příčka, na níž teď Packy visel, začala vydávat praskavý zvuk. Zahákl se nohama do svislých opěrných nohou, nahoře se jednou rukou pustil, spustil se dolů a chytil se zadních nohou ve chvíli, kdy se příčka zlomila. Teď už byl daleko pod římsou Foulkesova okna a zoufale se jednou zdravou rukou a oběma nohama držel nepevných opěrných nohou štaflí, které s ním při každém pohybu házely ze strany na stranu jako kyvadlo.

Náčelník dorazil na roh ulice Dobré naděje a Hlavní a odfukoval. „Banka vypadá, že se tam nic neděje – vy dva jděte nahoru po ulici. Já to vezmu uličkou.“ Hawes a Clinefelter se rozběhli. Náčelník prošel ulici, prošel kolem temné a tiché banky a zahrnul do uličky. Ve světle pouliční lampy za sebou uviděl, jak uličkou proti němu běží člověk. Malý mužík.

„Ani se nehněte,“ vyštěkl.

Mužík se kolem něho pokusil proběhnout, uklouzl na vlhké dlažbě a upadl. V mžiku byl na nohou a začal kroužit. Náčelník zaslechl cvaknutí a před ním se zaleskla ocel nože. „Jeden z nich, co?“ Udělal klamný pohyb hlavní brokovnice, pak muže prudce udeřil pažbou do spánku a složil ho jako otýpku chrastí. Nůž s břinkotem odletěl někam mezi kameny.

Náčelník opět zaslechl kroky. Uličkou běžel dolů další muž. Ucouvl zpátky do stínu, a když muž doběhl na dosah, náčelník povystoupil, vrazil mu pažbu tvrdě do břicha, a potom ho s ní ještě při pádu udeřil za ucho. Náčelník se sklonil a otočil ho. Byl to Hollis. V tom okamžiku slyšel, jak se do uličky otevřelo okno banky. „Ani se nehni, nebo je s tebou konec,“ ozvalo se za ním.

„Sakra, Elwoode, to jsem já. Zrovna jsem praštil Hollise. Ježíši, ale já mu takovou ubalil.“

„Co se tu k čertu děje?“ řekl Elwood.

V tom okamžiku vběhl Clinefelter z ulice. „Zrovna jsme jednoho chytli venku na ulici. Hawes běžel za dalším do kopce.“

Zahlédl Hollise, nataženého na dlažbě. „Přisámbohu, chtěl bych chytit tu svini, co to chudáku Hollisovi udělala.“

Náčelník si povzdechl, potom řekl: „Rozprchlí se nám po všech čertech. Asi se dostali do daňový správy. Přicvakni támhletoho želízka k zábradlí a jdeme se podívat.“

Ve svém pokojíčku v penziónu se paní Tolliverová probudila a posadila se na posteli. Myslela, že slyší mužský hlas, jak říká: „Nech mě spadnout.“ Útržek snu, bezpochyby, ale nemohla si vzpomenout na jeho zbytek. Natrásla si polštář a už se chtěla znovu natáhnout, když tentýž hlas řekl: „Proboha, Blue, drž to.“

Její okno bylo jenom dvě patra nad dlážděnou uličkou. Zmateně vysunula nohy na podlahu a přistoupila k oknu. Drobně přšelo. Zasllechla lehký šustot, škrábání, slabé zapraskání. Přiklekla k oknu a podívala se vzhůru.

Nízké mraky odrážely slabounké světlo. Proti tomu světlu viděla něco, co jí připadalo jako muž, který z něčeho visí za ruce. Ano, byl to žebřík. Vlastně zbytek štaflí. Nevylekalo ji to, protože poznala ten hlas – hlas pana Bristola, s nímž hrála po večeri karty. A tomu druhému předtím řekl Blue.

Zahalila si ramena šálem, přitáhla si k oknu stoličku, sedla si na ni a přihlížela.

Packy se přidržoval rukama, lokty a koleny a sunul se kousek po kousku po roztrěsených opěrných nohách štaflí. Pak nohy pevně sevřel, vysunul vlastní nohu na příčnou opěrku a odtud dosáhl zdravou rukou na postranici žebříku. O chvílku později už měl přes postranici paži a rameno a prolézal nahoru příčkami. Dával přitom velký pozor, aby se o ně moc neopíral. Když už ležel na břiše na žebříku, začal se jako had plazit dopředu, vysunul maličko okno a protáhl se po hlavě do místnosti. Několik vteřin tam ležel, trásl se a oddechoval. Když se

jeho dech a bušící puls trochu uklidnily, otočil se, aby Blueovi přidržel žebřík.

Po vysokém prkenném plotě na druhé straně uličky přejelo náhle světlo. Zmizelo, potom se jeho kužel vrátil a přiblížil. V sloupu světla se třpytily pramínky deště. Pod Blueovýmá rukama se zachvěly příčky. Jak dolezl doprostřed žebříku, jasně slyšel pod sebou hlas, hned za rohem budovy za zády. „Náčelníku, tady je to. Vylomili zadní dveře.“

Kroky se ozvaly velmi blízko. Světlo kmitalo sem a tam. Blue viděl, jak na něho z okna zírá Packyho tvář. Byl si teď jist, že ho objeví – živě si představoval, jak se kolem rohu budovy objeví policista a sestřelí ho z žebříku. Při vidině výstřelu sebou trhl. Z hrdla se mu vydral chrapot. Pak světlo bliklo a zhaslo, jak muži vešli do budovy.

Blue se posunul kupředu. Packy ho chytil za rameno a pomohl mu na podlahu. Opět slyšel, jak Foulkes bublavě chrápe. Společně se vyklonili z okna a vytáhli žebřík do místnosti. Chvíli žebřík trčel přímo nad chrápajícím mužem, pak Packy proklouzl a otevřel dveře. O několik vteřin později už byli ve svém vlastním pokoji a žebřík měli opřený o zed'.

Blue klesl na postel a zakryl si tvář rukama. Ještě před minutou si byl jist, že zemře. Teď mu do hrdla stoupala zvláštní rozjařenost. Musel pevně stisknout čelisti, aby nezačal křičet.

„Jednu věc jsme měli udělat,“ zašeptal Packy, „měli jsme kolíky na světlíku zastrčit zpátky do závěsů.“

|12|

Bassett, náčelník a dva policisté, Clinefelter a Hawes, slezli z náčelníkova krytého vozu. V sedavém ranním světle uviděl Bassett po obou stranách silnice otevřená pole s kalužemi od deště a cesta sama byla v jednom místě ucpána bryčkami a vozy a chumlem lidí. Přešli k tomu místu a zůstali stát na okraji silnice, kde pod nimi ze stoky vyčníval pár nohou.

Náčelník něco zabručel a obrátil se k několika dětem, které na něho i na vyčnávající nohy zíraly v tiché nábožné hrůze. „A vy děti, koukejte běžet do školy, slyšíte?“

Malý chlapec řekl: „My jsme ho zkoušeli vytáhnout.“

„Já vím. To jste dobře udělali. A teď si pospěšte, přijdete pozdě.“ Zamračil se a hleděl na ně tvrdě tak dlouho, až je síla jeho pohledu přiměla hnout se směrem k městu a ke škole, asi osm set metrů daleko. Pak řekl Bassettovi: „Tak jsme ho měli blíž, než jsme si mysleli, ale ve tmě a v dešti a v tom nečase jsme se domnívali, že jsme ho ztratili. A museli jsme ho mít přímo pod nohama.“

Kolem špinavých mokrých kalhot a obrovských bot vytékal stokou pramínek vody. Na druhé straně silnice už vznikala záplava a voda se pomalu přelévala přes silnici. Náčelník slezl z břehu a rozkročil se nad struhou.

„Nohy má ten zatracenej dobytek jako jistej jižanský generál. Nechcete mi píchnout, pane Bassette?“

Bassett sklouzl vedle něho. Oba se opřeli a zatáhli. Tělo se lehce pohnulo. Proud vody zesílil. „Ještě jednou,“ řekl náčelník. Zatáhli ještě jednou. Tělo vyklouzlo ze stoky, hnáno zároveň zpěněným přivalem vody – jakmile bylo venku, převálilo se a zůstalo ležet groteskně rozhozené. Oba muži byli promočení až ke kolenům. Rozkročený Bassett skočil na jednu stranu stoky a otočil tělo tváří vzhůru. Ozval se kovový zvuk. Tělo tisklo k zemi pomačkanou a děravou plechovou krabici. Bassett podal krabici náčelníkovi a pak pohlédl do mokré tváře s nachovými rty, porostlé strništěm.

„Ano, jmenuje se Anson,“ řekl Bassett. „Zkráceně Anse. Je stíhaný pro vraždu a útěk z věznice v Ohio.“

„Chlap velkej jako on –“ řekl potichu náčelník, „představte si, co si asi myslel, když mu došlo, že nemůže ani tam, ani ven a voda mu začala stoupat k bradě?“ Podíval se do krabice, uviděl slitou masu promočených bankovek a zase krabici zavřel. „Tak to bychom asi měli všechno – dva mrtví, dva ve vězení a možná jeden nebo dva utekli. To vám sotva stálo za to, pane Bassette.“

„Naopak,“ řekl Bassett. Rty mu zacukaly v něčem, co se podobalo úsměvu. „Byl jsem v jiné záležitosti v Memphisu a včera mi řekli, že jste telefonoval, takže jsem se tu jednoduše zastavil. Tohle je

tentýž spolek, který přepadl Adamsovu expresní kancelář v Paoli. Zabili nočního hlídače. Jsou to lupiči z Cincinnati, zatraceně nepěkná banda. Ne, udělal jste dobře, že jste nám zavolal.“

Náčelník vypadal potěšené. Otočil se ke Clinefelterovi a Hawesovi. „Co kdybyste si, chlapci, vypůjčili vůz a odvezli ho k doktoru Jeffersovi.“ Pak řekl Bassettovi: „Když už jste tady, mohl byste se taky podívat na ten trezor.“

„Rád se přiučím,“ prohlásil Bassett.

Vrátili se k bryčce a nastoupili. Náčelník zatáhl za opratě a otočil hnědku k městu. Zakrátko byli zpátky na ulici Dobré naděje a prodlírali se davem shluklým kolem hlavních dveří do daňové správy. Museli ustoupit, aby nechali projít dva muže, kteří vynášeli na nosících přikryté tělo.

Nahoře se nikdo ničeho nedotkl, kromě toho, že odnesli tělo. Po starší černoš zametal chodbu. V kanceláři stál okresní pokladník, Urban Whittle, malý mužík s prameny řídkých vlasů sčesaných přes lebku, zakrvácenou metráž měl po kotníky a oněměle zíral na zpustošený trezor. Pomlaskával přitom jazykem. Zavalitý muž v brýlích a šedém klobouku držel v ruce kus vlněné látky a kroutil ji v ruce. „Kdo mi zaplatí za moje zboží?“ dožadoval se.

Náčelník se dotkl Whittleova ramene a podal mu krabici. „Spočítáš nám to, co nejrychleji to půjde, Urbane?“ Whittle vzal krabici, jako by ji nikdy předtím neviděl. Už už chtěl odpovědět, pak opět mlaskl jazykem a zase se otočil k trezoru.

Náčelník se ohlédl po Bassettovi a zahlédl ho ve dveřích komůrky s košťaty na druhé straně haly. Díval se nahoru na světlík. Náčelník k němu došel a zastavil se vedle něho. Ukázal na petlici se zámkem. „Zámku se nikdo nedotkl, pane Bassette. Nebylo třeba. Přišli postranní uličkou – vypáčili zadní dveře, dveře do krejčovské dílny a tyhle dveře.“

Bassett pokýval hlavou a otočil se k odchodu.

Černoš přestal zametat a opřel se o koště. „Šéfe, někdo mi ukrad štafle.“ Ukázal do rohu místnůstky. „Jsou pryč, vidíte?“

Bassett svraštil čelo a natáhl se po koštěti. „Můžu si to koště vypůjčit, starouši?“ Opřel konec násady o světlík na opačné straně, pro-

ti petlici, a zatlačil. Světlík se nadvzděl a objevil se mokrý okraj rámu. To stačilo, aby viděli, že na obou závěsech chybějí kolíky.

Černé kruhy od nevyspání pod opuchlými očima dodávaly Blueově tváři utrmáceného vzezření. Přihlížel, jak si Packy čistí sako vlhkým složeným ručníkem, a nemohl se ubránit zívnutí. Zcela bez souvislosti si najednou vzpomněl, na co se Packyho už dávno chtěl zeptat.

„Co by to znamenalo, kdybys slyšel, že někdo ukradl sto kusů šedesátiprocentního?“

Packy se pomalu otočil a šmátral po brýlích, aby si je narovnal na nose. Ruka se mu chvěla a na tváři měl výraz, jako když do něho uhodí. „Kde jsi něco takového slyšel?“

Blue spolkl zívnutí. „Včera, když jsem na tebe čekal před kavárnou, viděl jsem chlapa – nějaký polda nebo šerif to byl – vycházel z kavárny s Foulkesem, a Foulkes mu říkal, že se někdo vloupal do kůlny v lomu a sebral nějaké nářadí a sto kousků šedesátiprocentního. A o chvílku později jsem viděl jednoho z těch vandráků, co byli na parníku – jenom na vteřinu, víš. Zapomněl jsem ti to říct.“

„Tys... zapomněl,“ řekl Packy unaveným hlasem. „Vždyť jsi ksakru věděl, že ty vandráci jsou lupiči.“

„Viděl jsem jenom jednoho – toho mužíčka – nebyl pro mě nic jinýho než vandrák.“

„Šedesátiprocentní znamená dynamit,“ zašeptal Packy a vrtěl hlavou. „Čistej dynamit. Má různý složení. Patnáct procent, čtyřicet, šedesát, takhle. Ten chlápek byl jejich zvěd a ostatní nejspíš někde v nějaký kůlně kilometr nebo dva od města vařili dynamit, aby z něho dostali nitrák. Proboha, Blue, tos mi říct hned.“

„Nespojil jsem si to dohromady.“

„To ti řeknu, kdybych byl věděl, že někdo v tomhle městě ukradl sto kousků dynamitu a soupravu nářadí, na sto honů bych se tomu sejfu vyhnul, nebo kterýmukoli jinýmu.“

„Jak jsem měl vědět, že to ukradl někdo, kdo chce udělat sejf?“

Packy si pročísl mokré vlasy hřebenem, zamračil se na sebe do zrcadla a pak si navlékl sako. „Stalo se. Zpátky se to vzít nedá. Ale ještě z toho nejsme venku – pořád musím myslet na ty zatracený kolíky. Budeme muset jíst snídani, jako by se nic nestalo, a až všich-

ni půjdou do práce, odejít. Jenže už se nevrátíme na večeři.“ Zabořilo ho, když si vzpomněl na vdovičku, a opět ji viděl, jak si zatáhla halenku a ramena se jí v přítmí zachvěla.

Počas snídaně postrčila paní Clellanová před Bluea velkou kameninovou mísu ovesné kaše. „Kaše vám trochu obalí žebra, mladý muži. Vypadáte, jako byste byl v noci nezamhouřil oka. Hned tu bude talíř koláčků. A vajíčka. Vidím, že už jste slyšeli o té hrozné záležitosti v sousedství.“ Dala na stůl džbán s mlékem a talíř s máslem. „Já jsem to všechno zaspala.“

„Myslela jsem, že vyloupili banku,“ poznamenala slečna Brennerová. Paní Clellanová i pan Adderly promluvili zároveň, aby ji opravili. Foulkes se zachmuřeně hrbil nad svou mísou kaše a soustředěně jedl. Paní Clellanová zazvonila na stříbrný zvoneček.

Paní Tolliverové se podařilo přehlédnout Foulkese, který jí nabízel místo vedle sebe, a dovolila Packymu, aby ji usadil po svém boku. Naklonila se těsně k němu. „To je hrozná věc, vidíte?“ zamumlala a dotkla se svým ramenem jeho. Packy přikývl a její projev důvěrného přátelství ho příjemně hrál. Měla dnes ráno na sobě bledě modrou halenku s vysokým límcem, ale i ta v něm dokázala vyvolávat vzrušující vzpomínky. Nacházel v jejím profilu a ve vlhkých lokýnkách vlasů, které se jí vlnily u spánků, něco neodolatelného.

„Dopadne to s nimi zle, až je chytanou, vidíte?“ řekla.

„To zajisté,“ prohlásil Packy. „Lupiči tohoto druhu jsou podle mého názoru nejhorší chátara mezi kriminálními živly.“

Po jeho slovech se usmála tak mile, až se Packymu rozbušilo srdce.

Paní Clellanová znovu zazvonila na zvoneček a pohlédla roztržitě ke dveřím kuchyně. „Kde ta Eula je? Myslím, že zase vyklouzla ven a sbírá drby. Byla při tom, když vynášeli tělo, a říkala, že – nebyly tohle zadní dveře?“ Znovu zazvonila na zvoneček.

Paní Tolliverová se naklonila k Packymu. „Můžeme se těšit na další partičku dneska večer?“

Packy zaváhal. „Možná že se poněkud zdržíme ve městě.“

„To je škoda.“ Když se usmála, musel obdivovat, jak se jí v koutcích očí seběhly vrásky. „Dobře. Tedy – domníváte se, chci říci, totiž, musím dnes ráno něco nakoupit. Říkal jste – víte, mně se

to hrozně těžko říká. Jistá vrstva lidí si myslí, že se dluhy při hře nemusí brát vážně.“ Zasmála se vesele. „Dokonce ani dluhy tak nevinné, jako ty naše.“

„Mě mezi ně počítat nebudete,“ řekl Packy trochu zaraženě.

„Pochopitelně že ne.“ Na okamžik svou rukou přikryla jeho.

„Moje peněženka s cestovními fondy byla totiž náhodou v mém druhém obleku, jinak bych byl –“

„Po snídani tedy,“ řekla tiše. „Venku u schodů.“ Na chvilinku se k němu přitiskla kolenem.

Eula vešla s velkým staffordshireským talířem smažených vajíček a šunky. Položila talíř na stůl, pak se sklonila a pošeptala paní Clellanové něco do ucha.

„Dostali zpátky všechno, až na kolik?“ zeptala se paní Clellanová.

„Našli dalšího mrtvého,“ řekla Eula, „a až na čtyři sta třicet dolarů a nějaký drobný dostali všechno zpátky. Teďka je tam s náčelníkem nějaký od Pinkertonů.“

Packy na sobě cítil zrak paní Tolliverové. Ohrnul rty v čemsi, co mělo být přátelským úšklebkem, a když potom paní Clellanová nabízela talíř s vejci, zvedl rychle ruku. „Ne, děkuji, vajíčka ne, prosím vás.“

„Vy ale máte naspěch, pane Bristole,“ řekla paní Tolliverová, a její hlas zněl najednou kousavě. Packy se zvedl a pomohl jí vstát od stolu. Vedla ho salónek ke schodišti, kde se k němu opět otočila a oči měla usměvavě přimhouřené.

„Říkal jsem si, že bychom to mohli vyřídit, než ten chlapec vstane od stolu,“ řekl Packy. Hrábl do kapsy a vytáhl několik bankovek a něco stříbra. Naklonila se kupředu a položila mu ruku na paži. Se stále širším úsměvem naklonila hlavu na stranu a čekala. Polkl. „Říkal jsem vám, že mám jenom asi třicet dolarů, ale zaplatím vám z peněz společnosti – bylo to sto osm dolarů, nemám pravdu?“

„Ale,“ zasmála se potichu. „Určitě nemůžete mít tak krátkou paměť?“ Přejela něžně prsty z jeho ramena na náprsní kapsu. „Bylo to čtyři sta třicet... a nějaké drobné. Když počítáme těch třicet, které jste měl předtím, mohli bychom to udělat na čtyři sta šedesát?“

Packymu zvadl úsměv. Najednou ho zamrazilo v zádech. Pokusil se promluvit, ale nemohl ze sebe dostat slovo.

„Byla bych se mohla vyklonit z okna a dotknout se toho žebříku,“ zašeptala. Vějířky vrásek v koutcích jejích očí se na něho pořád usmívaly. Packy viděl, že Blue dojedl vejce a odstrkuje židli. Rukou mu pohladila kapsu.

„To nám nenecháte ani peníze na jídlo?“ zachraptěl Packy.

Lehounce si špičkou jazyka olízla rty. „Holka se taky musí nějak protlouct, ale nejsem bestie. Nechte si dvacku.“

Packy oddělil dvě desetidolarovky, podal jí zbytek bankovek a přihlížel, jak mizí v malé kabelce, zavěšené na jejím zápěstí. Zlehka se dotkla jeho tváře a vydechla: „Mám hrozně ráda chlapy, co umějí prohrávat.“ Pak mu najednou položila ruku kolem krku, přitáhla si jeho hlavu a políbila ho. Na okamžik se její rty rozevřely a ucítil, jak se mu na rtech kmitl její jazyk. Pak ustoupila a otočila se ke schodům. Přicházel k nim Blue.

„Pokud si to chcete nechat,“ Packy kývl ke kabelce, „můžete pro mě něco udělat – pro nás oba.“

Když Blue vešel do haly, viděl, že Packy říká vdově něco tak potichu, že nezaslechl ani slova. Pak se vdova usmála a šla po schodech nahoru.

„Co se děje?“ zeptal se Blue.

„Mary, přemýšlej ještě,“ řekl náčelník. „Nic jiného už nám o nich nemůžeš říct?“

Bylo dopoledne, o hodinu později. Paní Clellanová už se vrátila do kuchyně k Eule, všichni ostatní nájemníci odešli do práce a Mary Tolliverová teď seděla v salónku sama s náčelníkem a s Bassettem. V doprovodu paní Clellanové si už prohlédli půdu a dva pokoje v podkroví.

„Nemohla byste nám říci alespoň jedno křestní jméno?“ řekl Basset.

Zaváhala. „Slyšela jsem, jak pan Bristol, ten starší, říká panu Adamsovi ‚Blue‘. Pomůže to? Není to vůbec běžné jméno.“

„Mohlo by to pomoci,“ řekl náčelník. „Máme toho safra málo.“ Odsunul stranou misku se zbytky žemlovky a husté smetany z ku-

chyně paní Clellanové a zvedli se s Bassettem k odchodu. Náčelník nechal Bassetta projít domovními dveřmi, otočil se a pohlédl na ni sice zpřímá, ale poněkud nejistě. „Mary, myslel jsem si, že si od našeho posledního setkání trochu rozumíme. Tys mi přece slíbila, že už podruhé v tomhle městě ty svoje karty v penziónu nevytáhneš. Řekni, jestli to není pravda?“

„Je to pravda, náčelníku – a vždyť já taky jenom projíždím. Paní Clellanová to dosvědčí. Copak mě nevidíte rád?“

„Vždycky tě vidím rád,“ připustil náčelník. „Byl bych rád, kdyby sis našla slušného chlapa a vdala se za něho.“

Zasmála se. „A mohla bych potom škusbat jenom jednoho troubu?“

Náčelníkem to trhlo. „Dej si pozor a dodržuj ten slib. Taky to není pěkné vůči paní Clellanové. Řekla mi doslova, že se za tvůj karban stydí a že je to poskvrna v jejím domě.“ Prošel dveřmi ven.

Mary se dívala, jak náčelník a Bassett scházejí po schodech před dům. Ze salónu vyšla paní Clellanová a zastavila se vedle ní. „Věříš snad, že bych mohla něco takového říct, zlatíčko?“

„To víš, že tomu věřím, ale myslím, žeš to nemyslela vážně, když si vezmu, kolik jsme už na tom vydělaly. A když už o tom vlastně mluvím, můžu ti dát včerejší podíl na tržbě.“ Odpočítala nějaké bankovky a stříbrné dolary do dlaně paní Clellanové. „Vzala jsem Bristolu o... sto osm dolarů, takže to je dvacet sedm pro tebe. Je to hrozná škoda, že jsem ho nemohla donutit hrát po tom, co udělali ten sejf – jestli tedy s těmi penězi opravdu zmizel on.“

„Panenko skákává!“ řekla paní Clellanová. Obě ženy se zasmály a Mary Tolliverová vyšla nahoru po schodech a chodbou do svého pokoje. Ve dveřích udělala několik waltzových kroků a piruetu a pak ladně klesla do křesla. Mezi obočím jí naskočila malá podmračená vráska.

„A co já teď udělám s tebou?“ řekla tiše k polámanému žebříku, který ležel na podlaze jejího pokoje.

Bassettův vlak přijel do St. Louis dost časně, takže detektiv stačil dojít z nádraží Union k Wainwrightově budově pěšky. Do šesti hodin, kdy končila pracovní doba, zbývalo ještě dost času. Hlásil se

okamžitě u Havenhursta a řekl mu, co dělal v Memphisu. Musel přitom odpovídat na prudkou palbu otázek.

Havenhurst si všiml suchého bláta na Bassettových botách a ucouraných nohavic pod koleny. „Měla ta záležitost v Cape Girardeau něco společného s našimi lupiči?“

Bassett přisvědčil a podrobně mu to vyprávěl. Nakonec mu pověděl, jak našli tělo velkého lupiče uvízlé ve stoce. Potom se zeptal: „Co byste říkal, kdyby vám někdo vyprávěl, že je Packy Disbrow zpátky ve hře?“

„To mi vyprávíš ty sám?“

„Ne tak docela. Ale v té záležitosti v Cape Girardeau figuruje jednoooký mrzák.“ Vyprávěl mu o záhadných nájemnících v penziónu paní Clellanové.

Havenhurst o tom přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Disbrow je na tom moc špatně. Tak špatně, že by si nemohl dovolit šplhat do prvního patra nebo jakoukoli těžší práci. A páčit sejfy, to může být pěkně těžká práce.“

„Co když má s sebou dobře stavěného mládence, aby mu pomohl dostat se k věci a udělal všechno, na co je třeba svaly?“

„Ne, to je příliš riskantní. Disbrow měl drzosti víc než opice, ale z blbosti neriskoval nikdy, a taky hned tak s někým nedělal.“

„Do toho zahrnujete i Zpěváčka?“

„Pochopitelně – ta věc se Zpěváčkem, to byla nehoda, blesk z čistého nebe –“ inspektor se náhle zarazil jako člověk, který se stydí za slzu v očích, vyvolanou dávnou a hloupou vzpomínkou.

„A co když je ten mládenec náhodou sám prvotřídní mechanik?“

„Možná – no dobře. To by mu pomohlo, co? Předpokládám, že o někom víš.“

„V Cape Girardeau slyšeli, jak ten jednoooký říká tomu mladému Blue.“

„Tak se jmenoval mladší bratr Claye Russella, ne?“

Bassett přikývl. Havenhurst bubnoval prsty po stole. Pak najednou řekl: „Někdo to popírá, ale člověka to láká tvrdit, že krev se nezapře.“

„To nevím,“ řekl Bassett, „ale mohu zjistit, jestli je ten chlapec ještě pořád u Cawleyho.“

Bassett šel pěšky do hotelu. V pokoji otevřel na posteli brašnu a svázal prádlo do uzlíku. Převlékl se do toho ušpiněného a beztvarého obleku, který předtím nosil jako Wagenbach, majitel jatek, vyšel z hotelu a nastoupil do tramvaje, jedoucí na jih. O dvacet minut později stál před dveřmi nádherného sešlého starého domu s velkým vyřezávaným jezdeckým koltem nad dveřmi.

Byly zamčené. Uvnitř nebylo vidět světlo, i když už se stmívalo. Bassett přešel po hrázi a zahrnul za roh k Zumbachově hospodě. Až na misku žemlovky u paní Clellanové neměl od rána v ústech. Sedl si ke stolu v rohu a objednal si dělnickou večeři – knockwurst a sauerkraut, bratkartoffeln a pětcentové pivo. Číšník mu pivo okamžitě přinesl – byl to tentýž drobný muž s velkým zrzavým knírem.

„Už sem tu nějaký čas neviděl Cawleyho,“ řekl Bassett.

„Vy nefeděl, že von měl rozbitou hlavu?“ zeptal se číšník.

„Že je jako mrtvej?“ polekal se Bassett.

„Moc nechybělo. Ten kluk z dílny tý svini jednu poržádnou ubalila a topše udělala. Tši dni vo sobě nevěděl. Podle mýho názoru to nebylo ještě dost dlouho.“ Na tváři se mu kmitl vyplašený výraz. „Vy jeho kamarád?“

„Ale kdepak,“ řekl Bassett. „Byl jsem u něho v dílně, to je všechno. A teď jsem si zrovna všim, že je všechno zamčený a všude tma. Co se stalo s tím klukem?“

„Vyparžil se. Kam? Pánbůví.“

Ráno se Bassett vrátil do kanceláře agentury. Řekl inspektorovi, co se dozvěděl.

„Tak to vypadá, že se Blue Russell opravdu spřáhl s kasařem,“ konstatoval Havenhurst. „Co jsem ti povídal? Krev se nezapře – ten kluk měl zločin v povaze. Jinak se to vysvětlit nedá.“

Havenhurst se sklonil a zvedl z podlahy papírový balík. Vyklepal z něho usmolenou vězeňskou halenu. Páchla kravským hnojem. „Železniční detektiv to našel pod můstkem ve městečku Pawnee Rock, je to blízko města Great Bend v Kansasu. Všimni si toho razítka – ten kabát někdo vyfasoval ve věznici Four Courts. Ten detektiv říká, že tam před dvěma nebo třema dny vykradli v noci koloniál, šaty a pár stovek v hotovosti.“

Na inspektorově stole ležely otevřené desky, označené Murdock – Russell. Bassett se jich dotkl. „Přesunují se na západ. K armádě se přihlásili v Denveru. Podle těch materiálů byla spousta lidí v jejich pluku ze zapadlých konců Utahu a Wyomingu.“

„Hledáš stará spojení?“ zeptal se inspektor. „Víme, že na půl tuctu chlapů, kteří u Hřebců sloužili, je vydán zatykač – člověk se může přihlásit do armády z různých důvodů – třeba proto, aby nemusel do vězení, ne? Vlastně“ – inspektor se prohraboval v deskách – „ti dva chlapi, co s nimi byli, když ukradli vojenského pokladníka na Floridě, oba seděli ve wyomingském lapáku a měli spojení na Cassidyho Divokou bandu. Ano, tady je to – jmenovali se Carver a Naylor.“

„Po té loupeži na Floridě,“ poznamenal Bassett, „se pochopitelně rozdělili. Vsadím se, že se chtěli dát znovu dohromady.“

„Ale Murdocka s Russellem zaskočil Krugerův NEPŘEMOŽITELNÝ a skončili ve Four Courts, tak to myslíš?“

„Ano, ale jakmile se znovu spojí, už to nebudou dva vystrašení zběhové – už to bude gang, budou operovat v kraji, který znají, a dokážou se bez překážky posunovat tisíc kilometrů nebo dál na jih nebo na sever po zákonem nekryté stezce v divočině podél Colorada a Zelené řeky.“

„Co tím chceš říct?“

„Běžnými prostředky je v té končině nikdy nedostanete. Po akci budou mít rozestavěné čerstvé koně na výměnu, aby mohli uniknout, tak jako to dělá Cassidy. Zákon tohle napodobit nedokáže.“

Inspektor se lehce usmál. „Nikdy jsem neříkal, že jim ty želízka lehce zase nasadíme. Dobře, řekněme, že se znovu objeví, nepochybně opět při vylakové loupeži – a zase si rozbijí hlavu o Krugerova NEPŘEMOŽITELNÉHO. A pak po nich půjdeme.“

„Mě by nezastavil,“ řekl Bassett. „Možná jednou, tak jako zastavil je, ale na jejich místě bych našel způsob, jak tu bednu rozštípnout.“

Inspektorův úsměv pohasl. „Pomohl jsem ten trezor expresním společnostem prodat, a ty mi tu teď budeš vykládat –“

„I kdyby to mělo trvat rok, nebo deset let, přísámbohu, já bych na to přišel.“

Inspektor se zamračil a užuž chtěl rozzlobeně něco odseknout. Posléze řekl: „Ty možná ano.“ Zatočil se v židli. Z oválného mahagonového rámu na zdi na něho přísně hleděla vousatá tvář. Inspektor zabubnoval prsty na desce stolu. „Víš, co starý pán vždycky tvrdil, Bassette? – že žádná zločinecká organizace nedokáže vzdorovat jediné věci...“

„Zrádci uvnitř,“ zašeptal Bassett.

„Infiltrovat, infiltrovat a zase infiltrovat.“ Inspektorova pěst zaduněla o opěradlo židle. Otočil se a podíval se tvrdě na Bassetta. „Tam někde jsme tě našli, co? V osmdesátém osmém, ne?“

Bassett přikývl. „Rok předtím mi ta velká sněhová vánice vyběhla celý stádo krav. Porážel jsem stromy a stahoval jsem dřevo na pražce v Coloradu, blízko Rifle. Jo, znám ten kraj docela dobře.“ „To bychom sekli skoro až na kost,“ prohlásil inspektor.

|13|

A Clay Russell říkal v té chvíli: „Soví hlavo, ty do toho spadneš a utopíš se.“

Byron Carver, známý jako Soví hlava, měl skleničku whisky přitisknutou k paži a jako zvětšovací sklem si skrze ni prohlížel tetovaného koně. „Pamatuješ se na toho starýho Mexikána, kterej nás tetoval? Kvokal jako slepice, když mu došlo, že má tomu koni přidělat kládu –“

„Na to se vykašli,“ řekl Zack Murdock. „Cos to říkal vo svém švárovi?“

Soví hlava prudce zamžikal. Tu přezdívku dostal proto, že měl oči jako kola a zahnutý nos. Seděl s Murdockem, Clayem Russellem a Cape Naylorem u politého stolu v sešlé staré hospodě blízko železniční vozovny v Alamosu ve státě Colorado. „Nehoň mě, Zacku. Ty pořád lidi honíš. Vy jste přišli pozdě, mládenci, ne starej Soví hlava.“ Vybuchl ve smích „Skoro o šest měsíců pozdějc, nemám pravdu, Cape? Jak jsme slyšeli, že jste vzali roha, pádili jsme vám s Capem naproti, přesně tak, jak jsme to předtím řekli, že jo, Cape?“

Cape Naylor se zašklebil skrz týdenní strniště. „Jasně že jo.“

„A nezapomeňte, že nám dlužíte koně,“ řekl Soví hlava. „My jsme za ty parchanty zaplatili.“

„Nezapomenem, neměj strachy. Tak už nám ksakru řekni o tom vlaku,“ řekl Russell.

Carver se znovu napil. „Jo. Můj švagr Jared je zástupce náčelníka v Durangu. Všichni jsme u železnice. Já jsem zase byl dva roky výpravčím v Midlandu.“

„O tom už jsme slyšeli nejmíň dvacetkrát,“ šťouchl do něho Russell. „Říkal jsi Durango...“

„To je Denver a Rio Grande, jasný? Jezdí tam vlak, ale asi jenom jednou za tejden nebo za deset dní – říkají mu ‚Brokovnice‘ ale když jede, tak veze skoro čtvrt miliónu vejplat pro doly. A ten švagr Jared nám může říct, kterej ten vlak je ta ‚Brokovnice‘, víš. Je strašně dožranej, protože ho přeskočili a neudělali z něho správce. Měl –“

„A víš úplně přesně, že se na něho můžeme spolehnout?“ zeptal se Clay Russell.

„Dostane podíl,“ řekl Soví hlava.

„V čem ty peníze vozí?“ zeptal se Murdock.

„V expresním voze, v sejfu, takovým, jako byl ten dole na Floridě. A je u toho spousta stráží s brokovnicemi.“

„Jednomu nebo dvěma to pustíš do ksichtu a ty ostatní sežerou vlastní flinty,“ řekl Murdock.

„No, a když bysme to teda sekli,“ řekl Russell, „jak se dostaneme pryč? Já jsem v těch horách nakládal rudu. Kůň tam dlouho nevydrží, když má běžet rovně do kopce.“

„Řetěz koní,“ řekl Naylor, „na západ do divočiny. Mexikánec, říkají mu Chavez, nám je nechá po skupinách každých třicet kilometrů. To samý přichystal pro Cassidyho, když Cassidy v červnu udělal ten poštovní vlak ve Wilcoxu.“

„Ale bude to trvat nějakej čas, než ty koně dáme dohromady,“ řekl Soví hlava, „a musíme schrstit peníze, abysme zaplatili Chavezovi.“

„Ten může počkat, stejně jako my,“ řekl Murdock.

„Ne, Chavezovi se platí předem, sto dolarů za hlavu. I Cassidy mu musel zaplatit,“ řekl Naylor.

„Stovku za hlavu – to je dva nebo tři tisíce dolarů!“ řekl Russell.
„A to nám ty koně ani nezůstanou.“

„A kde ten balík vezmem?“ zeptal se Murdock.

Soví hlava s Naylorem se na sebe zašklebili. „Od metodistickýho předáka dolu,“ řekl stále ještě s úšklebkem Soví hlava.

Russell úšklebek opětoval. „Pokračuj.“

„Dělá předáka na Žlutý růži – není to moc velkéj důl, možná čtyřicet chlapů, dvě směny. Přímo odsud je to sedmadvacet kilometrů. Tenhle ten předák jde tvrdě po chlastu, jasný, nechce, aby mu chlapi běhali po hospodách a měnili šeky. Platí jim hotově a každý dva týdny vozí ty hotový peníze na důl v bryčce.“

„Jak to, že to všechno víte?“ vyzvídal Clay Russell.

„Sakra, povídal jsem ti, že jsme na vás čekali – narazili jsme na jednoho toho horníka rovnou tady. Klel a nadával, protože se u vejplaty objevila jeho stará a sebrala mu skoro všechno, takže se nemoh ani pořádně ztřískat. Rozdělili jsme se s ním o číši lomcováku a pověděl nám všechno...“

Netrvalo déle než dva dny a v křovinatých kopcích na sever od potoka Alamosa už ležel v kolejišti vozové cesty Henry Garringer, správce Žluté růže a muž oddaný střídmosti, vedle své bryčky na zemi a krvácel z patnácticentimetrové rány na lebce, způsobené hlavní pistolí. Zbraň patřila jednomu ze čtyř mužů, kteří náhle vyjeli z křoví a zastavili ho. Ležel tam bezvládně a dokázal pohnout pouze očima. Později byl schopen podat šerifovi velmi pečlivý popis tří z těch mužů, i přes šátky, jimiž zakrývali tváře. Jeden z nich, prohlásil Garringer, měl pozoruhodně vyvalené oči a maska mu neustále klouzala z malého zahnutého nosu. A když se další z nich, ramenatý muž s černými zkroucenými chlupy, vyklonil ze sedla a sebral Garringerův kufřík, vyhrnutý rukáv flanelové košile odkryl část tetování. „Domníval jsem se, že je to kůň,“ řekl Garringer, „a měl přidělanou takovou hanebně velkou věcitost, jestli mi rozumíte...“

Parník *Judith Quennellová* zakotvil u neworleanské hráze ve čtyři třicet odpoledne po čtyřdenní plavbě z Cape Girardeau. Blue sešel za Packym z rampy. Široká hráz byla přečpaná lidmi, povozy, zvířaty a nákladem. Vlhký vzduch těžkl pachem rybiny, odpadků a hnoje.

Prodírali se mezi žoky bavlny a velkými valníky. S rachotem projel kolem žebříňák, naložený poraženými hovězími kusy, a za ním se táhlo husté mračno much. Zezadu hleděla na Bluea nevidomýma očima klimbající se býčí hlava a z tlamy se jí bezvládně houpal dlouhý bělavý jazyk.

Přešli koleje. „Decaturova ulice je rovnou tamhle,“ řekl Packy. „Vím, kde můžeme dostat nocleh, deset centů za postel.“

„To je zatraceně bohatý živobytí, jen co je pravda,“ poznamenal Blue. Od té doby, co se dověděl, že přišli o peníze, měl jazyk jako břitvu.

Starý černoch ve slamáku vykřikoval francouzsky za rozviklaným vozíkem: „Mandlové tyčinky, kapitáne!“ Blue ucítil cukr a mandle. V ústech se mu sbíhaly sliny.

„Mohl bys mi dát můj podíl z toho zbytku,“ řekl Packymu, „Umírám hladu.“

Packy spočítal drobné v kapse. „Máme jenom šedesát centů – nejdřív se musíme postarat o nocleh a potom seženeme něco k jídlu.“

„Spaní už jsem dohnal, ale s jídlem jsem pozadu.“

Packy ho vedl podél krátkého bloku od hráze, zahrnul doleva do úzké přeplněné uličky z nízkých cihlových omítnutých domků se železnými balkónky, zavěšenými nad chodníkem. „Když jsem tu byl naposled,“ řekl Packy, „měl jsem ve šrajtofli přes deset tisíc dolarů.“ Hned ho zamrzelo, že to řekl, protože se bál, že tak dává chlapci příležitost k další kousavé poznámce. Ale hladem zkroušený Blue se jenom ledově usmál a řekl: „Jenom deset? Co se to stalo?“

„Podařilo se mi toho většinu rozházet ve čtyřech nebo pěti dnech, a pak jsem chytil loď nahoru po řece za Zpěváčkem.“

Zabočil do dlážděné uličky, páchnoucí hnilobou a vlhkem, a vešel do nízkého, klenutého průchodu. Blue šel za ním. V šeru téměř neviděl. U stolu seděl snědý tlustý muž, přes modře pruhovanou košili bez límečku měl ušpiněný plátěný kabát a jedl smažené garnáty. Ocásky a skořápky vyplivoval na podlahu a zabručel něco na Packyho a Bluea. Na popraskané zdi za ním oznamovala malá cedulka: *Útulek pro námořníky – postel 25 centů*. Jinými dveřmi Blue zahlédl řady železných kavalců. Na jednom seděl se zkříženými nohama

bosý muž a dlouhou dýkou si oškraboval nehty. Byl pod'obaný, temný jako cikán a tváře měl propadlé. Zašklebil se na Bluea a odhalil nepravdělnou řadu zpřerážených zubů.

„Cena stoupla,“ řekl Packy. „Je to moc drahé.“

„To mě úplně zlomilo,“ prohlásil Blue. „Jsem hluboce zklamán.“

Vyšli zpátky do uličky a zamířili opět k Decaturově ulici. Z okna zaječel na Bluea ženský hlas drsná slova v cizím jazyce. Zhlédl, jak se pod rozčuchanými kučery zablýskly náušnice, tenký černý doutník v namalovaných rtech, oranžový župánek vpředu téměř otevřený. Zasmála se a rozevřela ho úplně. Blue na dlažbě zakopl a prchal za Packym.

Na rohu se Packy zastavil před oknem a zkoumal svůj zvlněný odraz ve skle. Oprášil si klobouk o rukáv kabátu, posadil si ho opět na hlavu a kriticky se na sebe podíval. „Jak vypadám?“ řekl najednou.

„Báječně,“ řekl Blue. „Extra třída.“

„Ne, já to myslím vážně. Považoval bys mě za obchodníka?“

„Jako tě brala ta vdova?“

„Nemusíš mít hned řeči. Mám nápad, to je všechno, a můžeš z toho mít taky užitek.“

„Myslíš, jako v Cape Girardeau?“ zasmál se Blue.

Packy ztuhl. Chřípí se mu rozšířilo. „No dobrá, dobrá,“ chlácholil ho Blue. Prohlédl si ošuntělý modrý oblek. Na jednom kolenu byl od žebříku trochu roztržený a límec a košile se černaly sazemi z komínů parníku jako pepřem. Boty měl odřené, rozpraskané. Blue zavrtěl hlavou: „Packy, moc dobře nevypadáš.“

„Bude to muset stačit.“ Packy opět vyrazil a kráčel spěšně svou zvláštní zadrhávající chůzí. Na dalším rohu se zastavil u vysokého vozíku pouličního prodávče. Byl plný táčů s koláči, pečivem, garnátami a kraby. „Nemůžu pracovat s prázdným žaludkem,“ prohlásil Packy. „Tam kam jdeme, bude noc pěkně dlouhá.“

„Bátátový chléb, pánové?“ zeptal se francouzsky černochoz a ukazoval na vozík.

Ze směsi libých vůní se Blueovi točila hlava. Packy vybral z táčů jídlo a černochoz je zabalil do pruhů novinového papíru. Packy mu zaplatil a popošli pár metrů. Packy se zastavil u brány se železnou

mříží a otevřel jeden balíček. „Je to takovej chleba ze sladkých brambor –“

Blue si vzal vděčně kus a ukousl roh. Zrak mu padl na zmuchlané noviny v Packyho ruce. „Clay!“ zamumlal a vytrhl mu je. V novinách stálo palcovými titulky: **ODHALENA PRAVÁ JMÉNA ODVÁŽNÝCH ZLOČINCŮ. Policie identifikovala Zachary Murdocka a Claye Russella – Unikli z věznice Four Courts.**

Blueovi se třásl hlas. „Proto Clay nechťel, abych ho poznal.“

Packy pohlédl na noviny. Zamračil se, ale když viděl bolestný úžas na Blueově tváři, raději mlčel. Po minutě se dotkl chlapcova ramene. „No tak, Blue.“

„Údajně obchodoval s koňmi – to bylo všechno, co jsem kdy věděl,“ řekl bezvýrazně Blue. Packy ho zatahal za rukáv. Blue dal jednu nohu před druhou a šel. Packy mu dal kus chleba ze sladkých brambor a Blue šel a jedl; ani nevnímal, co jí. Vyšli na širokou dlážděnou ulici. Rachotily tu tramvaje, zvonce zvonily a nahoře u drátů odletovaly od koleček jiskry.

„Člověk se na chvíli otočí zády a všechno se změní,“ řekl Packy. „Když jsem byl naposled na Kanální ulici, byla tu ještě koňská dráha.“ Blue na něho zíral. „Podívej chlapče. Nevím, co se ti motá v hlavě, je to tvůj bratr a všechno, ale jsi na tom lín, že s nimi nejsi. Přepady, to je hloupá levota.“

„Levota!“ vybuchl chlapec. „Ty seš najednou hrozně slušnej!“

Packy si odfrkl. „Existuje hloupá levota a extra třída, a čím dřív to pochopíš, tím lín. Teď spolu musíme něco podniknout, než umřeme hladu, ale nedokážeme to, když se nesebereš a nepotáhneš na svým konci.“

Packy jím lehce zatřásl a pak vyrazil hustou odpolední dopravou po Kanální. Blue se po chvilce pustil za ním. V hlavě se mu uhnízdil pocit křivdy a bylo mu ze všeho na nic. Neměl ani potuchy, kam ho to Packy vede. Přešli Kanální, zabočili do postranní ulice a zanedlouho stáli před rohem do úzké uličky, kde kočí couval s valníkem a čtyřspřežím mul na nakládací plochu v uličce, kam vedl z budovy postranní vchod.

„Tady je to,“ řekl Packy. Tři snědí muži odklopili postranici vozu a namáhavě šoupali z vozu velký dvoudveřový trezor na nakládací

rampu. Nad dveřmi do ulice se pod namalovanou přilbou se spuštěným hledím a heslem *Jistotu získáte u nás*, skvěl nápis SPOLEČNOST LATOURETTE: TREZORY A ZÁMKY

„Mluvit budu já,“ řekl Packy. Blue za ním vyšel několik schodů a vešli do velké předváděcí místnosti vykládané dubovým dřevem. Po obou stranách místnosti stály nové trezory všech možných velikostí a konstrukcí. Všechny měly otevřená dvířka, aby bylo vidět dovnitř. Za pultem byly čtyři psací stoly a velkým obloukem viděl Blue do rozlehlé opravářské dílny a skladiště, kam se z rampy vlévalo denní světlo.

Muž s dýmkou a gumičkami na rukávech košile vykřikoval na černochoy příkazy a ukazoval jim, kam mají mohutný trezor dovalit. Ze svého místa viděl Blue nejméně půl tuctu trezorů a pět nebo šest mužů v montérkách, kteří pracovali u ponků. Muž se stínítkem na čele a v obchodnickém obleku opustil svůj stůl a přistoupil k nim. „Mohu vám něčím posloužit, pánové?“ Rychle je přejel očima.

„Zajisté,“ odpověděl Packy a Blue se na něho s úžasem podíval, protože to slovo mělo zřetelný jižanský přízvuk. „Sem nějaký Bristol – ze Santone,“ pokračoval Packy jižanským nářečím. „Musíte mi prominout, jak vypadám – před chvílí jsme dojeli parníkem z Gravestonu a bylo hodně větrno.“

Muž se ulehčeně opřel o pult s důvěrným úsměvem. „Třicet let v téhle branži mě naučilo, pane, že není podstatný, v čem je peněženka, ale co je v ní.“

Packy hodil hlavou dozadu, rozesmál se a šťouchl do Bluea. „To je ale mazaný, co? No, bezpochyby přemejšlíte, proč jsem tady.

Sem tam se nám dostanou do ruky nějaký drobný – krávy, prasata a bavlna – a přísámbohu, vylomili vám mně sejf, rozmlátili ho na cimpr campr. Ty ničemové mě úplně vybilili. Tak teda, každopádně potřebuju trezor a ne cigártašku.“

Za nimi vstoupil pěkně oblečený muž s nakadeřenými kotletami a hedvábným kloboukem a šel přímo k pultu. Zaklepal na něj hůlkou se zlatým knoflíkem. „Sage, chci si s vámi promluvit. Těm pánům se určitě vadit nebude.“ Hodil zuřivý pohled na Packyho a Bluea.

Sage sevřel čelisti a užuž chtěl něco příkře odvětit. Packy se dotkl jeho rukávu a téměř neznatelně zavrtěl hlavou. „Máme spoustu ča-

su,“ zamumlal. Sage se na něho vděčně podíval a přešel k hněvivému zákazníkovi. Ten procedil mezi zuby: „Už jsem vám povídal jednou, že ta zatracená mašina má poruchy. Teď se zasekla a jsem zvědav, co s tím uděláte. Kvůli tomu podělanýmu krámu přece nezavřeme bavlnářskou burzu. Peníze jsou totiž uvnitř pane, víte?“

„To je jen pouhá závada,“ řekl Sage. „Jsem si jist, že to můžeme opravit.“

„Tak s tím ksakru pohněte.“

„Je vám jasné, pane, že budeme muset vrtat, abychom se do trezoru dostali?“

„Vrtat? Když jsme za toho parchanta zaplatili takovou cenu?“ Muž lehce zfalověl. „Jestli budete vrtat, nebo jinak poškodíte ten soukromý majetek, připíchnu vám pozvánku k soudu na košili. Očekávám, že váš člověk tam bude hned ráno!“ Otočil se k odchodu.

„Nejdřív to můžeme udělat zítra odpoledne,“ řekl zachmuřeně Sage. „Náš hlavní mechanik je dnes večer v Mobilu.“

„To není moje věc,“ zavrčel muž, „V osm ráno.“ Odkráčel, ani se neohlédl.

Když se Sage vrátil k Packymu a Blueovi, byl bledý a chvěl se. „Je mi hluboce líto, pánové –“

„Na tom vůbec nezáleží,“ prohlásil Packy. „Našinec přece pozná, když se sejme špatná karta.“ Sage psal cosi na kartičku.

„Tak tedy, váš trezor, pane Bristole,“ řekl Sage. Na okamžik se otočil zády a položil kartu na roh svého stolu. Máchl paží směrem k vystaveným trezorům. „Zastupujeme přední společnosti. Zde je sám Krugerův velký tří dveřový trezor NEPŘEMOŽITELNÝ, poslední model, který zapříčinil zatčení vlakových lupičů Murdocka a Russella. Škoda, že utekli oprátce –“ Tvář mu ztemněla. Blueovi naskočila husí kůže. Zmocnilo se ho náhle jakési vzrušení a fascinovaně hleděl na mohutný trezor, na třpytící se sestavy západek a stupňovité hrany ocelových dvířek.

„Samotní mechanici od Krugerů ho nedokázali prorazit,“ pokračoval Sage. „Troje dveře, vidíte, každé s odlišnou konstrukcí, aby odradily i toho nejsnaživějšího zloděje. Vnitřní jsou úplně zapuštěné jako u hodinek. I když by se člověk s nitrákem dostal až k vnitřním dveřím, polívka by mu do spárů prostě nezatekla.“ Rozevřel dvoje

tlusté dveře a otevřel špalkovité dveře do vnitřního prostoru. V hrdle mu zabublal zlomyslný smích. „I kdyby se byli Russell s Murdockem prostříleli až k vnitřním dveřím – i kdyby byli nějak získali i samotnou kombinaci čísel, časový spínač by jim přesto znemožnil otevření dvířka před okamžikem, na nějž ho nastavili lidé od expresní společnosti.“

„Pane Sage, měl jsem sice na mysli něco takhle velkého, ale ne snad tak velkolepého,“ prohlásil Packy. „Náš barák v Santone je blízko ohrady a okolo toho sejfu bude stejně na třicet čísel hnoje. Co kdybyste nám ukázal něco trochu odřenějšího? Něco támhle vzadu?“ Kývl hlavou směrem k zadní místnosti.

„Už nic neříkejte,“ řekl Sage. Otevřel jim branku v pultu a ukázal jim zadní místnost. „Máme nejlepší sbírku trezorů a pokladen postavených od války –“ Ve dveřích se zastavil a pohlédl upřeně na Packyho. „Pane Bristole, zdá se mi, že už jsme se někdy viděli.“

„To sotva,“ řekl Packy.

„Já tvář nikdy nezapomenu. Mohlo to být před lety.“ Přejel si po zubech tužkou.

„Jel jsem jednou do Louisville,“ řekl Packy, „na parníku linky Diamond Jo. Pohrbít svou starou matku – podívejte, pane Sage,“ změnil najednou téma, „vidím, že budete brzo zavírat. Musíte si určitě ještě uklidit stůl – co kdybychom si to tu na pár minut obhlídli. Vypadneme potom dveřma do uličky, ani vás nebudeme obtěžovat. Já teď stejně u sebe nemám ani zlámanou grešli.“ Packy se lichotivě a omluvně usmál. „Čestný slovo, že si jeden v kapse neodnesu.“ Kývl na NEPŘEMOŽITELNÉHO.

„To se povedlo,“ zasmál se Sage. „Jako doma, pánové, ráno na shledanou.“ Odešel od nich, promluvil s mistrem, přitom ukázal na Packyho a Bluea a pak se vrátil ke svému stolu v přední místnosti.

Napravo byly při zdi ve dvou dlouhých řadách rozestaveny trezory až na druhý konec dlouhé místnosti. Mezi nimi bylo naskládáno mnoho pokladen různých velikostí a konstrukcí. Podél protější stěny byly ponky, věšáky s náradím, prkna pokrytá tisíci hrubých klíčů a police od podlahy ke stropu naplněné zámky a součástkami. U stropu visel na železném trámu řetězový kladkostroj.

Packy nedbale procházel uličkou mezi trezory, tu zkusil dvířka nebo si prohlédl obkládání skříněk uvnitř. Blue uslyšel rachot. Jeden z černých dělníků zatáhl obrovské dveře na kolečkách ve vchodu na rampu. Zajistil je velikou pákou. Mistr na ně zaklapl petlici a zamkl ji visacím zámkem.

Packy a Blue došli ke dveřím na konci místnosti. Packy se ohlédl na mistra, náhle otevřel dveře, proklouzl dovnitř a vtáhl Bluea za sebou. Žárovka na dlouhé šňůře osvětlovala kalným světlem řadu skříněk, dlouhý dřez a záchodové kabinky. Vedle byl přístěnek plný kabátů, montérek a nahromaděného odpadu. Packy odsunul několik kabátů, nacpal za ně Bluea a sám vklouzl za ním.

„Co tu budeme –“ řekl Blue. Packy ho zatáhl za rukáv. Uslyšeli hlasy. Dveře se rozlétly a vešli muži.

„Ty zákazníci už opravdu odešli?“ zeptal se jeden a s funěním si stahoval montérky. „Určitě. Už tu nejsou,“ řekl druhý. „Půjdem na jedno, co říkáš?“ Zavěsili montérky a vzali si kabáty. „Máš moje sympatie,“ řekl druhý. Cvakl vypínač a dveře zaklaply.

„Ani slovo,“ vydechl Packy. „Dáme jim půl hodiny, aby bylo jistý, že je tu prázdné, a potom se pustíme do práce. Na –“ Blue uslyšel šustot novin a ucítil batátový chléb. Mlčky čekali a jedli chléb. Studené garnáty. Kraby. Minuty ubíhaly.

„Ale vždyť jsou ty sejfy všechny prázdný,“ byla Blueova první věta.

„Jsou plný toho, co se musíš naučit,“ řekl Packy, „a to jim tu ukradneme. Zkoumat lidstvo znamená zkoumat člověka. To jsi nikdy neslyšel? Ne? Přečetl jsem si to ve věznici v knihovně. Když chceš něco vědět o sejfech, tohle je to pravý místo.“

„Tak pan Sage si tě opravdu pamatoval.“

„Jo, ale to bylo už dávno a tenkrát jsem taky vypadal jinak. Chodíval jsem sem studovat zámky, než jsem na ně šel. Jedno takový místo bylo taky v Cincinnati, když jsem byl zrovna nahoře na severu.“

Nad postranními vraty svítilo kalné nouzové světlo, ale Packy našel a rozsvítil lucernu. Nejdřív ji ale celou olepil páskou, až na malou štěrbinku. Sňal ze zdi nad mistrovým stolem klíč s cedulkou, pak se otočil k věšákům s hrubými klíči a rychle našel ten odpovídající.

„Když nám uděláš vlastní, nebudeme už muset pana Sage obtěžovat.“

Blue utáhl klíče v kopírovacím stroji na ponku a začal točit klíčkou. Frézka se zařízla do hrubého mosazného klíče. Tuhle práci dělával v Israelově dílně často a vyvolala v něm trpkou vzpomínku. „Israel mi říkal, že Russellové jsou podvodníci, zloději a kriminálníci,“ vylétlo z něho. „Nenáviděl jsem ho za to, ale teď se ukazuje, že měl pravdu – ať jde o Claye nebo o mě.“

Packy si prohlížel zámek a nehlučně přitom pohvizdoval. „Všichni jsme na zem byli posláni za nějakým účelem, jenomže některý lidi prožijí celý svůj život a nepřijdou na to, k čemu byli stříženi. Já jsem například tahal padourům peněženky na koňce, když mi bylo osm, a měl jsem štěstí, že jsem se brzo naučil pořádně pískat a něco z toho mít.“

„Takže jsi měl štěstí, že se z tebe stal zloděj?“

„Prvotřídní zloděj,“ odsekl Packy. „Umělec. Žádný pitomý přepady –“

„Jako můj bratr, chceš říct. Říkáš prvotřídní, ale já před sebou vidím jenom usmoleného starýho kriminálního.“

Packy stiskl rty do bílé čárky a potom si povzdechl: „Ty to prostě musíš lidem klopit rovnou, že jo? Jestli ti leží v hlavě jenom pěkný šatičky, tak zejtra budem ty i já vypadat jako Diamond Jim Brandy, starosta New Yorku.“

„Co tím chceš říct, zejtra?“ zeptal se Blue.

„Zátah jsi měl rovnou před sebou a tebe to nepovalilo?“ Packy se zašklebil. „Ten ohavnej chlápek v tom hedvábném klobouku přece chce, aby mu ráno v osm hodin někdo otevřel sejf. Člověk od Sage tam nemůže být dřív než po obědě. To nám dává čtyři hodiny. Podívej.“ Šel do kanceláře vpředu a sebral ze Sageova stolu kartu. Cestou zpátky si z ní četl.

„Tady je údržbářský list. Ten ohavnej chlápek se jmenuje Ashburn. Ashburn, Tufts a LeBlanc, makléři s bavlnou. Tady je jejich číslo na burze. Sejf je Nedobytný heimlich. Píše se tu, že závada je zaseknutý číselník, nejspíš ulomený unašeč.“

„Sage říkal, že se bude muset vrtat.“

„To uvidíme,“ řekl Packy. „Přines šroubovák.“ Šel s kartou na druhou stranu místnosti k řadám trezorů a před jedním se zastavil. „Tady to je, přesně ten samý. Sundej ze zámku zadní kryt.“

Blue vyšrouboval čtyři šroubky z destičky na krabici se zámkem, umístěné na vnitřní straně dveří. Packy otáčel kolečka na ose. „Unašeč je ten malý výčnělek na každém kolečku. Je tam proto, aby ho následující kolo mohlo zachytit a otočit, když otáčíš číselníkem. A když se tenhle výčnělek ulomí a dostane se mezi kolečka, nedá se vytočit kombinace.“

„A pak to neotevřeš,“ řekl Blue. „Budeš muset vrtat, přesně jak to řekl Sage.“

„Možná.“ Packy vyrovnal kolečka špičkou šroubováku a díval se, jak mosazný zoubek zapadá do zářezů. Roztočil číselník a závora sklouzla stranou a uvolnila kliku, která ovládala závory na dveřích. Sáhl do kapsy a vytáhl jeden ze svých provrtaných stříbrných dolarů. Navlékl dolar na šroubovák a podržel ho vodorovně – zářez na okraji dolaru byl téměř dole.

Packy lehce ťukal na šroubovák nehtem. Mince se zvolna otáčela. Zaťukal znovu a zářez se posunoval přes postavení jako ve čtvrt nebo ve tři hodiny a zastavil se téměř úplně nahoře. „To kolečko se nám snaží něco povědět,“ řekl.

„Ta strana se zářezem je lehčí,“ zašeptal Blue. „Chce se dostat nahoru.“

„Trefils do černýho,“ prohlásil Packy. Otáčel nejzadnějším kolečkem v zámku tak dlouho, až zářez ukazoval tři hodiny, a pak zaklepal na stěnu zámku rukojetí šroubováku. „Zpěvák,“ řekl, „mi vždycky vyprávěl o expresním agentovi v Ohio, nebo myslím, že to bylo v Kentucky, kterej přišel vždycky ráno v sedm do práce a našel dveře trezoru odemčený. Ale nic nechybělo. Nikdo nevzal ani pěťák.“ Klepal pořád dál. Zářez pomalu stoupal. „Byl z toho vždycky skoro vyděšený k smrti, když si představil, že mu někdo tu bednu každou noc otevírá. Naládoval si brokovnici dvojnásobnou dávkou olova a usadil se na noc vedle sejfu. Vlaky projížděly – desítka, půlnoční, pošťák, no a potom trojka, dlouhej nákladák, a při všech těch vlacích mu zuby vyloženě drnčely v hlavě. A jak projel ten dlouhej nákladák, uslyšel chlapík cvaknutí. Zkusil kliku a dveře se otevřely.“

Byly to ty vlaky, víš, jak projížděly ratataratata, kotouče v sejfu vibrovaly, přesně, jako to tady děláme my – vlaky vytočily kombinaci.“

Jak klepal, zářez stoupal a došel až nahoru a tam se zastavil. Ale zářezka podobná kovovému palci nespadla.

„Na tamten to možná platilo,“ řekl Blue. „Ale na tohle to nepůjde.“

„Na tomhle zámku nejde zářezka přímo dolů. Je pár čísel stranou. Co kdybysme ten zámek naklonili. Dej pod okraj trezoru fošny a trochu ho nakloň.“ Blue našel u nakládací plochy fošnu pět na deset a k ní krátký špalek. Podložil si špalek jako operu a pákou začal trezor překlápět. Packy klepal na zámek. „Ještě kousek.“ Klepal dál. „Ještě kousek. Ještě.“ Zářezka sjela a pevně zacvakla.

Packy se hlasitě zasmál. „Ták, a je to. Co jsem ti povídal –“

Ale Blue už k němu stál zády. Upřeně hleděl na velký Krugerův trezor o pár kroků dál, masivní, nízký, zlomyslný – trezor, který dostal jeho bratra do vězení.

„Uděláš nejlíp, když tenhle necháš na pokoji,“ řekl Packy.

Blue sebou neklidně trhl. „Proč? Tvrdíš, že bys dokázal otevřít cokoli.“

„A taky jsem řekl, že namyšlenost a chamtivost s tebou udělají krátkej konec – nech ho na pokoji.“

„Chceš říct, že bys ho nedokázal otevřít? I kdybys měl spoustu náradí a já bych dělal všechnu těžkou práci –“

Packymu potměněla tvář. „Člověk se drží toho, co umí,“ řekl nepřesvědčivě. „Musel bych se na něj pořád dívat –“

„Dokázal bych to,“ řekl najednou Blue.

„Jsi drzý klacek,“ odsekl Packy.

„Ne, já to myslím doopravdy. Nejsem sice kasař, ale kovář, ale dokázal bych ho otevřít.“ V Blueově hlase zaznívalo vzrušení. „Nejdřív bych –“

„Jdi od toho zatracenýho krámu!“ řekl Packy.

„Tak mě napadá, že se ho bojíš,“ pronesl Blue.

„Myslet si můžeš, co chceš. Ve své době jsem ukrad milión dolarů, šel jsem na to po svém, a nikdy mi nepodjely nohy, teprve když mě to roztrhalo na kusy, a to nebyla moje vina.“

Blue se zašklebil. „Tak ty ze mě chceš udělat takovýho kasařskýho příštipkáře, co? Kam se poděla tvoje extra třída?“

„Můžeš si tu otvírat hubu celou noc, když chceš –“ odsekl po-
drážděně Packy, pak zmlkl a zpod svraštělého obočí vrhl na Bluea
zvědavý pohled, protože si najednou uvědomil, že se Blue ve svém
smýšlení otočil o stoosmdesát stupňů. Zmocnila se ho pošetilá radost
a udeřil do kotoučů v zámku. S cvakotem se roztočily.

Otevřeli si vlastním klíčem několik minut před sedmou. Měli na sobě dílenské bavlněné blůzy a Blue nesl podlouhlou a těžkou brašnu s nástroji. V noci drobně sprchlo a ulice byly vlhké, vzduch svěží. Na Kanální řinčely naplněné tramvaje a svištěly obruče kol v kalužích. Hlasy klokotaly neznámými jazyky.

Pracovali předtím na zámcích celé hodiny. Packy byl přísný učitel. Blue v případě potřeby dokázal ten zámek od heimlichu složit se zavázanýma očima. A když Blue dělal opět svou práci, cítil chladný, hladký, leštěný kov pod rukama a v nose pach strojního oleje, zmocňovalo se ho zvláštní, prudké vzrušení.

Když teď vlekl jasným ránem brašnu, myslel znovu na Claye – nedokázal si hned uvyknout ani na pouhou představu, že jeho bratr utekl z vězení a stíhají ho pro vlakovou loupež. Blue se zachvěl, ale to první mrazivé překvapení už bylo tatam – a s ním i jeho vlastní brímě dusivého a neodbytného strachu. Šel a cítil, že se mu tváře roztahují v bláznivém rozjařeném úšklebku.

Packy utratil jejich posledních šest centů u káry pouličního prodavače. Každý z nich dostal horký smažený rýžový koláč a hrneček bílé kávy a posnádali na přeplněném chodníku. Po chvilce šli dál. Thibaultovu budovu, nádhernou rokokovou stavbu v obchodní čtvrti, našli nedaleko Kanální, blízko burzy s bavlnou. V hale obkládané mramorem a kachlíky byl slyšet každý jejich krok. Uniformovaný zřízenec je zastavil a Blue se zachvěl, ale muž jim pouze ukázal na výtah pro personál. V osm hodin vešli ve čtvrtém patře do kanceláří Ashburn, Tufts a LeBlanc, oddělených skleněnými přepážkami. Blue slyšel v uších jenom tep vlastního srdce. Pohlédl na Packyho, ale ten vypadal naprosto klidně. Mladý muž s černými klotovými rukávy přes manžety a stínítkem na úzké lebce se zvedl od stolu a šel jim vstříc.

„Společnost Latourette,“ řekl vláčně Packy jižanským nářečím. „Přišli jsme se podívat na ten váš sejf.“

„Už je na čase,“ odfrkl muž. Byl hubený a naškrobená náprsenka košile mu chrastila při každém pohybu. „Pan Ashburn už ty dveře málem otevřel zubama.“ Vedl je bludištěm zasklených kójí na plochu pokrytou krásným kobercem, kde bylo dveřmi táflovanými mahagonem vidět vyřezávané klubovky, zdobené psací stoly a olejomalby dřívějších společníků na stěnách.

Úředník otevřel dveře se zlaceným nápisem *Zenas Nesbitt, pokladník*. V kanceláři vykládané dřevem byly dva psací stoly. Vpravo za dveřmi si mladá žena v bledě modrých šatech právě sedala k menšímu z nich. Uprostřed místnosti stál široký vyřezávaný mahagonový stůl a za ním v rohu byl trezor. Byl natřený čínskou červení se zlatými proužky a byl větší než trezor okresního pokladníka v Cape Girardeau. Na dveřích tvořil oblouk zlatých písmen jméno společnosti a pod ním ve zdobeném rámečku byla olejomalba, představující výjev před občanskou válkou. Řady usmívajících se otroků nakládaly na parník hory žoků bavlny a dámy v honzíkách a pánové v cylindrech přihlíželi.

„Slečna Kirbyová se o vás postará,“ řekl úředník. Zazubil se na dívku. „Tihle pánové přišli spravit sejf. Snad bysme vám měli zavolat oddíl pinkertonů, aby vám tu dělali společnost.“

„To mi nepřípadá příliš zábavné, pane Dabney,“ řekla a škrobeně se na Packyho usmála. Úředník odešel, uculoval se ještě ve dveřích.

„To víte,“ řekl Packy, „v naší branži máme občas cukání, ale je vám jasný, že jsme pod přísahou.“ Ukázal Blueovi na trezor. „Tím ale nechci říct, že nejsme lidi – jestli je v tom pytlík diamantů, snad byste mohla uvažovat o tom, že byste se se mnou zdejchla do Buenos Aires,“ pokračoval Packy svým jižanským přízvukem.

„To je božský nápad,“ zasmála se. „Je v tom myslím značná suma peněz na hotovosti. Předpokládám, že budete chtít vědět kombinaci. Pan Nesbitt tady naneštěstí ještě není.“

Packy vytáhl z kapsy kartu. „Ne, mám ji tady. Máme ji zaregistrovanou. Mám ale pocit, že budeme muset vrtat.“

V tváři se jí objevil ustaraný výraz. „Pana Ashburna raní mrtvice.“

„Musím se podívat, jak pacient reaguje.“ Klekl si na podlahu před trezorem a začal vytáčet, přitom pohlížel na kartičku s kombinací. Slečna Kirbyová od nich odešla a vrátila se ke svému psacímu stolu. Packy si všiml, že má odtamtud dokonalý výhled na trezor, podobně jako kdokoli, kdo by stál ve dveřích. Otáčecí židle pana Nesbitta s vysokým opěradlem se však dala otočit tak, aby v případě potřeby alespoň částečně výhled zakrývala.

Slečna Kirbyová se otočila a viděla, že se na ni dívá. Poklepala na noviny na stole. „Loďařské zprávy – myslím, že byste měl vědět, že expresní poštovní parník do Brazílie a Argentiny odjíždí právě dnes odpoledne.“

„Slečno Kirbyová, nutíte mě prohlásit, že kvůli vám budu teď v pekelném pokušení,“ prohlásil Packy. Otáčel číselníkem, soustředil se na cit ve svých prstech a sluch. K Blueovi řekl: „Dvě kolečka nezabírají. Nakloníme ho.“

Blue mu podal z brašny kus lepenky, na němž čára tužkou přesně vyznačovala úhel, do něhož naklonili v Latourettově dílně heimlich, aby ho otevřeli. Packy přiložil lepenku k podlaze u zadního rohu trezoru, zatímco Blue zvedal druhou stranu páčidlem. Jakmile trezor překryl čáru tužkou, podložili ho špalky, aby zůstal v nakloněné poloze.

„Ale co když se ty kolečka teď neotočí?“ zašeptal Blue.

„Pak se to pochopitelně bude muset vrtat.“

„To budeme vrtat my?“ Blue si s překvapením uvědomil, že jeho strach ustoupil a že teď myslí na samotnou práci, jen jako na záležitost pro odborníka.

„Možná,“ říkal Packy, „ale Ashburn může začít vrískat, a potom to nestihnem do doby, než přijde člověk od Latourettů.“ Podal Blueovi dvoukilové kovářské kladivo a jedno lehčí si vzal sám. Ukázal na několik míst podél boku trezoru na přední straně, kde měl Blue bušit. „Začni teď, a jak jen to dokážeš nejrovnoměrněji, já si vezmu tuhle stranu.“

Lehké zvonivé údery. Odspodu nahoru, pravidelné jako tikání hodin v kanceláři. Slečna Kirbyová vypadala zpočátku vyplašeně, ale potom se vrátila ke stolu, s úsměvem a bezmocným pokrčením ramen. Náhle se rozlétly dveře.

„Co se to tu u všech rohatých děje?“ Byl to Ashburn, napomádané kotlety se mu chvěly. Pak uviděl Bluea a Packyho. Svraštil čelo. „To jste vy, co? Myslel jsem si, že jste... zákazníci.“

„To vůbec ne,“ řekl Packy. „Pan Sage nám akorát dával nějakou práci. Řek jste v osm, tak nás na to přidělil.“

„To přitom musíte dělat tak pekelný randál?“

„Díru bysme do toho udělali určitě rychleji a hluku by při tom bylo méně. Díry bysme zaletovali – ucpali bysme to, že by to vypadalo jako nové.“

„To nepřipustím, přísámbohu! Ten žár by mi zničil celou olejomalbu. Tak jak dlouho to tedy bude trvat?“

Packy pokrčil rameny. „To se nedá říct, pane.“

V tu chvíli přišel ke dveřím malý popudlivě vyhlížející muž. Na nose mu seděl skřípec a v ruce měl šedou buřinku. „Á, Zenasi,“ řekl Ashburn. „Jdete zrovna včas, uděláme si u mě v kanceláři porad, dokud tyhle lidi buší do našeho trezoru. Randál jako v nějaký proklatý drtičce.“ Už se otočil, ale zarazil se. „Slečno Kirbyová, vy pochopitelně zůstanete zde. Nebylo by vhodné ponechat to tady... ehm...“ Kývl lehce směrem na Packyho, Bluea a trezor.

„Jeden z vašich pánů navrhoval, že by se mohl zavolat oddíl pinkertonů,“ řekl vesele Packy. „Zástupce šerifa by možná stačil. Ale i z těch ostatních bysme měli radost, jestli je chcete zavolat –“

„Policisté snad nebudou třeba,“ usmála se slečna Kirbyová na znamení svých schopností. „Budu tu mít dost práce se svými lodními zásilkami.“

Ashburn zíral zuřivě na Packyho. „Vaše impertinence je naprosto nemístná.“

„Chtěl jsem jenom trochu uvolnit atmosféru, pane,“ řekl Packy vážně. „Zajisté si, pane, uvědomujete, že jsme pod přísahou.“

Ashburn odfrkl, vzal pokladníka za paži a odešel.

Slečna Kirbyová zavřela dveře a opřela se o ně zády. Zhluboka si povzddechla. „Z pana Ashburna si nikdo netropí šašky. Zásadně pokora, pánové.“ Náhle zašilhala, vyplázla jazyk, zašustila sukněmi při lehkých kankánových krocích a pak se vrátila do podoby škrobené slečny z kanceláře a sedla si znovu ke svému stolku.

Dva údery za vteřinu, sto dvacet za minutu, vzhůru podél okraje trezoru a zpátky. Dvoukilové kladivo se slilo s Blueovou dlaní, po čase už se zdálo, že se pohybuje samo, a Blue pozoroval svou ruku, jako by se z ní stal stroj. Do očí mu stékal pot a prosakoval mu i dílenskou halenu.

Packy ho zastavil a ověřoval si nastavení číselníku. „Jestli se nemýlím, jsou tři zářezy nahoře a ten poslední už tam leze. Může být pochopitelně taky jenom zadřenej...“

Blue bušil dál. Ještě chvíli počítal údery, ale potom, jak přešly do tisíců, součet ztratil. Hlavou mu bloudily myšlenky. Znovu si vzpomněl na Claye a údery zeslábly. Packy do něho šťouchl. Bušil dál, vzpomněl si na Cape Girardeau a uvědomil si, že jeho strach je pryč. Prozatím.

Packy pravou rukou poklepával kladivem a levou ruku měl na číselníku. Číselník mu pod prsty zřetelně cvakl. Polekaně položil kladivo a zkusil zajišťovací kliku. Otočila se – trezor byl odemčený, ale Packy se ho neodvažoval otevřít. Blue přestal bušit. Packy mu posunkem naznačil, aby pokračoval, a naklonil se těsně k němu. „Jed' dál, až s ním budeme moct být minutu o samotě.“

Blue bušil dál. Ruka mu pálila od horké, bolestivé únavy. Slečna Kirbyová na ně jednou pohlédla, přikryla si uši rukama a statečně se usmála. Pak se otočila zpět ke své práci. Blue si pomyslel, že už to nevydrží. Dveře se otevřely a v nich stál Ashburn. Zuřivě na ně zíral a žvýkal doutník. Packy se dotkl Blueova ramene.

„Dohnali jste mě téměř na pokraj naprostého zoufalství,“ řekl Ashburn přes svůj doutník. „Jak si představujete, že můžeme pracovat, když se neslyšíme?“

„Možná že by se to mělo dělat v noci,“ řekl Packy. „Ale obávám se, že budeme muset panu Sageovi doporučit, že vrtání je jediný způsob. Náš hlavní mechanik tu bude každou chvíli a může můj posudek potvrdit. O tom jsem přesvědčen.“

„Celá tahle záležitost potvrzuje můj úsudek,“ vyštěkl Ashburn, „že se tahle země dostala do pokročilého stadia úpadku. Dělný lid se už vůbec nesnaží ani odvést poctivou denní práci, přísámbohu, jestli to není pravda! A vy si seberte své saky paky a koukejte opustit tenhle podnik!“ Ashburnův obličej zrudl téměř do hněda. Obrátil se

ke slečně Kirbyové. „Přineste svoji knihu ke mě do kanceláře, okamžitě, slečno Kirbyová. A vy se už myslím můžete vrátit ke svému stolu, Zenasi.“

Packy sklonil pokorně hlavu. Blue cítil, jak mu pod žebry klokotá extatický výkřik bouřlivé radosti a pokouší se vyrazit ven. Pan Nesbitt šel nejisté ke svému stolu, zatímco Ashburn odcházel se slečnou Kirbyovou. Vrhla na Nesbitta letmý pohled, plný sdíleného smutku, pomyslel si Blue. Nesbitt se nešťastně podíval na trezor a nástroje rozložené na plachtě. „Pan Ashburn má tu olejomalbu velice v lásce,“ řekl a kývl na dvířka trezoru.

„Nepochybně starý domov,“ řekl Packy.

„Vlastně ani ne – asi by se mu nelíbilo, kdyby se to rozkřiklo, ale pan Ashburn je z Philadelphie. Přiznal se mezi naše lidi.“ Nesbitt si povzdechl a začal si dělat záznamy do hlavní účetní knihy.

Packy a Blue začali vkleče sbírat nástroje. Packy ukázal na plachtu a pantomimou Blueovi naznačil, aby ji roztáhl jako oponu. „Heleď, Adamsi, koukej, podrž tu plachtu,“ řekl nevrle. „Já posbírám zbytek náradí.“ Vzal hrst klíčů a začal s nimi cinkat. Blue se postavil zády k trezoru a roztáhl doširoka plachtu, jako by ji chtěl složit. Za touto oponou Packy otevřel trezor. Uvnitř byly uloženy účetní knihy a šanony pošty a pak tu byla řada zásuvek z růžového dřeva s mosaznými knoflíky. Packy začal otvírat zásuvky. Našel stvrzenky o akciích, jiné dokumenty. Malé bankovky ve čtvrté zásuvce. Větší v páté. Zenas Nesbitt posunul židli a otočil se v ní, aby viděl, co dělájí. Svrástil na Bluea čelo, ale ten na něho nevinně hleděl přes okraj plátna, které držel pevně natažené pod bradou.

„Co to vlastně děláte?“ zeptal se Nesbitt.

„Zrovna jsem to chtěl složit, pane, ale vy jste mi na to postavil židli.“ Blue kývl směrem dolů. Nesbitt zamumlal něco na omluvu, přisunul židli ke stolu a vrátil se ke své knize, zatímco Blue za sebou slyšel jemný šustot papíru a zuřivě třásl plátnem, aby trochu zachraskalo.

„Tak to bude zřejmě všechno,“ řekl Packy. Blue skládal plachtu a v hrdle mu opět stoupalo to radostné klokotání. Udělal z plachty úhledný čtvereček a zasunul ho na nástroje. Packy nedbale natáhl

ruku a roztočil číselník. Zenas Nesbitt při jejich odchodu ani nevzhlédl.

Slečna Kirbyová je potkala v kobercem vyložené chodbě. Zlehoučka zakroutila očima. „Doufám, pánové, že se vás ty náladové projevy dnes ráno nedotkly.“ Usmála se. „Dneska to totiž bylo výjimečně mírné.“

„Tak to jste zajisté připravena přečkat další výbuch dnes odpoledne, až náš hlavní mechanik určí vlastní diagnózu,“ řekl Packy. „Hrozně mě ale mrzí, že se s vámi musím rozloučit. Snad jindy?“

„V Buenos Aires?“ zeptala se a šla kousek s nimi. „Myslím, že ani netušíte, jak bych byla ráda.“ U dveří se ohlédla zpátky do chodby, jestli se nikdo nedívá, poslala jim hubičku a zašeptala: „Přijďte zas, slyšíte?“

Venku na chodbě postavili brašnu s nářadím a vyklouzli z halen. „Můžeme rovnou nechat nářadí při dveřích pro hlavního mechanika,“ řekl Packy. Zazvonil na výtah, složil si svůj vlastní kabát do úhledného balíčku nacpanými kapsami dovnitř a zasunul si jej pod paží. V šachtě výtahu zahučel motor. Lakovanými mřížkami viděl Blue stoupat klec. Přijela, dveře se otevřely. Mezi cestujícími byl i mohutný muž ve světle hnědé pracovní haleně. Nesl těžkou brašnu na nářadí, s nápisem „Trezory Latourette“ vytištěným na boku. Blue a Packy ustoupili stranou a nechali ho projít, pak vešli do klece a dveře se zavřely. Jak se klec rozjela dolů, viděli, že se muž zastavil v chodbě a zvědavě naklonil hlavu, když uviděl u dveří Ashburn, Tufts a LeBlanc brašnu s nářadím, na níž bylo rovněž vytištěno „Trezory Latourette“. Klec nabrala rychlost a muž zmizel.

Vyšli z výtahu v přízemí a venku zamířili směrem ke Kanální. Blueovi bublaly v hrdle přidušené projevy radosti.

Packy se na něho také vesele zašklebil. „Ten zámečník už ví, že tu něco neklape. To nám dává několik minut, než se dostanou k zásuvce na peníze – vytratíme se.“

Od řeky přijela tramvaj. Rychle k ní doběhli. Packy obratně vytáhl ze složeného kabátu dolarovou bankovku, a jak nastupovali, zaplatil jízdné. Usadili se na sedadle s bambusovým opěradlem.

„Chvilí budeme jezdit tramvají, čas od času si přesedneme,“ prohlásil Packy, „a potom si to namíříme k ulici Prytania. Býval tam

očař, byl to žlutej dům se železným plotem vpředu. Říkalo se, že prej lepší skleněný oko by neudělal ani kouzelník.“

|15|

Jenom několik hodin poté, co obhájci abstinence a předákovi důlní společnosti Žlutá růže rozbila pistole lebku a vzali mu kuffík s penězi, ležela na Havenhurstově stole v St. Louis telegrafická zpráva s popisem události. Zavolal si do kanceláře Bassetta a zprávu mu ukázal. Bassett si ji přečetl a pokýval hlavou. „Russell a Murdock, o tom není pochyb.“

„Mluvil jsem s náčelníkem chicagské ústředny,“ řekl inspektor. „Sice nerad, ale potvrdil tvůj úkol za předpokladu, že získáme nějaké důkazy o tom, že se Murdock a Russell skutečně dali dohromady s dalšími psanci takovým způsobem, aby to vypadalo na něco většího. Spojili se s kámoši, to je pravda, ale všimni si, že úlovek dělal jenom něco přes tři tisíce.“

Bassett pokrčil rameny. „To jsou peníze na domácnost. Zabere trochu času, než podniknou něco většího.“

„Co kdyby sis vzal dva dny volna, aby sis tu uspořádal záležitosti –“

„Napsal závět', chcete říct?“

„– než já seženu nějaké peníze, abych tě vybavil.“

Blue spatřil poprvé Lafittův palác, když zatočil s najatou bryčkou ze silnice do dlouhé aleje mechem porostlých dubů. Před ním stál velkolepý starý dům v objetí svých korintských sloupů.

„Gauneři, frajeři nebo senátoři,“ říkal vedle něho Packy, „všichni se scházejí tady.“

„A co zákon?“ zeptal se Blue.

„Pchá! Když se politici a pracháči se smyslem pro legraci chtějí s naší branží držet kolem ramen, zákon ustoupí stranou, to se vsaď. Téměř každý významnější město má svůj Lafittův palác, kde si naši nec s toulavýma nohama může nechat věštit budoucnost z kávový sedliny a přečíst došlou poštu nebo si zahrát partičku karet.“

„Poštu?“

Packy se zasmál. „Ty si myslíš, že teď přijdu k okýnku listovní zásilky a zazpívám svoje jméno? Když člověk mění svůj jméno stejně často jako košili, tak se dá zastihnout jedině takhle. Nebo u Fanny Porterové ve Forth Worthu, nebo možná u slečny Francie v Kansas City, chápeš?“

Ještě ani po týdnu si Blue nedokázal zvyknout, že se na něho Packy dívá dvěma očima. To druhé bylo jasně modré, stejně jako první, i když se spolu nepohybovaly v dokonalém souladu. Trocha kosmetického krému zakryla jizvu na tváři, a jestliže mu předtím jeho štíhlost dodávala vyhladovělého a kostnatého vzhledu, vypadal nyní ve světle modrém jemném vlněném obleku pružně a elegantně. Blue sám si připadal skvělý a bezstarostný v uhlově černém ševiotu a kubánských holínkách s vysokými podpatky, když zatočili před vchodem honosným jako pro krále a svěřili svůj kočárek černouškovi v hedvábném turbanu.

Blue viděl, jak Packyho ve dveřích objal starší muž apoštolského vzhledu ve večerních šatech, a slzy ve starcových očích na něho udělaly hluboký dojem. Krátce nato v jídelně s vysokým kobercem a vykládané ořechovým dřevem jedl Blue cosi, co považoval za vzácný a šťavnatý řízek, ale co se jmenovalo *Boeuf Chateaubriand*. Týž starý pán přinesl Packymu obálku. „Vidíš, chlapče, nechali jsme ti i poštu, jako obvykle.“ A opět odběhl a luskl přitom prsty na několik dalších chlapců v turbanech. Packy četl ze zažloutlého papíru a tiše se rozesmál. Nebyl schopen mluvit, utíral si oči ubrouskem – slzy mu tekly ze skleněného oka stejně jako ze zdravého – a podal dopis Blueovi.

Drahej Packy – Protože vím, že nemáš rád prskavky, tak my asi necháš na krku i tenhle. Je to Kruger. Budu mu muset dát šnupnout. Prachy máš uklizený v bezpečí. Dej za mě holkám hubičku. Tak v KC příští měsíc. Leo

„To muselo být jeden nebo dva dny potom, co jsem odjel,“ vydechl Packy. „Chytil jsem loď nahoru proti proudu, abych se se Zpěvákem sešel, a když jsem ho pak viděl, povídá mi: „Dostal jsi můj dopis? – No nevádí, už seš tady, jdeme.“ „Tak jsme šli a no, roztrha-

lo nás to na kousky.“ Smích byl tentam a Packy zachmuřeně pokyvoval hlavou.

„A co ty prachy?“ Bluea pálily oči, jak si usrkl svého nápoje – říkali tady tomu Sazerac, ve světle lustrů v něm vířil jantar a už v jícnu se měnil v páru.

„Když jsme odjeli z Texasu, měl jsem přes sto tisíc dolarů a chtěl jsem si dát něco bokem pro horší časy. Ale peníze mi tenkrát pořád utíkaly mezi prsty, tak jsem si nechal pár tisíc jako kapesný a povídal jsem Zpěváčkovi, ať mi u sebe nechá zbytek do příštího zátahu. Počítal jsem, že už tý hry nechám, víš, a odvezu svý děvče do Paříže, nebo možná do Mexika. Jsou pořád na místě, ať už je dal kam chtěl.“

Po jídle přešli do herny. Nad stoly se třpytily velké křišťálové svícny. Místnost hučela desítkami hlasů. Blue si se zájmem všiml, že dámy jsou většinou mladé a velmi odvážně oblečené. Nebyl na takovou rozmařilost zvyklý a na chvíli zůstal vězet mezi dveřmi. Packy do něho lehce šťouchl. „Už nekováš koně, Blue. Chce to trochu švih – nechceš přece vypadat jako buran.“

Packyho hlas zněl náhle tlumeně a připadal mu lehce zastřený. Blue měl v ústech sucho, rty ho horečně pálily. Objevil se číšník se stříbrným podnosem a Blue si vzal skleničku na nožce s něčím světlym a ledovým, stoupaly z toho bublinky. Chladilo to na rtech. S chutí se napil.

Před nimi byl stůl s ruletou, obklopený lidmi ve večerních šatech. U zábradlí se uvolnilo místo a Packy tam vklouzl. Zablýskli se dvouhlaví orli a klouzali mu z prstů na vyznačené čtverce. Blue sebou trhl, když spatřil tu spršku stříbra, ale kolo se už točilo.

Cítil, jak mu někdo sevřel zápěstí. Pohlédl dolů a uviděl stařenu s diamanty ve vlasech, s nosem jako lesklé ostří sekery. Měla monokl a kouřila tenkou černou manilu. „Pro štěstí, starouši,“ zaskřehotala. Krupíér posunul na stole žetony. Krákoravě se zasmála a drápy škrábla Bluea po ruce.

Blue naklonil sklenici a pil. Křišťálem viděl, jak se na protějščí straně mihotá dívčí postava, její světle jantarové šaty zázračně splývaly s jantarovou barvou vína v jeho sklenici, takže to vypadalo, jako by se vznášela nahá ve zlatavém moři bublinek. Potěšen tou hrou

barev se na ni upřeně zadíval. V tu chvíli vzhledla a zahlédl přes sklo její úsměv. Zvedl oči nad sklenici. Naklonila hlavu na stranu a vzala tak na vědomí jeho pozornost. Polekaný Blue se nejistě zazubil. Kývla na postaršího muže vedle sebe, pokrčila rameny a lehce našpulila rty.

Packy strčil Blueovi do ruky žetony. „Hraj na červenou nebo černou, dokud to neprokoukneš. Šance jsou vyrovnaný, vidíš?“

Někdo Blueovi znovu dolil. Packy zmizel. Blue stiskl čelisti a přistoupil ke stolu. Když se kolo roztočilo, zdálo se mu, že se jeho hlava točí s ním, ale víno ho osvěžovalo. Položil dva žetony na černou. Kulička zavířila, cvakala na šterbinách v kole, zastavila se. Černá. Krupiér mu zaplatil. Stará dáma ho znovu uchopila za paži. Když se jí konečně vykroutil, viděl, že opět vyhrál. „Drahousku,“ zaskřehotala.

Blue zahlédl pohyb po levém boku. Byla to ona dívka v jantarových hedvábných šatech. Střelila po něm očima. Kolem krku měla na tenkém zlatém řetízků zavěšený jediný jantarově zbarvený kámen. Kdykoli se naklonila, aby vsadila, kámen se vyhoupl ze svého hlubokého hnízda. Blue si uvědomil, že zapomněl na hru. Odtrhl oči a uviděl, že se jeho sloupec zdvojnásobil, a pak ještě jednou. Omámeně se znovu napil ze skleničky, která byla z nevysvětlitelných důvodů neustále plná. Sebral ze stolu část žetonů a ostatní posunul na černou.

Dívka se zasmála, a jak se kolo roztočilo, přisunula své žetony k jeho. Oba vyhráli. Blue už si při pohledu na své žetony nedokázal uvědomit, kolik představují, bylo stejně dost těžké je spočítat, zdálo se mu, že se mu před očima objevují dvakrát. Přešel znovu na červenou a dívka ho napodobila. Přitom řekla polohlasně: „Příště si řekni o Nicole.“ Řekni si komu? pomyslel si.

Krupiér požádal o sázky. Těžká snědá ruka po Blueově pravém boku položila žetony těsně vedle jeho. Svalnatá ruka se okamžik pozdržela nad stolkem, pak se stáhla zpět. Blue zatřásl hlavou a zamrkal – zdálo se mu, že jeho sloupec je nižší. Nemohl si být úplně jist, protože si nedokázal vzpomenout, kolik nechal ve hře. Naklonil se kupředu a hledal, komu ta ruka patří. Stařena po něm zamilovaně zašilhala a vyfoukla na něho tabákový kouř. Vedle ní stál

silácky stavěný snědý muž, v hustém obočí se mu třpytila jizva a krabatila mu tváře. Kulička zavířila a dopadla na červenou triadvacítku. Blue a dívka prohráli. Prohra ho pálila. Zamračil se a zdvojnásobil sázku na vysoký sloupec, dívka vyrovnala svůj.

Snědý muž hrál znovu. Velká ruka se vznesla nad stůl, přešla nad Blueovým sloupcem, umístila žetony za něj a stáhla se. Blue zamrkal a protřel si oči.

„Co to má ksakru znamenat,“ řekla Nicole. Zaječela: „Viděl jsi to?“ A Blue, který se už nedokázal zastavit, chytil silnou ruku a zakroutil. Žetony, sevřené mezi kořenem palce a dlaní, se vysypaly na stůl.

Snědý muž mu vytrhl ruku. Tvář se mu zkřivila vztekem. „Ty svině – mám ti utrhnout uši?“ Stařeně vypadla manila z úst a ucouvla do pozadí.

„Co se to tu děje?“ zeptal se krupiér.

„Ta gorila tady čmajzla šeky,“ řekla dívka. Topaz se vyhoupl ze svého hnízda a chvíli se chvěl, pak sklouzl zpátky.

„Nebudete přece poslouchat tu děvku,“ zavrčel snědý muž. „Přes prsty jsem tě klep já,“ řekl Blue.

Snědému muži zaklokotalo v hrdle a zvedl pravou ruku, mohutnou jako palici. Uchopili ho z obou stran. Zčistajasna se objevili dva statní muži ve večerních šatech a teď ho pevně svírali. Zpoza nich vystoupil trpaslík, podsaditý ramenáč s hlavou obra. Vpředu na košili se mu třpytily diamantové knoflíčky. Navoskovaný zahrocený knír mu visel kolem doutníku.

„Nevyskakuj mi tu, Jamie,“ řekl snědému muži a pak se zazubil na Bluea. V jeho úšklebku nebylo ani trochu srdečnosti.

„Já tady majitel – šíkej mně Rosario, mládenče. Můžeš to dokázat?“

„Viděl jsem to. Sebral mi žetony svrchu – vím to, protože tahle dáma vsadila stejný počet.“ Blue ukázal na stůl. Dívčin sloupec byl o čtyři nebo pět žetonů vyšší.

Rosario se zhoupl na deseticentimetrových podpatečích. „Pší hrže se člověk snadno mýlí, nemyslíš?“

„Měl je v ruce.“ řekl Blue.

Rosario natáhl ruku a dotkl se Blueovy dlaně. Blue ji otevřel a viděl, že drží tucet žetonů. Rosario ukázal kolem stolu. „Každý tady drší šeky. To nic nesnamená. Jak by jinak mohli sáset?“ Zamžoural na něho doutníkovým kouřem a zazubil se. „Co kdyby si pánové potřásli rukama a vrátili jsme se všichni do hry. Stůl ti nahradí stratu, mládenče. Co říkáte, pánové?“

„Já ne,“ zavrčel snědý muž. „Já neskončím, dokud mu zuby nepůjdou čtyřstupem.“

Blue viděl, jak na něho zírá Packy, bílý jako stěna. Dívka ho zatahala za rukáv. „Ta gorila o mně řekla, že jsem děvka,“ našpulila rty. Blueovi se najednou zdálo, že se stůl i lidé kolem propadli, a pak se to v tom pádu všechno zatočilo. Rosario podumlával svůj doutník.

Blue byl v pasti. Nějaký muž za ním zašeptal: „Podívej se, jaký má ten kluk ramena – ten by mohl mít dobrejch sto.“ A další řekl: „Jamie ho sežere i s chlupama.“

„Říkáš dvě ku jedné?“ řekl první.

„Dobrá – dvě ku jedné, že ten kluk to nakonec vezme všechno zpátky.“

„Stovku mi z toho nechte,“ sykla stařena.

Rosario zaklepal klouby o stůl. „Tak šekni, mládenče. Vychodíme ho a už tě nebude obtěšovat. Je to tvoje chra.“

Blue polkl. Místnost se opět propadla. Viděl, jak Packy lehce zavrtěl hlavou. *Jak jsem se do toho dostal?* pomyslel si. Někdo řekl: „Nepotřebuju, aby mi ho někdo pomáhal vyhodit.“ Jeho vlastní hlas. Kolem zabublalo vzrušení. *Co jsem to řekl?* přemýšlel Blue. Packy byl úplně zelený.

„Pak bychom snad tedy vyšli do zahrady, pánové,“ řekl Rosario a Blue se ocitl v teplém bublavém proudu. Točila se mu hlava a proud ho vynášel širokými francouzskými dveřmi do zahrady ozářené lucernami. Za malým, cihlami dlážděným nádvořím se nad čtvercem trávníku jako střecha natahovaly mechem porostlé větve velikého věčně zeleného dubu.

Někdo Blueovi tahal za sako a svlékal mu je. Packy. „Co to ksakru do tebe vjelo?“ zavrčel Blueovi do ucha. Dívka mu rozvázala kravatu. Několik kroků opodál se Jamie Dakin vysvlékl ze své nabírané

košile, otočil se a rozcvičoval si statná ramena. Na břicho mu pod rounem černých kadeřavých chlupů nabíhaly svaly.

Packy odstrčil Nicole ruce a tahal z Bluea košili. „Hele,“ řekl Blue, „dej pozor, to je nová košile.“

„Drž hubu a poslouchej mě. Ty teď musíš hezky žrát hlínu, jasný?“

Kolem nich se ozýval křik, padaly sázky. Packy se najednou otočil a řekl: „Já to zatahnu. Uděláme to na pět set?“ Blue z toho měl pošetilou radost.

Bušilo mu srdce. „Skončí to jenom jedním –“ říkal Rosario, „když ten člověk nevstane. Potom žádná diskuse, víme?“

Šum hlasů se ztrácel v bušení Blueova srdce. Stál sám na trávníku tvář v tvář druhému muži, obličej se splývaly do jediné skvrny, barevný kruh, vyhlášený do tmy, a Dakin se šklebil a postupoval proti němu, rozhýbával si ramena a odfrkával. Levá ruka vyletěla, udeřila jako had a poskočila zpátky. V ústech se objevila pachů roztrženého rtu, sůl. Ruka vyletěla. Blue se nemohl dostat z jejího dosahu. Bila ho prudkými údery do ucha, do tváře, do oka – opět do ucha, a Blue cítil na krku teplý pramínek.

Pěstní klouby mu zamlaskaly na nose a hlava mu zavířila. Zakopl, nahrbil se a kryl se lokty a předloktím. Ruka prolétla hákem přes jeho levé rameno a znovu zasadila ránu do ucha. Zachvěla jím panika, ale v té chvíli se někdo zasmál. Pohlédl mimo rozšklebenou Dakinovu tvář a uviděl stařenu. Krákoravě se smála do své manily. Blueova panika ztuhla v zuřivost. Vyrazil se skloněnou hlavou jako býk pod Dakinovy paže a bušil tvrdými ranami do jeho břicha a žeber, až Dakin ucouvl a lapal po dechu.

Jeho úšklebek zmizel. Dakin napřáhl těžkou pravici, připraven mu úderem urazit hlavu. Blue se přikrčil, tělo nakloněné daleko kupředu, ramena a hlavu nastrčená, a udělal klamný pohyb. *A byl zase zpátky v kovárně, čtrnácti, šestnáctiletý, kováři odkládali kastrůlky, aby se podívali, jak se s ním Augie křížkuje, Augie s hlavou jako vajíčko a rameny jako tetované piksy na hřebíky, je to dobrý, říkal, deš na to jako Corbett, ale nech ho, ať tě praští do hlavy, slyšíš? ať si vo ni roztříská pazouru...*

A teď už zuřivý Dakin udeřil do nastrčené hlavy. Skrze vlastní lebku uslyšel Blue praskot pěstních kloubů. Ocítl se na jednom koleni, zamžikal, ale vstal a viděl, jak Dakinovi klesla spodní čelist, oči má zkroucené překvapením a bolestí a roztržštěná ruka mu bobtná jako kaše. Dakin držel ruku před sebou, pokňourával nad ní a kopl po Blueově rozkroku. Blue uskočil, sklonil hlavu a vyrazil. Dakin ho chytil a pověsil se na něho zdravou rukou. Blue cítil, jak se mu pokouší vrazit prsty do očí. V hrůze se napřímil a temenem vzal Dakina přes ústa a nos. Lebku mu naplnil zvuk, jako když praská dřevo.

Blue se potácel, před očima šedo, a hledal v té mlze Dakina. Zatrěpal hlavou a našel ho. Dakin ležel na zádech na trávě, tvář, krk a hrud' zastříkané krví. Rty měl kolem zpřerážených zubů oteklé a nos se mu ztrácel v obličejí. Z uší mu na trávník kapala krev. Blue ho chvíli zamyšleně pozoroval, pak se otočil a se soustředěným vypětím se šoural k fontáně. Lidé se před ním rozestupovali, aby mohl projít. Byla to dlouhá, předlouhá cesta. Došel ke kašně a pozoroval jiskřící světla v tryskající vodě. Pak přepadl dovnitř.

Blue ucítil bodavé políčky, potom mu chrstla do obličeje studená voda. Začal prskat a ty ruce od sebe odháněl. „Už ses probral, Blue?“ Packyho hlas odněkud zdálky. „Počkej, Blue, vydrž.“ Znovu na něho chrstla voda a v ledových potůčcích mu stékala po krku. Otevřel oči a světlo mu vystřelilo do mozku. Zamžikal a schoulil se. Bylo to sluneční světlo, proudilo větvemi stromu. Klečel opřený o ruce na blátivém břehu potoka při silnici. Z jeho pěkného černohnědého obleku zbyly zacákané trosky. Blue se otrásl. Po chvíli se nechal odvést vzhůru po svahu. Poznal jejich najatý kočárek a šedého koně. S velkým úsilím vlezl do kočárku. Packy trhl otěžemi a kůň se dal do kľusu. Blueovi hřmělo v hlavě. Ohlédl se po silnici zpátky a uviděl ten velký plantážnický dům, sevřený svým sloupořadím uprostřed věčně zelených dubů. Někde před nimi byl převoz na Kanální, který je dopraví zpátky do New Orleansu.

Zdálo se, že Packy je rozhodnut věnovat se řízení, i když mu koutek úst podezřele pocukával. Blue užuž chtěl něco říct, ale bezmocně se zarazil. Místo jazyka měl beztvarou masu, přilepenou na patro. Měl pocit, že má za očima místo paměti jen obrovskou bolestivou

prázdnotu. Obruče kočáru šuměly. Kolem vířily skvrny slunečního světla. Snažil se dobýt z té prázdnoty zlomky paměti.

Vzpomněl si na Dakina, zakrváceného, nataženého na trávniku. Pak ho někam odnášely něčí ruce, shora se na něho zubila tvář toho trpaslíka Rosaria, mávajícího svou manilou, Bluea opět nesli někam pryč a pak se vznášel na vlnách velikánské postele s nebesy, a ty dvě, Nicole a malá snědá Lola – jmenovala se tak? – z něho trhaly promočené šaty. Jantarově zbarvený kámen mu zavířil těsně u obličeje a Nicole mu nalila do úst ohnivou brandy. Zakuckal se, skutálel se z postele na vysoký koberec a pokoušel se odplazit, ale kočkovaly se s ním na podlaze, pištěly a ječely a on měl nohy spoutané nohavicemi kalhot. Táhl je obě za sebou a jako had se proplazil dveřmi. Do tváře se mu vevalila pára. Z páry se vynořila obrovitá černoška. Rukama jako medvědí pasti ho uchopila v podpaží a odvěkla ho po mokřém mramoru do velké zapuštěné vany. Vynořil se, vyfukoval vodu a mlátil kolem rukama. Viděl ji, jak mizí v páře s jeho šatstvem v ruce, a pak mu někdo vylil na hlavu ledovou vodu – byla to Nicole, která nad ním klečela na mramoru se džbánem obráceným dnem vzhůru, a Lola, ta tmavá, vedle ní. Blue je obě ječící stáhl do vody. Vzpomínal si na kluzkou měkkost a vlhké provazce vlasů, které se mu míhaly po tváři, a teplé závany dechu a hřejivost propletených údů. *Obě dvě?* Podivil se. Ale to bylo později. A pak znovu herna, a znovu pití, peníze, balíky peněz. Dakin s tváří maskovanou pruhý náplasti mu tiskl ruku, poplácával ho, objímal ho. Tam někde jeho paměť končila.

Blue sebou vrtěl na sedadle kočárku. „Nevrč,“ řekl Packy. „Ještě se tam dostaneš a nebude to dlouho trvat.“ Blue se otřásl. „Já ne. Mám toho až dost.“

„Neexistuje něco jako mít dost,“ prohlásil Packy, „i když tomu člověk občas může na chvíli uvěřit.“

„Práce – o té něco vím. Chci zpátky do práce.“

„V Baton Rouge, tady na řece, je jedno místo. Povím ti o něm...“

„Je to dost vzácné,“ říkal inspektor Bassettovi, „pozorovat vývoj zločince od samého začátku.“

„Myslíte tím?“

„Blue Russella, pochopitelně.“ Inspektor zamával archy žlutavého papíru s agenturním hlášením. „Po té podivné záležitosti v Cape Girardeau jsem poslal oběžník našim pobočkám, aby mě informovali o všem, co by se týkalo člověka Disbrowova popisu a mladého komplice. A teď je tu odpověď z New Orleansu. Jak to vypadá, vybral tvůj jednooký mrzák s tím mládencem sejf makléře s bavlnou za bílého dne, dokonce v pracovní době. Se zámkem něco neklapalo a oni se vydávali za zámečníky od společnosti s trezory.“

Bassett se zasmál. „Vydělali si?“

„Řádově něco kolem osmi tisíc sedmi set dolarů – a náš agent hlásí, že si pak oba vyrazili na skvělý flám v domě hříchu zvaném Lafittův palác, kde ten mládenec dal pěknou nakládačku nějakému rváči jménem Dakin. Neworleanské podsvětí je toho plné.“

„Dostali jsme ten případ?“

„Už ano. Ti makléři si nás přizvali. Disbrow je blázen, že se takhle ukazuje – dávám ti slovo, že je do měsíce máme za mřížemi. Tihle staří kriminálnici – už to nejsou úplně oni, když vylezou z basy.“

„Ale na sejfy je génius,“ řekl Bassett. „Co myslíte, že by pořídil s NEPŘEMOŽITELNÝM?“

„Ví toho dost, aby se před ním měl na pozoru.“ Inspektor se zasmál. „Vždyť to byl ksakru zrovna kruger, co ho roztrhalo na kusy.“ Zaváhal a podíval se zkoumavě na Bassetta. „Jsi připraven vyrazit, co?“

„Máte-li pro mě peníze,“ řekl Bassett.

Inspektor otevřel zásuvku a vzal z ní balík bankovek. Prohrábl ho a pak ho hodil Bassettovi. „Všechno tisícovky. Nepodepsané bankovky, tak se je nepokoušej utratit.“

„Vlakový lupič by musel být blázen, kdyby se pokusil udat tisíci-dolarovku.“

„Ale chamtivost by mu ji zase zabránila odhodit, co?“ Inspektor vytáhl menší balíček peněz a něco zlatých mincí. „Tady je tisíc

v pravých penězích. Budeme po tobě chtít vyúčtování.“ Hleděl upřeně na Bassetta, který přepočítal peníze a nasadil křivý úsměv. Inspektorovi se zdálo, že Bassett ne vždycky cítí tíhu své zodpovědnosti. Pokračoval trochu rozmrzele: „A jaké jméno jsi tomu vlakovému lupiči dal?“

„Narodil jsem se v Bucklinu, městečku na musselské větvi, nahore na Missouri – budeme mu říkat Bucklin. Kazatel Bucklin.“ Bassett zastrčil mince a bankovky do kapsy.

Inspektor pokýval hlavou a pak se kysele usmál: „Abych řekl pravdu, napadlo mě, zda maskovaný Bassett není skutečnému Bassettovi bližší.“

„Otázka je, kdo je skutečný Bassett – když se podívám do zrcadla, tak už si nejsem jist.“

„Ty už mluvíš jako on.“ Inspektor se zuřivě zahleděl na Bassetta. Vždycky ho dráždilo a zneklidňovalo, jak Bassett klidně odhodí svou totožnost. Inspektor pak toužil po nějakém ujištění o jeho oddanosti a připadal si hloupý. „Tenhle Bucklin teď s námi dlouho nebude ve styku –“

Zdálo se, že mu Bassett čte myšlenky. „Mohlo by být zatraceně těžké se k tomuhle vracet. Nikdy mi nevadilo, když mi skřípal písek ve fazolích a musel jsem spát na zemi.“

Inspektor sebou neklidně zavrtěl. Střílí si z něho ten Bassett? „To bych musel být blázen, abych ti nabízel ještě nějaké peníze,“ vybuchl.

Bassett se sardonicky usmál. „Kdybych v tom byl kvůli penězům, tak by Bucklin nikdy nedošel na místo.“

Inspektor uvnitř vzkypěl a změnil téma: „I když budeš pracovat s denverskou ústřednou, chci mít kopie tvých hlášení – je pro mě podstatné, abychom Russella a Murdocka dostali zpátky za mříže. Bude-li se se mnou muset Bucklin spojit, může jako adresu použít Neilsenův hostinec.“

Bassett přikývl. Pak ho něco napadlo. „Dejte mi prosím vás vědět, když se něco dozvíte o Blue Russellovi nebo Disbrowovi. Jsem zvědav, jak dlouho se ten kluk udrží nad vodou.“

O dvě hodiny později nastoupil Bassett do vlaku do Denveru.

Zatímco Bassettův vlak projížděl na západ Kansasem, Packy a Blue byli ve svém hotelovém pokoji na Královské třídě. Podlahu, obě postele a stůl pokrývala Packyho papírová sbírka neotevřených trezorů. Všechny popisy ležely rozbalené a rozprostřené. Packy mezi nimi chodil, bral jeden, pak druhý a dával je stranou. Nakonec, až na těch několik, všechny odklidil.

„Těchhle šest“ řekl Blueovi, „je v téhle končině. Tady je jeden pierce-stahl ve Shreveportu, další heimlich v Alexandrii, hall v Baton Rouge. Ten pierce-stahl se bude muset vrtat. Když se ještě trochu pocvičíme, mohli bychom otevřít toho heimliche prsty. Ostatní –“

„Baton Rouge je nejbližší,“ řekl Blue.

„Správně, a taky jsem to tam obhlíd osobně – je to továrna při řece –“

„Tak proč jsi to –“

„Protože si Zpěváček myslel, že bysme měli nějaký čas dělat na severu. Nikdy jsem se k tomu už nedostal. Ale přišel jsem na to, jak to udělat, jestli do toho jdeš.“

„Vždyť víš, že jdu.“

Packy se zasmál. „Uvidíš. Jestli ho chceš udělat, budeme si muset opatřit nějaký nářadí.“

„Chci je udělat všechny,“ prohlásil Blue.

Packy na něho zůstal zírat. „Ty máš asi větší oči než žaludek, co? Vzpomeň si, co jsem ti povídal, že chamtivost a marnivost –“

„To není chamtivost. Když mám dělat kasařinu, nebudu to dělat jako můj brácha a Zack Murdock, pitomci, co mají boty svázaný tkaňčkama k sobě.“

„Tak se ale musíš vyznat v zámcích. Podívej se, vezmeme si jeden nebo dva u Latourettů, aby ses na nich mohl učit, a až budeme hotovi, zase je vrátíme – tak na nás nikdo nepřijde a budeme tam moct zajít znovu, až to budeme potřebovat na další práci.“

Asi v době, kdy Bassett vystupoval na denverském nádraží Union, byli Blue a Packy, střízlivě oblečení do dobře střížených tmavých obleků, uvedeni do kanceláře ředitele Společnosti louisianských kaučukářů v Baton Rouge. Byla to vzdušná místnost s vysokým stropem a balkónem, v horním patře velké cihlové továrny na břehu řeky, kde

se kdysi vyráběl střelný prach, který měl odrazit generála Granta. Ted' to tu páchlo terpentýnem.

„Mohli jste mi dát vědět předem.“ Ředitel, jehož jméno znělo Callard, se ani nezvedl, aby jim potřásl rukou.

„Ovšem, pane,“ řekl Packy svým jižanským přízvukem. „Jistě si pamatujete, jak vám pan Sage vysvětloval naše závazky v době, když jste si sejf koupil – že po jisté době vždycky zámky vyčistíme a seřídíme –“

„Ale to bylo před deseti lety!“

Packy se usmál. „Ano, pane, to je právě ta lhůta. Mohlo se s nimi sotva něco stát, víte. Ted' způsob, jakým pracujeme. My vás ted' požádáme, abyste otevřel sejf, a na tu chvíli odejdeme z místnosti. Jsme pochopitelně pod přísahou, ale takhle se budete cítit bezpečnější.“

To Callarda odzbrojilo. Zakrátko měl trezor otevřený, jak vnější dveře, tak i menší dvířka do skříňky, jištěné proti vloupání. „Myslím, že bych měl nejraději vzít pryč i peníze,“ řekl. Zdálo se, že cibulovité vaky po stranách jeho tenkého zahnutého nosu dodávají jeho hlasu kňouravého nosového zbarvení. „Vím pochopitelně do halíře, kolik v tý bedně je.“

„Jak si přejete,“ řekl Packy. Callard pokrčil rameny, sedl si zpátky do židle a pozoroval je. Oči posazené těsně k sobě se mu pod svráštělým obočím zúžily. Blue už měl otevřený úhledný kufřík na nástroje a odborně snímal ze zámku zadní kryt. Štětcem z velbloudí srsti smetl ze zámku prach, potom namočil kus flanelu v rozpouštědle a otřel lesklé mosazné části. Vyndal a vyčistil kotouče – každé i s jeho vnitřním kotoučkem, jimiž se měnila nebo nastavovala kombinace. Naolejoval je a nasadil je zpátky na osu. „Hezké jako zakázkové hodinky.“

„Ano,“ řekl potěšené Callard, „ale nikdy jsem si nebyl jist, zda tohle opravdu potřebujeme – ve dvoře si držíme psy, víte, a pánové, to vám povím, ty bestie jsou velké jako lvi.“

Packy se srdečně zasmál a vyšel francouzskými dveřmi na železný balkón, odkud viděl dolů do úzkého, cihlami dlážděného dvora, o dvě patra níž. „Vidím je, rošťáky,“ řekl. „No ty by si z někoho opravdu udělali večeri, tedy kdyby nejdřív přešel tu zeď.“

„Ty skleněné střepy nahoře, to byl můj nápad,“ řekl Callard. „Už hodně ničemům na nich zůstal viset kus střev.“ Packy pokýval rozvážně hlavou a všiml si, jak se na druhé straně úzké uličky za zdí zvedá cihlová věž starého kostelíka.

Blue byl hotov s druhým zámekem, otřel ještě zamykací tyče a klikou vyzkoušel, jak běhají. „Hladké jako hedvábí – mám to zavřít?“ zeptal se, a když Callard přikývl, zavřel postupně oboje dveře a roztočil na každých číselník, aby je zamkl.

Venku na chodníku o tři minuty později vytáhl Blue z kapsy papír a tužku a napsal dvě sestavy čísel. „Určitě nevěděl, že můžu z kotoučů tu kombinaci přechíst?“

„Díval se a neřekl ani slovo – člověk, který zná nějaké tajemství, je rád, když se s tím může vytáhnout. A kromě toho dostával něco zadarmo. A to si nechtěl nechat ujít.“

Povečeřeli ve výborné restauraci a navštívili představení Macbetha v místním státním divadle. V hotelovém pokoji se potom Blue cvičil na zámku z heimlichu. Jakmile se mu ho podařilo otevřít, pouhým citem v prstech, Packy zase znovu přeměnil kombinaci. Ve tři ráno vyklouzli služebním východem z hotelu a šli přes tři ulice k továrně. Podél nábreží byly ulice chabě osvětlené a nikdo je cestou neviděl. Packy se zastavil při zdi posázené skleněnými střepy na místě, kde předtím viděl psy. Naházel přes zeď – vždy po několika kouscích – dvě a půl kila hovězího, nasekaného do kostiček a napuštěného chloralhydrátem. Slyšel na druhé straně opatrné štěknutí, potom čenichání a frkání a tiché vrčení. Chvíli počkal, než uslyšel tiché, protáhlé zavytí, potom jeden nebo více hlubokých vzdechů. Zamňoukal, chvíli poslouchal a šel dál.

Blue, který vklouzl do kostela a vyšel po schodech do zvonice, uslyšel nahoře zamňoukání a vyplazil se na úzkou římsu věže.

Přikrčil se, rozhoupal na konci lehkého silonového lana železnou kotvičku obalenou ovčí kůží a vrhl ji směrem ke Callardovu balkónu. Po druhém vrhu se na zábradlí zahákla s tlumeným cvaknutím. Protáhl na lano malou kladku a přivázal je na věž, potom pevně uchopil řemen zavěšený na kladce a odrazil se do tmy. Nehlučně prolétl vzdálenost dvaceti metrů nad úzkou uličkou a dlážděným dvorem až k balkónu. Francouzské dveře nebyly ani zamčené. Za necelé tři mi-

nuty byl zpátky na balkóně. Hodil kotvu do plátěného pytlíku pod sakem a znovu lano přivázal na zábradlí pomocí jednoduché smyčky. V pramenech lana byl rybářský vlasec. Blue přitáhl konec vlasce ke konci lana na místě, kde byl zastrčen pod smyčku, potom se opět vydal po laně. Tentokrát ale ručkoval, protože to bylo lehce do vršku. Když byl asi napůl cesty, prošli pod ním uličkou tři opilí výtržníci za zpěvu oplzlé hospodské písničky. Blue se sám pro sebe zasmál a zůstal nehybně viset tak dlouho, dokud k němu nebyli zády, potom ručkoval dál ke věži. Tam lano odvázal a našel mezi jeho prameny rybářský vlasec. Zatáhl za vlasec, který lehce proklouzl mezi prameny lana a rozpletl smyčku na druhé straně. Stáhl lano a stočil je. Jednu ulici od kostela vystoupil Packy zpoza odstaveného vozu.

„Hladký jako úhoř,“ prohlásil.

V hotelovém pokoji potom Blue obrátil sako vzhůru nohama a vytrásl je. Z vnitřních kapes se na postel vysypaly balíky peněz. Blue se svalil do křesla a rozesmál se. „Tam na tom laně, víš – člověče, já jsem vůbec nechtěl, aby to skončilo. Víš, co tím myslím?“

Packy zíral na peníze. „Vím,“ řekl tiše. „Chceš to spočítat?“ Blue mávl rukou. „Spočítej to ty, jestli chceš, mě je to jedno, já jsem nahuštěný jak parní kotel.“

„Ve vlaku vychladneš. Dáme si večeři u Lafitta.“

„Ne, já nechci vychladnout, Packy. Chci jet dál, do Natchezu, dneska.“

„Bez pauzy?“ Packy vypadal ustaraně. „Abys nezačal být neopatrný.“

Blue se natáhl a vzal mu z ruky mosazný zámek z heimliche, lehce otočil číselníkem a naslouchal jemnému tikotu a šepotu v kabičce. Zavrtěl hlavou. „Ne, jsem v pořádku. Jak to budu odkládat, začnu o tom přemýšlet.“

K poledni zavolali k telefonu Harlana Sage, ředitele společnosti Latourettovy trezory. „Pinkertoni, říkáte? – už jsem se chystal, že vám stejně zavolám.“ Napjatě poslouchal a pak řekl: „Tedy zatracená práce – když ti lupiči na bavlňářské burze použili naše jméno, měl jsem z toho napůl smrt, a teď říkáte, že udělali totéž v Baton Rouge? Tohle přece nemůže pokračovat, to je vám jasné? Ano... no, tak já

jsem vám chtěl zavolat kvůli téhle věci. Jeden z našich lidí v dílně zjistil, že schází pár zámků od trezorů – možná víc, nevíme, jsou to jenom náhradní díly. Kdo by kradl zámek bez trezoru, řekněte? Ani bych se o tom nezmiňoval, kdyby se tatáž věc nebyla stala před deseti nebo dvanácti lety... Ne, strážného tu nemáme – bylo to jen pár mosazných krabiček, a to by bylo jako zamykat dveře od stáje, když už vám koně stejně ukradli. Takže to nebylo třeba, ale později se ty zámky zase našly... Ne, není pravděpodobné, že bychom je byli pouze založili. A to chci právě říct – tenkrát byla taky série vloupání... Podezření? No, byl tu nějaký chlapík v době toho rozruchu na bavlnářské burze. Víím, že jsem ho už jednou viděl – já tvář nikdy nezapomenu, víte – a myslím, že to bylo předtím v té době, co jsem vám říkal... To máte ksakru pravdu, a my to taky uděláme, tentokrát už ano. Pokud by šlo o to varovat všechny majitele s tím typem trezorů, myslím, že by to bylo sotva možné, pokud bychom si na to nevzali rok... Ano, a dejte mi vědět, slyšíte?“

V Natchezu, asi dva a půl dne po telefonním rozhovoru mezi Harlanem Sagem a příslušníkem Pinkertonovy agentury, vylezl Blue Russell po okapu na střechu dvouposchod'ové budovy, pak přešel ze střechy na střechu téměř celý blok, a když si šperhákem otevřel dveře na schodiště, vešel do budovy s kanceláři. O poschodí níž se pod jeho šperhákem otevřely dveře Obchodní společnosti E. Z. Way – Hypotéky všech druhů. Stačily mu jen prsty, aby otevřel zámek heimlichu v devíti minutách. Ale až na několik cárů papíru byl trezor prázdný. Blue potlačil nutkání se zasmát a pak opatrně přejel zastíněnou lampou po místnosti. Kalendář na zdi ukazoval červenec 1898. Stůl byl posetý papíry. Blue nakreslil prstem čáru v silné vrstvě prachu. Hlavní titulok pomačkaných novin hlásal ŠPANĚLSKÉ JEDNOTKY V SANTIAGU SE VZDALY. Jeho pozornost upoutala zprávička na dolním okraji stránky. *Místní agenti s pozemky zapleteni do podvodu.* První odstavec se zmiňoval o dvou podnicích, Golden Rule a E. Z. Way. Blue už dál nečetl. Cestou zpátky po střeších přemýšlel, zda E. Z. Way unikli před zákonem. To už se nikdy nedozví.

Packý na něho čekal v hotelovém pokoji. Zasmál se, když mu Blue pověděl o prázdném trezoru. „To je štěstí kapsáře – pětka, kilo

nebo prázdná dlaň, chmaták nikdy neví, co je ve šrajtofli, dokud si nesáhne. Říkám ti zrovna, do Shreveportu musíme přes Orleans, měli bychom raději vrátit ty zámky k Latourettům, než je někdo bude hledat.“

„Přemýšlel jsem o tom velkým krugeru,“ řekl Blue. „Až tam budem, něco ti ukážu.“

Packy na něho zuřivě pohlédl. „Jenom proto, že jsi prstama otevřel takovou starou pikslu jako heimlich, si nemusíš ještě myslet, že se dostaneš do krugera.“

„Ty o tom nechceš ani slyšet?“

„Tenkrát, jak mě to při výbuchu roztrhalo, to byl zrovna kruger,“ řekl Packy. „Nechtěl jsem se ho ani dotknout, ale Zpěváček tvrdil, že to chce jenom ucrknout trochu polívky a hned –“ Zmlkl. „Ne, přísámbohu, já o tom nechci slyšet.“

|17|

Blue s Packym přijeli zpátky do New Orleansu v osm večer. Ubytovali se v malém hotýlku ve Francouzské čtvrti a dali si pozdní večeři v restauraci na Královské ulici, kde ještě hodinu posedávali a poslouchali černošského jazzového pianistu, jak hraje ragtime. Bylo už po půlnoci, když vyšli z restaurace. Blue nesl dva vypůjčené zámky od trezorů v krabici na doutníky zabalené do hnědého papíru. Ulice nebyly zdaleka vylištěné, ale v okamžiku, kdy vklouzli do uličky u Latourettovy společnosti s trezory, je nikdo neviděl. Vyšli po schůdkách na nakládací rampu a Blue otočil klíčem v zámku.

Uvnitř se obrovitý muž jménem Hutch opíral zády o opěradlo židle při vzdálené straně dílny, mimo okruh světla z noční svítlny. Věděl, že v noci při hlídání nemůže kouřit, ale rád jedl a předeek košile a podlahu kolem pokrývaly drobečky a kousky jídla. Vážil 130 kilo, i bez čtyřiačtyřicítky smith & wesson v pouzdře v podpaží. Když zaslechl lehký skřípot klíče v zámku, odložil pytlík se smaženými garnáty a zvedl z klína pilovanou brokovnici desítku. Odjistil.

Hutch viděl, jak služebním vchodem vešli dva muži. Čekal, zda budou sami. První z nich, velký mladík, šel podél ponků k regálu se

zámky a součástkami a cestou strhával papír z krabice na doutníky. Hubený švihák za ním zavřel a zamkl dveře. Jsou tedy sami. Hutch otočil hlaveň brokovnice směrem na mladíka – papírový pytlík se smaženými garnáty pod jeho pravým loktem zachrastil ve chvíli, kdy ohnul prst na spoušti.

Blue uslyšel zachrastit papír a padl na zem ve chvíli, kdy zbraň spustila. Dřevěná bedýnka nad ním se rozletěla při zásahu dvojité dávky olova. Pršely na něho zámky a díly a kousky kovu. Packy viděl, jak Blue padl. Mezi několika trezory na podlaze dílny byl i velký heimlich s otevřenými dveřmi. Uvnitř byl prázdný, poličky vyndané. Packy se jediným vyděšeným skokem ocitl v ochraně trezoru a přikrčil se v ochranném objetí otevřených dveří ve chvíli, kdy se Hutch otočil a vypálil na něho. Zásah udeřil do dveří a přirazil je Packymu na bok. Padl napůl do trezoru a zůstal tam viset, udýchaný a vyděšený. Slyšel, jak se brokovnice rozlomila a o podlahu zacinkaly nábojnice. Neměl kam utéci – ten chlap s brokovnicí ho odtud vykoufí a rozstřílí nacucky. Packy se zachvěl. Brokovnice zacvakla. V tu chvíli si Packy všiml, že na zámku není zadní kryt. Vmáčkl se do trezoru a přitáhl dveře v okamžiku, kdy Hutch s namířenou brokovnicí oběhl roh trezoru. Packy otočil vačkovými kotouči, kterými se zasouvaly uzamykácí tyče, a roztočil kotouče v zámku. Hutch začloulal klikou. Trezor byl zamčený. „Do prdele,“ řekl Hutch a kopl do trezoru.

Blue dopadl na podlahu mezi ponk a těžkou káru se svářecím přístrojem. Když se přitiskl k zemi, uviděl střelcovy těžké boty ani ne dva metry daleko. Do jeho zorného pole se skutálela kouřící nábojnice do brokovnice – chlapík nabíjel. Blue se natáhl a sňal z káry stočenou dvojitou hadici a hořák. Zapalovač s kamínkem visel na hořáku. Natáhl se znovu a otevřel ventily bomb. Jak zasyčel plyn, zapálil hořák ve chvíli, kdy Hutch kopl do dveří trezoru. Hutch uslyšel za sebou šramot a otočil se. Za károu se objevila příšerná záře. Blue otevřel hořák naplno a pak hodil stočené hadice i s hořákem přes káru. Hutch zachroptěl, jak ho vyděsila vířící hadice a jak na něho dopadla. Vystřelil. Broky prostřelily smyčky hadice, vznítily s ostrým třeskem acetylen a jasné plameny sjely Hutchovi po tváři, krku a obrovském břichu. A už byl v hadici zapletený a z prostřelené hadi-

ce mu po noze vyrazil žlutavý plamen plný sazí a zapálil špinavé plátno. Hutch zavrával, zařval a mlátil rukama do hadice.

Blue vyskočil na káru a střemhlav po Hutchovi skočil. Brokovnice spustila a roztříštila sklo ve světlíku. Blue a Hutch se skutáleli na podlahu, sevření do křížku. Hutch udeřil Bluea do čelisti loktem a kopnutím se vysvobodil a vytáhl čtyřiačtyřicítku. Blue chytil hadici a vyrazil po něm plamenem. V tom okamžiku Hutch vypálil jedinou ránu – kulka zasáhla Bluea do levého boku těsně nad kyčlem a napůl ho obrátila. Hutch vyjel, když mu plamen přejel po ruce s koltem, a zbraň odletěla stranou. Blue si tiskl ruku na poraněné místo. Hutch uviděl, jak mu mezi prsty prýští krev, a zašklebil se.

„Starej Hutch ti proštip lístek, co, chlapečku? A teď ti, přísámbohu, vrazím tu hadici do zadku! Připrav se, kamaráde.“

A Hutch sundal z háku ve zdi požárníckou sekeru. V té chvíli dva bloky dál běžel Přístavní ulicí policista, který uslyšel výstřely a potkal vylekanou starší dvojici. Jeden přes druhého mu nesouvisle vyprávěli, odkud ty výstřely přišly. Policista zapískal na písťalku a rozběhl se.

Hutch dělal klamné výpady sekerou, Blue proti němu mával hadicí. Ze silného plamene se táhly pavučiny sazí. Pak Hutch vyrazil a rozmáchl se – Blue udělal krok stranou a sekera se začala do dvacetilitrové plechovky, až rozdrčená plechovka popraskala ve švech. Blue vrazil plamen Hutchovi do obličeje a připálil mu ucho. Hutch vykřikl a z boku se rozmáchl po Blueovi sekerou. Blue pustil hadici, zachytil sekeru v letu a pak udeřil pravičkou Hutche do břicha. Za ním plameny zapálily petrolej z rozdrčené plechovky a oheň se rozběhl po podlaze mezi trezory. Na trezoru, kde se skrýval Packy, začaly naskakovat puchýře laku. Žár se vsakoval do kovu.

Hutch kopl do Bluea, který nohu chytil a zatáhl. Hutch padl s mohutným heknutím na záda. Jednu širokou nohavicí si namočil do hořícího petroleje. Hutch se odkutálel a škrábal se na nohy, přitom zběsile utloukal hořící skvrny na kalhotách. Blue přiskočil a udeřil ho pravičkou těsně za ucho. Hutch se zakymácel a šel k zemi. Klesl na kolena a Blue ho udeřil znovu. Natažený na zádech hleděl Hutch na plameny, které se plazily stále blíž. Otvíral a zavíral ústa a žadonil očima. Blue přistoupil až k němu, aby ho odtáhl dál od ohně, a Hutch

ho chytil, přitáhl si ho a bil do něj, potom ho kopl do žeber. Blue klečel na kolenou, všechno se s ním točilo a viděl, jak se Hutch znovu na něho vrhá. Uskočil před kopancem a zarazil loket Hutchovi do břicha. Když na něho dopadly masité ruce, udeřil ho Blue do ohryzku. Hutch klesl a chroptěl, jako kdyby měl přiškrcené hrdlo. Blue popošel k němu a Hutch zvedl ruce. „Už starýho Hutche nebij, synku,“ zamumlal. Blue mu stejně dal ještě jednu ránu. Hutch padl na tvář a zůstal nehybně ležet.

Bolest v boku byla najednou obludná. Otočil se, udělaly se mu mžítiky před očima. Snažil se v plamenech a kouři najít Packyho – od prvního výstřelu ho neviděl.

Packymu uvnitř trezoru zněly Hutchovy výstřely jako praskání větviček a úder sekery do plechovky jako plechový třesk. Neměl možnost zjistit, zda Blue přežil střelbu z brokovnice. Věděl, že se udusí, zůstane-li uvnitř příliš dlouho, ale omámeně si říkal, že se raději udusí, než aby se nechal rozstřílet brokovnicí. Trezor mu začal připadat rozpálený – jak mýjely vteřiny, dokonce horký a pak velmi horký, a Packy si uvědomil, že se potí. *Smaží.* Zadusit se, to byla jedna věc, ale usmažit se, to bylo něco jiného. Packy nahmatat schránku zámku na dveřích. Otočil kotouče stavítka, všech pět, vyrovнал zářezy. Zarážka spadla. Otočil vačkovým kotoučem a vysunul tyče. Číhá na něho Hutch? Poháněl ho pach žhavého kovu. Packy šťouchl do dveří. Od podlahy ho olízl jasný plamen. Packy vyjekl a vrazil do dveří. Vyrazil z trezoru a prolétl plameny jako jako vyděšená volavka, jak za sebou táhl chromou nohu. Uslyšel venku křik a pak viděl, jak k němu vrávorá zkrvavený a ožehnutý Blue. Někdo bušil na dveře.

Přes poněkud stísnný pobyt v trezoru byl Packyho oblek nepoškozený. Spatřil na podlaze ležet velký revolver na místě, kam Hutchovi vypadl z ruky. Packy ho sebral, vrazil ho Blueovi mezi žebra a odemkl dveře. Zvenku jimi téměř proletěl policista.

„Přisámbohu, to je dost, že jste tady,“ zlobil se Packy. „Tohohle už zvládnou – támhle tý tlustý svini nasad'te želízka, než se úplně ugriluje, a podívejte se, jestli by ten voheň nešlo nějak uhasit.“ Strkal Bluea před sebou a prošel kolem policisty, který vyrazil „Ano, pane!“ a vběhl dovnitř, aby Hutchovi nasadil želízka.

Podvečerní slunce proudilo vysokými okny hotelu a vrhalo stíny ozdobných mříží na Blueovu postel. Blue se pohnul a pak se probudil, když Packy vešel do pokoje s náručí balíčků v síťovce a nesl malý oklepaný kameninový hrnek s víčkem. Ve svém šedém obleku Packy vypadal jako úspěšný obchodník. Odložil klobouk a hůl se stříbrným knoflíkem spolu s ostatními věcmi a přistoupil k posteli. Blue sebou škubl, když Packy odhrnul okraj gázového obvazu a nahlédl pod něj. „Hm, hm,“ řekl Packy.

„Hm?“ Blue byl bledý, malátný, rty měl vyprahlé.

„Chci říct, že se mi to nelíbí, ale okraje jsou stažené, takže se to asi hojí. Přinesl jsem ti něco do teřichu.“ Zvedl víčko z hrnku a vyvalil se obláček páry. „Vidíš? Polívka gumbo z tý kreolský hospody na rohu.“

„Nemám hlad. Přinesl jsi ty noviny?“

Packy vytáhl noviny z tašky a hodil je na postel. Pozoroval, jak Blue přehlíží stránku po stránce. „Jak jsme mohli vědět, že si u Latourettů pořídili strážného s brokovnicí?“

Blue se zamračil a vzhlédl. „Tobě musel v lapáku změkhnout mozek.“

„Co má tohle ksakru znamenat?“

„Toho strážného si tam dali, aby zastřelil nás. Ne nějakýho zloděje z ulice. Podívej se, dvakrát jsme použili jméno Latourette, a tak dostali zpátky náš popis – a nezapomínej, že tě Sage poznal ještě ze starejch časů.“ Zaváhal. „Určitě přišli taky na to, že jim chybí ty zámky. Každopádně o nás vědí, Packy.“

Packy hleděl zkroucenou žaluziovou okenicí do dvora a koutky úst mu pocukával lehký pobavený úsměv.

„Víš co?“ řekl Blue. „Já si myslím, že se ti to líbí – ať všichni vědět, že je Packy zpátky ve hře. Ty a tvoje muklovský vytahovačky. Ještě ti nikdo neřek, že se rád vytahuješ?“

Packy se polekaně pokoušel namítat: „Co ti dává právo –“

„Koupil jsem to totiž já, a chci s tím skoncovat dřív, než se z toho stane dobrej zvyk.“

Po chvilce Packy pokrčil rameny: „Zpěvákem mi jednou povídal totéž. Ale –“

Blue ho přerušil s pohledem upřeným do novin. „Tady to je. Veterán na stráží surově zbit čtyřmi útočníky! Čtyřmi?“ Blue se zasmál. „Zloději nestačili vzít nic cenného, protože byli zahnáni na útěk. Jeden s kulkou z revolveru v těle. Pan Hutchins byl schopen popsat dva z vetřelců. Policie věří, že jde o odvážné zločince, kteří počátkem měsíce vyloupili trezor bavlnářské společnosti za bílého dne. Používali jmen Bristol a Adams. Policie vyšetřuje možnou spojitost s vyloupeným trezorem v Baton Rouge. Pan Hutchins, známý po Decaturově ulici jako ‚Utrhdělo‘, zastřelil osm mužů za stejný počet odsloužených let. Byl však loni obviněn, že přijímá úplatky, a propuštěn...“ Blueovi klesly noviny v ruku.

„Čti dál,“ řekl Packy. Noviny sklouzly na podlahu. Všiml si, že Blueova tvář je voskově bledá a horní ret se mu leskne potem.

„Packy, já... mně není dobře.“ Z Blueova hlasu se ztratila barva. Víčka mu poklesávala. Packy se dotkl jeho čela. Kůži měl horkou. Packy se odvrátil. Bude muset sehnat tomu chlapci doktora, a teď už ne ledajakého doktora, když se musejí skrývat. Ztraceně, že jsem byl tak neopatrný, pomyslel si. Otočil se opět k oknu. Dole seděla na okraji fontány osmiletá holčička a hrála si s panenkou. Pečlivě jí kladla ovázanou ručičku do pásky. Viděl ji už dřív – bylo to dítě kreolky, která vedla hotelovou kuchyni. Packy vytáhl z kapsy desetidolarovou bankovku. Sykl a děvčátko vzhlédlo. V tváři barvy medu se na něho upřely obrovské temné oči. Packy složil bankovku a hodil ji dolů.

„Srdíčko, odnes to hezky rychle mamince. Řekni jí, že s ní musím mluvit. Řekni jí, že ten pán říká žádný hlouposti. Řekneš?“ Holčička sebrala bankovku, ještě jednou se na něho podívala a utekla s panenkou přitisknutou k tělu. Packy si znovu vybavil vozíky a káry, které v uličce během týdne zastavovaly a vykládaly se z nich ryby, kuřata, šunka a zelenina.

Druhý den k ránu zastavil při postranním východu z hotelu rozviklaný vozík tažený slepou bílou mulou. Řídila ho žena s jestřábím nosem, ve středních letech. Na hlavě měla flitrovaný turban. Z vozu složili svázaná kuřata a pletené košíky plné zeleniny. Packy a matka děvčátka potom vyvedli z pokoje Bluea, rozpáleného horečkou a napůl v bezvědomí. Podpírali ho každý z jedné strany a uložili ho ve

vozíku na lůžko ze slámy, mezi pletené košíky, pytle od krmení a kuřecí peří. Přikryli ho pytli. Packy si sedl na kozlík, elegantní oblek zahalený roztrhaným šálem, a žena s turbanem vedle něho řídila vůz na západ a na jih městem a pak ven, na úzkou blátivou cestu plnou louží, která je vedla hlouběji a hlouběji do bažinatého kraje.

|18|

Hučení v Blueově hlavě přešlo v hlasy. S vypětím zvedl těžká víčka a nad ním se mihotal obličej ženy v turbanu. Měla jestřábí nos. Mihotání se rozdělilo a Blue viděl, že je s ní staříčkový černoch s mléčným okem a lebkou porostlou bílým chmýřím. Starý muž ryl Blueovi v ráně v boku, prohmatával ji a pronikal Blueovým tělem daleko až do prázdnoty, která byla vlastně on, a přece byla někde za ním. Vytryskla bolest podobná vlně jasného světla. Blue viděl, jak se ta vlna žene na něho, ale než mu došla k očím, propadl se.

Když se opět probрал, vnímal nejasně světlo jako nehybnou, zemité hnědou mazanici tvarů podobných kalužím, a náhle si uvědomil, že už delší dobu hledí na rumělkovou skvrnu, která tam plynula před jeho očima, a že se na ni díval, ještě než vůbec věděl, že bdí. Zamrkal. Rumělková skvrna se pohnula a všiml si, že jsou před ní nataženy dlouhé hladké snědé nohy a pohybují se tam ruce, je tam košík, ruce něco přebírají, hází, hrách nebo okru, to nevěděl; její tvář byla tváří dítěte, dokud nevzhlédla a nespátřila ho, jak se na ni dívá. Pak klidný jas tváře rozlomilo lehké zamračení, dívka odložila košík, zvedla se ze svého místa na dřevěném prahu, vysoká a dlouhonohá, a odběhla. Budu o tom muset začít přemýšlet, říkal si Blue, ale už zase odplouval někam pryč.

Clay Russell a Zack Murdock, chránění těžkými ovčími kožichy před zimním chladem, šli za Sovou Carverem a Cape Naylorem do železniční stanice v Durangu. Přešli kolem zamřížovaného okénka výdejny jízdenek a prošli chodbou ke kanceláři přednosta. Carver rychle nahlédl dovnitř. „Je sám,“ zamumlal a pohybem jim naznačil,

aby šli za ním. O chvíli později padl Carverův stín na psací stůl jeho švagra, zástupce přednosty Jareda Crenshawa.

Crenshaw na něho mžoural přes své celuloidové stínítko a pak sebou trhl. „Povídal jsem ti, abys sem za mnou nechodil!“ vyjel polohlasně.

„Přesvědčil jsem se, jestli seš sám. Chceme se podívat na ten vagón a sejf.“

„Myslel jsem si, že už jste to vzdali. Vždyť je to pěkných pár měsíců!“

„Čekal jsem na partáky.“

„To jsi, přísámbohu, čekal moc dlouho!“

„Co tím chceš říct?“

Crenshaw se zvedl. „Pojďte se mnou. Když někdo přijde, hledáte ztracený zavazadla, jasný?“ Nahlédl do chodby a potom je rychle vedl chodbou ke dveřím s nápisem NÁKLAD A ZAVAZADLA.

Murdock tiše zaklel, když uviděl trezor. Mohutný, jednolitý, jakoby zlomyslný tam stál vedle hranice čerstvých polen. NEPŘEMOŽITELNÝ, hlásal nápis ze zlacených písmen na černě natřených dveřích. Číselník na ně vážně hleděl.

„Tuhej jako dělová koule,“ prohlásil Crenshaw. „Tři sestavy dveří. Na světě není způsob, jak se do tý bedny dostat. Zítra už ho instalují do poštovního vozu, který jezdí na ‚Brokovnici‘. Proto jsem říkal, že jste přišli pozdě.“

Čtveřice mužů vyjela z Duranga směrem na západ, chvíli sledovala spirálovitě stoupající trať a pak pokračovala přímo vzhůru do otevřené roviny poseté šalvěji a jalovci. Na severu se třpytila zasněžená pohoří San Juan, vítr svištěl jalovci a sníh v něm vířil a jiskřil ve slunci. Chvíli jeli mlčky. Pak Russell prohlásil: „Tímhle se ze země vyhnat nedáme.“

„Máme rozestavený a připravený koně na výměnu,“ řekl Soví hlava. „Už jsme mohli mít ten vlak udělanej, mohli jsme mít za zády Colorado a pádit do Mexika, kdybyste nebyli ztráceli čas a netahali sem ty holky a všechno –“

„Ted’ už nezáleží na tom, co se mohlo udělat,“ řekl bezbarvě Murdock.

„Chci říct, že když já a Cape už jsme pořádně nadržení, tak si prostě nějakou koupíme ve městě, jako cukroví, že jo, Cape?“

Cape mlčel. Murdock řekl: „O tom drž hubu.“

„Na co jsme opravdu všichni nadrženi,“ řekl Clay Russell, „je pořádný záťah – všechny prachy máme v těch zatracených koních.“

„To je fakt,“ řekl Naylor. „Zaplatili jsme za ně – ještě pořád bysme s nimi mohli vyrazit na Union Pacific. Znam na Hořkém potoce ovčáckou boudu –“

„Ksaku, to je odsud skoro pět set kilometrů,“ řekl Murdock.

„Chavez by mohl rozestavit koně směrem na jih podle Zelený řeky, ke Kurníku nebo k Bedně whisky,“ řekl Soví hlava.

„U Bedny bysme mohli být za dva dny,“ řekl Naylor, „stejně jako Cassidy, když přepad ten vlak ve Wilcoxu. Jeden nebo dva dni bysme si dáchli a jeli bysme sem, nebo kam bysme chtěli.“

„Nebudeme tam mít nasazenýho našeho člověka,“ podotkl Russell.

„To musíme risknout,“ řekl Naylor. „Cassidymu to tak docela vyšlo – neříkal jsem, že to je vlak velké jako ‚Brokovnice‘.“

„Něco přece vézt musí,“ řekl Soví hlava.

„Dobrý. Nemáme nic jinýho na vybranou.“

Projednávali to za jízdy dál, jejich koně odfrkovali peří zmrzlého kouře do chladného vzduchu. Dlouho neprojetá vozová cesta se prořezávala šalvějí k limbovému hájku, kde se mezi rozpadlými hospodářskými budovami krčila spíš omšelá bouda než dům. Dojeli na místo, kde pustili koně, a stále ještě zabráni do hovoru vešli do domu.

„Nemáme žádnou jinou možnost,“ říkal znovu Murdock, „ale budeme muset počkat na oblevu.“

„Já nevím,“ řekl Russell, „na zmrzlý půdě je zatraceně těžký stopovat koně.“

„Ale co když bude padat sníh –“ řekl Murdock, „a napadne hodně, takže utahá koně? Potřebujeme oblevu.“

Kamínka na dřevo v pokoji zaneřáděném smetím kouřila. Clay Russell kopl do železných dvířek a ze spárů v komínku se vysypaly saze. Otevřel trochu tah a kamínka začala hučet. Z kuchyně se ozval

drsný ženský smích podobný hýkání mezka a vešlo buclaté děvče s vlasy do oranžova, za ním Indie Woodová. Děvče, které se jmenovalo Millie Dortonová, se na ně zazubilo a postavilo na kamna velký kameninový hrnec s kávou. Podívala se na Soví hlavu a jeho zabláčené boty.

„Příště si pořádně oklep boty, než mi tu zadupeš podlahu,“ řekla. „Radši bych u táty na farmě kydala prasatům, než uklízela po tyhle bandě.“

Murdock ji chytil a stiskl kolem pasu. „Možná že bys šla radši do práce,“ řekl.

„Chá – tady to není jiný, zlatíčko, když se pořád snažíš dohnat, co jsi zameškal.“ Zahýkala znovu a zajela mu prsty do vlasů.

Zahvívá vítr. V domě zapraskala prkna a škvírou pod dveřmi vlétla dovnitř návěj písku. Indie se objala pažemi a zachvěla se. „Řeknu ti jedno, Clayi Russelle, že se nám u slečny Francie dařilo docela dobře. Mohly jsme tam ještě chvíličku zůstat. Nemuseli jste nás tahat do tyhle kryší pasti po tom všem, co jste slibovali.“

„Přisámbohu! Naši tady bydleli celý léta!“ vykřikl Soví hlava.

„To teda zarazili kůly do pěkný hromady hnoje!“ odsekla Indie.

„Ale, sakra, miláčku,“ řekl Clay Russell, „vždyť to není na dlouho. Jenom musíme tuhle věc dotáhnout.“

„Ale to si sakra nemyslete, že nás tu necháte samotný,“ řekla Millie. „Slyšela jsem vás, jak jste se bavili –“ Murdock ji odstrčil. „Myslím to vážně,“ řekla. „To my teda budeme bydlet v hotelu ve městě, to teda jo.“ Křivě se na Murdocka ušklíbala.

Murdock ji udeřil, tvrdě, až narazila na zeď. Po chvilce se otrásla a odešla do druhé místnosti, aniž se na něho podívala nebo řekla slovo. Jako by se nic nestalo, Murdock řekl: „Soví hlavo, ty a Cape pojedete, najdete Chaveze a pomůžete mu rozestavit koně. Až budete hotovi, sejďeme se s vámi já a Russell na Hořkém potoce a budeme připravený jít do toho. A jak teda najdeme tu chajdu?“

Blue stále nedokázal získat pojem o čase. Sluneční světlo kroužilo dovnitř mechem obrostlými stromy, vřilo se dveřmi na hliněnou podlahu, zvolna pohaslo a zmizelo. Shora zabubnoval déšť. Kuřata přecházela bezcílně dovnitř a ven. Se státnickou vážností k němu po

hliněné podlaze přicupitalo skvrnité prase a začalo si drbat tukem obalená žebra o železný rám Blueovy postele. Postel se pod Bluem nadzvedla a zaskřípala. Nějaký čas vůbec nejedl, pak ho krmila, zvedala mu hlavu, po lžici mu dávala pražený šrot. Jmenovala se Ginnie, nebo snad Jena. Občas s ní bylo malé dítě, omotávalo jí sukni kolem nohou a pokukovalo po něm. V té době už byl Packy pryč. Blue si nemohl vzpomenout, kdy odešel.

Blue poprvé vyvrávoral ven a uviděl, kde je. Ani vesnice, jen osada, pět nebo šest roztroušených domů, kůlny a přístřešky, dva nebo tři vozy, tu a tam chytala zahrádka trochu sluníčka, slepice, prasata, dvě krávy, mezi stromy se třpytila voda. Svým oknem – otevřenou stěnou kůlny – pozoroval ženy, jak zatápějí pod začazeným kotlem, potom ta s jestřábím nosem střelila skvrnité prase do ucha z dvaadvacítky s osmibokou hlavní. Prase kleslo na kolena, až to zadunělo. Jena mu krátkým nožem prořízla dole hrdlo, otočila nožem a zachytila tepnu. Vytryskla pulsující krev.

V tom okamžiku se na Bluea ohlédla, zasmála se a skryla tvář. Vytáhly prase do výšky, spustily je do vařící vody, aby je spařily, a když štětiny sklouzly, znovu prase vytáhly a oškrábaly je. Viselo tam bílé a kluzké.

Blue se ploužil dál a uslyšel cinkot kovu. Obešel shluk kůlen a uviděl starce s mléčným okem, jak zápasí u hrubé výhně a stárím zchromlé prsty se mu na kleštích chvějí. Blue od něho vzal motyku s ulomeným očkem a s vypětím všech sil ji vložil do ohně. Pumpovali společně a proudy potu viděl Blue, že se na něho stařec usmívá. Stiskl zuby, zvedl motyku na kovadlinu a úderu kladivem rozlomené konce opět spojil. Srdce mu bušilo o žebra, když motyku ponořil do kádě. Pak padl zády na stěnu z půlených klád a smál se, až nemohl popadnout dech. Stařec mu dal doušek bílého blesku z lahvičky od léků. A ten večer se u jeho dveří zastavila Jena, mokré vlasy svázané do turbanu z pytlovin. Ucítil vůni mýdla a vlhké látky. Přistoupila blíž, sklonila se a zatahala za deku. Po koupeli měla šaty stále ještě nezapnuté. Blue natáhl ruku. Její dosud zavlhlá kůže byla chladná. Začala rychle a přerývaně dýchat. Ruka mu vyjela nahoru a odhrnula látku z jejího ramene. „Nechod“, zašeptal. Uplynulo několik vteřin, pak pokrčila rameny a červené šaty jí sjely k nohám.

I když Bassett používal denverské úřadovny jako základny, byl v Denveru zřídka. Putoval nekonečné kilometry po železnici a vyplňoval hlášení s kopiemi pro Havenhursta do st. louské úřadovny.

V Alamosě mluvil se železničáři, výčepními, tuláky – ano, ti čtyři muži z jeho fotografií tam byli, ale kam jeli? Loupež na Žluté růži vypadala spíš jako konec než jako začátek. Jižně od Alamosy, v San Antoniu, si recepční v sešlém hotýlku při nádraží potrápil paměť a vzpomněl si, že tudy před pár týdny projížděli čtyři muži a měli namířeno na jih. Bassett jel za nimi vrzajícím dostavníkem chilské linky.

V Espaňole se dozvěděl, že utrácejí spoustu peněz. Mexická pokojská v místním hotelu se mu snažila vyhovět a bezpečně rozeznala z fotografie Claye Russella. Bassett vyrazil dál na jih a přemýšlel, jak naváže rozhovor. Do Santa Fe za ním poslali balíček pošty, včetně obálky od Havenhursta. Byly v ní opisy hlášení na Packyho Disbrowa a Blue Russella, s vlastními Havenhurstovými poznámkami tužkou na okrajích. *Jak se ksakru dostali dovnitř?* napsal si ke zprávě o vyloupení trezoru v Baton Rouge. Bassett se zasmál, když si to přečetl, a vzpomněl si, jak ten chlapec tenkrát na dvoře pověsil mechanika Axela za nohy.

Bassett dohnal ty čtyři muže v hospodě v Socorru v Novém Mexiku. Byli dobře oblečení, utráceli napravo nalevo a vesele si užívali. Jeden z nich opravdu vypadal jako Clay Russell, ale Hřebci z Gitmo to nebyli. Bassett se s nimi seznámil a ten, co vypadal jako Russell, se mu pokusil prodat podíly na otevření nového dolu; takže odtud šly ty peníze. Bassett se s nimi napil a odjel.

V Denveru potom procházel poštu a pročítal balík hlášení a novinových výstřížků o bitce mezi strážným s brokovnicí, Hutchinsem, a útočníky. *Myslíme si, že ten Russellovic kluk je nejspíš mrtev*, psal Havenhurst a Bassett najednou pocítil prudké bodnutí. Překvapen sám sebou vjel rukou pod kabát a dotkl se browningu. Možná že

bych byl toho kluka obrátil na jinou cestu, pomyslel si, ale pak se vzpamatoval, zavrtěl hlavou a přestal na to myslet. Nebo se o to alespoň snažil. Utlumil to, ale ne úplně.

Kam, ptal se Bassett sám sebe, se mohli Russell a Murdock zahrabat na zimu? Napadlo ho, že lidé od železnice bydlí často blízko svého zaměstnání. Soví hlava pocházel ze železničářské rodiny. Bassett zašel na osobní oddělení železničních společností v Denveru – Union Pacific, Burlington, D & RG – a tam objevil, že Solomon Carver, brzdař na D& RG, pracoval od 1882 po několik let v okolí Duranga. Bassett zašel na vládní pozemkový úřad a zjistil, že si Solomon Carver s chotí nechali v roce 1883 zapsat na své jméno 160 akrů poblíž Duranga.

Bassett si zabalil brašny k sedlu, stočil deku a chystal se odjet z Denveru. V úřadovně zjistil, že mu sem poslali telegrafickou zprávu. McFadden, náčelník denverské úřadovny, podtrhl jednu větu: VYCEPNI TVRDI, ZE SI TU CARVER KOUPIL JEDNU BEDNU WHISKY. Hlášení bylo podáno v Rock Springs ve Wyomingu, městeček na trati Union Pacific nějakých čtyři sta osmdesát kilometrů na severozápad od Denveru, a poslal je pinkertonský agent jménem Costello, který pracoval se železničními detektivy a stopoval s nimi po Wyomingu členy Divoké bandy a gangu Díra ve zdi. Bassett si s Costellem dohodl schůzku v Rawlinsu, asi sto šedesát kilometrů na východ od Rock Springs na trati Union Pacific, a během hodiny seděl ve vlaku.

Na nástupišti v Rawlinsu bičovaly údery studeného větru sníh a hnaly ho při zemi. Před Bassettem se objevil vyzábělý, špinavý, neoholený a bezprizorní honák. Byl to Costello. U vajíček a smažených brambor v kavárně přes ulici se Bassett dozvěděl, že se Costello maskuje jako vyhladovělý honák, který shání kus žvance – putuje během zimy od ranče k ranči, zůstane na pár dní a pak zas jede dál, než pohostinnost zatuchne. Je to běžná praxe kovbojů bez práce na náhorních pláních a v hornatém kraji.

„Pověz mi o Soví hlavě,“ řekl Bassett.

„Táhl jsem na jihu podél Zelené řeky směrem k Utahu a Brownově díře a jednu noc jsem tábořil s ovčákem“ – Bassett pokýval hlavou, protože to bylo na trase používané psanci na místě, kde se na

jih od Union Pacific a Rock Springs cesta ztrácela do pustin – „a neměl toho moc co říct, ale povídal, že viděl Soví hlavu Carvera a nějakýho Mexičana a ještě jednoho, jak ženou stádo koní, možná patnáct nebo dvacet. Když jsem dorazil do Rock Springs, tak jsem se poptával. A výčepní mi povídá, že od něho Soví hlava koupil bednu whisky.“

„Když si koupil bednu, tak bude sedět na jednom místě,“ řekl Bassett.

„Hnát koně v tyhle zimě je zatracená leďárna,“ řekl Costello. „Kdyby šlo o mě, já bych se někde zahrabal, až počasí povolí.“

„Myslím, žes to trefil,“ řekl Bassett. „Trefil co?“

„Koně jsou rozestavený a má bednu whisky. Z toho můžem usoudit, že má taky místo, kde se může zahrabat. Ale Soví hlava s koňmi neobchoduje. Koně jsou na výměny. Jak dlouho to může trvat, než je použije?“

„Jak dlouho vydrží bedna whisky?“

„Soví hlavě moc dlouho ne.“

„Řekněme, než povolí zima?“

„Dobrý. Řekněme, že přijde obleva, řekněme, že mají rozestavený koně na výměnu, řekněme, že udělají vlak a pojedou na jih – bylo by to na jih, ne?“

„Bylo, v tyhle roční době jo.“

„Tak. A kde se zastaví?“

„Řek bych, že pojedou po trase psanců – stejně jako Cassidyho banda loni v červnu, když vyloupili ten vlak ve Wilcoxu – a zastavili by se až někde u Špinavýho d'ábla, Loupežnickýho hnízda nebo dokonce u Otrávenejch pramenů. Zákon tam za nimi nemůže – nikdo by je nemoh najít.“

„To možná ne,“ řekl Bassett, „ale Soví hlava bude mít už zoufalou chuť na skleničku whisky. Kde ji dostane?“

Costello chvíli přemýšlel. „Bedna whisky. Je to ranč na svazích Henryho hor, nedaleko Hnízda. Má to nějaký Švéd –“

„Proč se tomu říká Bedna whisky?“

„Ten Švéd je mormon. Pořídil si dvě ženy, víš? A když zákon zakázal v šestadevadesátým mnohoženství, nechtěl se ani jedny vzdát. Přestěhoval se do pustiny, kam na něho nemohli. Má tam sklad

whisky – psanci vědí, že tam vždycky dostanou napít, a tak toho Švéda, dobytek i ženské nechávají na pokoji. Já bych zkusil Bednu whisky.“

Bassett se vrátil do Denveru. Poslal zprávu Union Pacific, že se v brzké době může v okolí Rock Springs očekávat vlaková loupež. Věděli toho příliš málo, než aby mohli něco podniknout. Uvedli do pohotovosti pohotovostní čtyry v Rock Springs a Rawlinsu, které bylo možno odeslat i s koňmi ve vagónu v okamžiku, kdyby k něčemu došlo. Bassett se usadil a vyčkával. Příští pošta mu přinesla další zprávu od Havenhursta: *Vystopovali Disbrowa a chlapce až ke kreolskému hotelu, ale stopa tady končí – myslím si, že si našli nějaký úkryt, než se kluk z toho dostane. Z nepochopitelných důvodů ta zpráva Bassetta rozjařila.*

Osmačtyřicet kilometrů východně od Rock Springs ve státě Wyoming se železnice Union Pacific stáčela kolem horského hřebene do protáhlé smyčky. A tady se hnal pustými pláněmi šalvěje k západu Hořký potok, v té době mléčně bělavý tajícím sněhem. Železniční trať podpíralo nad vzdutými vodami potoka dřevěné lešení můstku. Strojvůdce vlaku jedoucího na západ viděl, že z můstku vyčnívají trámy v podivných úhlech, a pomyslel si, že se můstek v přívalu rozlomil. Zatáhl za brzdy. O několik vteřin později ucítil pod uchem ledový čenich koltu čtyřiačtyřicítky.

Vlak rozpojili mezi expresním vozem a prvním vagónem. „Přejeď potok,“ řekli strojvůdci. Těžká lokomotiva odsunula naskládaná polena stranou a táhla za sebou uhlák, poštovní a expresní vůz. Když průvodčí unáhleně seskočil a běžel za ní, jeden ze čtyř maskovaných lupičů ho střelil do nohy a nechal ho na můstku v křečích. Sotva expresní vůz přejel můstek, lupič seskočil, zapálil doutnák a běžel pryč. O nějakých čtyřicet vteřin později vybuchla dynamitová nálož a zničila přední konec můstku. Zraněný průvodčí se už mezitím doplazil k zadnímu konci. Náraz ho opět srazil k zemi, ale zanedlouho sebou pohnul a plazil se dál. Lokomotiva zastavila pár set metrů za můstkem.

„Vodšoupni ty zatracený dveře, jestli je ti život milej!“ vykřikl maskovaný muž do dveří expresního vozu. Dveře se odsunuly. Zřízenec se rozhodl, že svou brokovnici nechá ležet. V prudkém světle

zamžikal a zvedl ruce k obloze. Zack Murdock a Clay Russell vyskočili na podlahu vozu. Soví hlava za nimi vytáhl těžkou plátěnou brašnu.

„Russi!“ zajíkl se Murdock. „Ne, ztraceně, to ne!“

Společně hleděli na mohutný trezor v ohrádce z kulatiny, na lesklý oblouk zlatých písmen na jeho dvířkách. NEPŘEMOŽITELNÝ, stálo na nich.

Zřízenec se celý klepal: „Já to neumím otevřít – co mám udělat?“ Měl mlčet – Murdock po něm sekl pistolí a zřízenec klesl s přeraženou čelistí.

Rozzuřený Murdock trhnutím otevřel brašnu a začal skládat dynamitovou nálož. Za necelý půl hodiny ležel neporušený trezor na boku v hlubokém kráteru, vystříleném skrz podloží trati do rudé wyomingské hlíny. Expresní vůz byl na třísky a zadní část poštovního vozu byla rovněž rozstřílená na kusy. Šalvěji poletovaly útržky pošty. Psanci byli ožehnutí a ohlušení a šaty na nich visely v cárech. Murdock vydával z hrdla zvířecí zvuky. Na druhé straně potoka vystoupil z vozu obchodní cestující a začal zblízka střílet po banditech z mizerné pětiranné pistolky ráže dvacet dva (*Špatné zprávy pro pobudy*, inzeroval ji výrobce). Bandité si toho zpočátku ani nevšimli, ale pak dostal Murdock do tváře šterkem z téměř těsného zásahu. Vyprázdnil svůj těžký kolt a zahnal obchodníka zpátky do vlaku. Jak stál při střelbě na břehu, zahlédl konečně kouř dalšího vlaku. Lokomotiva právě zastavovala za stojícími vagóny. Muži vyskakovali ven a běželi rychle podél náspu k potoku.

Murdock, který vzteky nedokázal ani promluvit, kopl do Naylora. O chvíli později už psanci uháněli ke koním. Za nimi vybuchla poslední nálož. Krugerův NEPŘEMOŽITELNÝ klesl o něco hlouběji do kráteru.

|20|

Jakmile ta zpráva došla do Denveru, Bassett nastoupil do vlaku Denver & Rio Grande a vyjel na západ, s lístkem k Zelené řece ve státě Utah. Vezl s sebou brašny k sedlu, stočenou příkrývku a sedlo,

které se vezlo v zavazadlovém voze. Ve stočené dece měl výtisk novin – vyrobil je speciálně pro Bassetta jeden denverský tiskař a byla v nich zpráva o dalším vlakovém přepadu. Nedaleko kaňonu Cimarron v severovýchodním Novém Mexiku prý jistý kazatel Bucklin a několik nejmenovaných kompliců vyloupilo vlak na trati Colorado Southern. Vycházelo najevo, že Bucklin unikl přestrojený za kazatele na bryčce – policisté hlásili, že je podobný muž během stíhání zastavil a ptal se jich, kvůli čemu všechen ten rozruch je.

Bassett hleděl do okna vozu a viděl, že se tam odráží vyzáblá cizí tvář pod strohým černým kloboukem. Ne, už tě neznám, pomyslel si. Tam někde mezi tuláky, honáky, ano i mezi vážnými vesnickými kazateli ztratil stopu po tom hladce oholeném mladém Holcombu Bassettovi, kterým kdysi ve vlastních očích býval. Stejně teď jsi Bucklin, nezapomínej. Toho taky neznám. Raději bys ho měl poznat – je to stejný tulák, má o pár let víc než ty a je plný jedu. Kdysi se téměř dal Bucklinovou cestou. Mohl jít, snadno. Inspektor nebyl daleko od pravdy. Zavrtěl hlavou a hlava v okně mu odpověděla stejně. Ještě jsem tě pořádně nepoznal, Buckline, ale poznám.

Na Zelené řece ve státě Utah sevřel železná zábradlí a přehoupl se dolů. Na okrovém písku mu křupaly boty, když si bral ze zavazadlového prostoru sedlo a příkrývky. Olezlé psisko, hubené a šedé jako ještěrka, pozorovalo Bassetta žlutýma očima a pak zvedlo nožku nad čepový kryt kolového podvozku. Vlakvedoucí něco zařval, lokomotiva zasupěla, vyfrkla černý kouř a v pouhých několika chvilkách, jak se Bassettovi zdálo, už se zmenšila a plazila se dál šalvěji. Táhl se za ní zvířený prach.

Bassett se otočil a uviděl několik omšelých dřevěných budov, roztroušených při kolejích poblíž mostu přes Zelenou řeku, a za nimi se nad rozsáhlou plání zvedal příkrý svah, zalitý úsvitem. Bassett si zastrčil příkrývky pod paži a vyhodil si sedlo na rameno. V chůzi cítil, jak zapadá do jména i do role. Na falešném průčelí budovy viděl oprýskaná tiskací písmena ZBOŽÍ VŠEHO DRUHU – ZÁSOBY A PŘUMYSLOVÉ ZBOŽÍ. Vysoký muž s vyzáblou tváří, který vešel do dveří, byl kazatel Bucklin.

Před výhní byly přivázány čtyři muly a čekaly, až je Blue oková. Na stehně přikrytém koženou zástěrou měl položenou zadní nohu další muly a držel v ruce kladivo, když přijel Packy v bryčce.

Blue se na něho zašklebil s pusou plnou hřebíků a nepromluvil, dokud nepřibíl podkovu.

„Už jsem si myslel, že jsi snad jel do Číny,“ řekl. Packy měl zmuchlaný oblek a na bradě šedivé strnisko.

„Tady bych byl moh sotva zůstat,“ řekl Packy. „Ne, byl jsem tu a onde, oťukával jsem situaci – vlastně jsem se držel z dohledu, abych pravdu řekl, než jsem si odhad, že teď už bys mohl být zase zdráv a schopnej se odtud hnout.“

Blue místo odpovědi uchopil kovadlinu za patu a hrot, zvedl ji i se špalkem nad zem a bez námahy ji tam udržel. Pak ji postavil zpátky. Packy se zasmál. „Tak co, jedem?“

Blue mlaskl na mulu, zvedl druhou zadní nohu a začal okrajovat kopyto. Ukázal hlavou na přivázané muly, ohnutou osu a řadu náradí vedle. „Nahromadila se mi práce.“

Packy se zamračil.

Blue se dotkl zvrásněné jizvy na boku. „Možná že nám starej Hutch udělal laskavost – kdyby nás nebyl umoudřil, byli bychom už pod zámkem nebo mrtví.“

„Musíme se přesunout, to je pravda. Myslím, že San Antone –“

Blue zavrtěl hlavou. „Teď už si nás každej snadno všimne. Myslím, že je čas, abychom se rozešli, Packy.“

„Ty bys mě teďka nechal plavat, po tom všem, co ses ode mě naučil?“ Packy měl stísněný hlas a zaznívalo v něm leknutí a zloba. „Vždyť víš, že já na to nemůžu jít sám. Ještě pár triků –“

„Byli bychom bohatí jako Midas,“ Blue se zazubil. „Teď na tom přece nejsi špatně.“

„Ty si myslíš, že to můžeš všechno jen tak zahodit, zůstat tady a tlouct do podkov?“

„Ne, tohle je příliš blízko New Orleansu. Tady by mě našli. Podkovy nepodkovy, budu muset táhnout na západ.“

Packy se otočil k bryčce, vytáhl zpod sedátka tlustý balík novin a hodil je Blueovi na ponk. „Zákon ví o Russellech i tam,“ prohlásil.

Blue položil mule nohu zpátky na zem, přistoupil k ponku a listoval novinami. Byly na prvních stránkách plné palcových titulků o pokusu o loupež na Hořkém potoce. Byly tu fotografie čtyř mužů včetně jednoho, kterého si Blue pamatoval z doby útěku z Four Courts – ani teď vůbec nevypadal jako Clay, na něhož se Blue pamatoval – a byly tu další fotografie Krugerova NEPŘEMOŽITELNÉHO a zničeného expresního vozu. Jména Clay Russell a Zack Murdock se mnohokrát opakovala. „Dobrá, ale to nemá nic společného s tebou nebo se mnou,“ řekl Blue.

„Pojed’ se mnou do San Antone, Blue. Tam bychom si mohli odáchnout. Znáš místo, kam jsme se Zpěváčkem –“

„Ještě pár hodin a mohl bys být v Mexiku. Tam ses přece chtěl dostat.“

„To jsem říkal, jenom když jsem byl v koncích – než jsem zase přišel na chuť slušnému životu. A ty víš, že já bych s tím, co si dám stranou, dlouho nevydržel.“

„Vydržel bys, kdybys musel.“

Blue se otočil zpátky k mule. Packy ho chytil za paži. „Ne. Blue, moje prachy jsou všechny pryč. Neopouštěj mě, když nemám ani floka.“

Údivem omráčený Blue na něho zíral nevěřícíma očima.

„Do posledního zatraceného nikláku,“ řekl Packy. „Jel jsem k Lafittovi, začal jsem hrát, znáš to...“ Rozhodil rukama.

„Ty bláznivej starej zloději!“ dopálil se Blue. „Takže teď chceš moje, co?“

„To mě snad líp znáš, ne?“

„Opravdu?“

„Byl bych si je mohl vzít, když jsi ležel na zádech a nevěděl jsi o sobě. Kruci, Blue, já jsem je tam přece nejel rozházet.“

Blue opět zvedl mule nohu a pustil se do kopyta nožem. Po chvíli řekl: „Kdybychom v San Antone udělali slušnej zátah, jel bys do Mexika?“ Packymu zkroutil tvář nervózní úšklebek. „Mohl by sis to nechat všechno pro sebe,“ pokračoval Blue. „Ať to bude kolik chce, bude to tvoje.“

Packy se zamračil. „Aby si Disbrow bral podíl svýho partnera?“

„Nebylo by to poprvé.“

Packý otevřel ústa, aby něco odsekl, ale slova ne a ne přijít. Blue se zasmál a štípl ho do paže. „Dej mi pár dnů, abych to tu mohl dodělat –“

„Musím se nejdřív zastavit u Lafittů,“ řekl Packý. „Mám odtamtud tu bryčku. A budu muset zaplatit ten tisíc, co tam ještě dlužím. Disbrow před dluhama neutíká, to přece víš. To není můj styl, amigo.“

Kůň, kterého si Bassett koupil, byl grošák s jedním okem bílým, svaly měl jako špalky a klusal dobře. Jel k jihu a viděl po pravici proti obloze přečnívat stěnu San Rafaelu. Jeho hřebeny se černaly klečí a jalovci. Na východě se Zelená řeka ztrácela pod horizontem v bludišti kaňonů. Před polednem přebrodil mělký San Rafael. Potom už nebyla nikde žádná voda, jen pozvolně stoupající písčité svah, přerванý vyschlými koryty a tečkovaný šálvěji – ztracená a opuštěná země. Už tudy jednou jel, ale tenkrát to bylo na sever. Byl na stopě dvěma bratřím jménem Ferrisové. Dostihl je, když v Rock Springs snídali vdolečky.

Odpoledne se řídil velkými kuželovitými pahorky s plochými vrcholy, míjel je jeden za druhým, hřeben se brodil naneseným pískem mezi zvrásněnými křídovými útesy. V dálce se purpurově rýsovaly Henryho hory. Pak se zase země lámala do kaňonů a klesala směrem k řece zvané Špinavý ďábel. Držel se k severu a směrem k Loupežnickému hnízdu, protože ty kaňony byly zadními dveřmi do pekel. A když v podvečer objel pískovcové rameno, našel to. Úzký pruh nížinaté půdy, kde se pod skupinou límb páslo pár kusů dobytka. V písčitém korytě se černal pramínek vody. Mezi limbami stál kamenný domek, kolem byly roztroušeny omšelé hospodářské budovy a napůl dokončená ohrada.

Bassett nechat grošáka napít. Na kmen limby byl přibitý kus prkna s červenou šipkou k potoku. Pod ní bylo napsáno VODA. Pod tím dalším šipka ukazovala k jedné ze stájí a pod ní bylo napsáno WHISKY. Nápisy byly důmyslně ozdobeny dírami po střelách. Po bliž stál otlučený vozík se dvěma zapraženými koňmi.

Chata byla z půlených kulatin. Přečnívající střechu kůlny podpíraly dva zkroucené sloupy. Pod přístřeškem sloužilo prkno, položené přes dva sudy, jako bar, který teď obsluhoval vysoký, pružný muž s

protáhlým nažloutlým knírem. To bude asi ten Švéd Olaf, pomyslel si Bassett. Druzí dva byli starší, pravděpodobně zlatokopové z nějakého blízkého rýžoviště. Ostražitě ho pozorovali, jak se k nim blíží. Jeden z nich, bezzubý, ořezával klacík. Bassett kývl na pozdrav.

„To by mi bylo zlomilo srdce, kdybych sem byl přišel a nenašel jsem tu žádnou společnost,“ řekl. „Jdu z pěkný dálky, abych tu našel někoho, kdo mi tohle pomůže propít.“ Položil na pult bankovku.

„Sakra, váženej,“ řekl jeden ze zlatokopů, „jsme tu jenom dva, ale my vám pomůžem, že jo, Aso?“

„Jak nejlíp budem umět,“ souhlasil Asa, zaklapl zavírák a zastrčil si ho do kapsy overalu.

Švéd postavil na prkno tři otlučené skleničky a láhev, nalil a pak zvedl bankovku. „U sta hromů! Chcete si ze mě dělat blázny, vážený? Tisícidolarová bankovka. Na tu bych vám nevrátil zpátky do konce svého života.“

Bassett vytáhl z kapsy zlatý dvacetidolar a položil ho na pult. „Tak tohle bude pro začátek.“ Vzal tisícidolarovku a narazil ji na hřebík ve stěně chaty. „Aspoň bude na co koukat.“

Asa si dýchl na bezzubé čelisti. „Sakra, to teda jo.“

|21|

Později, když zlatokopové našli do vozíku, zakopávali přitom jeden o druhého a nakonec odjeli, položil Bassett na pult další zlatou minci a řekl, že se potřebuje někde vyspat. Olaf ukázal na kůlnu beze stěn, napůl plnou sena. „Jenom do domu mi nechod,“ prohlásil. Bassett se ukládal ke spánku, když vyšel malý kluk s vlasy jako konopí, položil před něho přikrytou plechovou misku a běžel beze slova zpátky. Bassett ji odklopil a uviděl horké fazole a silné, bílé, máslem pomazané placky. Vytáhl placku, přivoněl k ní, olízl jazykem stékající máslo a pustil se do jídla. Druhý den položil Bassett na pult další zlatou minci, ale na Bedně nebyl nikdo, kdo by mu ji pomohl vypít. Když se Švéd nabídl, že mu naleje, Bassett zavrtěl hlavou a začal si vykládat pasiáns. Švéd šel dolů k limbám, kde měl složený náklad

kůly, a začal rýt díry na plot. Bassett po chvíli položil karty, sešel k vodě a chopil se „krtka“.

O tři dny později už byla ohrada skoro hotová a Bassett kopal díry na vrata, když k Bedně přijeli od jihu čtyři muži. Přijížděli pomalu, měli mezi sebou větší mezery a nějakou dobu zůstali v sed-lech, než sesedli. Pozorovali Bassetta a Švéda a rozhlíželi se.

„Ti chlapci vypadají žízňově,“ řekl Olaf. „Jdete?“

„Až postavím ty kůly.“

„Budou chtít vědět, kdo jste.“

„Jmenuju se Bucklin. Víc vědět nepotřebuju.“ Zastavil se na okamžik s rukama zkříženýma na rukojetích rypadla, jak Olaf odcházel k chatě, a pak se znovu pustil do práce, zarážel rypadlo, nabíral do závitů pořádné kusy hlíny a vyhazoval ji ven. Dal si s jámou na čas, ohlédl se pouze jednou, a viděl dvojici mužů, jak obcházejí chatu – dobrá, pomyslel si, byli vzadu podívat se, kde mám pelech. Zasadil kůly, zaházal je hlínou a pořádně ji udusal násadou lopaty. Pak zarazil lopatu do země, sešel k vodě a opláchl si ruce a obličej. Voda mu uschla na kůži, než přešel těch čtyřicet metrů k chatě. Tři z mužů seděli na vratkých lavicích pod střechou kůlny a čtvrtý stál u konce prkna, sloužícího jako bar, před sebou dvě skleničky. Jak se k nim Bassett blížil, poznával je podle jejich identifikačních karet v archivu agentury. Toho chlapíka u baru poznal okamžitě podle jeho obrovských kulatých očí a malého zahnutého nosu. Sova Carver. Vlasy mu odstávaly v huňatých prstýncích, až na jedno místo, kde je měl zřejmě sežehnuté. Carver do sebe obrátil obě skleničky a posunkem naznačil Švédovi, aby mu je opět nalil. V té chvíli už byl Bassett dost blízko, aby ho slyšel zamumlat: „Kruci, ten opravdu vypadá jako kazatel, to je fakt.“

Dlouhán, Clay Russell, se zasmál. „O tom ty bys stejně nic nevěděl, Soví hlavo.“

Carver zamumlal něco, co Bassett nezaslechla hodil do sebe další skleničku. Russell, který měl obě dlouhé nohy na lavici a opíral se dozadu, se klidně na Bassetta zazubil. Murdock na něho pouze zamračeně zíral. Neřekl ani slova, jen se mračil. Byli špinaví, šaty měli sežehnuté a otrhané od křoví. Naylor měl upálené obočí. Díval se,

jak si Carver nalévá další skleničku. „Ty budeš za chvíli nabalzámovanej, chlapče.“

„Musí si přihnout ze soudečku,“ prohlásil Russell. „Od snídaně měl jenom tak tři nebo čtyři.“

„Rád začíná hezky po ránu, co?“ řekl Bassett.

Russell se opět zasmál. „Starej Soví hlava si rád dá talíř whisky k snídani, ale dneska mu nějak došla.“

„A skoro umřel hladu,“ poznamenal Naylor.

„No dobře, vy parchanti,“ zavrčel Carver.

„Nesnesu pohled na trpícího,“ řekl Bassett, vylovil z kapsy zlatý dvacetidolar a roztočil ho na prkně. „Když dovolíte, hoši, zaplatil bych doktora.“

„Nemám nic proti,“ řekl Russell. Murdock mlčel. Po chvílce Olaf postavil na prkno láhev.

„Já musím stavět plot,“ řekl. „Až budete něco chtít, zakřičte.“

Když byl z doslechu, zeptal se Russell: „Olaf mi povídal, že ti říkají kazatel Bucklin. Proč ‚kazatel‘?“

„Snad že vypadám zbožně, to je všecho. A pochopitelně se držím zlaté zásady.“

„To je –“

„Čiňte těm sviním, jakož i oni nám učinili,“ řekl Bassett a neodpustil si stín úsměvu.

Russell se srdečně zasmál a Bassett i přes strniště a šmouhy od dynamitu zahlédl v jeho rysech tvář mladíka, kterého si pamatoval, Blue Russella.

„Je možný, abych o tobě čet v novinách?“ zeptal se Russell.

„O tom nepochybuju,“ odpověděl Bassett. Takže Russell mu v té chvíli dával na vědomí, že v Bucklinově stočené přikrývce zahlédl ty noviny a možná i kazatelský límeček.

„Tu tisícovku jsi na zeď napích taky ty?“ zeptal se Carver. Oči mu bloudily, nedokázal je zaostřit na Bassetta.

„Jo, to jsem byl já.“

Carver si odfrkl. Rty mu zacukaly. „To jsem blázen, jestli tohle není ta nejsrandovnější věc, jakou jsem kdy viděl – chlap s tisíci dolarama, který nemůže utratit.“

„Sakra, kamaráde, já jsem si na své peníze přišel – můžu se za ně koukat na čtyři pitomce, kteří si dynamitem přičmoudli vlasy na hlavě, a nedokázali se přitom dostat do kasičky.“

Murdock seskočil z lavice, až to zadunělo. „Sakra, ty máš ale hubu.“

„Kasičky, jo?“ řekl Carver. „Ty nic nevíš!“

„Ale vím, a moc dobře. Já jsem se do tý, co jsem po ní šel, dostal, a vy jste z toho vylezli bez desetiáku v kapse.“

„Tak ty ses nám sem přišel smát, jo?“ procedil Murdock.

„Ne, přišel jsem se dohodnout.“

Russell už se zase zubil. „Je to pravda, že jsi ujel v bryčce v kazatelském obleku, projel jsi clonou a ptal ses, kvůli čemu je všechn ten povyk?“

Bassett pokýval hlavou.

„Kam tím směřujete?“ trval na svém Murdock.

Bassett sáhl do kapsy, vytáhl odtud svazek bankovek a hodil je na pult. „Tyhle zatracený tisícidolarovky. Jsou skoro bezcenný. Já i vy jsme z toho vylezli bez drobných v kapse.“

„Nikdo nám nemusí říkat, že jsme na dně – a jestli ty seš na tom stejně, se mnou to ani nehne,“ prohlásil Murdock.

„Na kapesný mi to stačilo,“ řekl Bassett, „ale měl jsem namířeno na pořádný záťah. Ten jsem netrefil. Chci ještě jeden pořádný záťah. Potom jdu od toho a mířím z tyhle země.“

Russell se zase zasmál. „Pořádný záťah – to jsme si mysleli, že máme.“

„Na Hořkým potoce?“

„Ne. To jsme vzali, jenom když se ten první položil.“

„Kterej se položil?“

„Neříkej o tom nic, Russi,“ vyrazil Murdock.

„Kruci, vždyť už je to teďka jedno, Zacku,“ řekl Russell a obrátil se zase na Bassetta: „Mysleli jsme si, že tím velkým je všechno zařízený, strašně velká zásilka, výplaty, víš? Já a Zack jsme se šli na ten sejf na nádraží podívat – a přísámbohu, byl to zase ten zatracený parchant, co se do něj nikdo nemůže dostat.“

„Jak se vám to povedlo? Chceš říct, že jste měli někoho na druhý straně?“ zeptal se Bassett.

„Drž o tom hubu, Russi,“ řekl opět Murdock.

Bassett ho nebral na vědomí. „Ještě tam toho člověka máte?“

Russell už chtěl odpovědět, ale Murdock postavil skleničku, až to zadunělo, a vstal. „Takhle se nikam nedostaneme. Jedem.“ Otočil se ke koním. Soví hlava popadl láhev whisky za hrdlo, po několika pokusech si narazil klobouk na hlavu, zašklebil se na Bassetta a vyrazil za Murdockem. Russell také. Bassett šel s nimi ven. Teď je ztratím, pomyslel si. Dohnal Russella. „Udělali jste jen jednu chybu, přemyslejte o tom. Řekněme, že tě bolí zub, půjdeš k zubaři, ne?“ Musím ho zadržet, pomyslel si Bassett a zároveň s tím, jak mluvil, rodil se mu v hlavě nápad.

Murdock se vyhoupl na velkého ryzáka. „Sakra, už mu neříkej ani slovo, Russi.“

„Počkej, Zacku,“ řekl Russell. „Zubař –“ zamračil se na Bassetta, „ták, člověk, kterej otevírá sejfy, ne? Ty?“

„Já ne. Ale můžu jednoho takovýho sehnat.“ Už to měl v hlavě – ztřeštěnost, pomyslel si Bassett, ale je to návnada na háčku.

Velký ryzák se pod Murdockem zatočil, vyhazoval. Murdock chytil uzdu oběma rukama těsně u udidla a zaklonil se dozadu. Zpěnění čelisti koně si přitáhl až k levému koleni. „Russi!“ vyštěkl.

Clay Russell nasedl. „Koho? Koho bys sehnal?“ Murdock pustil ryzákovu hlavu a kůň vyrazil. Clayův kůň tančil a pokoušel se ryzáka následovat.

Teď ho musím zaseknout, pomyslel si Bassett. Pomalu se zašklebil. „Možná že jsi slyšel o Blue Russellovi.“

Clay Russell se zatočil s koněm ve spršce písku a tvář mu zaplavil úžas. „Přemyslejte o tom,“ řekl Bassett. „Zůstanu tady, dokud nedostavíme s Olafem ten jeho plot. Až Zack zchladne, vyslechne tě – pak se vrať a popovídáme si.“

Clay Russell na něho chvíli zíral, pak přitáhl uzdu, otočil koně a zvolna cválal pryč. Ještě jednou se ohlédl, než ho pohltil kaňon. Zabral, pomyslel si Bassett. Spolkl to i s navijákem.

Bassett celý den stavěl s Olafem kůly. K večeři snědl, co mu Švéd ven poslal. Nebylo ještě úplně tma a Bassett přikládal klacíky na ohníček, když jeho grošák zaržál. Přistrčil konvici s kávou na oheň a vedle na kámen postavil svůj plechový hrnek. Vedle hrnku postavil láhev whisky.

„Kafe,“ řekl do tmy, „nebo doušek. Jeden hrnek bude muset stačit. Je skoro čistej.“

Vešli do záře ohničku a po chvilce si sedli do písku vedle. Murdock seděl se zkříženýma nohama, lokty opřené o kolena, mohutná ramena shrbená. „To, že jsme sem přišli, to není můj nápad, Buckline,“ řekl.

„Slyšel jsem tě dobře?“ zeptal se Clay Russell. „Říkal jsi opravdu Blue Russell?“ Jeho bezstarostný úsměv byl pryč a ve světle ohně vypadal pohublý a utahaný.

„Říkal.“

„Víš, že mám mladšího bráchu, kterému říkají Blue?“

„Po hospodách se to povídá. Byl jsem většinu zimy v New Orleansu a tam si nemůžeš dát sklenici piva, abys neslyšel o Blue Russellovi.“

Russell zavrtěl hlavou. „To nemůže být on. Ten kluk bydlel v St. Louis u mýho strejdy. O sejfech nic nevěděl.“

„Jenže se stalo to, že si kluk a starej dali po hlavě a kluk utekl. Nějakým způsobem se dal dohromady se starou vojnou jménem Disbrow. Kasař. Nejlepší v branži, až na to, že je celej zmrzačený po výbuchu, ale když má toho kluka, aby mu pomoh – no, kčertu, ten kluk s Disbrowem vybrali makléřům s bavlou sejf za bílýho dne. Šli tam jako opraváři, víš?“

Clay Russell se zasmál a vrtěl hlavou. „Když jsem ho naposled viděl, koval koně.“

„To je možný, ale je taky prvotřídní mechanik – když se s Disbrowem dají dohromady, dokážou otevřít všechno, co má zámek.“

„Včetně toho NEPŘEMOŽITELNÉHO s trojitýma dveřma?“

„Včetně toho.“

Russell hodil do ohně oblázek a jiskry vyrazily. „Páčí sejfy, to jsem blázen, jestli tomuhle mám věřit!“ Zaváhal. „Bylo to vždycky takový štěně se smyslem pro legraci.“

„Smysl pro legraci tedy má. Vždyť si to ksakru vezměte – ten kluk s Disbrowem jsou na tom líp než my. Tomu můžeš věřit.“

„A proč si myslíš, že by do toho šel s náma?“ ptal se Murdock.

„Protože je bratr Claye Russella,“ odsekl Bassett. V jeho hlase znělo přesvědčení, ale ve skutečnosti šmátral kupředu krok za krokem a pokoušel se ten vachrlatý plán udržet pohromadě.

Říkal si, že pokud se mu podaří přimět Russella s Murdockem, aby mu prozradili ten velký zátah, a potom podniknout kroky, aby do toho dostali toho chlapce a Disbrowa, budou se muset vrátit do civilizované části země. To mi bude stačit, říkal si Bassett, abych našel způsob, jak se spojit s agenturou nebo s místními zástupci zákona, ať to nakonec bude kdekoliv. A dostanu je všechny zase za mříže.

„Jak se dostaneš k tomu klukovi?“

„Znám pár míst, kde se s Disbrowem potloukali. Můžeme začít tam. Kčertu, našel jsem vás, ne?“

Russell a Murdock se na sebe podívali a na tvářích se jim mihotalo světlo ohně.

„Jedno vám řeknu,“ řekl Bassett. „Bez toho kluka to nikdy nedokážete. Nikdy.“

Murdock zabručel a plácl se dlaní do kolena. „Dobrá. Zejtra ráno s náma pojeděš. Promluvíme si, až přijedeme na místo a až seženeš toho kluka. Dřív ne.“

Na východ byla země jediný sluncem rozpálený kus rudého pís-kovce, přitesaného větrem a vodou do přízračných tvarů. Colorado přebrodili hluboko v rudém kaňonu na Frajerském brodu, dlouho známém jako brod pro zloděje dobytka, protože to na sto kilometrů bylo jediné místo, kde se mohl dobytek dostat přes řeku. Pochopitelně taky muži na koních prchající před zákonem.

Za řekou už voda nebyla, kromě nejhlubších kaňonů, a stará stezka zlodějů dobytka sledovala další kaňony, místy tak hluboké a úzké, že se obloha zužovala na rozeklanou šterbinu vysoko nad hlavami. Pozdě k večeru přijeli k Chavezovi. Na dohled velkého pří-

rodního oblouku z rudého kamene stála při stěně kaňonu kamenná chýše, kde žil Chavez se svou ženou a dítětem. Byla tu studánka a ohrada. A koně. Dobří koně, všiml si Bassett. Vyrázilo na ně se štěkotem pár šikmookých žlutých psů.

„Zná mě a Soví hlavu,“ řekl Naylor. „Půjdeme dovnitř první a promluvíme s ním.“ Pak Bassett zahlédl pohyb za jedním ze zkroucených sloupů ohrady. Osedlaný kůň. U osedlaného koně vystoupil ze stínu muž, odložil karabinu a vylezl na horní břevno ohrady, kde zůstal sedět a čekal. Naylor a Soví hlava s ním promluvili a pak mávli na ostatní. Chavez byl štíhlý a šlachovitý jako ještěrka. Dokonce i jeho těsně přiléhavé jezdecké kalhoty, odřené od keřů a pokryté červeným prachem, vypadaly jako kůže plaza. „Kde vy chytíte ty koně?“ zeptal se.

Soví hlava se podíval na Bassetta. Murdock lehce zavrtěl hlavou. Bassett se zasmál. „Sakra, něco mu říct musíte.“

„To je pravda,“ řekl Naylor. „Musí je ukrást, potom hnát na místo a rozestavit, kde je budeme potřebovat.“

„Začni s nima někde u Duranga,“ řekl Soví hlava. „My ještě nevíme jistě kde. Rozestav je v čáře směrem sem, k Frajerskému brodu.“ Mávl rukou na ohradu. „Jednu výměnu můžeme udělat tady.“

Chavez si ubalil cigaretu z kukuřičného listu. „Až to vědět určitě, vy přijet mi to říct, jo? Já potřebuju tak dva týdny, možná tři. A peníze, teď.“ Vyfoukl kouř úzkými nosními dírkami.

„Sakra, my teď nemáme ani vindru,“ řekl Soví hlava. Chavez na něho jenom beze slova hleděl.

„Musí mít něco pro začátek,“ řekl Bassett. „A až seženeme toho chlapce, můžeme do toho jít.“ Vyhrabal z kapsy kabátu náprsní tašku a odpočítal pět set dolarů, které dal Chavezovi. „To je, abys věděl, že se jeden z nás vrátí se zbytkem peněz – pomůže ti přesunout koně tam, kde je budeme chtít.“

Druhý den měli rudou poušť za zády. Kraj před nimi vytrvale a zeširoka stoupal ke sněhem pokrytým horám San Juan. Ujížděli tvrdě a jako obvykle mezi sebou vtípkovali a škádlili se, až na Murdocka. Mračil se, zlostný, temný, podezřivý. Soudek prachu a krátký doutnák, pomyslel si Bassett. Ani se neutábořili a jeli téměř celou noc dál. Měsíc nesvítil, ale kraj byl otevřený, s masivem hor na

severu. Vítr nesl kousky sněhu smíšené s vůní šalvěje. Bassett uslyšel vzdálené zapískání vlaku. K půlnoci přijeli k domu a kůlnám rozestaveným mezi limbami. I v té tmě cítil Bassett hnilobu a úpadek. Zaslechl ospalý a hádavý ženský hlas. Murdock a Russell šli dál do domu, ale Bassettovi řekl Soví hlava, aby šel s ním. Shodili si přikrývky v kůlně na seno. Bassett si vzpomínal, že se původně chtěl vydat najít usedlost – těch 160 akrů, kde si dal zapsat Solomon Carver s chotí Effíí v roce 1883. Teď ji našel. To byla dlouhá objížďka, pomyslel si. A pak usnul.

Slunce už bylo vysoko, když do něho Russell strčil botou a probudil ho. Zazubil se shora na něho a podal mu papír a tužku. „Můžeš začít psát ten dopis mému bratrovi. Já moc na psaní nejsem, ale až budeš hotov, připíšu něco na konec.“

Hlava se mu ještě motala, jak tam seděl s krabicí a dopisním papírem na koleni. Během jízdy se rozhodl, co napíše. Bude to muset vypadat dobře, ale hlavní problém byl, jak podat zprávu agentuře. Nemůže být přímá – dopis Blue Russellovi bude muset stačit, pokud se mu ho podaří dostat k Havenhurstovi přes hospodu Jacka Neilse. Zpráva sama a poštovní razítko z Duranga by inspektorovi poskytl jakous takous představu o Bassettově postavení. A adresa hospody by měla projít. V podsvětí tvořili hostinští a mamá jakousi tajnou poštovní službu, sice bez časového limitu, ale spolehlivou. Pouze v jistých zábavních podnicích a domech rozkoše se mohli lidé mimo zákon pohybovat víceméně volně, dokonce i pod vlastními jmény – například u slečny Francie v Kansas City nebo v Lafittově paláci nedaleko New Orleansu. U Lafitta to Bassett dobře znal. Byl-li tam Blue Russell jednou, pravděpodobně tam zavítá znovu, řekl si – jeden dopis k Neilsenovi a jeden Lafittovi. Ale jak psal, ptal se sám sebe: co se stane, když to nevyjde?

Když se Clay Russell vrátil, skládal dva dopisy. Murdock přišel s Clayem. Russell podal Bassettovi plecháček s kávou a Bassett mu odevzdal ty dva dopisy.

„Oba jsou stejné. Je tak větší naděje, že chlapce zastihneme,“ řekl.

Clay Russell olízl tužku a začal škrábat svůj dodatek k jednomu z dopisů. Murdock vzal druhý, přečetl ho a potom zabručel: „Kam to chceš poslat?“

Bassett mu to řekl a pak dodal: „Ten kluk tam ani nemusí být, víš. Desetidolarovka to pošle na správnou adresu, tak či onak.“

„To se mi nelíbí,“ řekl Murdock. „Utekli jsme v St. Louis z věznice. Nechci ani o fous blíž než tisíc kilometrů od St. Louis.“

Kruci, někdo jinej přece může toho výčepního platit taky, ne. Tvrdíš, že ten kluk byl v New Orleansu. Tak začneme tam.“ Roztrhal dopis.

Bassett pokrčil rameny. Vzal od Claye Russella druhý dopis, dal ho do obálky a napsal na ni pevnými tiskacími písmeny BLUE RUSSELL, potom tu obálku složil, vložil ji do další spolu s desetidolarovkou. Olízl lep a obálku zalepil, potom ji adresoval *Sr. Rosario, maj. Lafittova paláce, New Orleans*. Murdock a Russell ji vzali a nechali ho o samotě. O pár minut později Bassett dopíjel svůj hrníček kávy, když viděl, jak z domu vyšly dvě ženy a nasedly do bryčky. Ze svého krátkého setkání v dílně Israele Cowleyho poznal Indii Woodovou. Šlehla po něm pohledem, jak stál ve dveřích kůlny a pozoroval ji. Bassett jí pohled vrátil – i kdyby byla mohla poznat Wagenbacha po tak dlouhé době, Wagenbach vypadal úplně jinak než kazatel Bucklin.

Obrátila koně, rozhodila otěže a hladce vyjela směrem k Durangu, aby dopis odeslala. Bassett si připadal jako člověk, který právě vstoupil na písečnou lavinu.

|23|

Bylo už tma, když Blue a Packy zarazili před Lafittovým domem a předali bryčku podkonímu. Blue došel ke dveřím a vytáhl náprsní tašku. „Tady je dost na všechno, co Rosariovi dlužíš.“

Packy si odfrkl a pohlédl na Bluea s ledovým opovržením. „Tak takhle to teď bude? Možná že bys chtěl jít se mnou a přesvědčit se, že to odevzdám, jako můj společník, ne?“ Položil značný důraz na slovo *společník*.

Bluea to popudilo, ale uvědomil si, že Packyho pýcha by utrpěla, kdyby ho v této záležitosti doprovázel. Odpočítal dalších pět set dolarů a vtiskl je Packymu do ruky. „Nemusíš mi říkat, že jsme společníci, Packy – až uvidíš Rosaria, řekni mu, aby nám zařídil cestu do města k půlnočnímu rychlíku.“

Packy složil peníze a zastrčil je do kapsy se spokojeným výrazem člověka, kterému vrátili dlouho vymáhaný dluh. Blue se za ním díval a pak zašel do pánského baru – nějaká ruka ho chytila za rameno a otočila jím. Byl to Dakin.

„Hele, chlapče, já slyšel, že tě oddělali.“ Dakinův bezzubý úsměv vypadal příšerně. Sevřel Blueovi ramena.

„Jak vidíš, není to moc poznat,“ řekl Blue. V přítmí baru za Dakinem uviděl řadu lidí z Dakinovy party pásků a hráčů. Jeden z nich promluvil.

„Dakeu, tady je stovka, že ti ten kluk přirazí klouby na stůl.“ Ani nedomluvil, a jeho přátelé už přistavovali stůl a židle. Dakin se zazužil a zamnul si ruce. Blue se smál, pokrčil rameny a sedl si.

„Mám poslední dvacku,“ řekl Dakin.

„Beru,“ prohlásil pásek. „Chceš si vsadit, kluku?“

Slézali se další diváci. „Půjdu na dvacet s každým, kdo má chuť.“ Musel položit na stůl dvě stě dvacet dolarů a pomyslel si: Takhle je to s Packym, peníze neznamenaají nic, dokud nejsou v tahu.

Zahákli si pravice, lokty zapřeli o stůl. „Začněte, pánové,“ řekl pásek a jejich paže se opřely do sebe a napjaly. Dakinova paže byla jako dubová větev. Blueovi se honily myšlenky hlavou. Myslel na Jenu, potom na Hutche, potom před sebou uviděl velký Krugerův trezor NEPŘEMOŽITELNÝ. Blue hleděl do Dakinových přimhouřených očí, nejasně slyšel, jak funí spláclým nosem, ale v myšlenkách otevíral krugera – otáčel číselníkem, hmat nastražený na lehounkou změnu tlaku, oči čekaly na téměř nezatelný posun v nastavení čísla, který mu řekne, že číslo je správné. Našel je a jel dál kolem číselníku, hledal další a ještě další. Stavítko se otáčelo, zářez se zvedal – v mysli dokázal vidět zámek a pozorovat každou jeho část – a zarážka sjela dolů. Z Dakina náhle vyrazil proud zaraženého dechu a paží udeřil o stůl.

„Kluku, ty mi zlomíš srdce,“ řekl Dakin. „Přisámbohu, příště si na tebe uříznu sukovici.“

„Sedmnáct minut,“ řekl pásek.

Blue se zašklebil a sbíral výhry. Všiml si, že Dakin nemá ani vin-
dru. Oddělil pár bankovek a hodil je na stůl, pak se rozhlédl po tvá-
řích sázejících pásků. „Dake by z toho měl taky něco dostat,“ řekl.
Čekal. Po chvíli se před Dakina začaly sypat peníze.

Blue se otočil k odchodu a za ním stál Rosario a pohupoval se –
na svých deseticentimetrových podpatcích a usmíval se na Bluea
kouřem své manily. Zastrčil Blueovi do kapsy obálku, mrkl na něho
a řekl: „Mládenče, tvůj společník se mnou mluvil o cestě do města.
Povídal jsem mu, že vás to bude stát pět stovek.“ Čekal. Všichni jsou
stejní, pomyslel si Blue – peníze nic neznamena-
jí. Zaplatil Rosariovi.

V té chvíli vešel černý sluha a tlačil před sebou křeslo na koleč-
kách. V křesle seděl stařík a ochrnuté ruce se mu třáslly na knoflíku
hole. Přes hubená ramena měl přehozený šál.

„Měli bychom si raději pospíšet,“ řekl Blue. „Kde je –“ Stařík
zvedl hůl a šťouchl jí Bluea do žeber. „Hi, hi,“ zakdáká-
l stařík, a vtom ho Blue poznal.

Dopis, který mu Rosario dal, zůstal v kapse.

Vlak, kterým jeli, byl Gulf Speciál, noční rychlík do Houstonu
a San Antonia. Blue v brýlích, v černém klobouku a kabátě tlačil
Packyho před sebou po nádraží. Před nimi šel nosič s kufříkem. *Kolik
z těch lidí jsou policisté?* pomyslel si Blue. Cítil na sobě mnoho párů
očí a měl pocit, že se všechny do něho zavrtávají. Nosič je dovedl do
jejich kupé. Když osaměli, Packy vylezl z vozíku. Zahlédl se
v zrcadle a otřásl se, pak si stáhl paruku z bílého chmýří, odloupl knír
a odhodil je.

„Přemýšlel jsem o tomhle, Blue.“ Packy vytáhl z kufříku láhev
a nalil si. „Mohli bychom tuhle fintu vyzkoušet v San Antoniu
a potom jet dál – třeba do Frisca. Tam bychom mohli –“

„Nech toho, Packy! Já už nejsem žádněj hloupej kluk. Už nás
skoro mají – copak to nechápeš?“

„Ten vozík, to je dobrá finta –“

„Na jak dlouho? Ještě jednou? Dvakrát?“ Blue ze sebe shazoval šaty. Vlak už byl v pohybu, tlumená kola pod nimi měkce klapala a zvonec vpředu neustále vyzváněl své bimbimbim. Blue vylezl na horní lůžko. Opřel se o loket a pohlédl dolů na Packyho. „Když budeme mít štěstí a neprovedeme žádnou hloupost, dostaneme tě do Mexika.“ Zachmuřenou tváří mu probleskl úsměv. Pak si natřásl polštář a otočil se na druhý bok.

Packy seděl v křesle a dopíjel svou sklenku, potom si nalil další. Ztlumil lampu a díval se, jak se míhají světla města. Pociťoval napětí a nevolnost. Světla venku řidla. Vlak brzo uháněl tmou. Uviděl odraz hvězd na vodě močálů. Po chvíli si sundal límeček a kravatu a natáhl se na lůžko. Stromy probleskovala špendlíková hlavička vzdáleného světla. *Já toho kluka ztrácím.* Z toho pomýšlení ho píchlo u srdce. Nadto ho to vyděsilo. Náhle mu připadalo, že se v tom malém prostoru dusí – jako když se v noci probudil a uvědomil si, že je v lapáku.

Packy se posadil. Blue se ani nepohnul. Byl to tvrdý spáček. Packy popadl kabát a boty a vyklouzl ze dveří. Za starých časů tímto vlakem jezdíval často. V pánském kuřáckém salónku v zadním voze se vždycky hrálo.

Blueovi se zdálo, že Jena stojí ve svém skifu a říká mu něco, co nemohl slyšet. Pak vedle něho stál Hutch a říkal vážně: *Povídal jsem ti chlapče, říkal sis o to.* Blue se snažil zachytit to, co říkala Jena, a její hlas zvolna přešel v hukot jedoucího vlaku. Blue se probudil a sklouzl z lůžka. Zvedl z nočního stolku své hodinky a přidržel je těsně u šerého světla plynové lampy. Bylo dvě třicet ráno. Zívlně a položil hodinky zpátky. Zrak mu padl na roh obálky, vyčnívající z kapsy kabátu. Blue vytáhl obálku z kapsy a roztrhl ji. Povytáhl trochu lampu. Četl a mrazilo ho v zádech.

Váš bratr s vámi velmi nutně potřebuje mluvit v jisté obchodní záležitosti, v níž by se uplatnil i váš obor.

Velký společný zisk je jistý. Vyhledal by vás sám, ale cestování škodí jeho zdraví. Tentokrát můžete zbohatnout, jste-li mužem na

svém místě. Musíme mít vaši odpověď okamžitě. Telegrafujte mi na adresu:

Důstojný pán H. Bassett, obchod se smíšeným zbožím, Durango – Colorado.

Pod touto zprávou rozeznal Blue Clayův škrabopis.

Ahoj Blue, je na čase, abismе se dali dohromady – Bráchové jeden druhýho potřebujou a já tě teť potřebuju – tvůj br. Clay

Blue četl oba vzkazy dvakrát – hlavou mu vířily myšlenky. Prudce se otočil a natáhl se, aby zatřásl Packym. Postel byla prázdná. Blue vyděšeně prohrábl přikrývky. Po chvilce otevřel dveře na chodbičku a vyhlédl ven. Ve chvíli, když už chtěl zacouvat zpátky do kupé, uviděl průvodčího, který obešel roh v chodbičce na konci vozu. Průvodčí na něho kývl a přívětivě se usmál.

„Nevěděl byste – čistě náhodou – kde se tady ve vlaku něco hraje, že?“ zeptal se Blue.

Průvodčí si přiložil prst k nosu a zamrkal. „Není nad partičku nebo dvě, když člověk nemůže spát,“ řekl. „Zkuste to v pánském kuřáckém salónku, zadní vůz. Tam se to točí, těžkej kalibr.“ Znovu pokývl a šel dál.

Blue za sebou zavřel dveře. Zuřil. Měl bych vystoupit z vlaku a jet dál sám, pomyslel si. Znovu si přečetl dopis. *Bráchové potřebujou jeden druhýho a já tě teť potřebuju*. Vlak začal zpoma-lovat. Kolem okna se začala míhat světlá. Blue vyhlédl ven. Uviděl pár odstavených vozů a starou dřevěnou budovu vedle přejezdu. O několik vteřin později vlak zastavoval před staniční budovou. Ve světle noční svítilny uviděl nápis NEW IBERIA a stranou při rohu budovy byl další nápis, jméno železniční společnosti WESTERN UNION. Blue udeřil pěstí o rám okna, pak se náhle otočil, popadl tužku a začal psát na zadní stranu obálky.

Zadní vůz skrýval ve svých pětadvaceti metrech elegantní klubovnu a bufet, vykládané zlatem a potažené vínovým sukem jako lóže v opeře, a pánský kuřácký salónek. Čtyři hráči v salónku si sotva povšimli, když vlak krátce zastavil v New Iberii. Packy mírně vedl a měl dobrou kartu. Dva cestáři, Gage a Barnes, mocně vyhrá-

vali. Čtvrtým byl J. B. Keeler, který si myslel, že drží dobrou kartu, ale zjišťoval, že mu docházejí peníze.

„Sázky na stůl, vážený,“ řekl Keelerovi Barnes. „Jestli jste holej, budete muset tuhle hru pustit.“

Keeler se zakousl do doutníku. „Krucí, to víte, že jsem dobrej – každej vám může potvrdit, že J. B. Keeler je na tuhle hru dobrej.“ Momentálně však prohrával o víc než dva tisíce.

„Chybí vám pět stovek, pane Keeler,“ řekl Gage. „Barnes a já jsme složili hru. Pan Bristol bere všechno.“

Packy se zaklonil dozadu a držel si karty u zdravého oka; přes levé rameno mu na ně dopadalo světlo z Pintschovy nástěnné plynové lampy.

„Zadržte!“ Keeler hodil karty lícem na stůl a zajel rukou pod kabát. Packy zahlédl záblesk kovu. Ztuhl a zůstal zírat na pistoli v Keelerově dlaní. Keeler se zasmál, pak přiložil pistoli k žetonům uprostřed stolu. Byl to smith & wesson, vykládaný zlatem a zdobený rytinami, s postavičkami mořské panny na slonovinovém obkládání pažby. Drobná ňadra měla zahrocená rubíny.

„Nechci se vás dotknout, pánové,“ řekl Keeler. „Neměl jsem v úmyslu vás vyděsit. Vezmete ode mne tento prvotřídní revolver, pane Bristole? Udělal ho pro mě na zakázku Israel Cawley v St. Louis a přišel mě na sedm set padesát. Jenom ty kozičky stály dvě stovky. Co říkáte, příteli?“

Packy se pistole ostýchavě dotkl. Měl ke střelným zbraním mocný odpor. Na druhé straně pocházela z dílny, kde Blue vyrůstal. Je to snad nějaké znamení? Packy si byl náhle jist, že si nesmí tu pistoli nechat ujít.

Keeler s potěšením otočil fulhand z šestek a královen. „První slušné karty, které mi za celý večer přišly.“

Packy vyložil kulovou fleš s nejvyšší desítkou. Keelerovi povadly naružovělé tváře. „Sakra. Budu si prostě muset u Cawleyho nechat udělat další –“

Packy si k sobě přihrnul žetony a pistoli. „Ale Israel Cawley je mrtev!“

Keeler zamručel. „Pokud ho minulý měsíc něco nepotrefilo, tak ne.“ Zazubil se a zamlaskal jazykem. „Já bych netrefil ani vrata,

ale dobrý revolver se mi vždycky líbil, a nikdo na nich neodvede takovou práci jako Cawley. Má tam takovou usmolenou starou dílnu. Máte štěstí, že jste přistihl J. B. Keelera bez peněz. A teď, kdybyste mi někdo dal na tyhle hodinky před příští hrou pár stovek, abych se mohl připojit, koupím od vás to železo za pár her zase zpátky, co říkáte?“

Packymu se najednou zatočila hlava. Obvinění z vraždy –

Blue je přece volný. Cítil, že čest po něm žádá, aby tu pistoli dal chlapci. Zavrtěl hlavou. „To zlatíčko mi taky hned padlo do oka – myslím, že si ji nechám.“

Keeler vysunul bradu. „Krucí hergot. Dejte mi hodinu. To nechci tak mnoho.“ Gage už mu dal peníze za hodinky a rozdával na další hru.

Packy se zamračil. „Byl to váš nápad, pane Keelere, a prohrál jste.“ Zvedl nové karty a zaklonil se dozadu, aby mu na ně dopadalo světlo. Cest'ák Gage naproti němu viděl odraz karet v zrcadlovém lesku břekové intarzie na stěně za Packym. Keeler ztichl, zamumlal něco do doutníku a podíval se na nové karty.

Gage si zkoumavě prohlédl odraz Packyho karet v laku, potom se dvěma prsty podrbal na hlavě, což bylo znamení pro Barnese, že Packy drží dvě dvojky. Ti dva muži už spolu pracovali po vlacích dvacet let a snadno se domlouvali jazykem složeným ze zakašlání, odfrknutí, povzdechů, mrknutí a podrbání.

Z nevysvětlitelných důvodů se Packyho štěstí obrátilo a začal prohrávat. Vždycky měl hrozně rád ten nenucený hovor kolem stolů a pod tím to napětí, otvírající se záhadné tajemství každé partie, dokonce i když prohrával, a nechal na stolech za ty roky desítky tisíc, ani se neohlédl. Teď však najednou přihlížel s bolestným pocitem, jak se jeho balík rozplývá, protože Blue zaujal k budoucnosti takový nerozumný, ba hloupý postoj. Packy sebou neklidně zavrtěl na židli, když si vzpomněl na tisíce, které takhle vyhodil do větru od té doby, co vybrali Ashburnovi trezor. Jak by to teď mohli vyvážit jenom jediným zátahem – aby to pro něho bylo dost alespoň na trochu slušný život v Mexiku nebo kdekoli jinde?

A najednou ho ta pistole, která mu táhla kapsu dolů, pálila taky – přál si, aby se nebyl dověděl, že Israel Cawley dosud žije a že Blue

není viněn z vraždy. Když to nad Bluem nebude viset, může couvnout i před zátahem v San Antone. Ve tři třicet ráno přišel Packy o poslední cent, který mu Blue dal.

Packy odsunul židli a schlíple se zašklebil. „Mládenci, mohli jste mně stejně dobře dát pytlem písku po hlavě.“ Chvíli uvažoval o tom, že promění pistoli za nové peníze. Packy věřil na nové peníze, ale v tomto případě to byla prostě otázka jejich přátelství. Bude muset říct Blueovi o té pistoli a o tom, co pro něho znamená. Nedokázal se přimět, aby se jí v té chvíli zbavil.

|24|

Blue našel Packyho na zadní plošině posledního vozu. Byly čtyři ráno. Packy se opíral o zábradlí, díval se zpátky, ramena měl shrbená. Prudký vítr unášel kouř z lokomotivy smíšený se slaným vzduchem. Vpředu zapískala parní píšťala před přejezdem.

„Probudil jsem se a zjistil, že jsi pryč,“ řekl Blue. Packy neodpovídal. „Dobrá, jak vidím, nekouká z toho nic dobrého, když se tě budu ptát, kde jsi byl.“ V Blueovi to vřelo.

„Nezačni mi nadávat dřív, než do sebe dostanu hrnek kávy,“ řekl Packy.

„Ty jsi prohrál, co?“

„Měl jsem ty dva cestáky pěkně u zdi, a taky pořádněj kus z J. B. Keelera v hrsti, ale pak ti dva začali utahovat a zvedat zase mě.“

„Mohli spolupracovat. To tě nenapadlo?“

„Až trochu později,“ neochotně přiznal Packy. „Ted’ už nemá cenu o tom přemýšlet. V San Antonu si to vynahradíme,“ – otočil se a pohlédl ostře na Bluea – „tedy pokud už jsi přestal vykládat hlouposti, mohli bychom se pustit do práce.“ Packy cítil, jak ho v postranní kapse tíží pistole. Srdečně se zazubil. Přerušil Bluea vprostřed odpovědi a řekl: „Podívej, chlapče, chci ti něco ukázat – to –“ Zmlkl a zamrkal, protože si nebyl jist, zda slyšel správně.

„Ne, Packy,“ opakoval Blue. „Žádný San Antone.“

„To nemyslíš vážně.“

„Myslím to vážně.“ Blue vytáhl dopis z kapsy a podal ho Packy-mu. „Rosario mi to dal, než jsme odjeli.“

Packy si přidržel dopis ve světle dveřního okénka a přečetl ho. Zavrtěl hlavou. „Mluví o vlakové loupeži. Je ti to jasný?“

„O vlakové loupeži se tam nic neříká. Píšou ‚váš obor‘. Museli se o mně nějakým způsobem dozvědět.“

Packyho smích zněl zahořkle. „Každej křivák a podvodník v tyhle zemi už dneska ví o Blue Russellovi. Chtějí tě využít.“

„Clay je můj vlastní bratr. Potřebuje mě – nutně, jak se tu píše.“

„Je to prachobyčejná banda hrdlořezů a ty dostaneš provaz jako oni.“

„Dostanu ho stejně.“

„Ne, Blue, to není –“

Blue mu skočil do řeči. „Sám jsi mi to už mnohokrát vykládal. Podívej se, Packy, říkal jsem si, že ti něco dlužím, ale už nevím, jak bych ti to ještě splatil, abys z toho dokázal něco mít. Když jsem se probudil a zjistil jsem, že jsi pryč, bylo mi hned jasný, kolik uškodilo. To rozhodlo. Na poslední zastávce jsem dal průvodčímu telegram, aby mi ho poslal. Napsal jsem, že budu v Durangu do dvou dnů.“

„Ty se z toho vyvlíkneš a necháš mě bez floka?“ Packyho hlas byl stísněný a plačtivý. Vytáhl mě z řeky a zachránil mi život – nemůžu ho hodit přes palubu, pomyslel si Blue.

„Jo, bez floka,“ řekl. „Tedy pokud nemáš ani floka, myslím si, že je naděje, že bys se mnou do tohohle mohl jít. Víš, že tě budu potřebovat, stejně jako ty beze mě neuděláš trezor. A budeš mít svůj díl. Ale já jedu v každém případě.“

Packy sevřel ruku na pistoli v kapse, užuž připraven ji vytáhnout – když ji chlapci dám, myslel si, a řeknu mu, že Israel žije, nebude ho nic hnát, aby do toho s Clayem šel. Na okamžik pocítil paniku. Byl si jist, že ho teď Blue opustí – že ho definitivně nechá být a opustí ho bez centu v kapse, bez možnosti nějakým způsobem se založit. Chvilé proběhla; řeknu to později, pomyslel si.

„Sám jsi říkal, že to mám v krvi,“ řekl Blue s pokřiveným úšklebkem. „Tak teď zjistíme, na jaký formát gaunera jsem vlastně střiženej. Jedeš se mnou?“

Packý měl v ústech jako na poušti. Cítil se slabý a bylo mu nevolno. Hlas měl ochraptělý a dutý. „Co kdyby se rozkřiklo, že Disbrow nechal někoho do toho jít, když ještě nebyl hotovej? To není můj styl, amigo.“

Vlak zarachotil po mostě. Na temné hladině se třpytila světla vzdáleného břehu. Packý se pootočil, aby tělem kryl pohyb ruky, a vytáhl pistoli z kapsy. Zaváhal, ale pak odhodil pistoli daleko do noci a říční vody.

Blue a Packý byli v Houstonu krátce po svítání a ve Ft. Worthu k večeru. Tam nastoupili do lůžkového vlaku do Denveru. Vlak se řítíl na sever a západ texaskou nocí a táhl za sebou chochol kouře a jisker. Henrietta, Quanah, Amarillo – vyzpěvoval průvodčí jména stanic.

Když Blue předtím dával v New Iberii průvodčímu telegram, zeptal se: „Když odtud pojedu do Colorada, můžete mi říct jméno místa, kde by mě zastihl telegram?“ A průvodčí řekl: „Nemůže vás minout, když uvedete Trinidad,“ a řekl mu, jak to má napsat. Blue zprávu podepsal jako Bill Cawley. Asi za sedmnáct hodin po odjezdu z Ft. Worthu čekal na stanici v Trinidadu telegram adresovaný jistěmu Billu Cawleyovi.

VAS ZAJEM O NASE POSLANI VELICE VITAN SETKAME
SE NA MLYNSKEM POTOCE OSM KILOMETRU ZA
DURANGEM PODEPSAN DP H BASSETT

Opět noc. Čekali. Přestupovali, nakonec nasedli na úzkokolejku Denver – Rio Grande. Jak sevřel železná zábradlí a v nose ho štípal kouř ze syčící lokomotivy, pomyslel si Blue: *Co tu vlastně pohledávám?* Jednou se v noci probudil a viděl, jak na bělavé vodě dole v kaňonu pod tratí probleskuje měsíční světlo. Slyšel pomalý tep pístů lokomotivy, která se namáhavě drala do táhlého horského svahu.

V šedém světle úsvitu vlak zastavil a Blue viděl, jak vysedají dva kovbojové. Byla to náhorní rovina posázená šalvějí a jalovci, ani cesta, ani dům v dohledu. Blue se vyklonil z okna a viděl, jak jim ze zavazadlového vozu shodili sedla a přikrývky, a díval se, jak tam oba stojí, trochu se kymácejí a dívají se za vlakem, který se opět rozjížděl v oblaku páry. Pak sebrali sedla a vydali se pryč. Vědí, kdo jsou a kam jdou, pomyslel si Blue. Já tam jedu taky – tam, kde zjistím,

kdo jsem. Když o tom takhle uvažoval, pocítil najednou bodavé vzrušení a srdce se mu na několik vteřin prudce rozbušilo.

Po křovinatých stráních se táhly stíny. Průvodčí mu zaťukal na rameno. „Mlýnský potok, pánové.“ Blue zatřásl Packym, aby ho probudil. Vlak s lomozem zastavil u odbočky a syčel. Blue uviděl ohradu, násypku a koně s vozem poblíž ohrady. Na kozlíku seděl vysoký muž v černém klobouku a obleku a s límečkem kazatele. Vážně zvedl ruku na pozdrav, když vystupovali z vozu. Vlak zasupěl, rozjel se a začal stoupat podél jalovcem rostlého vrchu. Chochol kouře se rozpadl a stoupal do výše.

Vysoký muž natáhl ruku a strhl si bílý límeček a k němu přiřitou náprsenku košile. Položil je na kozlík vedle sebe. V límečku působil vážně a zbožně – bez něho vypadal jako tvrdý chlap. „To byl důstojný pán Bassett, kdo vás přišel přivítat,“ řekl s lehkým úšklebkem. „Jsem kazatel Bucklin.“

Z křoví za ohradou vystoupil další muž. Vysoký, vychrtlý, plavé vlasy, pohled psance. Blue byl zmaten. „Čekal jsem, že se tu setkám se svým bratrem,“ řekl.

„No sakra, Blue,“ zamračil se plavovlasý muž, „copak mě nepoznááš?“ Pak se zazubil a byl to Clay.

Křovinaté kopce, zahrocené hřebeny rudých skal. Jalovce, zelesnočerné a pokroucené. Vyjeli na výšinu a Blue uviděl na severu hory přikryté čepicemi sněhu. Jejich dolní svahy se černaly borovicemi a přefezávaly je dlouhé jizvy holých skal. Clay, který seděl na zadním sedadle s Bluem, se v jednu chvíli hlasitě zasmál a sevěl Blueovi rameno. „Přisámbohu, Blue, já tomu nemůžu věřit!“

V šalvěji sténal vítr. Mezi prachem pokrytými limbami stálo na otevřeném a pustém svahu chatrné a větrem ošlehané stavení. Z úzké plechové roury stoupaly obláčky kouře. Za domem sekala mladá žena s oranžovými vlasy sekerou dřevo. Bryčka zastavila. Vyšla další mladá žena s otlučenou smaltovanou mísou na nádobí v ruce. Vychrstla mastnou vodu a otočila se.

Blue sebou trhl a vykřikl: „Indie!“ Byla hubená, modré bavlněné šaty měla vybledlé a samou skvrnu. Narudlé vlasy měla na hlavě zamotané do uzlu a kolem tváře jí visely volné prameny. Rty se jí

pootevěřely a zachvěly, ale Clay řekl: „Toho si nevšímej, běž si po svých.“ Kousla se do rtu a zašla kuchyňskými dveřmi dovnitř. V tu chvíli se Blue otočil a spatřil ve dveřích kůlny muže – byli tři a jeden z nich zrovna skládal pilovanou brokovnici.

„Tady to máš, Blue,“ zamumlal Packy. „Tohle je jejich styl – pustil ses do podniku s chlápky, co nechali rozum v hlavní brokovnici.“ Otrásl se tichým smíchem.

Světlovlasá žena odnesla náruč dříví do kuchyně a s rachotem je shodila na podlahu. Objevila se znovu ve dveřích, tváře jí svítily a puslu měla od rozmazané rtěnky nakřivo. „Mládenci, koukejte, můžete jíst, nebo chcípnout hlady, mně je to jedno.“

Jedli v malé místnosti u kuchyně na hrubém stole z prken – smažené hovězí a brambory, kukuřice z konzervy, suchary namočené v hovězím loji, kávu v kameninovém hrnci. Jedli téměř mlčky. Blondýna a ten, co mu říkali Soví hlava, byli oba trochu opilí. Soví hlava si trusil jídlo na košili a stíral je rukou. Ramenáč s černými kudrnatými vlasy, Zack Murdock, rval řízek hranatými zažloutlými zuby, jedl chvatně a kávu do sebe lil celými doušky. S plnými ústy zachrčel v jednu chvíli na blondýnu a hlavou ukázal na svůj talíř. Hlučně vtahoval vzduch mezi zuby, zatímco mu vidličkou nakládala další kus hovězího. Indie zůstala v kuchyni, jedla vstoje a přikládala do velkých železných kamen. Jednou se nervózně na Bluea usmála dveřmi, ale rychle se zas podívala jinam.

Zack Murdock zprudka postavil svůj talíř. Zůstal sedět a zíral, jak Blue a Packy dojdají. Potom prohlásil: „Je na čase, abysme vám řekli o tom vlaku.“

„V telegramu stálo náš obor,“ řekl Blue. „Co s tím má co dělat vlak?“

„Jezdí z Duranga do Telluride – říká se mu ‚Brokovnice‘ – kvůli všem těm horníkům nahoře v horách. Pár tisíc horníků, chápete? Zásilkový výplat se pohybují mezi dvěma a třema stovkami tisíc.“

Na Bluea to bylo příliš rychlé. Nic nebylo tak, jak to čekal. Ze špíny v domě se mu zvedal žaludek a bolelo ho, když viděl Indii ošuntělou, utahanou a vystrašenou. A chtěl si popovídat se svým bratrem, znovu se s ním spřátelit. Místo toho mu tu Zack Murdock vykládá o vlcích a výplatách. Blue znovu pohlédl na Packyho, který se

na něho shovívavě usmál a mlčel. „Vlaky – zdá se, že jsme se táhli kus světa pro nic a za nic,“ řekl po chvíli Blue. „Přepadat vlaky, to není náš –“

„O vlak se postaráme my,“ řekl Murdock. „Vy máte jenom otevřít trezor v expresním voze, nic víc.“

„Pořád ještě to je přepadení. Vy to do někoho pustíte a my dostaneme provaz s vámi.“

„No dobrá, ksakru –“ začal Murdock.

„Podívej, Blue,“ řekl spěšně Clay, „co my chceme udělat, je dostat se do vlaku, až pojedou do Telluride, a zastavit ho, víš – odpojit lokomotivu a expresní vůz a přejet s nima most u Ještěřčího potoka. Potom ten most vyhodíme.“

„Prostě jenom tak? A co agent v expresním voze?“ zeptal se Blue.

„Povídal jsem ti přece,“ řekl Murdock. „To všechno si vezmeme na starost my, stejně jako kdybyste u toho nebyli.“

„Jde o to, kolik času budete potřebovat, abyste otevřeli ten sejf v expresním voze.“

„Musíme vědět, jaký druh to je,“ řekl Blue.

„Viděli jsme ho – má vepředu napsáno NEPŘEMOŽITELNÝ,“ řekl Clay Russell.

Packy se výsměšně zasmál a hodil po Blueovi pohledem odborníka. „Přisámbohu, není divu, že potřebujete pomoci. Ten sejf je nedobytná banka na kolečkách.“

Murdock se prudce otočil na Bassetta. „To ty jsi sem přitáh ty šašky.“

„Neřekl přece, že to nejde udělat,“ řekl mírně Bassett. „Kolik času?“ zavrčel Murdock.

„Každý sejf se dá rozloupnout,“ řekl Packy. „To, o čem mluvíte vy, je pár dní pěkný fušky. Přinejlepším dvanáct hodin s prvotřídními odborníky, správnými nástroji, a to se ještě nesmí nic přihodit.“

„Dvanáct hodin,“ řekl zhnuseně Clay Russell. „Stejně dobře by to mohlo být sto let.“

„Většina džbánečků,“ řekl Packy, „se rozbíjí mezi zavírací dobou v sobotu a otvírací dobou v pondělí, aby na to měl člověk pořádně času.“

„Co budete ksakru dělat se všema těma strážnejma a brokovnicema dvanáct hodin?“ zuřil Murdock.

„Jaký strážný s brokovnicema?“ zeptal se Blue. „Copak vy nemluvíte jenom o agentovi v expresním voze a možná jednom strážném?“

„Má na mysli celou armádu strážnejch,“ řekl Clay Russell. „Sakra, je jich po celým vlaku jako blech po psím hřbetě.“

„To není náš styl,“ řekl na rovinu Packy.

Blue se zaklonil dozadu a díval se z jednoho na druhého. Vzpomněl si v tu chvíli na své vzrušení, když krugera poprvé spatřil, a okamžitě věděl, že by ho dokázal rozlousknout, i když Packy říká, že to nejde. Najednou cítil totéž i v případě vlaku. Zmocnilo se ho přesvědčení, jistota a bezstarostnost zároveň. Pro tohle tady jsem, říkal si – abych udělal něco, co žádný člověk v téhle zemi nedokáže – ale ne tím způsobem, jak si myslí oni.

„Dokážeme ten sejf rozloupnout,“ řekl tiše Blue. Packy na něho zůstal zírat a napůl se zvedl ze židle. Blue natáhl ruku a přitlačil ho zpátky. „Můžeme ho rozloupnout,“ opakoval, „a v mnohem kratší době než za dvanáct hodin, ale ne když vy mezitím budete strážným ustřelovat hlavy. Musíme si vymyslet způsob, jak se dostat k tomu sejfu tak, abychom získali čas který potřebujem. Potřebuju vidět ten vlak, expresní vůz a každé metr trati.“

„A taky by ses možná rád setkal s prezidentem železnice, ne?“ řekl Murdock. „Moh by ti napsat tu kombinaci.“

„Každej, kdo si nejdřív neprohlídne okolí, je zatracenej blázen,“ řekl Bassett. „Pozoroval jsem svůj vlak skoro měsíc, než jsem ho udělal. Říkali jste, že tam máte člověka. To by nám mělo pomoci.“

„Švagra tadyhle Soví hlavy,“ řekl Clay Russell.

„To je jiná věc,“ řekl Sova Carver. „Švagr Jared nemákně prstem, dokud nedostane pět táců předem. Poctivý peníze, říká, v případě, že by se něco smrklo.“

„Pět táců nemáme,“ řekl úsečně Murdock. „Bude muset počkat.“

„Říká, že nepočká – sakra, riskuje důchod, ne?“

„Promluvím s ním,“ řekl Blue, „a zaplatím mu, když budu muset.“

Nastalo dlouhé ticho. „Zatraceně,“ pronesl Carver, „měli bysme asi nechat ten vlak plavat a zmáčknout tady jeho.“

„Nelíbí se mi, když mi má nákej kluk se skořápkou na zadku vykládat, co mám dělat,“ řekl najednou Naylor.

Blue se na něho otočil: „Kdybych ti rozbil hubu, tak by se ti to potom líbilo víc?“

Naylor ztuhl. Clay Russell se zasmál. „Přisámbohu, Naylore, to bych si zaplatil vstupný. Ksakru, o líbení tady přece nejde. Když si to ten kluk dokáže zařídit tak, aby tu bednu rozlousk, ty si na svoje přideš tak jako tak.“

„Můžeme cestovat jako horníci,“ řekl Bassett, „jako horníci, který hledají pozemek ke koupi – tak najdeme záminku, jak si očichat železnici a hory mezi Durangem a Telluride.“

„Jestli si, kazatelskej, myslíš, že si s nima pojeděš do města nebo kamkoli jinam,“ řekl Murdock, „tak na to můžeš zapomenout.“

„Myslel jsem, že teď už patřím do party,“ řekl Bassett.

„Jdou po tobě stejně jako po nás. Russ s nimi může jet, když to bude třeba, ale ty se budeš držet z dohledu spolu s náma. Od teďka až do konce akce tě budu mít na očích. Budeme jako dvě podsvínčátka, pěkně cucat bok po boku.“

Bassett se zamračil, mlčky opětoval Murdockův upřený pohled a pak pokrčil rameny. Teď mám nohu v medvědí pasti, pomyslel si. O chvíli později je Clay Russell zavedl do kůlny za domem. Na rozbitém talířku zapálil ohořelou svíčku. Kalně žluté světlo blikalo po potrhaných dekách a dvou pryčnách, zavěšených na lanech. Skulinami studeně protahovalo. Packy se rozhlédl, zavrtěl hlavou a bezmocně se smál. Sotva Clay odešel, Packy chytil Bluea za rukáv a otočil ho k sobě. „Co to do tebe vjelo, Blue? Tý bandě hrdlořezy přece nemusíš nic dokazovat.“

„Řekl jsem ti přece tu první noc u Latourettů, že bych se do toho krugera dostal,“ řekl Blue. „A teď to udělám.“

„Proč, Blue? Ve vlaku, s ozbrojenými strážemi – to je sebevražda.“

Blue klesl na pryčnu s očima upřenýma do plamene svíčky. „Troje dveře, přesazený hřídele, jištěný zámky... budeme první, kdo se do Krugerova NEPŘEMOŽITELNÉHO dostane. Pomysli.“ Podíval

se najednou zpříma na Packyho. „To nechceš vědět, jak to chci udělat?“

„Chci jenom vědět proč.“

„Žádnej prvotřídní zloděj by si přece před tou bandou nesedl na zadek.“

|25|

Ráno Naylor odvezl Bluea, Packyho a Claye Russella do Duranga a vysadil je blízko nádraží. „Pojedeme vlakem do Telluride,“ řekl Blue, „abychom si obhlídli terén, a najmeme si na zpáteční cestu koně, takže nás zpátky na farmě můžete čekat asi za pět dní.“ Naylor přikývl a vydal se na zpáteční cestu.

„Ty jsi Crenshawa viděl,“ řekl Clayovi Blue. „Už ho vidět nepotřebuješ, že ne?“

Clay zavrtěl hlavou. „Řeka teče přes město, hned tamhle. Počkám tam na vás.“

Jared Crenshaw se zeleným stínítkem nízko nad krví podlitýma očima škrábal něco do příkazového bloku. Inkoust mu stříkal od hrotu pera. Vycítil za sebou pohyb a otočil se. Za ním stáli dva dobře oblečení muži. Mladší se vlídně usmál.

„Pan Crenshaw? Jmenuji se Adams. Zde můj společník, pan Bristol. Jsme důlní podnikatelé, máme zájem na koupi majetku někde poblíž a budeme pochopitelně převážet stroje a peníze. Váš švagr, pan Carver, nám naznačil –“

Crenshaw sebou při jménu trhl a nervózně se rozhlédl. „Co sem ksakru chodíte?“ zamumlal skrze zuby. „Řekl jsem tomu pitomci, že sem za mnou nikdo nemá chodit.“

„Možná že byste nám mohl ukázat způsob, jakým převážíte peníze?“ řekl starší muž.

Zdálo se, že Crenshawovi odul krk a ruce mu začaly křečovitě cukat. „Ani slovo! Musíte mi nejprve ukázat řádný papír. Promluvíme si u Generála Granta. Ve výčepu. Za třicet minut.“

Hotel Generál Grant byl z rudého pískovce, ulici od nádraží. Ve dřevem obkládaném výčepu hleděly ze zdi preparované hlavy loveckých trofejí. Blue a Packy se usadili pod ohromným vousatým bizonem a čekali. Když o několik minut později přispěchal Crenshaw, měl místo stínítka buřinku. Černé klotové rukávy mu vykukovaly zpod manžet kabátu. Šel přímo k pultu. Barman automaticky vytáhl skleničku, nalil do ní whisky a pak vedle ní postavil žejdlík piva s pěnou. Crenshaw do sebe hodil whisky na jeden hlt, poslal za ní doušek piva, pak si odnesl pivo k jejich stolu a sedl si.

„Pánové,“ řekl a vycenil zuby. Byl bledý, pleť měl hladkou a vlhkou.

„Jak často jezdí ty vlaky, pane Crenshaw?“

„Nejdřív k věci, hergot. Jde mi o penzi.“ Ohlédl se nervózně za sebe. „Chci pět tisíc.“

„Můžu vám dát pětadvacet stovek hned teď v opasku,“ řekl Blue. „Zbytek bude muset počkat, až bude práce hotová. Musíme být jisti, že na svém konci uděláte všechno.“

„Ukažte,“ řekl Crenshaw. Blue si rozepnul košili, zvedl klopou na opasku a Cranshaw uviděl bankovky. Na chvíli stiskl pevně víčka a pak přikývl. „Dáte mi je na záchodě, až budeme odcházet.“

„Ty vlaky?“ řekl Packy.

„Dvakrát měsíčně, ale nikdy v tentýž den nebo tutéž dobu jako předtím. Řeknou mi to těsně před odjezdem, abych stačil uvést do pohotovosti pomocníky a sestavil vlak, takže bych vám nic nemohl říct dřív, než vlak vyjede.“

„Dovedete telegrafovat?“

„Prokrista! Všechno, co jde po drátě, slyší všude na lince.“

„Dovedete to?“

„Trochu, ale –“

„A co trezor? Přesunují ho do vozu?“

„Kruci, to ne. Váží skoro dvacet metrů. Kdyby se někdy uvolnil, roztrhal by vagón na třísky. Jezdí v kombinovaném voze, napůl zavazadla, napůl osobák. Trezor je kvůli své váze vycentrováný nad předním podvozkem, v zavazadlovém prostoru. Je v ohrádce z kůlů, na všech čtyřech stranách upevněný. Dveře vagónu jsou pobité plechem, pěkně pevné, a celou cestu jsou na dvě závory.“

„Kdo s tím jezdí?“

„Jenom expresní zřízenec a jeden pomocník. Nemá smysl, aby u toho všichni seděli a koukali na tu bednu. Nic nedělá.“ Zasmál se, ale pak se rychle vzpamatoval. „Ale další policisté jsou v té půlce pro cestující, a jeden v lokomotivě. Pohybují se – dokonce čas od času chodí po střeše. Všichni s pilovanými brokovnicemi.“ Crenshaw zavrtěl hlavou. „Jste blázni, že to zkoušíte –“

„Co ještě jezdí ve voze s trezorem?“

„Nic. Vůbec nic. To je zásada, víte? Všechny nákladní vagóny ve vlaku musí být zapečetěný, aby se v nich nikdo nemohl schovat. Vlak nikdy nemá osobní vozy nebo cestující. Aby si ty mizerové nemohli koupit lístek –“ Opět se vzpamatoval.

„Co je to za chlápka, ten expresní agent?“

„Kemp? No, safra – je to prud'as, ale je – no je slušnej, bohabojnej... Metodista, stejně jako my Crenshawové. Zbožný člověk. Toho nepodplatíš –“ Zmlkl a temně zrudl.

„Mohli bychom ten trezor a dvoják vidět?“

„Vůz stojí na nádraží a je kolem něho železný plot. Trezor je zamčený, dokonce i když je prázdný.“

„Dobře,“ řekl Blue. „Má ten expresní vůz vždycky ve vlaku stejné místo?“

„Skoro vždycky. Pokud je v soupravě poštovní vůz, jede hned za uhlákem, a potom dvoják s trezorem. Sestavuju vlak podle toho, co se má cestou odpojit – v Aguile vždycky odpojujeme pár vozů na rudu a možná někdy nákladní vagón, a další vozy na rudu na různých výhybkách pro doly. Podívejte se, musím zpátky do práce.“

„Zastavuje ten vlak ještě jinde než na nádražích a u výhybek?“

„Ne – teda, nabírá vodu na ten táhlý svah před vrcholkem. Je to tam přes tři tisíce pět set metrů, víte, a stoupání je skoro sto metrů na jeden a půl kilometru –“ Crenshaw se zvedl ze židle. „Jdu teď rovnou na pány. Vy?“

„Ano. Jdu za vámi. Brzo se zase ozveme, pane Crenshaw.“

Na ulici o pár minut později chytil Packy Bluea za rukáv. „Člověče, tohle je od začátku všechno špatně.“

„Možná že máš pravdu, ale já teď od toho nemůžu couvnout.“ Packy si povzdechl. „Já jsem tě učil rozbíjet džbánečky pokradmo – a ne jít proti armádě poldů s brokovnicemi v ruce.“ Zaváhal. „Slyšel jsi, co říkal – nemůžeme se předem zblízka podívat ani na vůz, ani na trezor.“

„To nepotřebujeme,“ řekl Blue. „O sejfu už víme všechno, co potřebujeme. Vagóny jsou stejně všechny stejný. Chci, aby sis teď koupil měřicí pásmo a zápisník. Pár dní budeš oťukávat vlak. Budeme potřebovat znát rozměry vozů, spojů, oken, lokomotiv, všecko. Můžeš na nás počkat tady u Generála Granta.“

„Nezapomínej, že jsem holej.“

Blue palcem odpočítal v náprsní tašce sto dolarů a s křivým úšklebkem je podal Packymu. „Už jsme zase skoro vybraný.“

Packy bral peníze a mrkl na něho jedním okem. „Když někde uvidím monte na tři, budu se držet na hony daleko. S tím počítej, Blue.“

Blue se díval za Packym, jak zachází do Generála Granta, a pak šel zpátky na nádraží na vlak Denver – Rio Grande a koupil do Telluride dva lístky k oknu. Do odjezdu zbývalo pár minut. Šel do domu obchodní společnosti La Plata County do oddělení pánských oděvů a koupil si prostého šedého stetsona, pár flanelových košil a šedozelené manšestrové norfolkské sako, všechno běžný oděv lidí od dolů. Své šaty si tam nechal v úschově, vyšel ven a za chvíli byl u řeky. Clay čekal, seděl na břehu pod limbou a v ruce držel vrbový prut s kusem vlasce. Když uviděl Bluea, položil prut. Na vlasci nebyl háček ani návnada. Clay byl hladce oholený, měl na sobě tmavé sako a úzkou kravatu. Chyběl mu důvěrně známý pás na pistoli, ale přes rameno měl brašny k sedlu jako každý farmář, který přijede do města – jeho kolt s dlouhou hlavní byl v jedné z kapes brašny. Šli zpátky na nádraží. Vlak čekal, na slunci jasně zářila toskánská červeň vagónů a z lesklé lokomotivy se sykotem vyrážela pára. Nastoupili a o minutu později se vlak rozjel.

Celé kilometry stoupání trati sledovaly úbočí travnatých oblých kopců a trať šla neustále výš jalovci a šalvěji.

„První chvíle, kdy si mužem popovídat,“ začal Blue.

„To je, vid', Blue? Ale sakra, není toho moc, z čeho by sme měli velkou radost, co?“

Okraje kol pod nimi skřípaly na zákrutech trati. U Clayova ramene stál průvodčí a říkal si o lístky. Clay se díval z okna a neviděl ho ani ho v rachotu vlaku neslyšel. „Lístky, prosím pánové,“ opakoval průvodčí. Když se dotkl Clayova ramene, Clay ucukl zpátky a ruka mu zaletěla pod kabát. Vzpamatoval se, s úšklebkem zavrtěl hlavou a ruka vytáhla peněženku s lístkem. „Se mi zdá, že jste si myslel, že jsem vaše tchyně, co?“ řekl průvodčí. Clay se na něho zazubil a přikývl, ale kolem úst měl bílý pruh jako skvrnu a rty měl pevně staženy. Na chvíli byl opět cizincem.

„Já se pamatuju,“ řekl Blue, „na dlouhou noční jízdu vlakem s mámou a Cassií, když jsme odešli z farmy, a pak se pamatuju, že jsme se sešli se strýcem Israelem a že jsem byl vyděšenější k smrti. A tys s námi nebyl. Jediný, co mi máma řekla, bylo, že jsi jel do Kansasu dělat s partou mladců.“

Clay se smál. „No, to jsem jel. Vždyť víš, že doma jsme si moc legrace neužili. Já s Tomem Pattonem jsme se namazali, jeli jsme dolů k Sedalii a nějak jsme tam vykradli krám – vyfoukli jsme tam něco asi tak za pět nebo šest dolarů, já už se nepamatuju ale na ulici tam byl starej dědula a měl takovýho skvrnitýho psa na provázku a stál tam a viděl nás, jak jsme vycházeli, a poznal Toma, takže domů jsme ject nemohli. Chytili jsme si nákladák a jeli jsme až ke Great Bend a šli jsme mlátit to obilí – pamatuju se, že když jsme vylezli z vlaku, veškama se nám to pod košilí úplně hemžilo, to si můžeš představit.“ Znovu se krátce a úsečně zasmál. „Poslal jsem odtamtud mámě deset dolarů.“

„Kdyby ses byl vrátil, nebyli bychom se museli odstěhovat k Israelovi.“

„Sakra, Blue, s tím se nedalo nic dělat. Když jsme odešli od mlátičky, jeli jsme z Kansasu dolů mezi Indiány, no a já – jsem potom seděl v base. Dva roky. Když jsem se zase dostal ven, už jsem se sotva mohl vrátit a udělat něco pro tebe a pro mámu. Věci se mění, znáš to. A Israel mi řekl, ať se tam vůbec neobjevuju, už dávno předtím. Se mi zdá, žeš ho taky slyšel vykládat o Russellech a zkažený krvi.“

„Ale vloni ses tam objevil, ne?“

„To jo, propána, a taky by byl sotva před náma moh zavřít dveře. Ten svatoušek – koho by bylo napadlo, že ten parchant v tom byl taky? Celou tu dobu prodával kradený zboží.“

„Byl jsem tam a tys neřek ani slovo.“ Blue to nedokázal vyslovit bez výčitky v hlase.

„Ksakru, Blue. Kdybysme byli udělali nějakou blbost, byl s náma konec. Utekli jsme z basy, před šibenicí. Zack tenkrát musel jít a zastřelit toho expresního agenta v Neosho –“

„Musel?“

„Ten zatracenej blbec ho k tomu donutil. Když se to vezme, právě proto teď chceme udělat ten velkej zátah, Blue – musíme vypadnout ze země. Začali jsme si jenom tak hrát, víš, a sakra, byla to psina. Ale potom se ta psina vytratila. Chci tohle dotáhnout do konce a skočit na parník do Jižní Ameriky. Tam dole je dobytkářská země a tomu já trochu rozumím.“ Clay se otočil na lavici a podíval se tvrdě na Bluea. „Chlapče, ty nevíš, co to je, když člověk musí myslet na provaz.“

Blue už najednou nechtěl nic slyšet ani nic říkat. O Israelovi, o sobě, nic. Vlak se kymácel z boku na bok a jeho kola odklepávala kilometr za kilometrem. Stavěli v Mancos, Dolores – sem tam osamělý dům, vagóny rudy, pracovní vlak na postranní koleji. Pak se ocel stočila na sever a na východ podél řeky Dolores. Údolí se prudce zužovalo. Blueovi to připadalo, jako by se vlak ponořil do hor. Podél břehů řidly limby a vrby a štěrkem začala prosvítat holá skála, Voda zbělela, pěnila a vířila. Zvedl se z lavice a vyšel na otevřenou plošinku mezi rozhoupané, škubající vozy a opřel se o železné zábradlí, aby se podíval na rozložitě štíty se sněžnými pláněmi, které bíle probleskovaly mezi temně zelenou srstí borovic. Kolem letěly provazce modrého uhelného kouře a popílek se sypal jako krupice.

Clay se k němu připojil a mlčky stál vedle něho. Blue se vykláněl za roh vozu a mhouřil oči před jiskrami. Nakonec Clay řekl: „Co ksakru hledáš, Blue?“

Blue ani neotočil hlavu a odpověděl: „Ještě nevím. Nevím, ale najdu to.“

Telluride leželo v úzkém údolí, uzavřeném na třech stranách sráznými hradbami hor. Bylo již šero, když vlak zastavil. Blue pohlédl vzhůru k horským útesům a viděl tam šňůry vodopádů podobné dlouhým průsvitným chomáčům. V šeru taktak rozeznával stožáry a vozíky zavěšené na lanovce, po níž se ze vzdáleného ústí dolu někde vysoko v horách neustále dopravovala ruda.

Přespali v ubytovně pro horníky. Ráno si najali z nájemní stáje koně a vydali se zpátky po stezkách v úbočí hor vysoko nad trati, stezkách, které pocházely ještě z časů před železnicí, kdy se ruda z hor převážela na hřbetech mul. Dostávali se vpřed jen velmi pomalu – Blue čas od času sestupoval k trati, aby si prohlédl kolejiště, výhybku nebo most. Odpoledne se zastavili u dolu San Ignacio neda-leko od Ophiru. Blue řekl správci, že by si tu chtěl založit kovárnu – vyrábět kovové díly pro doly – a ten mu odpověděl: „Počítej mě mezi své zákazníky, synku. Zbavil bys mě těch ničemů v Durangu.“

Svezl je lanovkou. Každý z nich seděl ve vozíku a vyjížděli nahoru k horní drtičce a vlastnímu dolu, kde se ruda vyvážela na povrch. Blue hleděl tu stovku metrů dolů na zahrocené černé borovice naježené na svahu hory a vozík se pod ním kýval.

„Lanovka nepotřebuje pohon,“ vysvětloval správce. „Dvacet čtyři hodin denně sjíždějí dolů plné vozíky a táhnou prázdné nahoru.“ Blue naslouchal svistu větru v lanech a usilovně přemýšlel. Správce jim nabídl nocleh v noclehárně. Blue ležel, nespál a naslouchal lomozu drtičky a pískání koleček na ocelových lanech.

Další den ráno jeli podél trati průsmekem na vrcholku, ve výšce dobře přes tři a půl tisíce metrů. Před nimi klesaly koleje po dlouhém svahu, který by je po serpentínách vyvedl z hor až dolů do Duranga. Jeli podél potůčku od jeho pramene a potůček se brzo proměnil v prudce tekoucí, hřmící řeku, ztěžklou tajícím sněhem. Pak se v horách otevřela rokle s rudými stěnami. Řeka se vrhala dolů v řadě vodopádů a padala stovky metrů do rokliny. Nad roklí stálo na vlečce pět nebo šest zrezlých rudných vozů. Trať vedla roklí pod vlečkou a úzkostně se tiskla k úzké plošince, vysekané podél strmé, narudlé skalní stěny na východní straně kaňonu. Nad trati se útesy zvedaly přímo vzhůru dalších téměř sto metrů a pak se zalamovaly v oblém temenu hory.

„Ztrácíme tedy čas,“ řekl Clay. „Na tý římse se k tomu vlaku žádným způsobem nedostaneš a je to na nesprávný straně řeky. Všude, kde bysme se do toho pustili, musíme mít možnost vzít to rychle na západ, přes tamten hřeben.“ Ukázal přes rokli na vysoký horský hřeben, který se táhl podél řeky a rokle. „Jakmile se dostaneš přes ten hřeben, hory se prudce svažují. Tam budeme mít rozestavěný koně.“

„Od vlečky vede stará vozová cesta,“ řekl Blue. „Nejdřív se podíváme, kam vede.“ Cestu, nezřetelnou a zarostlou křovím, už roky nikdo nepoužíval. Vinula se mezi borovičkami až k místu, kde nad roklí začínal les. Asi kilometr od rokle, i když značně výš, se cesta stočila kolem vyčnívající skály a přivedla je nečekaně k opuštěnému dolu Sheba. Ze stromu u cesty už dávno spadl omšelý ukazatel. SHEBA & DENVER, *důl spol. – zal. 1874*, stálo na něm vybledlými písmeny. Polorozpadlé budovy, na nichž už dřevo dostávalo stříbřitý nádech, stály tu i onde – noclehárna, nářadovny, kuchyně, a na svahu směrem k potoku byly přístřešky drtičky.

Na prostranství za drtičkou se nad otvorem šachty tyčila šibenice z trámů. Smyčky ocelového lana se kroutily kolem těžkého kladkostroje, zavěšeného pod šibenicí. Blue sledoval pokroucenou změt' lana a viděl, že vede k velkému bubnu s ozubenými koly, zasazenému v železných postranicích – bubnem měl otáčet trám a ozubené kolo, ale trám byl těsně u kol ulomený.

„Starej pitoměj koňskej žentour,“ řekl Clay. „Zapřáhneš k trámu koně a otáčí tím dokolečka.“

Blue stiskl svého koně koleny a pohnal ho blíž k žentouru. V té chvíli uslyšel píšťalu vzdáleného vlaku. „Sjedeme na místo, odkud můžeme vlak vidět projíždět,“ řekl a otočil koně zpátky k rudé rokli. Cestou myslel na koňský žentour a opuštěný důl.

K okraji útesu nad roklí to nebylo víc než sedm set metrů. Blue s Clayem seděli na rudé skalní stěny římse a dívali se, jak se vlak namáhavě dere po stoupání v kaňonu. Lokomotiva odfukovala chuchvalce modročerného kouře a tah v kaňonu je nesl v poryvech podél stěny útesu a kolem přihlížejících mužů. Vlak projel pod nimi a pod převisem se jim ztratil z očí. Šupot lokomotivy zpomalil. Uslyšeli dlouhý svist unikající páry. Odspodu k nim dolehly hlasy.

Blue proběhl po okraji útesu, Clay za ním, kolem zakrslých boroviček a doubků, které se tiskly ke skále. Úzkou průrvou ve skále opět viděli vlak. Sto metrů pod nimi stála lokomotiva vedle dřevěné nádrže, vestavěné do paty útesu. Železničáři právě otáčeli velkou rouru od nádrže k ústí další nádrže v uhláku lokomotivy. Ozval se šum tekoucí vody. Na jedné straně se vlak téměř dotýkal útesu a na druhé straně útes padal téměř kolmo do modrých hloubek rokliny. Na té straně nebylo ani dost místa, aby se tam postavil člověk. Mlčky přihlíželi. Naplnit nádrž v uhláku trvalo osm nebo deset minut. Nakonec Clay vyhrkl: „Neříkej mi, že přemýšlíš, jak bys ho tady mohl zastavit.“

Blue neodpověděl. Přeskočil úzký potůček, který plnil nádrž dole, a vylezl na skálu. Pod ním železničář něco zavolal. Lokomotiva se s pomalým puf-puf znovu pohnula a vlak se dal do pohybu, vozy se pohupovaly a rachotily, až se ztratily z dohledu za ohybem stěny útesu. Blue pohlédl směrem, odkud vlak přijel, dolů do údolí, a ze svého výhodného místa viděl můstek dole, kde koleje křížily řeku. A za ním, ne víc než šest nebo sedm kilometrů daleko, viděl drtičky a budovy dalšího velkého dolu podobného dolu San Ignacio. Vzpomněl si, že ho mýjeli cestou vlakem – jmenoval se Arapaho. Od budovy drtičky stoupaly po svahu hory stožáry lanovky. Vozíky, z této vzdálenosti drobounké, vyjížděly po lanech z drtičky do stoupání, v němž překonávaly rozdíl několika set metrů.

„Slyšíš mě, Blue? Nemáme se tady kde schovat a nemáme ani kam utéct – když ho zastavíš tady, poldové tě z tý římsy sundají.“

„Nesundají, když mě neuvidí.“

„Sakra, je to jejich vlak – uvidí tě, to se neboj.“

Blue se na něho zazubil. „Kdyby to nešlo udělat jinak než vlak prostě přepadnout, jak si to maluješ ty a Zack, už bych v tom dávno nejel. Ale my je oťuknem jako kapsáři na vesnický pouti. Budou si myslet, že to udělali duchové – nezůstanou po nás ani žádné stopy. V první řadě se ale musíme přestěhovat sem, na Shebu. Včetně děvčat. A budeme muset koupit nástroje a zařízení. Než budeme hotovi, ještě si vyzkoušíš, jaké to je dělat celej den.“

Blue našel Packyho v zadním salóнку Generála Granta, jak pozoruje hráče karet. Sotva ho Packy spatřil, začal z kapes vytahovat bankovky.

„Žrádlo a pokoj, za nic jinýho jsem neutratil ani cent. Tady je osmdesát dolarů.“

Blue mu odstrčil ruku. „Pojďme někam, kde si můžeme promluvit.“

Koupili si dva žejdlíky piva u výčepu a sedli si k rohovému stolu pod vycpanou pumu. Místnost byla téměř prázdná.

Packy napjatě poslouchal, když mu Blue vykládal o roklině a o útesech, o tom, jak našli opuštěnou Shebu a žentour, a o lanovce na Arapahu, pár kilometrů po proudu. „Dokud je ten sejf ve vlaku, neexistuje způsob, jak by se někdo z nás mohl do něho pustit,“ pokračoval Blue. „Chtěl bych ukrást ten sejf přímo z vagónu, aby o tom ti druzí vůbec nevěděli, v době, kdy vlak zastaví a bude nabírat vodu. Odtamtud to vlaku do Telluride potrvá ještě dvě hodiny. Řekněme, že potom zjistí, že sejf je pryč, a vyrazí zpátky s vlakem policistů – budeme mít na sejf čtyři hodiny.“

Když Blue prohlásil, že má v úmyslu trezor ukrást, Packy se začal tiše smát. Teď však jeho tvář ztvárněla. „A ty odhaduješ, že budeš mít na ten sejf čtyři hodiny. Říkám ti, není to ani polovina času, který potřebuješ. Ten kruger, co mě rozsekal na kusy, měl jenom dvoje dveře. Tenhle má troje. Řekněme, že se dostaneš prvními dvěma. Ale pořád jsou tam ještě vnitřní dvířka. Nedají se ani vyvrtat, ani prorazit, prsty to nevytočíš, protože tam je časovaný zámek, a odstřelit se to nedá, protože to má spáry krytý deskama.“ Bezmocně rozhodil ruce po stole.

Blue se zazubil: „Packy, já ty dveře prořežu plamenem.“ A řekl mu o Axelově hořáku a o tom, jak tryskající plamen dokáže pod tlakem vyříznout tunel do nejtvrďší oceli.

„Vím o kasařině víc než kdokoli v Americe,“ prohlásil Packy, „ale o něčem takovém jsem v životě neslyšel.“

„Ještě to nikdo neudělal, proto jsi o tom neslyšel. Jen půl tuctu kovářů nebo svářečů má o tom aspoň trochu potuchy. Ten hořák dokáže udělat sám. Co říkáš, Packy? Ještě se bojíš, že to nezvládnu?“

Trvalo to dlouho, než Packy odpověděl. „Ne... začínám se teď myslím bát, že to zvládneš...“

|26|

Blue chytil dlouhý trám společně s Packym, Sovou Carverem, Clayem Russellem a Zackem Murdockem. Zvedli ho a Blue ho řídil do trubkovité násady na hnací hřídeli koňského žentouru. Položil na trám špalek dřeva a tvrdě na něj udeřil palicí. Trám zajel do násady a vznikl z něho dlouhý příčný vřeten, jehož konce lehce pružily.

Bassett se ohlédl zpátky na členitý svah hory a uviděl tam stopy vozu a dvojité šmouhy po smyku, které se stáčely směrem k Shebě. Vůz sám stál poblíž pod velkou žlutou borovicí. Byl plný nástrojů a zařízení, jež Blue koupil v Durangu. Bassett viděl mosazný válec starého parního kompresoru k pneumatickému kladivu, který Blue koupil z druhé ruky za šedesát dolarů. S tím vzduchové trubice, ale žádná sbíječka. Pro Bassetta to byla záhada. A potom další věci, všechny možné měděné trubky, dynamit, karbidový vyvíječ, další nářadí, cívku odpalovacího drátu, ale bez strojek. Bassett si zpočátku myslel, že chtějí vyhodit koleje, možná i sám vlak, a už byl rozhodnut jedné noci vyklouznout, pokusit se získat pomoc a všechny je pochyťat. Pochopitelně, že by se vyplašili a utekli, bezpochyby vyloupili další vlak někde jinde o pár týdnů později, takže by to všechno bylo málo platné. Ale potom jim chlapec vysvětlil, jak chce ten trezor ukrást, a na začátku řekl jednu věc, která Bassetta přesvědčila, aby zůstal. Blue řekl: „Zapomeňte na to, že máte u sebe zbraně – jeden výstřel a je s námi konec.“ Je-li to takhle, pomyslel si Bassett, dohrajou to.

Murdock si zuby vytáhl třísku z palce a divoce ji vyplívl. Blue šťouchl do příčného vřetene. Buben se trochu pootočil, vyčištěná a naolejovaná soukolí tiše zabrala. „Žádný hluk,“ řekl Blue. „Na tom to všechno stojí – žádný hluk, žádné stopy.“ Otočil se k nim, pohlédl na ně. „Ted’ musíme porazit další stromy, abychom udělali rám.“ Klekl si a začal kreslit klacíkem do hlíny čáry.

Packý stál vedle a opíral se o svou hůl se stříbrným knoflíkem. „Přisámbohu, vůbec by ti to neublížilo, kdybys přiložil ruku k dílu,“ zavrčel najednou Sova Carver.

„Těžká práce a já si nemáme co říct,“ zašklebil se Packý. „Ale člověk vidí že na to máte skutečně fortel, hoši.“

Odkráčel pryč a pohazoval si hůlkou.

„Na toho ještě přijde řada,“ řekl Blue. „Jde se kácet.“

Byla noc. V kamnech v kuchyňském přístřešku plápolal ohýnek. Bassett hrál s Clayem Russellem a Sovou Carverem karty, Packý věštil Millii budoucnost z dalšího balíčku. Murdock seděl na bedýnce, opíral se zády o zeď, praskal klouby a pozoroval je.

„Je to vysoký chlápek, mluví cizí řečí,“ vykládal Packý. „Asi Francouz. Má brokátovou vestu a přes prsa metály a nese skříňku plnou velice cenných věcí, nepochybně šperky. Je to dárek pro tebe –“

Millie sraštila čelo. „A kde potkáme takovýhle mužský?“

Packý pokrčil rameny a ušklíbl se. „Dámy jako vy, se spoustou peněz a oblečený, až to píchá do očí – kdekoli na světě se kolem vás budou pracháči jen rojit.“

Millie se se smíchem obrátila na Murdocka. „Tebe jsem takhle nepotkala, co, srdíčko? Ty jsi mi nikdy nepřines skříňku se šperky.“

„Ale na své prachy sem si stejně přišel,“ řekl Murdock.

„Chá! Bylo to všechno na sekeru a ty to moc dobře víš. Ale až to tu skončíme, tak mi to můžeš všechno vynahradiť – všechny ty krásný časy a sliby.“

„Pošleme pro vás, jen co se někde usadíme. Vždyť to víš.“

Millie na něho chvíli upřeně hleděla. „To máš zatracenou pravdu,“ řekla.

Ozvalo se zaškrábání na okno. Murdock vyskočil a zároveň se v jeho ruce objevila zbraň. Bassett se dotkl jeho paže. „To je kluk,“ řekl. Přes římsu přeletěl do místnosti had smotaného drátu.

Chvilku na to vešel Blue. Sebral drát, kapesním nožem oškrábl jeho konce, pak vytáhl z krabice dubové prkýnko a připevnil konce

drátů ke dvěma výstupům, součástí mosazného přístroje na prkýnku. Postavil přístroj na stůl.

„Kde jsou baterie?“ zeptal se Carver.

„Nepotřebujeme baterie,“ řekl Blue, „protože nebudeme vysílat, jenom poslouchat, jasný?“

Carver přikývl. Přístroj najednou začal drnčet. Millie nadskočila a krátce nervózně vyjekla. Carver vytáhl z kapsy tužku a rychle psal do klapotu telegrafního klíče. Když se telegraf zastavil, Carver řekl: „Je to pro agenta v Ophiru a má na vlak jedoucí k jihu napojit dva vozy s rudou –“ Přístroj opět začal klapat.

„Vypni to!“ řekl Murdock. „Dokud to nebudeme potřebovat.“

Carver pokrčil rameny a odpojil jeden výstup. Klapot ustal. „Budeš poslouchat každý den ráno,“ řekl Blue. „Od osmi do osmi třiceti. Crenshaw to alespoň tak povídal.“

Blue našel Packyho v noclehárně. Pohrával si se stříbrnými dolary na svém zámku, udělaném ve vězení. Cvrnkl kolečkem do polohy a otočil vřetenem. Západka zámku zajela hladce zpátky. Packy hodil zámek do krabičky od mýdla na posteli. „Kde jsou ostatní?“

„Probírají si, co budou muset udělat,“ řekl Blue.

„Neměl bys tam být?“ Packy na něho zamžoural přes okraj kapesníku, zavěšeného přes nevidomé oko – umělé oko mu bylo nepříjemné a začal opět nosit kapesník. Klobouk měl dřevěný, oblek samou skvrnu, na kalhotách protlačená kolena a potřeboval se oholit.

„Je to všechno na nich,“ řekl Blue. „Na jejich části s nimi nebudu, ale je čas, abysme spolu uvařili polívku.“

Packy udělal obličej, ale shodil nohy na podlahu a šel za Bluem do nářadovny. Blue sundal z police dřevěnou bedničku. U dveří kuchyňské chaty uslyšeli Indiin tichý hlas a pak Milliin drzý smích. Strčili do dveří a vešli.

„Mohli jste zaklepat,“ řekla Millie. Seděla u hrubého kozlicového stolu s pytlem od mouky kolem ramen a Indie navíjela jednu z jejích plavých loken na kulmu, kterou předtím rozžhavila na plotně. Na kamnech se ohříval měděný kotel vody a na lavici blízko Millie stály dřevěné necky plné ženských šatů. Když uviděla bedýnku, řekla: „Co to chcete dělat v mé kuchyni?“

„Chceme si jenom postavit hrnek polívky,“ řekl Blue.

„Vaším lordstvům nechutná, co jim uvaříme?“ zeptala se Indie.

„Nikdy nám nic nechutnalo líp, dámy,“ prohlásil Packy, „ale tohle je starý rodinný recept.“

Blue vypáčil bedýnku sekerou. V úhledných řadách v ní ležely voskované, do papíru zabalené patrony, každá tři krát dvacet centimetrů. Indie naklonila hlavu na stranu, aby si přečetla tištěnou nálepku. „Červená tečka. Padesát procent. *Dynamit*, Blue?“ Z kulmy v její ruce stoupal pramínek kouře. Millie nasála nosem vzduch, prudce ucukla a vytrhla vlasy z kulmy.

„U všech čertů, chceš mě ocejchovat, zlato?“

Prsty hledala seškvařenou loknu a přitom pozorovala, jak Blue kapesním nožem loupe papír z patrony. Packy vybral hrcem z kotle část vody. „To je moje voda na praní,“ řekla nešťastně Millie. Packy se na ni pouze usmál. Blue rozlomil patronu nad kotlíkem a rozdrtil ji na malé kousky. Když vzhlédl, viděl, že se Packymu úsměv vytratil a že má tvář bledou a napjatou.

„Nemůžu si pomoci, Blue,“ řekl Packy. „Myslel jsem si, že tohle už mám taky za sebou.“

„A nechceš takhle vzít Millii na procházku?“ řekl Blue. „Vím všechno, co o tomhle potřebuju vědět.“

Packy zaváhal, pak strhl Millii pytel z ramen. „Budeš to muset přecedit – a budeš potřebovat něco, v čem to uskladnit, něco, co by nejiskřilo.“ Uviděl na stole kelímek, zčásti naplněný tekutinou.

„Ne ale mou růžovou vodu,“ řekla Millie. Packy přikývl. Vylila si tekutinu do dlaně a omyla si jí tvář. Růžová voda jí stékala po loktech. „Kdo šetří, má za tři,“ řekla a dala mu kelímek. „Jen mě odtud nejdřív pusťte.“ Spěšně odešla s Packym.

Blue rozlomil nad kotlíkem další patronu a rozdrtil ji.

„Neděsí tě to?“ zeptala se Indie.

„Skoro k smrti,“ řekl Blue. „Nemusíš tu zůstávat, jestli nechceš.“

Kousla se do rtu a on si znovu vzpomněl na noc ve starém domě nad Israelovou dílnou, jak ho škádlila, jak –

„Zrovna tak dobře ti můžu pomoci,“ řekla. „Mně to starosti nedělá. Co bys chtěl, abych dělala?“

„Mohla bys to míchat, polehounku, víš, dřevěnou měchačkou.“

Strčila do vody v kotlíku měchačku s dlouhou rukojetí a míchala. „Vypadá to jako kukuřičná kaše.“ Zdálo se, že má klíční kosti ostré jako břit sekery. Zaváhala: „Co z toho všeho bude?“

„Prosím tě, míchej to zlehka. Víš stejně dobře jako já, co tu děláme. Čekáme na vlak.“

„Jsem tu, protože je tady Clay, žádný jiný důvod v tom není. Doufám, že ten vlak nikdy nepřijede.“

„Až budeme hotovi, můžete jet s Clayem, kam vás napadne. Všichni budeme moct.“ Rozlomil do kotlíku další patrony.

Zavrtěla hlavou, míchala, tváře měla zarudlé horkem. „Ať už má Clay namířeno kamkoli, pojedete tam beze mne. Nikdy nic neřekl, ale já to poznám. Pro mě to končí tady. Proto nechci, aby ten zatracenej vlak přijel.“ Rozhlédla se po chatě a zasmála se. „Je to zvláštní, vid'. Holka, která se tady toho nechce vzdát? Věř mi, není to nic z toho, co mi sliboval. Ale je to lepší než nic, to jo.“ Přestala míchat. „Tys mi neodpověděl – co z toho všeho bude? Dostaneme se z toho živí?“

Blue uchopil její ruku s měchačkou a pohnul s ní. „Míchej pořád, Indie. Dostaneme se z toho.“

Když skončil, kelímek byl ze dvou třetin plný čiré, lehce sirupovité tekutiny. Blue ho pečlivě otřel a nasadil na něj víčko. „Když ho tu nechám, něco by se mohlo stát,“ řekl, „jako že někdo prudce zavře troubu. To by na to úplně stačilo, tak to chci propláchnout.“

Položil kelímek na složený ručník dolů do kotle, aby se nekutálel, pak zvedl kotel za dřevěná držadla a vynesl ho dveřmi po svahu k potoku pod kuchyňskou chatou. Za velkou borovicí a několika osikami vyčníval nad vodu široký plochý balvan. Protáhli se mezi stromy. Blue si klekl na kámen, vypral ručník a umyl kotlík a položil je na místo, kam svítlo slunce. Indie přihlížela, seděla na břehu vedle balvanu a komíhala rukou v bystrině. Blue uviděl pod kořeny velké borovice dutinu a kelímek do ní vložil tak, že téměř nebyl vidět. Když se chystal zvednout, chytila ho Indie za paži.

„Kam se poděla všechna legrace, Blue? Dej mi malou pusu, než úplně zapomenu.“ Její oči se třpytily velmi blízko. Ústa měla na chvíli měkká a vlhká, pak je náhle otevřela a vší silou se k němu sna-

žila přitisknout, nehty mu probodávala košili. Po dlouhých vteřinách odvrátil hlavu, aby se nadýchl.

„Myslel jsem, že chceš jenom Claye,“ zašeptal.

„Já vím, co jsem řekla – nikdy jsem neměla dost rozumu, Blue. Proč bych tu jinak byla?“ S tichým zasmáním ho k sobě přitáhla. „Neopovažuj se Indii setřást...“

Když se vraceli ke kuchyni, slunce se už klonilo nízko nad obzor. U nářad'ovny stáli přivázáni dva koně.

„To je Naylorův kůň,“ řekl Blue. „Je s ním Chavez, takže koně jsou připraveni. My taky. Můžeme kdykoli vyrazit. Kdykoli.“

Vlak

DURANGO, ČERVEN 1900

|27|

Svívalo. Na nádraží stál vlak, sestavený podle příkazů náčelníka a připravený k odjezdu. Strojvůdce Fred Olmstead dostal od dispečera příkaz k jízdě a cestou k lokomotivě přehlížel vlak. Všechno to byly nákladní a násypné vozy na rudu, až na dvoják s černou bednou a ozbrojenými strážemi. Strojvůdce vzal mazničku s dlouhou hubicí a pozorně obešel lokomotivu – hnací kola, vodící tyče, klouby, až dopředu k šoupátkovým komorám po obou stranách. Jméno lokomotivy, Svatý Michal, bylo ozdobnými zlacenými písmeny vymalováno na postranních mahagonových deskách budky. Byl to baldwin 4-4-0 s kuželovým komínem, se stodvanácti-centimetrovými hnacími koly a válci třicet na čtyřicet pět centimetrů a vážil skoro dvaadvacet tun. Na parojemech se třpytily zlaté pruhy. Nad okýnky budky byla plátěná stínidla s třásněmi a před komínem u horního reflektoru byl upevněn pár nádherných losích parohů.

Strojvůdce vystoupil na schůdky. Topič přirazil dvířka topeniště lopatou a kloubem zaťukal na mosazný tlakoměr. Lokomotiva byla na pracovním tlaku, sto třicet liber. Olmstead se podíval na své velké železničářské hodinky, zastrčil je palcem zpátky do náprsní kapsy overalu a vyklonil se z okénka budky. Čekal na signál k odjezdu. Vzadu u dvojáku viděl stát půl tuctu mužů s brokovnicemi a puškami. Jeden ze strážných, podsaditý muž jménem George Dillard, přišel k lokomotivě, vyhoupl se do budky, kývl a zabručel něco na pozdrav a usadil se stranou na stoličku, aby nepřekážel. Pilovanou brokovnici měl mezi koleny. „Nacpávají černou bednu,“ poznamenal.

O tři vozy zpět, v zavazadlové části dvojáku, přemísťoval expresní zřízenec Horace Kemp tlusté balíky peněz a zabalené roličky zlatých mincí do vnitřní schránky krugera. Dva bankovní úředníci přihlíželi.

„Dvě stě šedesát jedna tisíc sedm set deset,“ řekl nakonec Kemp, „trochu víc než obvykle.“ Zamkl a zajistil dvířka trezoru, potom zavřel oboje vnější dveře a roztočil jejich číselníky. Kalené závory zacvakly do svých lůžek. Bankovní úředníci vypochoďovali z vozu. Kemp a strážný Malone, který s ním jel, zasunuli před předeck trezoru těžký trám a zapřeli ho dvěma operami. Tak byl NEPŘEMOŽITELNÝ na všech čtyřech stranách obložen trámy, aby se při jízdě nemohl posunout.

„Je čas zalízt do díry,“ povzdychl si Kemp. Oba muži společně zasunuli velké dveře na boku vozu a zamkli je. Kemp rozsvítil petrolejku nad svým stolem a vytáhl ze šuplíku balíček karet. „Vyšší dává,“ prohlásil.

Venku na nástupišti se průvodčí Elvin Purdy díval, jak ozbrojení strážní nastupují do pasažérské polovice dvojáku. Průvodčí a brzdář obcházel vlak na každé zastávce, prověřovali podvozky, ložiska náprav a brzdové trubice. Na „Brokovnici“ chodili podél vlaku a po střechách i ozbrojení strážní.

„Nastupovat!“ Zpěvavý hlas průvodčího Purdyho se nesl nádražím. Zvedl paži a zamával, Z mosazné píšťaly na parní kupoli Svatého Michala vyrazila pára, zaječela a odrazila se od kopců. Celým vlakem proběhl záchvěv, jak z něho Olmstead setřásl ochablost a zamířil s ním po dlouhé křivce zpívající oceli k horám.

Zástupce náčelníka Jared Crenshaw se díval, jak „Brokovnice“ v sedm padesát vyrachotila z nádraží. Cítil kávu, která se vařila na kamínkách v dispečerově kanceláři, a neklidně vyčkával, až náčelník Benson a telegrafista Haugen půjdou na svůj rituální ranní šálek. Ale Benson se roztržitě probíral stohem papírů na svém stole a mumlal si něco pro sebe. Telegrafista jednou nebo dvakrát vyhlédl skleněným okénkem ve dveřích svého boxu, ale Benson si ho nevšímal, a telegrafista zase tůkal svým mosazným klíčem.

Crenshaw věděl o přípravě soupravy už od předchozího večera, ale nemohl se žádným způsobem dostat sám k telegrafu před tímto obvyklým ranním šálkem kávy, a teď se zdálo, že kávu dneska vynechají. Crenshaw u svého stolu posunoval papíry, ořezával tužky a díval se, jak na nástěnných hodinách odtikávají minuty. Myslel na

svého bratra Sovu Carvera, jak sedí u telegrafního přijímače tam v horách, někde na sever od Aguily – když propasou tenhle vlak, může to trvat týdny, než pojede další v tom správném složení. Crenshawovi nešlo o Sovu Carvera, ale byl si jist, že by on sám další čekání už nesnesl.

V osm dvacet čtyři Crenshaw najednou vyhrkl: „Hrozně rád to tu za vás podržím, pane Benson, jestli byste si s panem Haugenem chtěli odskočit na šálek kávy.“

Benson na něho chvíli zíral a pak řekl tiše: „To je od vás velmi laskavé, že na to myslíte, pane Crenshawe.“ Odešel od stolu a zatukal nehtem na okénko telegrafisty. Pak šel přes halu k dispečerově kanceláři. Haugen dovysílal zprávu, opustil svůj klíč a šel za ním. Dveře nechal otevřené, aby Crenshaw mohl slyšet přijímač.

Crenshaw nervózně minutu poposedával a čekal. Linka byla čistá. Stačilo jenom poslat tři písmena, na nichž se dohodli, R-I-C, a potom sérii teček, jako by vysílající udělal chybu. Šel do telegrafistova boxu. Když sahal po klíči, ruka se mu třásla.

[28]

Na Shebě v kuchyňské chatě seděl Sova Carver, sám kromě Indie, která uklízela nádobí od snídaně. Na stole měl u lokte klapák. Indie se naklonila přes stůl a stírala potrhané voskové plátno mokrým hadrem. Carverovi se hrozně líbilo, jak se jí vzadu napíná sukně. V hlavě se mu začal odvíjet vysněný příběh – oni dva společně a ona –

Natáhl ruku a popadl ji pevně za zadek. Vyjekla a sekla po něm hadrem. Mydlinková voda ho bodla do očí. Sevřel jí zápěstí. Klapák najednou spustil. R-I-C... a pak se zastavil. Stále ještě ji držel za zápěstí a s pokleslou čelistí zíral na klapák. Ten opět zarachotil, řada teček, jako by vysílající udělal chybu a rozhodl se začít znovu, a pak přístroj utichl. A mlčel. U dveří zazněly kroky. Carver se otočil a uviděl Blue Russella. Indie mu vykroutila ruku.

Blue se dvěma kroky ocitl u Carvera a chytil ho za klopky kabátu. Carver se však se svěšenýma rukama nechal zvednout od podlahy. „To bylo ono,“ řekl a ukázal na telegrafní přístroj. „Vlak už jede.“

Vlak jel z Duranga na západ, odpojil nákladní vůz v Mancos a pak zatočil k severu. V Dolores odpojili další nákladní vagón a v Placitas vagón na rudu. Jeho poslední zastávka ve stanici před vrcholkem byla v Aguile, pět hodin jízdy z Duranga. Tam měli odpojit dva vozy na rudu.

Výpravčí v Aguile, který se jmenoval Lander, zavíral zrovna svůj kastrůlek s obědem, když uslyšel svist parní píšťaly dole v údolí. Zavěsil pořadač plný seznamů přepravovaného zboží na háček vedle stolu a vyšel na nástupiště.

Směrem k nádraží rachotil vůz tažený čtyřmi koňmi, právě projížděl pod velkou limbou před řadou dřevěných domů. Všiml si vedle vozky, muže se zafačovanou tváří, dvou černě zahalených ženských postav. Pěkně ošklivé, pomyslel si. Koně se dovlekli k nádraží a zastavili u nástupiště. Pak výpravčí Lander uviděl vzadu na voze dvě hrubě stlučené rakve.

Až na černé závoje byly ženy oblečené jako ženy horníků. Obě na sobě měly laciné tištěné šaty objednávané na dobírku a ploché klobouky šikmo nasazené na stočené vlasy. Boty měly popraskané a zablácené. Menší z nich si nervózně prsty popotahovala závoj. Chvěla se, a když promluvila, její hlas zněl přiškrceně. „Jsme tu včas na první vlak do Telluride?“ Pohyb její rozechvělé ruky nejasně zahrnoval i rakve.

„Ano, paní,“ řekl nejistě Lander – myslel na sestavu vlaku, tak jak ji označovala zpráva dispečera. Byla to „Brokovnice“ s tou ztracenou černou bednou, která zabírala všechnen prostor na zavazadla, a cestující se kvůli ní nesměli brát. „Obávám se, že v tomhle vlaku není místo,“ řekl.

„My s paní Connellyovou,“ řekla žena, „my máme... v dole byl zával a ztratily jsme tam muže. A teď se musíme dostat k panu Brindleymu do Telluride.“

Silnější z obou vzlykla. Chatrným závojem Lander viděl, jak se jí na tvářích lesknou slzy. Brindley měl v Telluride pohřební ústav.

„Dnes pozdě večer jede další vlak, pravidelná linka,“ odvážil se.

„Je to už přes čtyřiaadvacet hodin,“ řekla důrazně. „To je tady chcete nechat na tom slunci?“

„To určitě ne,“ řekl rychle. Přivlekl vozík na zavazadla s vysokými koly k zadnímu konci vozu a ovázaný muž přelezl kozlík dozadu a pomohl mu přeshoupnout rakve. Lander odvezl vozík do stínu budovy. Obě ženy slezly z vozu.

„Už tu s námi nemusíš být, Tome,“ řekla ta štíhlejší vozkovi. „Jsme ti moc zavázaný.“ Muž zabručel něco skrz obvazy, vylezl zpátky na kozlík a mlasknutím pobídl spřežení do klusu. Zavířil prach, jak se vůz otočil a zamířil stejnou cestou zpátky. Opět se ozvala píšťala, tentokrát velmi blízko. Ženy stály vedle rakví a ta silnější hlasitě vzlykala do kapesníku. Lander šel ke kolejím a přesvědčil se, zda přehodil výhybku, aby vlak mohl projet po vedlejší koleji a odpojit dva vozy určené pro Aguilu.

O třicet vteřin později se mu pod nohama začala třást země, když Olmstead vjel se Svatým Michalem na boční kolej a zastavil vlak. Železničáři vystoupili a začali odpojovat dva vozy. Muži s brokovnicemi vystoupili z dvojáku a přecházeli sem a tam, zbraně v pohotovosti. Ve chvíli, kdy průvodčí Purdy seskočil, přišel ke dvojáku Lander. Za ním se táhl pláč buclaté ženy.

„Máme pro vás dvě dámy jako cestující, Elvine,“ řekl, „se zavazadly.“ Obezřetně ukázal hlavou na rakve na vozíku. „Včera při závalu ztratily muže.“

Průvodčí si odfoukl skrz knír. „My tohle nemáme dělat – sakra, vezeme přece černou bednu, vždyť to víš!“ Sundal si čepici a otíral si hlavu modrým kapesníkem. „Kristepane! Dámy bychom možná ještě zvládli – a zavazadla můžeš dát na další vlak.“

Lander zavrtěl hlavou. „Vůbec by to nevadilo, kdyby byl leden, ale už je to dýl než čtyřiaadvacet hodin.“ Úzkost mu zvedla hlas až k pisklavosti. „Musíme je dostat k Brindleymu, chápeš?“

Nozdry průvodčího Purdy ho se lehce rozšířily. Sotva slyšitelně si odfrkl. „Co si myslíš ty, Chete?“ zeptal se Dolana, náčelníka traťové policie.

„Mohl by ses zeptat Kempa,“ řekl Dolan. „Já bych řekl, že jo, ale když on nebude souhlasit, tak to nepůjde.“

Purdy se otočil k vlaku, přiložil si dlaně k ústům, aby jeho hlas pronikl šterbinou při okraji dveří. „Kempe! Slyšíš mě? Máme dvě zavazadla –“ Kemp začal okamžitě protestovat. Zkusil to znovu. „Ne, poslouvej – vím, že je to mimořádka, ale jsou to rakve. Nemůžeme čekat, chápeš? Už to trvá moc dlouho.“

„Jako věřícího člověka mě pěkně zkoušíš,“ řekl hlas přidušený stěnami vagónu. „Dolane jsi tam a je pravda, co říká?“

„Jsem a je to pravda,“ odpověděl Dolan. Slyšeli, jak Kempův klíč zaskřípěl v zámku, dveře se odsunuly a zřízenec stál v otvoru a mžikal proti slunci. Za ním stál policista Malone s napřaženou brokovnicí. Lander už běžel pro vozík. Uchopil oj a otočil vozík. Obě ženy šly s ním, když táhl vozík ke dveřím dvojáku. Muži společně protáhli rakve dveřmi a zašoupli je za trámy, které ohrazovaly mohutný trezor. „Tohle je, přísámbohu, absolutně jediná věc, která by mě mohla donutit, abych ty dveře otevřel,“ stěžoval si Kemp. „Měl bych je taky prohlídnout.“ Sňal z háku na stěně páčidlo a nerozhodně jím zaklepal na nejbližší rakev.

„Pomůžu ti s tím, když se to musí udělat,“ řekl průvodčí Purdy. Vypadal nesvůj, nozdry se mu chvěly. Silnější z žen se hlučně vysmrkala. Druhá hleděla vyčítavě na železničáře a oči se jí pod závojem leskly slzami. Zvedla bradu ke Kempovi a čekala.

„Paní,“ řekl podrážděně. „Nemyslíte, že byste je možná raději měly –“

„Zahrabat jako psy na té Bohem zatracené hoře?“ vybuchla hněvivě.

Kemp věděl, že se dámám začíná jevit ve špatném světle, a to se mu nelíbilo. Přiložil ocel páčidla k sešpuleným rtům a přemítal. V té chvíli strojvůdce dvakrát krátce zahoukal na píšťalu a naznačil tak, že je připraven k odjezdu.

Kemp narazil páčidlo zpátky na zeď. „Ale víckrát už po mně nechtějte, abych tyhle dveře otvíral,“ řekl úsečně a zatáhl dveře přes otvor. Dámy nastoupily po zadních schůdkách a vešly do pasažérské části, doprovázeny Dolanem. Průvodčí zvedl paži a dal znamení k odjezdu, chytil se zábradlí a jak se vlak pohnul, vyhoupl se na plošinku.

Komín Svatého Michala chrlil oblaka kouře a popela. Topičova lopata zvonila, jak zručně posypával topeniště uhlím. Při této jízdě do hor si svůj plat zasloužil.

Z Aguily do rokliny to po staré vozové cestě bylo sotva dvaadvacet kilometrů, ale měřeno délkou kolejí se těch dvaadvacet kilometrů natáhlo téměř na pětadvacet, jak se koleje plazily a vinuly kupředu a zpátky postranními kaňony a snažily se získat výšku před strmým úsekem na římse, vysekané do stěny rokle.

Svatý Michal teď namáhavě supěl skoro krokem. Blížil se k rokli a sál vodu z nádrže mohutnými doušky, aby stačil s párou. Bylo nevyhnutně nutné před posledním dlouhým stoupáním před vrcholkem znovu nabrat vodu a nádrž dolít.

Rakve byly z bočních stěn drtičky na Shebě. Staré dřevo bylo dobře proschlé, i když čerstvě ohoblované, a byla v něm spousta dírek po hřebících. Clay Russell ležel na matraci z noclehárny na Shebě a zoufale toužil skrčit kolena. Tělo se chvělo, jak podlaha vozu poskakovala a trhala sebou. Dunivý rachot oceli o ocel ho ostře řezal do uší a klapot kol na kolejových spojích přecházel v údery kladivem, které jako ozvěna doprovázely bušení jeho srdce. Dírkami po hřebících pronikalo světlo a rozstříkovalo se mu po tváři. Na jeho levé straně byla tma, takže Zackova rakev musí být tam.

Clay s námahou pootočil hlavu k chomáči dírek – většinu jich navrtal Blue – a když pootočil oči od jedné k druhé, mohl vidět celou zadní část zavazadlového prostoru. Přes světlo lampy se mu mihl rozmazaný stín. Menší muž se stínítkem na čele vstal ze své židle a přihodil trochu uhlí do bachratých kamínek v rohu u nohou Clayovy rakve. Muž zavřel kamínka, klepnutím lopatky upravil tah a vrátil se na svou židli. Minul přitom dveře do pasažérské části, zavřené na závoru, a překročil natažené nohy dalšího muže, který seděl zády ke dveřím. Menší muž se stínítkem se naklonil nad stůl. „Patnáct dva, patnáct čtyři a dvojice, to máme šest,“ prohlásil.

„Zatraceně,“ řekl ten druhý. Brokovníci měl opřenou o stěnu za svým levým loktem a zhoupal se teď na židli dozadu, takže přední nohy židle byly ve vzduchu a mužovy nohy se zahákly o trnož. Clay cítil, že vlak prudce zahnul do ohybu. Zapískaly kraje kol, zapřené

o koleje. V rakvi ten zvuk zněl jako jekot. Clay se proklínal, že si před cestou zapomněl odskočit.

Nedělejte nic ukvapeného, říkal jim Blue. Jeden z vás bude moci vidět a ten to rozehraje. Clay nahmatal háčky u svých loktů a odhákl je. „Patnáct dva, patnáct čtyři...“ říkal mužíček. Druhý držel karty oběma rukama. Clay nadzvedl víko rakve a cítil, jak se mu u nohou uvolnilo. Jediným táhlým pohybem odhodil víko na druhou rakev a posadil se s těžkým koltem napřaženým jako oštěp, zuby odkryté v divém úsměvu. „Patnáct šest a osm, a je to. Ani hnout“

Přehoupl nohu přes okraj rakve a stál okamžitě na nohou. V tu chvíli dopadly přední nohy židle, na níž seděl strážný, na zem a muž se nemotorně vrhl po zbrani. Clay ho udeřil hlavní koltu do kolenní česky a muž se zlomil v pase. Za Clayem spadla z druhé rakve obě víka a zaduněla o ohrádku z trámů svírajících NEPŘEMOŽITELNÉHO. Murdock seděl a mžoural, oči přimhouřené proti světlu. Napřáhl kolt na Claye, pak se vzpamatoval a stále ještě mžouraje se vyhrabal z rakve. Strážný Malone seděl, lapal po dechu a držel si koleno oběma rukama. Murdock mu zapřel hlaveň revolveru pod bradou. „Kvikni, a je s náma konec! S tebou ale taky!“

Malone zavrtěl hlavou. Zack Murdock ho otočil, vytrhl z kapsy smotek drátu a připoutal mu zápěstí. Potom mu připlácí na ústa velký kus náplasti. „Teď ty, tatíku,“ zavrčel na Kempa.

Clay vyndal z každé rakve pilu a položil je stranou. Pak s Murdockem vzali postupně zřízence i strážného a uložili je do rakví. „Zůstanete zticha jako mrtvolý,“ řekl jim Clay, „a vylezete odtud živí.“ Přiklopil víka zpátky a naskládali rakve na sebe. Clay se s pilou v ruce vyhoupl na trezor, přikrčil se tam a prohlížel si malá větrací okénka v úzkém světlíkovém prostoru, kde byla střecha zvýšena.

„Vezmeme tu střechu nad druhým a třetím okýnkem,“ řekl. Otočil zuby pily vzhůru do okenního rámu a začal řezat. Murdock vylezl na nastavené rakve a začal svůj vlastní řez přesně sto třicet centimetrů stranou, souběžně s Clayovým. Když skončili, mohl se krátký úsek střechy zvednout jako víko z krabice.

„Chlap, kterej nedokáže uříznout dva metry za třicet minut,“ prohlásil Clay, „neví, co je to poctivá práce.“

Na skalnaté plošině nad roklí stál Bassett u hlavy jednoho ze spřežení, zapražených do koňského žentouru. Koně pohazovali hlavami a odfrkovali oblaka mrznoucí páry. Bassett mával rukama a podupával. Přestože byl červen, museli ráno prorážet ve kbelíku led, aby mohli udělat kávu. Podíval se přes žentour na druhou stranu, kde bylo připraženo druhé spřežení, a viděl jinovatku na Naylorově plavém kníru.

Od žentouru běželo ocelové lano nějakých pětatřicet metrů k okraji útesu. Tam procházelo velkou kladkou, zavěšeno v páru břevnen vzepřených ve tvaru A jako rukojeti nůžek. Odtud lano klesalo dolů podél stěny útesu.

Packy Disbrow stál u brzdové páky žentouru postavené těsně u kruhu určeného pro koně. Ucítil cuknutí na provázku, který měl přivázán na zápěstí – druhý konec provázku byl někde na stěně útesu u břemene na konci lana. Uvolnil brzdu a díval se, jak se lano odvíjí z bubnu – sledoval navinuté barevné šňůrky, které na laně označovaly přesně odměřené body na jeho běhu.

Sova Carver se choulil zimou u žentouru, kde mohl ovládat sklon nůžkovitých břevnen kusem silného lana, také přesně označeného omotanými barevnými šňůrkami.

Ať se teď už stane cokoliv, Packy byl rád, že se blíží konec, a zároveň byl hrdý, jak Blue dokázal tuhle bandu hrdlořežů roztočit. Zahlodal v něm pocit viny a Packy se v duchu příkrčil. Měl tomu mládenci říct, co se dověděl o Israelovi, když ale tenkrát zrovna roztočil všechny prachy a – ksakru, chamtivost dělá s člověkem podivné věci, nebo možná že ani ne chamtivost, ale strach z toho, že zjistí, že je starý a nemocný a bude zase muset žebrať o hrst jídla u kuchyňských dveří. Jedno však bylo jisté – pokud se z tohohle dostanou, půjdou po něm pinkertoni jak chrti po zajíci. Určitě se bude muset zdechnout, dolů do starýho Mexika. Nadobro. Lano se odvíjelo. Dál a dál.

Packy slyšel, jak si u žentouru Naylor s Carverem něco mumlají, pak se zasmáli. Neřádi, a ještě pitomí, pomyslel si Packy, ale nespouštěl oči z lana.

„Udělali byste dobře, kdybyste do té flašky už vrazili špunt,“ řekl jim Bassett.

„Nepotřebujeme, abys nám tu zrovna ty něco vykládal,“ zavrčel Carver.

„Neuslyšíte ten zatracenej vlak, když nebudete držet hubu,“ řekl Naylor, kterého se najednou zmocnil neklid. Bassett se zašklebil.

Packy najednou věděl, koho mu kazatel Bucklin připomíná – Zpěváčka. Leo Zpěváčka. Totéž nenucené klidné chování, ale nepřestává ani na okamžik myslet. Na toho je spolehnoutí, ten člověka někam dotáhne. Chlapec vypadal, že bude taky takový, až na to, že se musel chytit tohohle zatraceného podniku s vlakem. Pak Packyho zamrazilo – koneckonců to byl právě Zpěváček, kdo z něho udělal mrzáka.

A Bassett připravený u svého spřežení si připadal jako člověk přimáčkнутý pod kládou. Mohl by se to teď pokusit zarazit, pravda, ale tak by vyvolal zběsilou přestřelku – pozabíjela by se spousta nesprávných lidí včetně jeho samotného, jak už se to při takových podnicích stává. Ne, bude lepší počkat, protože při tom, jak to ten chlapec mazaně nachystal, se vůbec střílet nebude – žádné výstřely, žádný hluk, žádné stopy. Věděl, že bude muset Blueovi podtrhnout nohu, ale zmocňovala se ho bláznivá zvědavost vidět, jak to ten kluk všechno dotáhne do konce. Na které straně vlastně jsem? pomyslel si. Přijde chvíle, za pár hodin nebo minut, a budu mu muset šlápnout na krk. Ale teď ještě ne.

|29|

Blue sjížděl po ocelovém laně dolů podél stěny útesu. Seděl ve smyčkách silného řetězu zavěšeného na ocelovém háku, a jak lano sjíždělo, odrážel se nohama od skály. Když vzhlédl, viděl, jak lano mizí nahoře ve zmeti větví malých doubků. Neviděl už břevna upevněná na provazech a skloněná tak, aby překonala okraj útesu nad ním, ani kolo těžké kladky zavěšené mezi nimi.

Když se podíval dolů, točila se mu hlava. Trať, stále ještě sedmdesát metrů pod ním, vypadala jako dva lesklé drátky natažené na zápalkách. A daleko dole pod tratí v modrých stínech rokliny probleskovala řeka jako hrubé lano ze svinutého hedvábí.

Lano prokluzovalo a zadrhávalo. Bluem to trhalo nahoru a dolů. Na okamžik se ho zmocnila panika a nemohl věřit, že je na místě. Natáhl ruku a dotkl se rudé skály. Byla zjizvená a rozrytá jako od neštovic. V úžlabinách viděl vločky prachového sněhu, a jak se jich nyní dotkl vánek, vířily a třpytily se jasně v slunci. Pak se zdálo, že kolem něho po obou stranách se stěna útesu nadouvá, a zajížděl do svahu – byl to široký a hluboký komín s jednou stranou otevřenou, ucpaný trsy doubků, které se uchytily v kapsách hlíny.

Za okamžik už stál nohama na pevné skále na dně komína, nějakých osm metrů nad tratí. Dvakrát ostře zatáhl za provázek a ucítil Packyho odpověď. Lano se zastavilo. Jak se Blue vymotával ze smyčky, uslyšel vzdálené zaječení parní píšťaly, které se valilo kaňonem a odráželo od stěn a nakonec zaniklo v hlubokém stonu. Čekal.

Schoulený ve své doubím zakryté díře ve stěně útesu, vlak dřív ucítil, než uviděl – vánek vtahoval kouř do rokliny rychleji, než se do ní vlak doplazil. Slyšel namáhavé puf-puf-puf, pak hřmot oceli, a najednou byl vlak pod ním a velký komín mu chrлил kouř a popílek do obličeje. Pak už se vlak valil kolem a očima zalitýma slzami zahlédl Blue obličej topiče, tvář vyboulenou žvancem tabáku. O vteřinu později pod ním projel tendr plný uhlí. Kulatý příklop na nádrži s vodou byl klíčem k místu, kde nyní seděl – roura s vodou byla přesně 36,9 metrů za záhybem trati podél stěny útesu. Uvážil-li spoje, dva šestnáctimetrové vagóny a polohu trezoru na předních kolech třetího vagónu, zastaví se trezor přesně 36,9 m od roury s vodou.

Dehtem natřené střechy vagónů pod ním projížděly stále pomaleji a pomaleji. Do jeho zorného pole se sunul třetí vagón. Zastavil. Blue viděl přímo pod sebou řezy pilou přes úzký zvýšený prostor střechy. Čekal – v týdnech příprav a vyčkávání třikrát pozoroval „Brokovnici“, když zde zastavila, aby nabrala vodu. Strážný z lokomotivy vždycky přešel střechy vozů. Ale kde byl teď? Lokomotiva vypustila páru z válců s ohlušujícím zasupěním. Blue slyšel hlasy, někdo se krátce zasmál. Vyklonil se a vyhlížel větvemi doubků. Viděl zavalitého strážného, který právě teď přeskočil na střechu třetího vozu – zcela umíněně se nedíval dolů.

Blízko řezů se střecha pod jeho vahou prohnula. Sklonil se dolů a zašklebil se. „Hoši, kterejpak tam dole vede?“ zavolal a přidušený hlas mu odpověděl: „Sakra, já to určitě nejsem.“

To je určitě Clay, pomyslel si Blue. Strážný se zasmál a šel dál.

Jak vlak zastavil, vystrčil dole v cestovním oddílu dvojáku Dolan hlavu z okýnka a podíval se přímo dolů do rokliny – dvě stě nebo tři sta metrů, pomyslel si, možná víc. U vlaku nebylo ani tolik místa, aby se tam mohl postavit člověk. Dolan se zašklebil na ostatní policisty. „Měli bychom být venku a obcházet vlak – takhle svý povinnosti neplníme.“ Dva mu úšklebek opětovali.

Nordstrom na něho zamžikal světlými řasami a kysele zavrčel. „Jak bysme to tady kruci provedli?“ Nordstrom nikdy nevtipkoval. „Nejdřív si nech narůst křídla.“ Dolan sebral svou brokovnici. „Dillard je nahoře – myslím, že to s ním projdu.“ Nordstrom se zamračil na stěnu z rudého kamene třicet centimetrů od okna. „Na tuhle procházku můžeš jít sám,“ prohlásil. „Jeskyně, hadi nebo duchové, nic mi nevadí. Ale vejšky, ty jednoduše nesnáším.“

Dolan pokrčil rameny a otočil se k zadním dveřím vagónu. „Tak se prostě nedívej dolů,“ řekl. Ty dvě vdovy seděly společně na vnějším zadním sedadle. Jak procházel, menší tiše zasténala a sesypala se mu na podlahu k nohám. V té chvíli slyšel na střeše vagónu kroky a mužský hlas zavolal: „Hoši, kterejpak tam dole vede?“ To bude George Dillard, přechází vršek.

„Prosím vás, pomozte mi s tou chudinkou,“ zanaříkala plačtivě ta silnější. Dolan odložil brokovnici a poklekl ke štíhlé ženě. Dillard nahoře byl, no a stejně, tohle bylo během celé jízdy jediné místo, kdy si Dolan vždycky říkal, tady se nemůže nic stát.

Dillard přeskočil na další vůz, šel dál a za několik vteřin se ztratil za ohybem trati. Blue třikrát ostře zatáhl za provázek. A ještě třikrát. *Jedem, jedem.* Vysoko nad ním Carver odhodil lano – a břevna ve tvaru A na okraji útesu se vyklonila ven. Zapřela se a držela. Kladka byla nyní přesně nad podélnou osou vozu. Blue se vyhoupl z křovinné šterbiny nad vůz.

Měkce dopadl na dehtovou střechu, sklonil se a zatůkal kotníky prstů. Dva páry rukou ihned zvedly zespodu část střechy. Blue spatřil Murdockovu napětím zkroucenou tvář, zuby měl vyceněné jako pes, a za ním Claye, jemuž na tváři blýskal divoký úsměv. Odsunuli část střechy, aby nepřekážela. Clay s Murdockem se krčili na krugerovi. Trezor měli omotaný postrojem z řetězu a Clay držel ocelový kruh, který konce řetězu spojoval.

Blue dal znamení. Hák klesl. Nasadili na něj kruh. Blue opět zatáhl a hák se začal zvedat, ocelové lano se napjalo jako struna, zadrnčelo, a pak se dvoumetrový trezor zvedl ze své ohrádky z trámů a začal tiše stoupat. Oba muže nesl s sebou.

Zvedl se přesně čtyři a půl metru, pak se zastavil s kolečky přesně nad linií střechy vagónu. Clay sklouzl a spolu s Bluem zvedli kus střechy a zasunuli ho zpátky na místo. Zastrkali do řezu kusy dehtového papíru. Blue pokývl hlavou. Vyškrábali se zpátky na trezor a Blue zatáhl za provázek.

Vysoko nahoře zahlédli Basset a Naylor Packyho znamení rukou a oba pohnali své spřežení vpřed. Koně se opřeli do chomoutů. Žentour vrzal a chvěl se, pomalu se otáčel a buben navíjel lano. Sova Carver se krčil na bobku u žentouru hned vedle malého přídatného bubnu, který seděl na žentouru – na protažené ose velkého bubnu. Packy dal znamení. Carver čtyřikrát nebo pětkrát rychle omotal své lano kolem bubínku, utáhl je a žentour teď zatáhl zpátky i vrchol nůžkovitých břeven, která držela kladku, a zároveň nadzvedával trezor. A jak se břevna zvedla, masivní trezor se zhoupł stranou, zachrastilo křoví a trezor zajel do širokého komínu v útesu.

Strážný George Dillard stál se svou brokovnicí na nejzadnějším konci posledního vozu vlaku; dával si velký pozor, aby se nepodíval dolů, ale přesto musel obdivovat táhlou průrvu kaňonu a sněhem zasypané štíty. Pak si zapnul kalhoty, otočil se a vydal se po střeších zpátky. Když mezi dvěma posledními vozy uviděl průvodčího Purdyho, zastavil se.

„Pane Purdy, myslím, že dneska nikdo na celém světě nemočil tak daleko jako zrovna teďka já.“ Purdy se zasmál a mávl rukou. Dil-

lard šel dál a za sedmdesát vteřin byl už na svém sedátku v lokomotivě.

Strojvůdce dvakrát zapískal na znamení, že může odjet. Podíval se na tlakoměr vzduchu, který mu ukazoval tlak v brzdách. Ručička dvakrát klesla, to bylo znamení k odjezdu – protože průvodčí na konci vlaku byl za zatáčkou a strojvůdce ho nemohl vidět, odpovídal na zvuk píšťaly otevřením ventilu. Olmstead uvolnil škrticí klapku a vlak se pohnul.

Šupot Svatého Michala se chvíli odrážel od skal a potom zanikl, jak se lokomotiva odplazila z dohledu podél boků zarudlé stěny a stoupala podél ní dál k vrcholku.

Clay Russell náhle zavýskl, sevřel paže kolem Blueových ramen a objal ho. „Bože, bráško, my jsme to sfoukli!“

Blue přejel prstem po silném ocelovém kruhu, na němž držel celý závěs krugera. Kruh dostával oválný tvar, jak ho obrovská váha trezoru táhla dolů. Zachvěl se. „Nesfoukli, ještě ne!“ Několikrát otočil řetěz kolem kruhu a háku a pak zatahal za svou signální šňůru. Trezor sebou škubl a začal stoupat. Tři muži se na něm krčili a chránili si hlavy mezi rameny před pařáty větví z dubového podrostu v komíně. Trezor se pomalu točil kolem své osy a jednou při vzestupu škrtl o rudou skalní stěnu.

Nahoře na svahu hory hnali Bucklin a Naylor dvě koňská spřežení dokola kolem žentouru. Zvířatům podjížděly nohy, opírala se do chomoutů a vyfrkovala oblaka páry. Namáhavě otáčela žentourem a buben se dvaapůlkrát otočil při každém celém okruhu, který udělali koně – jejich rychlost, přesto, že se do tažných řetězů opírali vši silou, byla menší než tři kilometry za hodinu.

Blue na trezoru slyšel, jak lano vydává vysoký, stále pištivější zvuk. Jeho výška stoupala zároveň s nimi. V jednom okamžiku se k nim střemhlav snesl jestřáb, naklonil hlavu stranou, aby si je prohlédl, a jeho žluté oči se chladně třpytily. Blue uslyšel Clayův rozjařený smích.

Čtrnáct minut to trvalo, než vytáhli dvoutunový náklad na vrchol útesu. Jak se trezor zvedl přes okraj, Sova Carver rychle lano několikrát přehodil přes druhý buben a pevně je utáhl. Pěnou pokrytí koně se opřeli proti zvýšené váze, a najednou se zastavili. Sklonili hlavy a

chvěli se, a pak Bassett křikl, práskl otěžemi a koně opět vyrazili. Vrchol rámu se opět pomalu vztyčoval, až byly nohy úplně kolmo a trezor mezi nimi. Bassett a Naylor zastavili koně, Packy povolil brzdu a velký trezor žuchl do připravené jámy, jejíž stěny byly zvýšeny násypem a překryty stanovým plátnem.

Carver hodil klobouk na zem a zařehal jako kuň. Naylor se smíchy ohnul přes svůj konec trámu na žentouru. Murdock seskočil z trezoru, sklouzl na ruce a kolena. Rozzuřeně na ně zavrčel: „A co když přijdou na to, že je to pryč? Můžou tu být zpátky každou chvíli. Mizerové, padejte na odbočku a hlídejte trať.“ Pak si všiml Bassetta. „Ne, ty ne, kazatelskej – ty zůstaneš tady s náma.“

Bassett se chladně ušklíbl, vypráhl koně a přivázal je ke stromu pár kroků od žentouru. Blue viděl Packyho u bedny s náradím a seskočil dolů ve chvíli, kdy se Packy k němu otočil s kelímkem nitroglycerinu zabaleným ve flanelu. Byl úplně zelený. „Blue, my jsme to nechali přes noc venku. Ono to... zmrzlo to skoro na kost.“

„Takže to nevybuchne?“ zeptal se Clay.

„Myslím, že by to bouchlo jedna radost,“ řekl Packy, „ale musí to být řídký jako voda, aby to nateklo do skulin.“ Zachvěl se.

„Mohli bysme rozdělat oheň,“ řekl Blue. „Rozehřeje se to?“

Packy se zhluboka a roztřeseně nadechl a potřásl hlavou. „Možná. Myslím – myslím, že ano. Začni vrtat.“ Držel kelímek v ruce jako živého chřestýše a kulhal vzhůru po svahu k potůčku. Clay Russell sebou trhl a odskočil, aby ho nechal projít. Bassett šel za ním a sbíral klacky na oheň.

Blue se otočil k bedýnce a vytáhl ruční brusku, přichycenou na silném břevnu. Zachytil jeden konec páky na hraně trezoru smyčkou lana, upevnil ji a pak Clay přehodil volný konec tak, aby se bruska přitiskla k místu poblíž číselníku. Blue začal otáčet klikou. Jak kámen vrčel, začala z ocele odletovat sprška jisker. „Na těch vnějších dveřích je ocel tvrzená jenom svrchu,“ řekl. „Jako kuličkové ložisko. Jakmile tu vrstvu zbrousíme, můžeme začít vrtat.“

„Tím chceš říct, že se to nedá odstřelit?“ Clayův hlas zněl najednou ustaraně.

Blue se na něho zašklebil. „Uvidíš.“ Těžce oddechoval. Přestal točit a ohmatal mírnou prohlubeň v oceli. Stáhl ze sebe kabát a vytáhl z bedny obouruční vrtačku spolu s krabičkou vrtáků a mazničkou. „Přilejvej pořád olej,“ řekl Clayovi, když nasadil vrtačku. Opřel se o ni hrudí, aby si mohl pomáhat vlastní vahou, ucho pil kliku a začal vrtat.

Nahoře na svahu hory rozdělal Bassett malý ohýnek chráněný vyčnívající skálou. Packy naplnil v potoce kbelík a postavil ho na kameny nad oheň. „Nemusíš mi s tím pomáhat,“ řekl Bassettovi.

„Já si z toho nic nedělám,“ řekl Bassett. Nebyla to pravda.

„Počkej, až to jednou uvidíš prásknout,“ řekl Packy. Položil na dno kbelíku plochý kámen a pak na něj do vody opatrně postavil kelímek. „Říkávali tomu švédskéj bouchací olej. Pamatuju se, že se mnou v lapáku byla jedna stará vojna, taky kasař, a svůj první trest si odpracovával v lomu, ještě jako kluk – bylo to před válkou a tenkrát ještě nic takovýho jako dynamit neměli. Řekl mi, že tam přišel v prosinci, a každý den ráno musel v kuchyni na kamnech rozpouštět v kotlíku olej. Vypadalo to jako sádlo, povídal. A nedokázal pochopit, proč se všichni z baráku vytratili – bylo to přitom jediný místo, kde se člověk mohl ohřát – ale on tu věc s odstřelem prostě nespojoval.“ Packy se krátce zamál, znělo to jako štěknutí. „A potom někoho viděl, jak prázdnou plechovku od tohodle oleje vyhazuje na smetiště. Prázdnou, povídám. Utrhlo to tomu chlapovi hlavu, jenom ta troška, co zůstala nalepená na tý plechovce.“ Packy otočil kelímek ve vodě a velmi váhavě se té mastně vyhlížející hmoty dotkl ukazováčkem. „Říkal, že než se to stalo, rozhodl se, že si to odsedí jako andělíček, a až odtamtud vyleze, dá se na lepší cestu.“

„Dal se?“

Packy se znovu zasmál. „Měl takovej strach, že tam nemohl zůstat – vzal roha. Začal s nitrákem dělat a nakonec se z něho stal úplně nejlepší odborník v celý branži.“ Packy ponořil prst do vody. Stoupal z ní slabý pramínek páry. Pak ruku zvedl. Třásla se mu. „Pokud jde o mě, já tohle svinstvo nenávidím. Není to můj styl.“

„No dobře, tak proč ho používáte?“

„Není zbytí, proto. Jinak bysme tu bednu nekrápli v tom čase, co máme. Ale věř mi, kamaráde, nebýt toho kluka, tak se toho neřádu nedotknu.“ Packy najednou dosedl zpátky na paty, ústa zkřivená od-porem. „U všech čertů – proč bych to házel na kluka? Jsem v tom, protože je to moje poslední příležitost, jak si zajistit slušnej život.“

Bassett sebou překvapeně trhl. „Já jsem si myslel, že jste s tím klukem v balíku.“

Packy se zasmál. „Taky že jsme byli, ale když u mě se prachy prostě neohřejou. Byl ze mě vandrák, víš, byl jsem moc pochrouma-nej, abych mohl dělat sám. Potřeboval jsem ho. Je pro to rozenej, to je fakt – lepšího jsem neviděl – až na jednu věc.“

„A kterou?“ Bassett přikládal klacíky na oheň.

Opět ten ironický smích. „Nikdy se mi toho mládence nepodařilo dostat tak daleko, aby přestal uvažovat jako slušnej člověk.“

„Na slušnýho člověka cestuje v dost drsný společnosti,“ pozna-menal Bassett.

„On si totiž myslí, že je stíhanej pro vraždu,“ řekl Packy.

„Myslí? Copak on to neví?“

Packy pokrčil rameny. „Nevím, proč ti to vykládám, ale teď už to stejně nemůže nic změnit. Úplnou náhodou jsem zjistil, že to žádná vražda nebyla. Myslí si, že nemá jinou volbu, jako by byl prokletý, zkažená krev a všechno možný, ale utíká od něčeho, co se nikdy ne-stalo. Neřekl jsem mu to, protože bych byl bez něho umřel hladu.“ Naklonil se, podíval se zblízka na tekutinu, pak opatrně zvedl čepel svého nože – tekla velmi řídce, jak horký sirup. Zabručel, zvedl ke-límek z horké vody a vztyčil se. „Ať vás ani nenapadne mu to jít říct, jasný? Jak budem z tohohle venku, řeknu mu to sám.“

Blue viděl Packyho a kazatele scházet dolů ze svahu. Nepřestával vrtat. Košile se mu lepila na záda a pot mu stékal do očí. Myslel na pleskající kožené řemeny v Israelově dílně hnané velkým monar-chem a představoval si, že jeden z těch řemenů běží dolů k jeho ra-menům a pohání paže jako písty. Pokud mohl myslet na práci, sou-středit na ni všechny své myšlenky, dokázal se udržet, aby se nepodíval zpřímá do tváře přízračnému snu, který v něm narůstal. Ten přízrak byl dosud beztvářý, ale v jeho zlomcích viděl sám sebe po loupeži, nikoli na svobodě, ale na útěku, ve skrýších, propoceného

strachy. Dotáhnu-li to do konce, nejsem o nic lepší než Zack Murdock. Aby tyhle myšlenky zahnal, přinutil se vrtat rychleji. Měnil hroty, opět vrtal a kolem kouřícího hrotu se natahovaly svinuté ocelové třísky. Vrtačka prorazila. Vodicí dírou už větší vrták projel rychle.

Packy si nasadil na hlavu pásku s lékařským zrcátkem, sklopil kruhové zrcátko přes své zdravé oko a nahlédl do otvoru. „Jedna dírka,“ zašeptal, „ale když nevíte, kam ji vyvrtat, můžete stejně dobře odhazovat písek klackem.“ Vsunul dovnitř zahnutý pletací drát a hledal okraje koleček se zářezy. Otáčel číselníkem a cítil, jak soukolí číselníku otáčejí kolečky. Jehla klesla, zachytila za ozub. Všiml si čísla na číselníku a hledal dál, opět vytáčel. Za šest minut bylo všech pět koleček nastavených. Otočil lehce číselníkem a cítil, jak zarážka spadla se zvukným cvaknutím. Packy se zazubil a podíval se na hodinky. „Devadesát dvě minuty na první dveře,“ řekl, otočil klikou a rozevřel je.

Objevily se druhé dveře, závěsy zapuštěné terasovitě ve zmenšujícím se ocelovém rámu. Blue odklopil víko plechovky s kytou. Když válel silný kus do dlouhého hada, vzpomněl si najednou na Anseho a na jeho bandu lupičů v kanceláři okresního pokladníka v Cape Girardeau. A na mrtvého Huba, nataženého na podlaze. A viděl sám sebe, Blue Russella, mrtvého, mrtvolu obklopenou policisty, nosítka plná šhubajícího masa.

„Prober se, Blue,“ řekl Packy. Blue zuřivě připlácí kyt na spáru dveří.

|30|

Devadesát minut poté, co Svatý Michal nabral v roklině vodu, dojížděl už svůj poslední úsek vzhůru stále užším údolím do Telluride. Strojvůdce zahrál parní píšťalou o strmé stěny kaňonu.

Dolan opustil své místo v dvojáku a zabušil na pevné, zapřené dveře do zavazadlového prostoru. „Stěhujeme zboží, Kempe!“ zavolal. Odpověď nedostal, ale žádnou vlastně ani nepotřeboval – nebo nečekal – protože znal Kempovu nevrlou národu. Dvě minuty na to

Dolan nemyslel. Přešel kolem dvou vdov a vyšel na otevřenou plošinku vagónu, kde se opřel o železné zábradlí a mhouřil oči před popílkem, aby se podíval na dva vodopády, které visely z útesů ve fantasticky dlouhých pokroucených chomáčích.

Prudce se otočil a znovu zabušil na dveře, potom zamračeně naslouchal. Zdálo se mu, že slyší tlumené bouchnutí, ale odpověď se neozvala. „U sta hromů,“ řekl Nordstromovi, „sundej ze zdi tu hasičskou sekeru.“ Vlak už zpomaloval. Pomocník se začal ohánět sekerou. Dolan si najednou vzpomněl na ty dvě vdovy a ohlédl se, jak vlak zastavoval. Ženy byly pryč. Vyběhl na nástupiště. Kolem vlaku a na nádraží se mlela spousta lidí, včetně mnoha žen. Podíval se dolů. Na kolejích mezi vozy uviděl dlouhý kus levné černé síťované krajkoviny.

Dolan kopl do kovového stupátka a zaklel. Ani nevěděl, jak ty ženské vypadaly. Nordstrom něco vykřikl uvnitř vozu. Dolan přiběhl zpátky, právě když kopanci a ranami prorazili otvor ve spodní části dveří, pod závorou. Prolezl otvorem a postavil se.

Trezor byl pryč. Oba muži byli pryč. Dolanovi se udělalo mdlo. Odkopl víko z první rakve. Z rakve na něho zuřivě zíral svázaný Kemp s ústy přelepenými náplastí.

Dolan chytil Nordstroma za rameno. „Řekni strojvůdci, ať odpojí tuhle soupravu a lokomotivu připraví znovu na trať. Ať seženou nějaký chlapy a koně a naloží je do dobytčáků a zapřáhnou to za lokomotivu.“

Nitroglycerin stoupal v kytovém korýtku při horním švu dveří, jak Blue přiléval, potom zvolna vtekl dovnitř. Blue odstoupil a čekal, až se kolem dveří úplně rozteče. Murdock neklidně přecházel sem a tam a teď se na něho prudce otočil.

„Už na nás jede celej vlak poldů! Co tě kruci ještě zdržuje?“

Blue zvedl těžkou palici. „Nechtěl by sis do toho klepnout sám?“

Murdock vyplašeně zamrkal. „Tomuhle já vůbec nerozumím.“

Blue se na něho ušklíbl. „Jenom do toho dáš pořádnou batinu, přesně semhle,“ zaťukal na místo na přední straně trezoru.

Murdock na něho zíral, pak zavrtěl hlavou. „Ne, udělej to ty, ale hni sebou.“

Blue se pevně rozkročil při jedné straně a udeřil. Úder kladiva splýnul s hukotem výbuchu. Hromový šok mu prolétl vzhůru pažemi a napůl ho otočil. Ocítl se na jednom koleně, v uších mu zvonilo a v nose cítil ostrý pach spáleniny. Vyražené dveře se překotily a sklouzly. Kov zaskřípěl o kámen. Z mahagonových přihrádek se sypaly listy papíru a rozletovaly se po okolí. Ale ve spodní části trezoru seděly třetí dveře, stále ještě netknuté.

Bassett spěšně zapřáhl své spřežení do žentouru. Blue obtočil vršek trezoru řetězem a zahákl za něj lano, takže tah vedl přes horní desku a přímo dozadu. Zamával a Bassett pobídl koně, aby se opřeli do chomoutů. Buben se pootočil, lano se napjalo a zadrnčelo. Trezor se zaklonil dozadu a spadl zadní stěnou do prohlubně, kterou vykopali. Teď se kolem něho zvedly hráze z hlíny a plachtoviny.

Clay Russell a Zack Murdock vlekli těžké prkno přes potůček, který stékal napříč svahem. Na prkno už čekaly zaražené kůly – mělo sloužit jako přehrada. Zasadili je na místo. Za prknem se zvedla voda a pak začala odtékat do mělkého příkopu, který vedl dolů k hrázi obepínající překlopený trezor.

Blue ještě po výbuchu trochu vrávorál. Odhodil plachtu zakrývací zbytek jejich zařízení – mosazný parní kompresor, karbidový vyvíječ, hadice, ventily, tlakoměry. Pak stáhl plachtu příkrývající podivnou, přes metr a půl dlouhou sestavu měděných trubek, se kterou se mořil dlouhé noci na Shebě. Ke konci tohoto podivného nástroje přišrouboval hadice.

Packy zapálil hořák pod kotlem parního stroje. Když měl tlak, otevřel škrticí klapku a spustil kompresor – pístem poháněné rameno se dalo do pohybu a pumpovalo vzduch, puf-pú, puf-pú, jako malá lokomotiva. Packy pracoval s tajemným úsměvem na tváři, jako by on jediný chápal utajený humor situace.

Blue otevřel ventily, zapálil hořák. Nejprve se objevil slabý žlutý plamen, který se sykotem vyfukoval pavučiny sazí. Potom Blue otevřel přívod z kompresoru. Náhlý příval vzduchu vyztužil plamen do hučící plamenné čepele. Blue si nasadil přes oči kouřové brýle a namířil plamen na ocelové dveře. Murdock přestal vyplašeně přecházet a s úžasem přihlížel. Kov pod plamenem přešel z červené až do oranžova. Udělala se roztřepaná kapka a pod tlakem odlétla.

V oceli se začala rozvírat prohlubeň. Blue ji prohluboval plamenem. Voda už nyní stoupala přes přední okraje trezoru, vtékala do přihrádek, plnila se a přetékala i přes dveře trezoru pod Blueovým hořákem. Voda prskala a syčela, její hladina stále stoupala. Ostří plamene projíždělo vodou jako nůž a zakusovalo se do oceli. Vánek unášel pryč oblaka páry.

Packy se zasmál a šťouchl do Bassetta. „Všechno by to uvnitř shořelo, kdyby to ten kluk nedělal pod vodou. Voda stejně prosakuje dovnitř, takže až to prořízne, peníze budou namočený ve vodě a chráněný před plamenem. Je to umělec, co jsem ti povídal – ten kluk vrátí bankovníctví o tisíc let zpátky.“

„To chcete říct, že je to vůbec poprvé, co někdo něco takovýho udělal?“ zeptal se Bassett. Packy přikývl a znovu se zasmál. Fascinovaný Bassett přihlížel, jak se jasný hrot plamene propaluje vodou do ocele. Až jim povím, že Blue Russell prořízl jejich drahocenná dvířka z tvrzené ocele nějakým bláznivým novým druhem karbidového hořáku, *pod vodou*, pomyslel si Bassett, zavřou mě mezi poma-tence.

V hukotu plamene a supění parního kompresoru ubíhal čas. Proříznout dvířka trvalo hodinu a čtyřicet pět minut – bez několika minut uplynuly čtyři hodiny od chvíle, kdy vyzvedli trezor střechou železničního vagónu. Blue vypáčil uříznutou část dvířek. Byla víc než patnáct centimetrů silná a velmi těžká. Bassett a Clay Russell ji odvalili. Sklouzla po otevřených dveřích a šplouchla do vody. Blue si vysunul brýle vzhůru a hleděl dolů přes utržené panty a závory. Ve vodě viděl sloupky zabalených zlatých mincí a balíky bankovek. Dlouhou chvíli se nikdo nehýbal, pak Packy zavřel kompresor. Blue stáhl hořák a zaplavilo je ticho.

Klid náhle prořízlo zaječení parní píšťaly. Clay ukázal k vrcholku hory na severu. Proti vzdálenému zelenočernému borovicovému lesu viděl Blue táhlý pramínek kouře. Ponořil ruku do trezoru plného vody a začal vytahovat balíky peněz, které Murdock a Russell cpali do brašen k sedlům a rozdělovali třicet osm kilo zlata rovným dílem mezi brašnami. Měli čtyři páry brašen. Bassett vypřáhl koně, a křikl na ně, poplácál je a zahnal je na svobodu.

Blue odpojit od hořáku hadice, odnesl hořák k okraji útesu a hodil ho daleko do kaňonu. Padal dolů mimo koleje a neustále se otáčel. Díval se za ním, dokud se mu neztratil z očí.

„Všechno ostatní můžeme nechat tak, jak to stojí,“ řekl. „Bude jim chvíli trvat, než pochopí, co se tu stalo, a odsud už nebudou žádné stopy, aby mohli poznat, kam jsme se ztratili.“

Se čtyřmi páry brašen běželi podél okraje útesu k úžlabině, kterou do rudé stěny útesu prořízl potůček napájející dole vodní nádrž. Voda padala z římsy na římsu v sérii vodopádů. Pustili se úžlabinou a slézali dolů s pomocí říms, přeskakovali sem a tam stříkajícími vodopády ledové vody. Dole přelezli ze skalních říms na dřevěnou kostru věže, která nesla nádrž, a odtud seskočili na štěrkový podklad trati.

Na kolejích na ně čekal vůz na rudu ze staré odbočky k Shebě. Jeho brzdy vzadu a vpředu obsluhovali Carver s Naylorem. Odbrzdili a vůz se rozjel po svahu k nim. Za příjíždějícím vozem bylo vidět, jak se nad roklí táhnou oblaka kouře z blížící se, ale dosud neviditelné lokomotivy. Její supění bylo zřetelně slyšet i přes rachot náprav. Všichni muži se chytili, a jak vozík kodrcal po svahu dolů kolem věže, přehoupali se přes okraj dovnitř. Naylor s Carverem pákami zvedli zarážky brzdných kol a vozík velmi zvolna nabíral rychlost.

V jednom příšerném okamžiku si už Blue myslel, že se za ohybem objeví supící lokomotiva a přejede je. Zack Murdock a Clay Russell vytáhli zbraně a přikrčili se za zadní dřevěnou stěnu vozíku. Bassett vytáhl svůj těžký kolt – instinktivně uvažoval jako štvanec, terč pro hrst broků z vlaku. Ale přece se jeho kolt pootočil k Murdockovým zádům.

Blue zahlédl pouze předek lokomotivy – smetadlo, přední reflektor a komín. Zpomalovala; zastavovala u nádrže. Z ventilů na válcích vyrážela pára. Pak jim ji zakryl ohyb rudé skály, vozík ujížděl dolů. Blueovi podklesávala kolena a sjel ke straně vozu. Packy na něho pohlédl, bledý jako stěna.

Z řinčícího vozíku se Blue díval zpátky nachovějícím kaňonem. Sílicí vítr mu škubal oděvem. Vysoko nad nimi poslední paprsky slunce olizovaly vrcholky hor ohnivě žlutými jazyky.

Muži se otrásali na vozíku a mlčeli. Poslouchali kovový klapot kolejí, sténání přírub na ohybu trati a vítr je bodal do očí. Kolejiště prudce klesalo k říčnímu břehu. Blue už viděl před sebou most a za ním, na druhé straně, dlouhou vlečku nad Arapahem a na ní dlouhou řadu vozů. Šest kilometrů z rokle k mostu. Dalších jeden a půl k vlečce. Otočil se a podíval se zpátky po proudu. Vyhlížel kouř z lokomotivy. Nebylo ho vidět. Zatím.

Dorazili k mostu, a jak vozík přejížděl, zablýskla se dole mezi otevřenými pražci zpěněná voda. Vozík s rachotem vyjel na západní břeh. Budovy dolu odtud maskoval ohyb kaňonu, ale jak sjížděli po kolejích dolů, objevovala se jim postupně před očima vlečka a vagóny na ní.

Blue seskočil, běžel napřed a přehodil výhybku, která poslala vozík na vlečku. Nechal ho projet, přehodil páku výhybky zpátky do běžné polohy a klusal za vozíkem. Ten lehce strčil do posledního se šňůry vozů a zastavil se. Muži vyskákali a v zástupu běželi za Murdockem a Clayem Russellem. Drželi se přitom při šňůře vozíků. Zpoza hájku a trčících skal slyšeli dunění drtičů jako vzdálené hromobití.

Když oběhli skalní hrb, viděli najednou před sebou velké dřevěné budovy drtičky na úpatí hory. Tady byl dolní konec lanovky, kde vozíky zavěšené na laně vysypávaly svůj náklad a vydávaly se znovu čtyři a půl kilometru dlouhou tratí vzhůru po svahu hory k horní drtičce. Viděli, jak vozíky jezdí, jedny nahoru, druhé dolů.

V té chvíli Russell s Murdockem odbočili od kolejí a vedli je šikmo podél úbočí hory, mezi skalisky a nízkým podrostem. Na drtičce se rozsvěcovaly jiskřičky elektrických světel. Blue běžel lehce, váha brašen mu bušila do hrudi a zad. Přímo před ním běžel svým kulhavým způsobem Packy. Najednou ztratil tempo a pak zakopl, jak se svah zvedl prudčeji vzhůru. Blue ho předběhl a slyšel, jak Packymu chrčivě sípe v hrdle. Packy se pokusil něco říci, ale nemohl vypravit slovo. Blue dal svoje brašny kazateli Bucklinovi, vzal Packyho z jedné strany pod paží a běžel dál, teď už namáhavě; ostatní získávali náskok.

Neustále stoupali. Snažili se dostat nad budovy dolu k místu, kde lanovka s vozíky vedla těsně kolem vyčnívajících skal. Když už ko-

nečně za sebou nechali budovy, v lomozu moždířů, drtících dole rudu, zaslechli pískot koleček lanovky.

Clay se přikrčil, aby ho z dolní budovy nebylo vidět, a vyběhl na skalnatou římsu, vyčnívající těsně k trase vozíků na lanovce. Dole pod ním, šedesát metrů daleko, stála dolní budova lanovky. Její otevřená strana temně zírала a polkla naložený kbelík, jedoucí shora. O několik vteřin později vyrazil z rampy prázdný vozík vzhůru a vydal se do svahu hory. Jeho dráhy k vrcholu vytyčovala řada vysokých věží z dřevěných trámů. Vozík podobný vaně byl zavěšený na kočce s kolečky, která jela po silném ocelovém laně, a táhlo ho krokem vzhůru lehčí tažné lano.

Clay se ohlédl. Murdock na něho mávl, ať jede. Kbelík se zastavil a poskakoval na laně nahoru dolů – vysoko nad nimi na horním konci zastavil brzdař vozík pod násypkou. Uplynulo několik vteřin. Vozík sebou škubl a znovu se rozjel. Jak projížděl kolem, Clay skočil, chytil se ocelového oblouku a přehodil nohu dovnitř. Vozík se zhoupl a jel dál. Clay si sedl na okraj, zazubil se, zamával a pak se skrčil dovnitř.

Sova Carver a Naylor se vyplížili za Murdockem na plošinku. Další vozík právě opouštěl dole rampu a vyjížděl zpátky k nim. Tady bych se mohl ztratit, pomyslel si Bassett – nechám ostatní jet napřed. Nesl už jeden pár brašen, čtvrtinu ukradených peněz, a bylo nepravděpodobné, že by se naskytla lepší příležitost k úniku. Vozík se blížil k plošince. Bassett se obrátil a pomohl Blueovi s Packym, vytáhl ho několik posledních kroků a nechal ho dosednout, aby chytil dech.

Murdock je viděl, jak napůl nesou Packyho. Pak spatřil brašny na Bassettových ramenou. Zamračil se, ustoupil od okraje skály a otočil se na Naylora. „Chyťte si se Soví hlavou takhle – já se chci držet při Bucklinovi.“

Naylor si s ním spěšně vyměnil místo. Vozík přijížděl blíž, ale houpal se. Sova Carver s opaskem zapnutým přes rameno a hrud', aby mu stahoval brašny, skočil první po dolním okraji vozíku a při dopadu se chytil závěsného oblouku. Naylor skočil o chvíli později. Pod nohou se mu odlomila skála. S vylekaným zachroptěním se natáhl po projíždějícím vozíku a chytil se jednou rukou okraje.

Zkroucené tělo mu zůstalo viset na té ruce. Vozík se zatím už zvedal vzhůru po svahu a úbočí hory pod nim klesalo na desítky metrů.

Carver se natáhl po Naylorově ruce, která volně tloukla do prostoru, a chytil ho za zápěstí. V tom okamžiku však vozík zarazil – zabrzdila ho ona neviditelná ruka o čtyři a půl kilometru výš – a Naylor se pustil okraje. Visel na Carverově ruce, kopal a natahoval se. Jak trhal nohama, překroutil se napůl zády k vozíku a Carverovi bolestivě zkroutil paži. Vozík sebou trhl a znovu vyrazil vzhůru. Po laně zapískala kolečka. Naylorův stisk se nárazem uvolnil a Naylor padal; stále ještě se zmítal a kopal nohama. Ústa otevřel dokořán, ale jeho křik zanikl v lomozu moždírů.

Druzí za ním hleděli v bezmocném úleku. Po dlouhé chvíli řekl Bassett: „Víte, uvidí ho.“

Murdock zavrtěl hlavou. „Už je skoro tma. Uvidí ho až ráno ranní směna, když pojedje ve vozících nahoru do práce. Na dalším pojeděš ty se mnou, kazatelskej.“

„Jed’ napřed, já tu klukovi pomůžu s Packym.“

Murdock zavrtěl hlavou. „To přísámbohu ne – musím na ty peníze po cestě dohlédnout.“

Bassett ze sebe stáhl brašny a podal mu je. „Sbal si to sám, jestli chceš.“

„Na jednoho je to moc těžký – chyt’ ten zatracenej vozík, kazateli. Hned jsem u tebe.“

Bassett zaváhal, ale Blue za ním řekl: „Jed’te. My si chytíme ten další.“

Bassett přikývl – chvíle už minula a s ní i jakákoli naděje, že by se mu podařilo vyklouznout. Mohl by se teď pokusit oddělat Murdocka, ale ten ho pozoroval a stěží ovládal svou vražednou zuřivost. Packy se namáhavě postavil na nohy.

„Ten polámanej parchant ti dopomůže k tomu, aby tě chytli a pověsili!“ řekl Murdock Blueovi. „Měl být tam dole místo Naylor.“

„Nic takovýho jsi neříkal, když mi pomáhal udělat ten sejf,“ vypálil Blue.

„Říkám to teď.“

„Jenom se zadýchal, jak musel běžet. Ted' už na nohou nebudem.“

„Hodina v sedle mu bude stačit. Nezvládne to, ať jsem zatracenej, jestli ho nechám, aby nás zdržoval.“

„Nebude – nech to na mně.“

Přijížděl další rozhoupaný vozík. Murdock udělal Bassettovi místo na římse. O chvíli později skočili a zmizeli. Kbelík ujížděl pryč na hluboko prohnutém laně.

„Slyšel jsem, co říkal Murdock,“ zasípěl Packy. Tvář měl bledou a trhaně dýchal.

„Jenom tak dělal povyk – kvůli tomu, že spadl Naylor.“

„Dávej na něho pozor, Blue. Je jako ten chlap s palicí na jatkách. Nejlíp ze všeho umí zabíjet a neznamená to pro něho vůbec nic.“

„Clay nás podrží.“

„Nedej se oblafnout, Blue. Clay je úplně stejnej. Jsou to oba pistolníci. Jenom trhnout, urvat, chápeš?“

A už tu byl vozík. Blue uchopil Packyho pevně pod levou paží a vykřikl: „Ted'!“ Nadzvedl Packyho při skoku a pak skočil sám, všechno jediným pohybem. Byli uvnitř, drželi se železného rámu a stoupali vzhůru k dlouhé řadě stožárů. Vozík sebou trhal a poskakoval nad příkrou strží. Blue pohlédl dolů. Třicet metrů pod ním leželo Naylorovo tělo na překoceném balvanu tváří vzhůru, ruce rozhozené. Jako by na něho volal.

Na druhém konci vozíku se choulil Packy, držel se za žebra a ústa měl otevřená dokořán. „Snažím se dejchat –“ zasípal. „Přijímat takovýhle návrhy se mi nevyplatí. Zchromlej... starej pes jako Disbrow... nepatří do hor.“

„Jak se dostaneme za ten hřeben, rychle se to svažuje,“ řekl Blue. Vítr rozhoupával kbelík a svištěl v lanech. Budovy drtičky a trať byly už daleko dole na úbočí hory a vypadaly jako hračky. Lomoz moždířů slábl, připomínal už tlumené vzdálené hromobití. Nejbliž k nim ted' rachotila jenom dobře promazaná kolečka na ocelovém laně a v poryvech sténal vítr.

Jak vozík stoupal, na východě a severu se před jeho očima pomalu zvedala obrovská řada sněhem pokrytých štítů a za nimi se ve vzdálených řadách odvíjely další a další. Rudá roklina Dolores ležela

pod hranicí sněhu jako rána sekerou do horského svahu. Před Blueovýmýma očima se z rokle vyplazil sporý vláček se třemi vagóny – je naložený policisty, pomyslel si – zamířil dolů k dolu Arapaho a odplivoval maličké kotouče dýmu.

Jako jestřáb v letu se z té velké výšky díval na vlak podobný dětské hračce a naplňovalo ho to podivnou a bezstarostnou radostí. Nahlas se zasmál.

Vozík s Bassettem a Murdockem stoupal vysoko přes další hřeben skal, které žebrovitě přetínaly svahy hory. Na chvíli se před Bassettovýma očima objevily horní budova lanovky a drtička, asi jeden a půl kilometru daleko a o nějakých tři sta metrů výš, a potom se opět ztratily za temnými naježenými borovicemi na vypouklém úbočí hory.

Murdock seděl tváří k Bassettovi a horu měl za zády. Levou botou se opíral o okraj vedle Bassettova stehna. Ruce měl sevřené v pěst a rty pevně přitisknuté k zubům. Nebral Bassetta na vědomí, ale přece ho *pozoroval*, stěží ovládal svou bezcílnou zuřivost. Jako prokletý starý medvěd, který už zabíjí telata jen pro pouhé potěšení, pomyslel si Bassett, z čelistí mu kape krev a hledá břicha, která by rozsápal. Vozík se zastavil, škubal sebou, pak se znovu rozjel.

A Bassett také myslel na to, jak teď nahoře čekají Sova Carver a Clay Russell s koňmi. Jakmile budou všichni z lanovky dole, bude jich zase na něho mnoho. Ale teď měl Zacka Murdocka a polovinu ukradených peněz přímo tady u sebe. *Vyjet po Murdockovi teď*, pomyslel si – projet lanovkou mimo to místo, kde čekají Russell a Soví hlava, dojet s ní nahoru až k dolu. Tam by předal Murdocka a mohl by se spojit telegraficky se zákonem – vlak policistů na cestě k Arapahu by se dal praporkem zastavit a zorganizovali by pronásledování.

Ale Murdock se sice sem tam ohlížel dozadu, aby viděl, kolik ujeli, ale přece jen ho pozoroval jako ostříž. Bassett teď nad sebou viděl malý hřbet, kde se lana přibližovala k zemi – tady mají seskočit a tady bude čekat Russell se Soví hlavou. Vozík popojel blíž, pak se znovu zastavil, poskakoval a houpal se, a v té chvíli Bassett uviděl

Claye Russella. Stál na hřebeni částečně ukrytý v křoviskách. A za ním byly ke kolíkům přivázáni koně.

Bassettovi se najednou rozbušilo srdce. Koní bylo pět! Mělo jich přece být sedm. I když je Naylor mrtev, stále ještě jeden schází. Ně- kdo tady končí, pomyslel si rozzuřeně Bassett. Lanovka se s trhnutím znovu rozjela. Hřeben byl už těsně před nimi. Murdock se na oka- mžik ohlédl a Bassettovy prsty se sevřely na pažbě revolveru – Murdock se však v té chvíli otočil, zahlédl Bassettův pohyb a kopl. Jeho bota přirazila Bassettovi ruku k ocelovému kraji vozíku, a jak revolver odletěl stranou, vytáhl Murdock svou vlastní pistoli a přetáhl Bassetta hlavní po hlavě. Bassett nemohl zvednout ruku, aby úder zachytil. Zdálo se mu, že mu hlava na spánku exploduje. Svezl se do kbelíku a tvář mu sklouzla po oceli. Hřeben se zvedl vo- zíku vstříc. Murdock zvedl Bassetta za kotníky, nadhodil si jeho bez- vládné tělo, vyhodil je i s brašnami z kbelíku vozíku a skočil za ním.

O šedesát vteřin později řekl náhle Blue: „Vidím Claye – konečná, Packy.“ Přehodil Packyho dolů a skočil, při dopadu se pře- valil, se smíchem se vyškrábal na nohy a pohlédl na svého bratra. Ztuhl, když viděl, jak na zemi natažený Bassett bezvládně klátí hla- vou ze strany na stranu.

„Zack říká, že po něm chtěl kazatel skočit,“ řekl Clay. Murdock rozeplnul nábojnicový pás, který držel Bucklinovi brašny na rameni, a strhl je.

„Proč by to dělal?“ Blue se chtěl dovědět pravdu. „Jsme v tom přece všichni společníci.“

„Ted’ už ne, přísámbohu,“ řekl Murdock. „Tady se totiž kazatelo- vi proštípne lístek – protřep tu svini, Sovo. Podívej se, jestli je čis- tej.“

Sova Carver dal Bassettovi nohu mezi ramena a přitlačil ho k zemi, potom se nad ním sklonil a prohledal mu kapsy kabátu. Ne- našel nic a přejel Bassettovi rukama po těle. Vyplašeně zabručel, zvedl Bassetta za jeden rukáv kabátu, roztrhl mu košili na prsou a vytáhl plochou černou pistoli. Zvědavě na ni zíral, sraštíl čelo a zvedl ji do výšky. „Sakra, Zacku, ono to nemá ani kohoutek. Jak to může střílet?“ Šmátral po zbrani a stiskl páčku na pažbě. Vyklouzl z ní úzký předmět a spadl na zem. V ocelovém pouzdře se třpytily

náboje. Sklonil se a zvedl ho. „Sakra, takhle blbě nabíjet pistoli,“ zamumlal.

Blue zíral na plochou černou zbraň. Browning. Kůže vzadu na i krku se mu najednou zježila. „Ukaž mi tu věc,“ řekl tiše. Carver i s úšklebkem hodil zásobník dolů ze svahu a pak podal Blueovi pistoli. Bassett se pohnul, vzepřel se na loktech a zvedl hlavu a ramena. Po tváři mu z rány nad uchem stékala krev a kapala mu na ruce. Blue otáčel pistoli v ruce. Byl to browning. Podíval se zpátky na Bassetta, zavrtěl hlavou, na nic si nevzpomínal. Pak Bassett zamžikal, pohlédl na něho zpod pokleslých víček a Blue uviděl ve sluncem spálených, ošlehaných rysech kazatelovy tváře tvář jiného muže – bledou, zarostlou, pod umaštěnou buřinkou. A připomněl si zatuchlý pach sádky. *Wagenbach!*

„Ty jsi –“ vyhrkl a zmlkl, taktak, že to jméno nevyslovil, zůstalo mu na jazyku. Ale kde bylo pojítka? „Tak to vy jste všechno spískal!“ obvinil Bassetta.

„Opravdu?“ zamumlal Bassett. „Ty jsi prolez – ale zeptej se ho, kdo tady zůstane. Zeptej se ho, Blue. Je tu jenom pět koní –“

„Správně,“ řekl Murdock. Přehodil pár brašen přes zadní výstupek sedla a zapnul je. „Počítali jsme s tím, že zrovna tady stádečko pročistíme.“

„Sakra, nemůžeš ho přece zastřelit, to by bylo moc randálu,“ řekl Clay Russell. „Nech ho zákonu – oni už ho pohoupou.“

„Nic nechápete,“ řekl Blue. „On –“ ale zarazil se, protože si najednou uvědomil, že Murdock by kazatele – ať už je to kdokoli – zastřelil v okamžiku, kdy by mu Blue řekl, co ví o browningu.

„Pět koní,“ řekl Packy. „Jeden byl pro Nayloru. Koho jste tu ještě chtěli nechat?“

Murdock se zasmál. „Tebe.“

„To nemyslíš vážně!“ vykřikl Blue.

„A sakra že myslím – Sovo, přiveď zbytek koní.“

„Clayi –“ řekl Blue.

„Zbytečný řeči, Blue.“ Clay se klidně zazubil. „Nikdy jsme nepočítali, že ho vezmeme s sebou. Nedávalo to smysl. Vylez si na koně a pojed’ s náma, slyšíš? Budeš mít větší podíl –“

„Podíl? Ty chceš podrazit mýho partáka? Bez nás byste neměli vůbec žádný podíly – a já jsem do toho šel jenom kvůli tobě.“

Murdock byl už v sedle. Clay se vyhoupl na koně. Mezi sebou měli tři páry brašen. Carver měl čtvrtý.

„Jedem, Russi!“ štěkl Murdock a otěžemi otočil koně. Vyrázil cvalem kolem skály a zmizel.

„Blue!“ řekl Clay a otočil se za Murdockem. „Bratři patří k sobě – prokazují ti laskavost, nechápeš?“ Přitáhl neklidnému koni uzdu. Zvíře se vzepjalo. „Russi!“ táhl se zpovzdálí Murdockův hlas. „Slyšíš mě, Blue?“ vykřikl Clay. „Nasedni na toho koně a pojed' za mnou!“ Povolil koni uzdu a zvíře vyrazilo za Murdockem.

Sova Carver seděl na jednom koni a druhého vedl. Vyrázil od kolíků za Murdockem a Clayem Russellem. Ale Packy se náhle vrhl kupředu mezi Carvera a vedeného koně. Zamával druhému koni před očima kloboukem a vykřikl: „Ha-á-á-á!“ Kůň se vzepjal a Carverovi vyletěly otěže z rukou. Packy se pověsil na brašny za Carverovým sedlem a držel. Carver prudce otočil vzepnutého koně a bil Packyho po ruce hlavní pistole. Blue se vrhl k nim.

Packy se ocitl v sevřeném kruhu koňovy otočky. Zvrtl se na chromé noze a klesl pod bušící kopyta. V téže chvíli se Blue dvěma velkými skoky ocitl ze země na výčnělku skály a odtud se střemhlav vrhl Carverovi na záda. Jeho těžký dopad porazil už tak nakloněného koně, který se marně pokoušel získat rovnováhu. Zvíře zařehotalo a padlo těžce na bok. Blue odletěl stranou. Překulil se a zvedl se na kolena. Carver v pokleku zamířil a vystřelil. Bluea bodl prach do tváře a výbuch ho ohlušil. Kulka mu natrhla rameno kabátu. Carver před jeho očima těžce dopadl na zem a široce rozevřené oči mu ztuhly úžasem a překvapením. Stále ještě omámený Blue se otočil a viděl, že kazatel Bucklin drží v ruce browning a míří na Carvera. Blue neslyšel výstřel a nepamatoval si, že by byl browning odhodil. Kazatel ho musel v jediném okamžiku zvednout a vystřelit. Carverovým nohama proběhl záchvěv.

„Nechával jsem si náboj v komoře,“ řekl Bassett, odpízl se k místu, kde ležel Carver, a vzal mu z ruky těžký kolt. „Myslel si, že je prázdný, když zásobník vyklouzl.“

Carverův kůň se vyškrábal na nohy a odkulhal ke druhým dvěma. Packy ležel nehybně tváří k zemi. Blue se k němu doplazil. Velice jemně ho otočil. Packymu se na rtech tvořily bubliny krve a polovinu tváře měl pokrytou prachem a zkrvaveným blátem. Blue ji otřel. Packy otevřel oko. Modré a rozjasněné posledními zbytky světla na obloze bloudilo sem tam. Hledalo. Blue si myslel, že ho na okamžik našlo. „Packy,“ vydechl. Pak se oko odvrátilo. Znehybnělo. Blue seděl, držel Packyho a zaplavovala ho smutná a bezmocná zuřivost.

Bassett s Carverovou čtyřiačtyřicítkou v ruce běžel po stezce, po níž odjeli Murdock s Clayem Russellem. Proběhl pod vedením lanovky a oběhl skálu. Odtud mohl vidět většinu svahu až po hřeben. Museli slyšet výstřely, pomyslel si – ale zřejmě usoudili, že to střílí Carver. Budou čekat, že je někde po cestě dožene, a Blue možná s ním. Na obloze se objevila skvrna, obláček červeného prachu vysoko na svahu. Murdock a Russell, a jedou ostře. Otočil se a trochu vrávorál.

Blue stále ještě seděl a držel Packyho. Bassett se dotkl jeho ramene. „Je mrtev, Blue. Hrudník...“

Blue zamžikal a slzy mu stříkly na tvář. „Byl to jenom zatracenej starej kapsář –“ Slova mu uvízla ve staženém hrdle.

Bassett ho nechal ještě chvíli sedět. Sklonil se a z kapsy, všité do vrchu boty, vytáhl nabitý zásobník. Zasunul Carverovu čtyřiačtyřicítku do vlastního pouzdra, potom nabil browning a zasunul si ho zpátky do podramenního postroje pod košilí. Chlapec je teď můj zajatec, pomyslel si, stejný zločinec, jako kterýkoli z nich. Ale zastavit se teď, vracet se a předávat ho zákonu – k tomu všechna potřebná vysvětlení – to by Murdock s Russellem určitě unikli. Bucklin by byl svěřil svůj život tomu chlapci do rukou, ale Bucklin už tady nebyl. Znovu se dotkl Blueova ramene. „Chlapče,“ řekl opatrně, „máš tamhle svůj plnej podíl, ať už je to kolik chce, a koně. Co chceš dělat?“

„Peníze... Na penězích mi nezáleží. Jedu za Clayem a Zackem.“ Blue se otočil a podíval se zpřímá na něho. „Byl jste Wagenbach. Ted’ jste kazatel Bucklin. Když jste nás nechtěl prásknout všechny najednou, tak co jste vlastně dělal?“

„Byl jsem Wagenbach jen těch pár minut, co jsem s tebou mluvil. Šel jsem po Murdockovi a tvým bratru Clayovi a po ostatních, to je fakt. Jsem tajnej od Pinkertonů, chápeš? Musel jsem přijít jako Bucklin, abych se jim něčím prokázal –“

„A to jste mě a Packyho vlákal do hry, abyste je dostal?“

„Tak. Stejně jsme sledovali všechno, co jste s Packym dělali. Dalo rozum, že jsem vás do toho navlík. A jak už jsme to s tím vlakem jednou rozjeli, nemohl jsem to nějak zastavit, abych tě nepoplašil nebo možná nespustil nějakou střelku a půl z nás to při tom nekoupilo. Nepotřeboval jsem, aby všeho nechali a zdrhli. Chtěl jsem vidět jejich kůže na plotě, chápeš.“

„Moji a Packyho taky...“ Bassett pokrčil rameny. „Když by karta padla. Sakra, je na vás přece vyhlášený pátrání, ne? Ale podívej, Zack a Clay nám načisto upláchnou. Je čas, abychom vyrazili, Blue.“

„Tak vy mě nevydáte?“

„Tvůj bratr a Zack Murdock míří do Mexika – zůstaneš sedět tady a necháš je běžet?“

Blue se nadzvedl, jemně položil Packyho a vstal. „Poldům ho tu nenechám.“ Ukázal na nehybné tělo.

„Co to má ksakru znamenat?“

„Dejte mi čas, abych ho pohřbil, kde ho nikdo nenajde – vám to bude jedno a jim taky.“ Blue ustoupil dozadu, podíval se na svah hory, pak kývl. „Tamhle nahore...“ Sklonil se a zvedl Packyho tělo. Nesl je lehce v náručí a vydal se po zbrázděném svahu. Bassett odvázel od jednoho sedla pláštěnku a kráčel za ním.

Stráž byla zjizvená starými sesuvy, kde sníh před sebou naváhal kameny, zem a stromy. Na úpatí sesuvu našli přečnávající římsu, kde lavinu suti zabrzdl kmen borovice, která padla přes římsu. Zabalili Packyho tělo do pláštěnky a pak Blue vyčistil pod římsou místo. Společně tělo zvedli a uložili je do prohlubně. Blue zvedl silnou větev, zarazil jeden konec pod vzpříčený strom a opřel se vši silou do větve. Kmen stromu zaskřípal, pak se náhle přehoupl dolů a přes římsu se valil příval země a kamení. Blue s Bassettem uskočili stranou. Ve chvíli byla prohlubeň zasypána a z římsy zbyl pouze hrot skály, vyčnívající ze suti.

V houstnoucím šeru přejeli hřeben. Třetího koně vedli na laně. Blue se v jedné chvíli ohlédl. Sněhem ověncené štíty za Shebou se chladně modře tyčily proti temnějící obloze.

Před nimi se pohoří v dáli svažovalo do zamžené nížiny, která v posledním světle zapadajícího slunce zářila jako moře rudého rozteklého kovu. Stará stezka zlodějů dobytka, po níž jeli, byla jen široký nepravidelný udusaný pruh země, který se tu a tam rozdvíjoval kolem skály nebo skupinky borovic či olší, opět splýval a vinul se zvolna dolů po úbočí hory. Jede po ní i Zack s Clayem a mají namířeno k Frajerskému brodu a do pustiny za ním.

Koně z kopce nasadili úmorný cval. Čas se ztrácel v nárazech na horkou a kluzkou kůži sedla a v poryvech mrazivého větru. Padala tma. Blueovi se při jízdě honily vzpomínky v hlavě – viděl Packyho tvář, na ní rozmazané zkrvavené bláto, viděl to neklidné oko náhle nehybné, upřené. Blue stiskl zuby a pokoušel se to zahnat z mysli. Stezka klesala do srázného kaňonu. Tekl tu potok, zpěnná voda se hnala přes kamenitý brod. Zastavili se a nechali koně napít. Jeli dál podél potoka. Stěna kaňonu prudce ustoupila a země se rozlila do roviny porostlé křovím. Blue ucítil šalvěj. A po čase také kouř hořícího dřeva. Křovím žlutě probleskovalo chabě osvětlené okno. Ze tmy se štekotem vyběhli dva psi. Koně byli příliš uřícení, než aby se mohli plašit. Zastavili před nízkým obydlím z vepřovic vedle malé ohrady z pokroucených klád. Otevřely se dveře a ženský hlas okřikl španělsky psy. Pak se zeptala: „*Quién es?*“

„*Amigos de Chavez*“ odpověděl Bassett.

„*Bueno,*“ řekla a ukázala na ohradu. Podupávali tam koně. Blue sklouzl u ohrady ze svého koně a spustil kládu. Prošel pomalu a tiše mezi koňmi a přejížděl jim rukou po srsti. Byli tam čtyři, dva měli na sobě ztuhlou pěnu a zeschlé chlupy. Dva byli čerství. Pověděl to Bassettovi. Jak sedlali čerstvé koně, dveře chatrče se opět se skřípotem otevřely. Žena prošla žlutavým proudem světla z lampy k nim. Blue ucítil vařené fazole a kolena měl najednou jako rosol. Dala každému z nich hliněný talíř horkých fazolí, kukuřičné placky a hrnek

kozího mléka. Pak vklouzla tiše do domu a zavřela dveře. Závora zaduněla.

Seděli na spuštěné kládě ohrady a jedli. Blue najednou řekl: „Clay určitě počítal s tím, že pojedu se Soví hlavou jenom čtyři nebo pět minut za ním a Zackem. Ale my jsme tam ztratili možná přes půl hodiny, než jsme se postarali o Packyho.“

„Takže –“

„Určitě tady chvíli čekali – v každém případě pár minut. A nechali nám dva čerstvé koně. Ale chci říct, že na příští výměně už pro nás žádný koně nebudou. Zack se o to postará – je příliš podezíravý.“

„Co tím chceš říct?“

„Musíme si vzít koně na výměnu s sebou a občas je střídat. Když je nebudeme moc štvát a neodděláme je –“

„Tak ty parchanty ještě doženem,“ řekl Bassett.

Vyjeli a vedli koně, které v ohradě nechal Zack s Clayem. Po několika kilometrech koně vyměnili a jeli dál. Za jejich zády vylouzl na oblohu skosený měsíc, probleskoval rychle běžícími mraky a zaléval kopce porostlé křovím stříbrným světlem. V měsíčním světle viděl Blue, jak poslední borovice a olše ustupují šalvěji a jalovcům. Přebrodili řeku, koním byla voda až po břicha – opět Dolores, poznamenal Bassett, teče teď k severu, když předtím dlouhým obloukem vyběhla z hor. Krátce před půlnocí ucítil Blue ostrý jalovcový kouř. Koně našli místo – ani z několika metrů je téměř nebylo vidět. Žil tu starý Indián z kmene Ute ve wikiapu z křoví, záplatovaném kousky plechu a útržky plachtoviny. Prolezl nízkými dveřmi a stál před nimi, starý a sehnutý. Jeho svažtělá tvář měla v měsíčním světle temnou barvu kávy. V ohradě z roští byli jen dva koně a pěna na nich ani nestačila zaschnout.

Stařec si kolem sebe přitáhl deku. „Hombres vzít všechna kůň. Už ne – vy.“ Zalezl zpátky dovnitř.

„Měl jsi pravdu,“ řekl Bassett. „Příští zastávka je u Chaveze. Něco přes čtyři hodiny. Jejich koně si trochu odpočinuli, vezmeme je všechny – poženem je před sebou. Znají cestu k Chavezovi.“

Se stoupajícím měsícem ubíhal čas. Jeli pomaleji a častěji měnili koně. Pak se měsíc přehoupl na oblohu před ně. Ještě visel nad obzorem, když začalo svítat. Blue viděl, že vjeli do jiného kraje. Jiného světa. Byla to otevřená zvlněná končina porostlá kobercem šalvěje a jalovců s temnými listy. Přízračné pahýly suchých jalovců se v šedém světle bělaly jako kosti. Narudlou zem protínaly prudké strže plné zákrutů, klamně a zhoubně jako pasti, ale stará dobytčí stezka se mezi nimi proplétala a zdolávala srázné břehy s jistou logikou přírodní síly. Daleko za sebou nechali zamžené purpurové hory, pokryté sněhem a ověncené bouřkovými mraky podobnými kovadlinám. S prvními paprsky slunce v nich úsvit vykřesával jiskry. Do nebe před nimi vyrážely ploché narudlé pahorky. Vzduch byl suchý, až praskal, a Blueovi připomínal horký závan jeho staré výhně. Tu a tam se v křoviskách pohnulo pár vychrtlých kusů dobytka.

Před nimi ve výšce zakroužila dvojice luňáků, slétli ve spirále dolů, potom přiletěl třetí, zdánlivě odnikud. Vzduchem se nesl slabounký pach kouře. Dvě řady koňských stop prudce odbočovaly ze stezky. Jeli po nich. Pod nízkým srázem našli ořezanou mrtvolu ročního býčka. Uprostřed čela měl díru od kulky a značný kus kýty byl pryč. Poblíž našli pár ohořelých klacků, přehrnutých hlínou.

Bassett se zasmál a seskočil z koně. Podíval se zblízka na obnažené maso, potom položil ruku na popel. „Hodina, možná trochu víc.“ Vytáhl z kapsy zavírák a začal z mršiny ukrajoval další kus masa.

„Ztrácíme čas,“ řekl Blue.

„Moc ne. Koně si potřebujou oddechnout a nechceme jet přece do pekla hladoví, ne?“

Blue rozfoukal oheň a za pár minut trhali kousky rožněného hovězího. Bassett se do jednoho zakousl. Přičapl si na bobek a zeptal se: „Už jsi myslel na to, co budeš dělat, až je dohoníme?“

„Jak to mám ksakru vědět!“ utrl se Blue. „Víte přece, že nemám zbraň. Ukecám je k smrti, nebo budu možná házet kameny.“ Uklidnil se a potom zavrtěl hlavou. „Nevím, co budu dělat.“

Bassett se ušklíbl. Když dojedl, stáhl kabát a košili, rozeplnul řemeny na postroji a dal ho i s browningem Blueovi. Díval se, jak si ho

Blue připíná na levém boku k žebrům. Blue seděl chvíli s rukou na pažbě browningu.

„Je to můj bratr,“ řekl. „Nic neslibuju.“

Bassett na něho pohlédl, ale neodpověděl. Znovu vyměnili koně a sledovali dál dvě řady stop, rezavě vyryté do rudé hlíny.

Slunce stoupalo. V horkém větru pálila Bluea tvář. V očích ho řezala zrnka písku. Po hodinách jízdy měl ochablé svaly a byl opružený od sedla. Nacházel v tom však kruté potěšení, chtěl se naplnit pocitem bolesti, chtěl, aby ta příchuť a bolest nikdy nepřestaly – raději tohle než to, co se mělo stát.

Ze dvou koní už byly vrávorající trosky. Nechali je ve strži. Zůstali stát s hlavami u země a třásli se. Nějaký čas jeli po dlouhém svahu k útesu a před nimi v křoví s cvrkotem poskakovali ptáci jako žlutavé jiskřičky. Dvě řady stop klesaly do úzkého kaňonu. Kůň pod Bluem odfrkl a dupl.

„Cítí vodu,“ řekl Bassett. „Chavez bydlí hned tamhle. Zpomalíme trochu.“

Objeli ohyb kaňonu a uviděli ohradu a nízkou kamennou chýši při skalní stěně. Vítr hnal písek po dně kaňonu a zasypával je sprškou zrníček. Ze strže stékal potůček do tůňky. V rudém blátě při břehu napajedla vrávorali koně se zády odřenými od sedel a nohy se jim třásly. Klády ohrady byly strženy. Ve dveřích domu se třepetala potrhaná deka. Byla tu spousta stop a trusu, ale až na dva vyčerpané koně tu nebylo života. Místo bylo opuštěné a ponechané napospas písku.

„Utekli, to je jasné,“ řekl Bassett. „Nemají žádnou jistotu, zda je někdo nesleduje, a Chavez určitě neměl chuť tu zůstat, aby to zjistil.“

Naplnili si láhve, napojili koně a znovu vyrazili po dvou řadách stop na jihozápad. Koně už při cvalu vlekli nohy. Blízko před nimi se zvedaly narudlé pahorky, ale pak i ty nechali za sebou.

„Nic se nezměnilo,“ řekl Bassett. „Přijeli jsme tudy předtím – stále ještě mají namířeno k Frajerskému brodu.“

„A potom?“ zeptal se Blue.

„Když se tam dostanou před námi, nebude už na tom záležet – to už polezeme po čtyřech.“

Z mosazné oblohy pražilo slunce. Narudlé pahorky se ve vlnách horkého vzduchu mihotaly jako uhlíky ve výhni. Obzor se ztrácel v oparu. Horký vítr hnal z místa na místo oblaka prachu a hromadil rezatý písek na žebrovaných dunách, z nichž trčely vybílené kostry jalovců.

Rudé skály vyčnívaly ze země jako úskalí z moře. Byly dolíčkované a vymleté, v kapsách stála kalná narezlá voda. Blue pohnal k jedné koně, nabral vodu do dlaně a ochutnal ji. Skřípala mezi zuby a chutnala hořce. Vyprskl ji a zuby mu zatrnuly. „To je lepší pít louh.“

„Po dešti se snese,“ byla celá Bassettova odpověď. Stopy, jež sledovali, zahnulý do rokle a kroutily se mezi výčnělky skal. Pak se země před nimi otevřela. Tenhle kaňon byla rudohnědá strmá puklina v zemi, sto metrů hluboká. Stěny měl hladké jako kůži, tu a tam kropenaté umbrovými skvrnami a ztemnělé do modra na místech, kde je podtínaly oblouky lasturovitých lomů. Po bělavém písčitém dně se vinul mělký narezlý potůček. Blue opět viděl stopy, daleko dole, vyryté do písku při potoce.

„V těch záhybech a zákruzích ztratí spoustu času,“ řekl Blue.

„Ale mají tam vodu,“ řekl Bassett, „teď už jedinou vodu, kromě kapes ve skále. A dole v kaňonu budou hezky krytí celou cestu k Frajerskému brodu.“

„A co my tedy –“

„Zůstanem nahoře, voda nevoda,“ řekl Bassett. „Nahoře můžeme jet přímo jako letí vrána, i když přitom možná odděláme koně.“

„Už jsou stejně napůl mrtví,“ podotkl Blue.

„Osedlej si nejlepšího, ostatní pusť.“ Bassett už sesedal. Blue hodil sedlo na velkého hnědáka s chuchvalci bílé pěny, která mu stékala po bocích pokrytých narezlým prachem. Když nasedl, cítil, jak se koňský zadek zachvěl. Bassett seděl na tuhém, ošklivém grošákovi. Dva nechali na místě. Teď už je vyměňovat nebudou.

Kaňon se vinul v nekonečných smyčkách jako had a čím dále k jihozápadu a ke Coloradu se zařezával hlouběji. Kde se smyčka přiblížila k jejich trase, přijeli vždy opatrně k okraji a pohlédli dolů na písčité dno. Klesající slunce odpočítávalo spálený čas – pokaždé uviděli na písku stopy.

Slunce mu pražilo do tváře a na dotek suchého jazyka Blueovi připadalo, že má místo rtů dřevnatou kůru. Praskaly mu, krvácely a znovu praskaly. Bassett se proměnil ve vyzáblý, červeně maskovaný přízrak v rubáši z rudého prachu, jen ve stínu okraje klobouku mu blýskaly oči. Oddělovali si vodu po troškách, doušek pro sebe, pořádně namočený kapesník pro koně. Vymačkali jim ho na slintající pysky a jazyk. Pak voda došla.

Před nimi se otevřela rokle a svažovala se dolů ke kaňonu. Bassett do ní vjel a Blue ho následoval. Bez varování se jeho kůň zachvěl a zůstal se svěšenou hlavou stát. V jednom dlouhém vzdechu mu vyrazil dech z plic a kůň se pod Blueem složil. Blue se vyškrábal na všechny čtyři. Kůň zvedl hlavu, pak klesl zpátky. Blue stáhl sedlo a rozepnul podpětku, aby koně, pokud se ještě zvedne, netížilo sedlo. Pak šel za Bassettem, který zastavil o několik metrů níž v rokli a sklouzl z vrávorajícího grošáka.

Pod ním se rokle rozvířala do pukliny, křivolaké průrvy, která protínala jednotlivé vrstvy narudlé skály až k modrým hloubkám kaňonu.

„Tudy se dostaneme dolů.“ Bassettův hlas byl už pouhý drsný chrapot. „Nic jiného nezbyvá.“ Stáhl z koně sedlo, odhodil je, pak odvázal stočené lano z hovězíny a podal je Blueovi. Přehodil si brašny přes rameno a začal první sestupovat do bouřemi vyrvané pukliny.

Skákali z římsy na římsu a rychle sestupovali. Kolem nich přšela narezlá hlína a uvolněné kamení. Pak se vyschlý vodopád rozlil na širokou, svažující se římsu na ohybu skalní stěny, stále ještě patnáct nebo dvacet metrů nad písčitým dnem. Byli u zátočiny. Přímo před sebou měli proti proudu jasný výhled na rovný úsek dna kaňonu, táhnoucí se směrem k nim asi na půl kilometru nebo víc. Směrem od nich se kaňon stácel doleva do ostrého S a ztrácel se za stěnou, na níž stáli.

„Písek,“ zašeptal Blue, „je čistý. Žádné stopy.“

„Ale taky se odtud nedá sejít dolů,“ řekl Bassett. Připlížili se k okraji a pohlédli dolů. Potok na stínem zakrytým dně zrcadlil oblohu a stěna, která ten vodní ohyb musela snášet v bezpočtu záplav, byla hluboko podemletá a tvořila velký převis. Obrovské, vodou

omleté úlomky skály se už dávno skácely do tůně a do ohybu kaňonu.

„Sedíme na téhle otevřené římse jako kachny,“ řekl Bassett. „Jdi po proudu, kolem ohybu doleva – podívej se, jestli je tam nějaká cesta dolů. Já to zkusím druhou stranou –“

Od stěn kaňonu se dutě odrazilo osamocené cvaknutí koňského kopyta. Přicházelo shora proti proudu. O chvíli později vyjeli za ohybem dva jezdci a blížili se k nim ostrým cvalem. Vteřiny mýjely. Náhle zarazili a dívali se vzhůru.

„Blue-ue-ue?“ odráželo se protáhle, roztržštěně od skal.

Pak se ozval Murdock. „*Je s ním kazatelskej.*“

Murdock vytáhl pistoli a kopancem pohnal koně do trysku.

Clay zaváhal, pak jel za ním. Koně běželi těžkopádně, od nohou jim stříkal písek a voda. Za zády jezdců poskakovaly brašny.

„Jestli projedou kolem, už je nikdy nechytím,“ řekl Bassett. „Běž – pokus se slézt někde za ohybem, než se k němu dostanou.“

Pod nimi už Murdock a Clay Russell zkracovali vzdálenost. Murdock zvedl pistoli a vypálil. Střela udeřila za Bluem do skály a zasvětlila stranou. Blue uskočil na římse dozadu, shrbil se a běžel po proudu, zatímco Bassett zamířil kolt a vystřelil. Rána šla daleko stranou. Bassett zaklel a zalehl. Číhal teď přímo u paty ohybu, kterým budou muset projet.

„Blue! Ty se do toho neplet!“ vykřikl Clay. Oba s Murdockem stříleli, jak se řítili do zátočiny. Výstřely se odrážely hromovou ozvěnou. Blue uskočil za obrovskou zarudlou ošlehanou skálu, která na římse seděla jako žába hned u ohybu. Odtud viděl zpátky pod křivku přečnávající stěny, viděl převis a tůni zasypanou kusy skal i Bassetta, který se krčil nahoře na okraji a střílel, zatímco se jejich střely tříštily stále blíž.

V zákrutu teď Clay cválal k Bassettovi bokem. Bassett se nadzvedl a vypálil. Kopyta Clayova koně zaskřípěla na vodou slizkém plochém balvanu, kůň se zřítíl na bok a zvedl přitom velkou spršku bělavé vody. Pokusil se vstát, ale opět se zhroutil. Clay uvízl pod ním. „Zacku!“ Mlátil do vody kolem sebe, pokoušel se vstát.

Murdock byl už vpředu a téměř pod Bluem. Přitáhl otěže, klouzal s koněm a voda stříkala na strany, jak se otáčel a cválal zpět. Vyhou-

pl se ze sedla, právě když Bassett znovu vystřelil, a zůstal chvíli viset na opačné straně koňova boku. Potom vytáhl nohu a skutálel se na zem těsně vedle Claye. Zvedl se na jednom kolenu, pečlivě zamířil a vystřelil. Blue slyšel, jak kulka mlaskla do masa a Bassett vylekaně zachrčel, viděl, jak padl pozadu na svah – a pak zděšeně přihlížel, jak klouže dolů, pokouší se roztaženými prsty zachytit, padá přes okraj, ještě jednou se ve vzduchu otáčí, a pár brašen zavířil stranou. Za vysokými skalami vystříkla voda.

Murdock přiběhl ke Clayovi. Blue vytáhl browning a zamířil na Murdockova záda. Viděl, že se Clay pokouší usmát a natahuje paži vzhůru. „Vytáhni mě, Zacku – rozmáčkni mi nohu.“ Jeho hlas zněl dutě, jak se nesl nahoru k Blueovi.

Murdock se sklonil. Browning zakolísal Blueovi v ruce. Nedokázal vystřelit. *Ne když pomáhá Clayovi.* Sklonil zbraň, opustil úkryt skály a rozběhl se po široké římse. Hledal cestu dolů. Přímo před ním kaňon ostře zahýbal zpátky doleva a římsa vybíhala do toho vlásenkového ohybu jako příď lodi.

„Zacku!“ Clayův vyděšený výkřik ho zarazil. Prudce se otočil a viděl, jak se Murdock vyhnul Clayově vztažené paži, viděl, jak uchopil brašny za Clayovým sedlem – oba páry – a strhl je. Clay jeden pár chytil, kroutil tělem a pokoušel se dosáhnout na Murdockovy ruce. „Zatraceně, Zacku... Přece mě nemůžeš... tady nechat...“

Murdock mu brašny vytrhl, uskočil dozadu. Clay se zuřivě napjal, pokoušel se povytáhnout zpod koňského těla. „Vždyť jsme spolu vojančili, Zacku!“

Clay zvedl z vody svůj těžký kolt. Murdock vypálil. Clay padl dozadu, trochu sebou trhl, tvář napůl pod vodou. Blue překvapením bez sebe hleděl, jak pod Clayem rudě zavířila voda. Murdock si hodil brašny za sedlo a ten nemotorný balík tam přivázal. Pak znovu nasedl. Kůň se pod ním otáčel a Murdock jen s obtížemi přehodil nohu přes hromadu brašen.

Blue se třásl vztekem. Běžel po vyčnívající skalní přídi. Aby se mohl se Zackem střetnout, musel se dostat dolů. Byl už v dalším ohybu, stěny se svíraly, temně se nad ním zužovaly a zakrývaly rudou oblohu. Římsa se vpředu rozlamovala na skalní ostrohy. Přehodil smyčku koženého lasa přes skalnatý výčnělek a spustil se z římsy do

temného, úzkého kañonu. Ručkoval, odkopával se od stěny a klouzal dolů. Šest metrů, potom deset.

Na kamenech zacvakala kopyta a ozvěna klapot znásobila. Blue dosáhl konce lana a visel tam ještě ve chvíli, kdy asi třicet metrů od něho vyjel ze zatačky Murdock. Kůň těžce klusal ve vodě a v písku. Murdock vyhlížel podél stěny, těžký kolt přichystaný v ruce. Spatřil Bluea a vystřelil. Střela odrazila Blueovi do tváře tříšť úlomků ze stěny. Blue se pustil lana a sletěl dolů. Dopadl do vody na všechny čtyři, nemotorně se zvedal do kleku a rval browning z pouzdra. Murdock pobídl koně do střemhlavého cvalu a voda před ním stříkala. Znovu vypálil.

„Přisámbohu, Blue – je s tebou amen!“ Ozvěna odrážela jeho výkřiky a střelbu, že až uši zaléhaly.

Blue sevřel plochou černou pistolí přímo před sebou a cítil, jak se mu v ruce cuká a kope. Ozval se praskavý rachot. Murdock stále ještě střílel, najednou však vyhodil ruce do výšky a skutálel se ze sedla. Voda vystříkla a zase klesla. Kůň bez jezdce se zastavil mezi obrovskými kameny v úzkém objetí kañonu, chvěl se a odfrkoval. Oční bělmo mu blýskalo v šeru.

Blue se podíval na browning ve své ruce a viděl, že v tom jediném okamžiku vyprázdnil celý zásobník. Ještě chvíli tam stál, pak se přebrodlil ke koni. Plašil se. Blue chytil otěže, otočil ho a vedl zpátky. Když míjeli Murdockovo rozhozené tělo, kůň se opět začal plašit a pokoušel se vytrhnout. Blue se pověsil na uzdu a pohlédl dolů. Murdockovy oči hleděly upřeně vzhůru k úzkému pruhu zářivě rudého nebe. Ústy mu protékala voda.

|32|

Bassett ležel tváří na písčitém břehu, nohy nehybně ve vodě. Brázda v písku za ním ukazovala, jak daleko se plazil po dně. Nárazem na vodu si košili vpředu roztrhl od límce k opasku. Slyšel dole v kañonu výstřely, hluboké dunění koltu, pak dlouhou dávku z browningu, a čekal, malátný a plný obav, ale naprosto neschopný se pohnout. Slyšel kroky, skřípot kopyt na písku a jejich klapot.

S nesmírným úsilím zvedl hlavu. Na stěně kaňonu uviděl nejasnou skvrnu. Skvrna se zachvěla, dostala rysy chlapce. Blue.

Blue pustil otěže, dovrávorál k okraji vody a klesl v písku na kolena. Tvář mu pokrýval slepenec rudého prachu. Nabral vodu do dlaní a chrstl si ji do tváře, potom si sedl na paty. Voda mu ve špinavých pramíncích proudila na hrud'. Hleděl na Bassetta a viděl, že oči na něho mžikají a víčka se chvějí. Zavrtěl pomalu hlavou. „Sem si byl jistej... že vás dostal.“

Bassett zachrčel. Nakonec se Blue k němu připlazil, povytáhl ho z vody a opřel o plochý kámen. Při levé straně mu krev zbarvovala košili jasnou červení. Bolestivě se nadechl, zatajil dech. Blue mu odhrnul košili a podíval se na ránu. „Kulka vám sklouzla po žebrech, pár jich možná zlomila.“

Bassett opět zachrčel. Blue odvrávorál zpátky do vody a lovil kolem. Na chvíli se ponořil a znovu se objevil s Bassettovou pistolí a těžkými brašnami. Znovu se přebrodil na břeh. Hodil brašny k Bassettovi, který strčil prst do dírky po kulce na jedné z kapes. Do písku se vysypaly zlaté mince. Bassett se chabě zasmál. Když otevřel oči, viděl, že Blue otáčí bubínkem koltu a vyhazuje prázdné nábojnice, všech šest, kolíkem vyhazovače. Místo aby mu zbraň podal, vyválel ji v písku a nechal ji tam ležet, ústím hlavně dolů, napůl zabořenou, daleko mimo Bassettův dosah.

„Co to ksakru děláš?“

„Můžete si ji vyčistit, až budu pryč.“

„Pryč? Beze mě?“

„Nechám vám tu koně,“ řekl Blue. Trhl za manžetu Bassettových kalhot, odkryl vršek boty a vytáhl z úzké kapsy poslední zásobník. Zastrčil zásobník do pažby pistole a zasunul si ji do pouzdra.

„Kam myslíš, že dojedeš, až se dostaneš z kaňonu?“ zeptal se Bassett. „Nevydržíš ani dva dny.“

„Vydržím. Jenom se mě nepokoušejte sledovat.“

„Ne? Chlapče, měl bys to raději pochopit – půjdu za tebou až do horoucích pekel, když to bude třeba. Cestu už znám tam i zpátky.“

Blue zavrtěl hlavou. „To by vám nebylo k ničemu. Už jsem se rozhodl – do basy mě nedostanete.“ Pomalu se otočil, jako by se k tomu nutil, pohlédl podél břehu k místu, kde ležel jeho bratr.

Nad plochým balvanem, kde pod ním uklouzl kůň, byla vidět jenom ruka. Kůň se už vyškrábal na nohy a odkulhal pár metrů stranou. Teď pokojně okusoval řídký chomáč trávy. Krev mu proudila z rány vysoko na krku. „Tam nepůjdu! Nikdy,“ prohlásil Blue. „Podívejte se na mého bratra. Podívejte se na Packyho –“

„To si přivolali sami na sebe.“

„Mně se to nestane, nic z toho. Stejně jsem už chtěl všeho nechat. Tamhle jsou všechny peníze. Víc už o Blue Russellovi neuslyšíte.“ Zvedl se.

„Počkej, Blue, zadrž.“ Bassett se bolestivě zkroutil a vytáhl z kapsy promočený kapesník. Roztrásl ho a přiložil si ho k žebrům.

Zasykl mezi stisknutými zuby a potom zvolna vydechl. „Poslouchej mě, Blue – něco ve mně vrtá od chvíle, co jsme tam nechali Packyho. To by mohlo všechno ještě napravit.“

„Co napravit? S Packym je konec. S Clayem je konec –“

„Blue, kdo bude vědět, že Clay Russell a Zack Murdock nefoukli do Mexika? Řekněme –“

Blueovi se zadrhlo hrdlo. Z nevolnosti se mu udělalo slabo. „Vy taky? Nejste o nic lepší než oni.“

Bassett zvedl ruku a pokřiveně se zašklebil. „Zatraceně, Blue, neutrhávej se hned na mě takhle. Řekněme, že se třeba v San Franciscu objeví dvojčka pěkných pánů – dobře oblečených, s neošlapanými podpatky, chápeš –“

Blue svraštil obočí a překvapeně, nechápavě poslouchal.

„– a řekněme, že to tyhle dva šviháci jednou pořádně roztočí, zapadnou do všech správných pajzlů, kde se potulují různý lidi, a začnou rozhazovat spousty peněz. V té době, nebo možná už teď budou všichni povídat o tom, co se stalo s vlakem do Telluride a NEPŘEMOŽITELNÝM. Každěj to bude vědět. Jasný? A řekněme, že se proslechne, že tihleti rozmařilí chlápci nejsou nikdo jinej než Blue Russell a Packy Disbrow?“

„Kam s tím míříte? Packy je –“

„Jen tohle – celá ta banda se bude okolo nich točit, a mezi nimi bezpochyby budou taky takoví mládenci, co sami sebe trhali na hadry, když se tu a onde pokoušeli rozloupnout tytéž trojdveřový sejfy nebo nějaký podobný. A když to tak dopadne, budou mít Blue Rus-

sell a Packy Disbrow v mžiku obchodní nabídky. Jinak by to ani dopadnout nemohlo.“

„Ale Packy je přece mrtev!“ rozhorlil se Blue.

„Opravdu?“ zeptal se potichu Bassett. Omotal si kapesník kolem hlavy a zavázal ho, přitom si cíp nechal viset přes pravé oko; vytáhl zpod opasku rukavice a pravou si navlékl. Strnule a bolestivě se postavil na nohy, chvíli se opíral o skálu. Potom, s prsty v rukavici podivně zkroucenými, paží ohnutou v lokti a lehce shrbenými rameny se otočil k Blueovi zády a odbelhal se několik kroků v písku tou zvláštní povědomou kulhavou chůzí. Zastavil se, stále ještě zády k Blueovi, zasmál se, jako když štekne, a trochu se zakymácel, jak stál s vahou na jedné noze v postoji, v němž se křepkost mísila s křehkostí.

Blue cítil, jak se mu rozbušilo srdce – v tom šerém světle pod klenutým přewisem dokonalost té iluze až mrazila.

„Snad by sis nemyslel,“ řekl hlas a ozvěna ho zvonivě odrážela od stěny převisu, „že chlap se zkušenostma a se smyslem pro legraci jako Disbrow se nevyrovná tý pistolnický chamradi?“

Otočil se a odkulhal zpátky. Iluze pozvolna opadávala, jak se přiblížil a znovu si sedl. Blue seděl úplně nehybně, zíral na stopy v písku a znovu a znovu slyšel ten hlas.

„Začal jsem si to dávat dohromady, teprve když jsme pohřbili Packyho,“ řekl Bassett. „Když jsi řekl, že ho tam poldům nenecháš. Tajemství sice znají způsob, jak se dostat ven, ale když já si takhle nasadím Packyho tvář, budeme jediný, kdo bude vědět, že Disbrow pracuje na straně zákona. A Blue Russell s ním.“

Blue pokýval hlavou. „A co tohle?“ Dotkl se brašen.

„Za pár dnů jsme v Santa Fe, to je na jih odtud, a v telegrafní kanceláři. Dohodnu s našimi lidmi, aby se ty peníze vrátily, ale udělám to potají a nikdo se nic nedoví. Nevrátím se prostě z terénu, chápeš, a taky by moc nepomohlo, kdybychom jim hned řekli, jakou roli v tom máš sehrát ty.“

„Proč ne?“

„Sakra, to by nespokli – člověk s tvým rejstříkem, to snad chápeš. Budeš se muset osvědčit.“

„Nic o vás nevím,“ řekl Blue. „Můžete mě do tohohle navlíknout, a až se vám to bude hodit, sklapne klec. A kromě toho po mně jdou pro vraždu – a to by byl provaz, kdyby mě zákon dostal.“

„Já vím,“ řekl Bassett. „Packy mi to povídal ještě tam v horách, když jsme rozpouštěli nitrák. Taky mi povídal, že zjistil, že tvůj strýc Israel dosud žije – dostal to pořádně, ale vylízal se z toho. Tebe nikdo nikdy pro vraždu nestíhal, Blue.“

Blue zůstal, jako když do něho uhodí. „Packy to věděl a nic mi neřekl?“

„Měl to v úmyslu. Chtěl ti to říct, ale musel počkat, až ta práce bude hotová. Báł se, že bys ho nechal na holičkách. Já sám jsem to věděl hned od začátku – byl jsem v Cape Girardeau, vyšetřoval jsem vloupání do trezoru okresního pokladníka a tam jsem na tebe dostal stopu. Jenom tvoje jméno – Blue. Když jsem se dostal zpátky do St. Louis, šel jsem se podívat k Israelovi do dílny, abych zjistil, jestlis to mohl být ty, a dozvěděl jsem se, co se stalo mezi vámi dvěma. Ale Israel byl dosud naživu. Ale než mi to Packy řekl, nevěděl jsem, že si myslíš, že jsi stíhaný pro vraždu.“

Blue se hořce zasmál. „Nikdy jsem nechtěl nic jinýho než nemít žádné opletačky se zákonem. Teď mi tu vykládáte, že po mně nikdy nešli. To je ohromný – teď po mně jdou docela určitě.“

Bassett pokrčil rameny. „To je pravda. Ale když se se mnou dáš v tyhle věci dohromady, Blue – bude to před zákonem vypadat úplně jinak, až s tím budeme hotovi. Nebude to sice záviset na mně, ale už jsem viděl lidi, který dostali milost za mň.“

Blue se znovu zasmál. „Mluvíte přesně jako Packy, když mě umlouval, abych s ním udělal trezor v Cape Girardeau.“

Bassettova tvář byla ztrnulá, skoro kamenná. „Rozdíl tu je. Moc peněz za to není. Spíš budeš mít ve fazolích písek. A kulku můžeš dostat, moc snadno – ale nikdy provaz, Blue. Už jsem toho napovídal dost. Jdeš se mnou?“

Blue nějaký čas mlčel. Stál a díval se k nebi. Mraky dostávaly kouřovou barvu jako uhlíky ve výhni a po jejich okrajích pomalu zhasínala rudá záře. Světla rychle ubývalo. Jeho tvář vypadá starší, pomyslel si Bassett. Tvrdší.

„Chci se postarat o svého bratra,“ řekl Blue. „Možná že s ním pár minut posedím.“ Už odcházel, najednou sáhl do kapsy a vytáhl podivnou směsici součástek – mosazných, dřevěných a kostěných – a vložil je Bassettovi do ruky. Bassett mezi nimi uviděl čtyři stříbrné dolary. Každý z nich měl uprostřed vyvrtanou díрку a na okraji zářez.

„Pořádně si je prohlídněte,“ řekl Blue. „Budu vás toho muset spoustu naučit.“

„Jednu věc bych hrozně rád věděl,“ řekl Bassett. „Co se skutečně stalo tu noc v Cape Girardeau?“

Blue pomalu roztáhl tvář do úsměvu, potom se otočil a šel mokřým pískem k bratrovi.

WILL BRYANT
NA HRANICI ZÁKONA

Z anglického originálu Blue Russell (Random House, New York 1976) přeložil Jiří Hanuš. Obálku, vazbu a grafickou úpravu navrhl Vladimír Nárožník. Vydal Odeon, nakladatelství krásné literatury a umění, n. p., jako svou 3987. publikaci v redakci krásné literatury. Praha 1981. Odpovědná redaktorka Olga Špilarová. Sazbu monofoto vyrobil Tisk, knižní výroba, n. p., Brno, závod 1.

Vytiskl ofsetem Tisk, knižní výroba, n. p.,
závod 3, Český Těšín.
16,96 autorských archů,
17,36 vydavatelských archů. 605 22 856.
Vydání první. Náklad 124 000 výtisků.
01-066-81. 13/34.
Cena váz. 25 Kčs.

